

GİNEŞ
KRALİÇESİ
İMTİHANI

NISHA J. TULI

**On kadın.
Ölümcül bir yarışma.
Sadece içlerinden biri
Güneş Kralı'nın kalbini kazanacak.**

Aurora Kralı'nın on iki yıl boyunca esareti altında kalan Lor'un tek arzusu kaçmak ve katlandığı her acının bedelini ona ödetmektir. Fakat bu isteği imkânsız görünmektedir, ta ki bir gün kendini Aurora Kralı'nın rakibi Güneş Kralı'nın kraliçesi olmak için diğer dokuz haraçla yarışırken bulana kadar. Yarışmayı kazanırsa özgürlüğünü elde edecek, sonunda intikamını alabilecektir.

Ancak Lor, Güneş Kraliçesi İmtihanları'na uygun bir aday değildir. Neden serbest bırakıldığını anlamadığı gibi, Güneş Kralı sarayının bir vatandaşı da değildir. Öte yandan diğer haraçlar da onun yarışmadan elenmesi için ellerinden geleni ardına koymayacaktır.

Artık Lor'un başka bir seçeneği kalmamıştır: Yarışmayı kazanmak zorundadır. Aksi takdirde ya öldürülecek ya da daha kötüsü, intikam arayışı içinde olan şeytani Aurora Kralı'na geri gönderilecektir.

Çevirmen: Büşra Tekin

JUNO
kitap

ISBN 978-625-97774-3-6

9 786259 777436

@juno_kitap | KDV'den muaftır.

Ouranos Yapıtları
serisinin ilk kitabı
Güneş Kraliçesi İmtihanları,
BookTok'ta çok büyük
ilgi gördü. Dünya çapında
15 ülkede yayınlanacaktır.

Juno Kitap - 13

GÜNEŞ KRALİÇESİ İMTİHANI

Nisha J. Tuli

Orijinal Adı: **Trial of the Sun Queen**

Çeviren: Büşra Tekin

Redaksiyon: Arzu Sarı

Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş

Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN: 978-625-97774-3-6

Cover design by Miblart.com

Cover copyright © 2023 by Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2022 by Nisha J. Tuli

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP

Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127

A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul

info@junokitap.com

Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

GÜNEŞ KRALİÇESİ İMTİHANI

Çeviren: Büşra Tekin

CELESTRIA

BELTZA DAĞLARI

TEPE

KÖŞK

NOSTRAZA

SIVA ORMANI

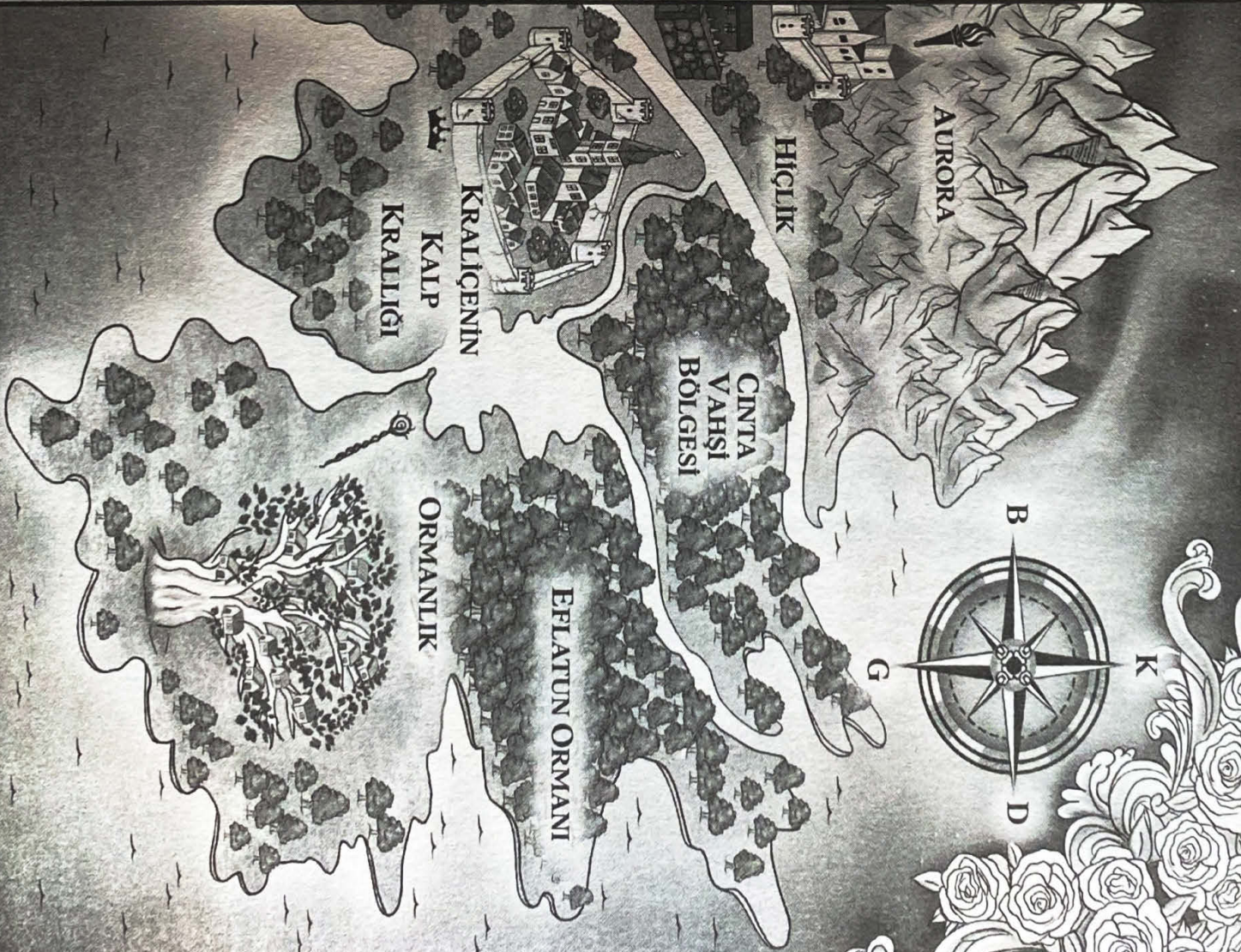
SİNEN NEHİRİ

ALÜVYON

SARGA ORMANI

ZELEN
KOYU

GÜNÖTE

OURANOS

YAZAR NOTU

Güneş Kraliçesi İmtihani'nı okumaya karar verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu, dört kitaplık planladığım bir serinin ilk kitabı. Ancak bu düşüncemin değişmeyeceğine söz veremem! Kitap için gerçekten çok heyecanlıyım ve hikâyeyi okurken karşılaşabileceğiniz bir sürü sürpriz olduğunu sizinle paylaşmak isterim. Bazı soruların cevapları bu kitapta olacak, bazılarıninsa diğer kitaplarda açığa çıkacak... Ayrıca daha bir sürü soru olacak! Umarım siz de kitabı benim kadar seversiniz.

Bu seri biraz ağır ilerliyor, yani ateşli kısımların sonraki kitaplarda olacağını söyleyebilirim (sözüm söz). Okumak isterseniz içerik uyarısını aşağıda bulabilirsiniz, istemiyorsanız da direkt birinci bölüme atlayabilirsiniz.

Sevgiler,

Nisha

İçerik uyarısı: Bilgi almak isteyenler için bu kitabın ölüm, kan ve birbirini öldürme temalarını içeren bir yetişkin romanı olduğunu belirtmeliyim. Geçmişte yaşanan cinsel istismarlardan bahsediliyor ancak kitapta hiçbir şey olmuyor. Her zamanki S'li küfürler ve biraz da smut* var.

* Okurlar tarafından sıkça "cinsel" içerikli kitaplar için kullanılan bir terim. -ç.n.

BİRİNCİ BÖLÜM

LOR

Osürtük sabunumu almıştı. Birkaç dünyevi eşyayı koyduğum küçük ahşap dolabı karıştırdım. Yıpranmış bir tunik. Birkaç çift çorap. Çok fazla okuduğum için resmen mahvolan birkaç yırtık pırtık roman. Ama sabun yoktu.

“Onu geberteceğim,” diye mırıldandım dolabımdakileri daracak döşeğimin üzerine boşaltırken. “Yüzünü keseceğim. Kafasından kıkına kadar onu deşeceğim. Ben...”

“Sadece bir kalıp sabun, Lor.”

Olduğum yerde durarak Tristan’a döndüm. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı. Siyah saçlarının bir kısmı gözlerine düşüyordu ve dudaklarını şekillendirecek şekilde hafifçe gülümsüyordu.

O aşırı lüks kaçan tek bir kalıp sabun için yaptıklarım aklıma gelince ayak parmaklarıma bir ürperti yayıldı. Dilimi dişlerimin arkasına değdirdiğimde hâlâ gardiyanın çürük terinin tadını ve... *Bunu düşünmeyecektim.*

“Sadece sabun değil,” dedim dişlerimin arasından. “Onun için neye mecbur kaldığımı biliyor mu...” Yüzündeki gülümseme solunca cümlemi yarıda kestim. Ağabeyim gözlerini kısıp kollarını indirdi ve bana doğru bir adım attı. Benden

neredeyse otuz santim kadar uzundu ve zayıftı, gözlerinin altındaki koyu renk halkalara rağmen kendisinin de bir hayli farkında olduğu üzere aşırı yakışıklıydı.

“Ne yaptın? Kelava mıydı?” diye sordu.

Bakışlarım Willow’a çevrildi. Birbirimizle sessiz iletişim kurduğumuz o an benimkinin hemen yanında duran kendi döşeginde oturuyordu. Ablamın büyük koyu gözleri, benimkine de yansıdığını bildiğim aynı yükün etkisi altındaydı.

“Hiçbir şey,” dedim. Şu an ihtiyacım olan son şey Tristan’ın gardiyana karşı onurumu korumaya çalışmasıydı.

Kelava’nın bana yaptırdığı şey yeni değildi. Burada ilk kez günümü kurtarmaya çalışmıyordum. Nostraza’da bir başka gün hayatta kalmam gerekse aynı şeyi tekrar ve tekrar yapardım. Tristan’ın niyeti iyi olsa da bazen bu ezici taş duvarların arasında yaşamak için neler vermek gerektiğini unutuyordu.

“Lor,” dedi Tristan uyaran bir ses tonuyla.

“Boş ver gitsin, tamam mı? Detayları bilmemen daha iyi.”

Çenesindeki kas seğirirken koyu renk gözleri parladı. Sadece korumacı davranmaya çalışıyordu aslında. Yine de bazen kendi kahrolası işine bakması gerekiyordu.

Willow döşeginden kalkarak sanki gerçekten temizleyebilecekmiş gibi, gri tuniğindeki tozları silkeledi. Düzinelerce döşek odaya sıkıştırılmış, her bir duvarın önüne dizilmişti. Tavan o kadar alçaktı ki Tristan kafasını çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyordu. Bir zamanlar beyaz olan ve solgun gri renkteki yastıklarla yatağı örten örtüler o kadar inceydi ki yataklar arasındaki farkı anlamak zordu. Şanslıysanız kaşındıran yün bir battaniye lüksüne sahip olabilirdiniz ama benim sabun kalıbım gibi o da çok nadir rastlanan bir durumdu. Delik deşik olmayan bir örtü bulabilirseniz Zerra’nın kutsadıklarından sayılırdınız.

“Biraz kahvaltı edelim. Sana yeni sabun alırsak,” dedi Willow. Kolunu koluma dolarken sesi yumuşaktı. Kulaklarının

altına uzanan siyah saçları bakımsız ve cansızdı. Son bit salgınında hepimizin kafasını tıraş etmelerinin ardından bu kadar uzamıştı. Haftalar boyunca şekilsiz gri çuvallara sarılı bir patates ordusu gibi gezmiştik. Elimi kendi saçlarımda gezdirince yüzümü buruşturdum. Diğer iki kardeşim gibi benim saçlarım da gece karası rengindeydi ve Willow'unakilere kıyasla biraz daha uzamış, neredeyse çeneme geliyordu.

En çok sırtımın yarısına gelecek kadar uzatabilmiştım. O da yıllar önceydi, yine de zaten saçlarım o kadar kuru ve o kadar çok kırılıyordu ki uyandığımda yastığım, sanki kurumuş kurtçuklara yuva olmuş gibi saç telleriyle kaplı oluyordu. Şimdiyse biraz daha sağlıklıydı. Gerçi Nostraza gün geçtikçe daha da kalabalıklaşıyordu ve çok hastalık vardı. Her an yeni bir salgın çıkabilirdi. Şimdiye kadar çıkmamış olması bir mucize sayılırdı.

Kolumu Willow'unkinden ayırırken başımı salladım ve eşyalarımı dolabıma tekrar yerleştirip öyle sert kapattım ki menteşeleri yerinden oynadı. Dolabın kilidi yoktu ve sorun da buydu. Burada hiçbir şey aslında kimseye ait değildi. Bedenlerimiz ve kesinlikle ruhlarımıza dair her şey geçici olarak onlara sunulmuştu. Henüz sahip olamadıkları tek şey aklımdı ama o da yıllar geçtikçe gerçekliği yitiriyormuş gibiydi.

Tristan ve Willow önden yürürken onları şamdanların titreyen ışıklarının aydınlattığı loş, dar koridorda takip ettim. Taş duvarlar nemden ötürü ıslak ve parlaktı. Nostraza'nın içi zaten hep ıslak olurdu, tek sebebinin de su olmadığına eminim. Çok uzun zaman önce o tuğlaların arasından sızan şeyin ne olabileceğine dair düşünmeyi kendime yasaklamıştım. Kendimi aldattığım sayısız seferden biriydi sadece.

Benim yüzümden kahvaltıya geç kalıyorduk ve muhtemelen hiçbir şey yiyemeyecektik. Kardeşlerim beni suçlamıyor ya da bundan şikâyet etmiyorlardı ama bir şekilde bunu telafi edecektim.

Başka bir yatakhaneinin yanından geçerken içeri baktım. Düşmanım Jude'un burada uyuduğunu biliyordum. Belki adil olması için ben de ondan bir şey çalardım. Belki de sabunun dolabında bir yerdeydi. Onu herkesin bulabileceği bir yere saklayacak kadar aptaldı. Tristan elimden yakaladığında tam da içeri girmek için harekete geçmiştım.

"Yapma. Değmez." Gözlerim Tristan'ınkilerle buluştu. Göğsümün tam ortasında sıkışmış bir kaya misali yaşamını sürdüren o öfke yumağı, hiddetim tarafından daha da artıyordu sanki. Ancak bu öfkenin bir elmas gibi parlak bir geleceğı yoktu.

Tristan bunu anlamadı. Bu bok çukurunda ayrıcalıklı olanlardandı. Bir mahkûma göre güçlüydü ve sağlıklı bir bedeni vardı. Çekici olduğundan ve gardiyanların çoğunu parmağında oynattığından bahsetmiyorum bile. Ona *Nostraza'nın Prensi* diyorlardı. Bunu alay etmek için söylüyor olsalar bile, Tristan da o alaya dahil olduğu için üstünlük ondaydı.

"Sana sabun getireceğim." Tristan'ın ifadesi yumuşadı. "Söz veriyorum."

Gardiyanlar Tristan'ı ayırıyor olsalar bile, cömertlikleri bana ya da Willow'a yansımıyordu. Güvenliğimiz için aile bağımızı diğer herkesten saklıyorduk ve bu Tristan'ın suçu değildi. Yine de bir şeylere ne kadar çabuk ulaşabildiğini görmek bazı günler ona içerlememe sebep oluyordu. Bu pek de adil sayılmazdı. En başından beri bizi korumak için her şeyi yapıyordu.

"Tamam," dedim. Gözlerimde biriken beklenmedik yaşların düşmesine engel olmaya çalışıyordum. Gözyaşlarımı bastırmayı zor yoldan öğrenmişim. Yalnızca bir silah olarak kullanıldıklarında işe yarıyorlardı.

Bazı günler diğerlerinden çok daha zordu.

Midem sürekli boştu ve boğazım hiç su kaynağı olmayan derin bir mağara gibi kupkuruydu. İki hafta önce bir kamçının

sebepe olduğu sırtımdaki yaralar iyileşme sürecinde olsa da ne zaman hızlı hareket etsem yine sızlıyordu. “Yanlışlıkla” kaynar bir çorba kâsesini iğrenç bir gardiyanın kucağına devirdiğim için cezalandırılmışım. Herif bunu hak etmişti ve hiç pişman değildim. Taşaklarının büzüşüp kopmuş olmalarını umut ediyordum.

Bugünse bu hapishanenin duvarları arasında geçirdiğim on iki yılın her birinde hissettiğim o ağırlığı hissediyordum. Sadece doğduğum için işlediğim on iki yıllık suç. Arzulamadığım ve anlam veremediğim kırık dökük bir mirası taşıdığım için işlediğim suç.

Her saniye, her dakika sonunda özgür olacağım güne odaklanıyordum. Buna uyanıkken gördüğüm rüyalarımda, hayallerimde şahit oluyordum. İliklerime kadar hissediyordum. Bir gün buradan çıkıp Aurora Kralı’ndan benden çaldığı her şeyin intikamını alacaktım. Yaptığı her şeyin intikamını.

Ancak öylece kaçamazdım. Kaçabilsem bile, Tristan ve Willow olmadan olmazdı. Onlarsız bir özgürlük yoktu.

Bir gün *hepimizi* buradan çıkarmanın bir yolunu bulacaktım.

Koridorda ilerlemeye devam ettiğimiz sırada Willow elimi tutup bana doğru tedirginlikle baktı. Bu karmaşık küçük üçlünün nazik olanı oydu. Nostraza’nın insafsız kabalığına rağmen benim korumama ihtiyaç duyan yumuşak kalpli bir kelebek olarak kalmıştı. Burada boğulsam da onu güvende tutmak için ne gerekirse yapardım. Hem de hiçbir şeyimin olmadığı bir hayat yaşamama rağmen.

Hepimiz birbirimizi kolluyorduk. Hatta bazen benim Willow’a ihtiyacım oluyordu.

Bir an sonra bir elin kıcımlı sıkıldığını hissettiğimde arkamı döndüm. Elimi inmeye hazır şekilde bir yumruk yapmışım. Karşımdakinin Aero olduğunu görünce hırlayarak

yumruğumu savurdum. Eğilip de saçları parmaklarıma sür-tünce yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Hadi ama Lor, en iyi mahkûm arkadaşına böyle mi davranılır?”

“En iyi,” dedim arkamı dönmeden önce dudak bükerek. Ancak kolunu belime sararak beni göğsüne çekti. Çenesini boynumun kıvrımına yaslamıştı. Tristan ve Willow’a sırtıttığını hissedebiliyordum.

“Hemen gelecek.”

Willow onay almak için bana baktığında evet anlamında başımı salladım. “Geleceğim. O taş parçalarından bana da ayırırsınız.” Willow yemekhanedeki kahvaltılıklar için yaptığım şakaya gülerken Tristan uyarırcasına Aero’ya bakıyordu.

“Git hadi,” dedim Tristan’a. “Ben iyiyim.”

“Onu incitirsen seni öldürürüm,” dedi Tristan. Kendimi Aero’dan kurtarıırken gözlerimi devirdim.

Aero teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. Yüzündeki sırıtış genişliyordu. “Anlaşıldı, patron.”

“Hadi,” dedim. Tristan, Willow’la birlikte dönüp koridor-da yürümeye başladı. Ardından köşeyi dönüp gözden kayboldular. Ancak dönmeden önce Tristan, Aero’ya tehditkâr bir bakış daha atmıştı.

Gittikleri an Aero ellerini belime sarıp beni duvara yasladı. Dudakları benimkinin üstündeydi. Benden birkaç santim daha uzundu. Zayıf ve uzun boyluydu. Açlığın sınırında gibiydi. Nostraza’da hiç kimse kemiğindeki ekstra etin verdiği rahatlığa sahip değildi.

Elleri kıcımdan bacaklarıma inerek beni kaldırdığında, bacaklarımı beline sardım. Öpüştüğümüz sırada kollarım yılan misali boynuna dolanmıştı. Dillerimiz ve dişlerimiz ıslak bir çarpışmayla birbirine karıştığında bu nazik ya da sevimli bir öpüşme değildi. Zaten bu duvarların arasında geçen hayatta

nazik ya da sevimli olan hiçbir şey yoktu. Burada geçen o kadar yılın ardından sevimli bir şeylerin hatırası gökyüzündeki yıldızlar kadar uzak ve ulaşılmazdı.

Hızlı nefeslerimiz dar koridoru doldururken herkes kahvaltıda olduğu için minnettardım. Aero kalçalarını benimkilerle doğru ittiğinde sert ve hazır aleti karnıma değdi. Parmaklarımı kumral saçlarında gezdirirken kendini bana doğru itti. İnledim. İki yıl önce geldiğinde atılgan genç bir hırsız gibi görünüyordu ama Nostraza hepimize yaptığı gibi, onun da hayat ışığını emmişti. Bir zamanlar zekice ve haylazca parlayan mavi gözleri, hepimiz gibi eninde sonunda burada öleceğinin farkına vardığı için artık parlamıyordu.

Yine de bu cehennemde sarılabildiğim birkaç güzel şeyden biriydi.

“Bu gece benimle demirci ocağının arkasında buluş,” dedi. Dudakları hâlâ benimkilerin üzerindeydi. Ellerini tuniğimin yanlarında gezdirip parmaklarıyla nazikçe yaralarımı okşarken ekledi, “Sana ihtiyacım var.”

Dudaklarıyla cevap vermeme izin vermeyip beni sustururken onaylarcasına başımı salladım. Benimkini saran diline karşı zevkle inliyordum. Bu kasvetli ortamda azıcık zevk bile, küçük çatlaklardan karanlığa sızan loş bir ışığa benziyordu.

“Sürtük,” diyen zehirli bir ses yükselerek öpüşmemizi böldü. Jude koridorda dikilirken kirli sarı saçları çenesine dalgalar halinde uzanıyordu. İnce kollarını kavuşturmuş, dudakları küçümsercesine kıvrılmıştı. “Nostraza’nın bir numaralı fahişesi sen değil misin, Lor? Burada ulu orta bir yerde, hayvanlar gibi düzüşmüyor musun?”

Sert bakışları Aero’ya dönünce kaşları mutsuzlukla daha da çatıldı.

“Defol git, Jude,” dedim. Sanki boynuna asacakmış gibi, onda sabunuma dair bir iz arıyordum. Aklımı okumuşçasına

dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve parmaklarını önce boğazında, sonra da kendini yıkıyormuş gibi kollarında gezdirdi. Ancak gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim. Sabunumu almış olabilirdi ama Aero, Aurora'nın en zengin bölgesi olan Zümrüt Bölgesi'nde hırsızlık yaparken yakalanıp buraya getirildiği günden beri, Jude'un gözünü ondan ayırmadığının da farkındaydım.

Aero onun yerine bana ilgi gösterdiğinde zevk içinde yüzmeyi söylesem yalan söylemiş olurum. Jude'un tertemiz tenini ürpertmek için bir kolumu Aero'nun omuzlarına sararak diğer elimi göğsünde gezdirdim ve ardından onu kendime çekip uzunca öptüm.

Aero'ya karşı hislerim karmaşıktı.

Nostraza'nın duvarları arasındayken birini sevmek çok zordu. Eninde sonunda her şey sizden alınıyordu. Kalbimi yalnızca Tristan ve Willow'a açmışım ve bu da bir hataydı. Her ölümden döndüklerinde, ikisinden biri her dayak yediğinde ya da hücre hapsine atıldığında onları aklımdan silmeye çalışıyordum ki öldüklerinde canım daha az yansın.

Umut edebildiğim tek şey *bir gün* bizi buradan çıkarabilmektir. Bu imkânsız bir hayaldi ama bir sise tutunur gibi bu hayale tutunmuştum çünkü elimde yalnızca bu vardı.

Jude homurdanarak yanımdan geçtiği sırada omzu benimkine çarptı. Ardından hızla yemekhaneye yöneldi.

"Biz de gidip yemeliyiz," dedi Aero, "yoksa hiçbir şey kalmayacak. Seninle vardiyandan sonra buluşuruz, tamam mı?" Elim tuttu ve biz de koridorda ilerlemeye başladık.

Başımı salladım. Bugün çamaşır işim vardı. Saatler boyunca terleten sıcakta sırtım ve kollarım ağrırken devasa sabun dolu leğenlerde bir zamanlar oldukları rengin hayaline tutunan çarşafı yıkayacaktım. Ardından neşelenmeye ihtiyacım olacaktı tabii ve Aero benim geçici ilacımdı.

Köşeyi dönüp yemekhaneye adım attığımızda her yer yüzlerce mahkûmla doluydu. Birbirine karışan sesler her zaman ki gibi bir kakofoni yaratıyordu. Gün içindeki kıymetli boş zamanını doldurmak isteyen herkes yaygara koparıyordu. Otuz dakika kahvaltı, otuz dakika da akşam yemeği için boş zamanımız vardı. Kalan vakti çalışarak geçiriyorduk. Kimileri değerli taş madenlerinde, kimileri mutfaklarda, bazıları demirci ocağında, bazıları temizlikte ve dikişte, kalanlar da hiçbir özgür insanın rızasıyla yapmayacağı, ruhlarını emen yüzlerce diğer işte çalışıyordu.

Vardiyanız bittiğinde bir saatlik molanın tadını çıkarabilirsiniz tabii eğer yorgunluktan yatağınıza düşüp bayılmadığınız durumlarda. Bu gece kendimde o enerjiyi bulacaktım çünkü yalnızca sefaletin olduğu bu yerde her taşın altında umut aramak zorundaydım.

Jude yemek sırasının ucundaki masada kendi grubuyla oturuyordu. Her biri bir diğerinden daha aksi ve fare suratlıydı. “Yeni sabunumun kokusunu sevmediniz mi? Tenim resmen gül kokuyor,” dedi Jude tuniğinin kolunu kıvrıp bileğini yardakçılarının yüzüne doğru sallarken.

Durup ona baktım. Bakışlarımla kafatasını delip geçmek istiyordum. O an başını kaldırdı ve sıska suratına bir gülümseme yayıldı. *Sürtük.*

Ne yaptığımı doğru dürüst düşünemedim harekete geçtim. Dişlerimin arasından hırlayarak ona doğru atıldım ve ellerimi boynuna doladım. Bedenlerimiz çarpıştığı an sandalyesi devrildi ve ikimiz de sert taş zemine düştük. Bacaklarımı açarak üstüne oturdum ve boynunu sıkmaya başladım. Çıglıklar atmaya çalışırken tırnaklarını kollarıma geçiriyordu.

Jude bir yumruk sallayıp da başımın yanına isabet ettirince görüşüm bulanıklaştı. Bir anlığına dikkatim dağılınca

tutuşum gevşedi. Bu sefer o beni yere yatırarak altına aldı. Çeneme inen bir yumrukla kanın tadını aldım. Onu *geberte-
cektim*.

Bu sefer bileğini tutarak tüm gücümle çevirdiğim sırada can sıkıcı ama diğer yandan da beni tatmin eden kemiğin kırılma sesini duydum. Jude çığlık attığında onu üstümden ittim. Tekrar yukarıda olan bendim. Karnına, kaburgalarına ve kafasına zincirlerinden kurtulan bir şeytanın hiddetiyle yumruklar indiriyordum.

“Lor!” Adımı söyleyen bu sesi tanıyordum. Kollarımla belimde beni geri çekmeye çalışan elleri hissediyordum.

“Bırak beni!” diye bağırdım. Hâlâ Jude’u pataklıyordum.

“Lor!” Tristan’ın sesini tanıdım. Ardından Jude’un üstünden kalktım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, kafam zonkluyordu. Gardiyanlar etrafımızda çember oluşturmuş, beni saldırgan bir hayvan misali ortalarına almıştı. Jude uzandığı yerde inledi, altı kan gölü olmuştu. Benimse çenemden akan sıcaklık tuniğimin önünü kızıl renge boyuyordu. Silmeye çalıştım ama Tristan iki kolumu da arkamda sabitlemişti.

“Bırak beni,” dedim dişlerimin arasından. Bileklerimi tutuşundan kurtulmaya çalışıyordum.

“Sakinleşene kadar olmaz.”

Dalga geçen ve konuşan insanların sesiyle dolu olan yemekhane ortama yayılan adımların sesiyle sessizleşti. Herkes gösterinin tadını çıkarıp akli melekelerini kaybeden kişi kendisi olmadığı için şükrediyordu. Birinin hapisane muhafızının eline düşmesi diğerleri için bir tür eğlence sayılıyordu. Nostraza’da eğlence olarak nitelendirilebilecek pek fazla seçenek yoktu.

“Ne oluyor burada?” diye sordu Kelava.

“Hiçbir şey, efendim,” diye cevap verdi Tristan en yalaka ses tonuyla. Bir yanım ona tokat atmak istiyordu ama işte

Tristan böyle hayatta kalıyordu. Bu yüzden ona kızamazdım. Hepimiz yapmak zorunda olduğumuz şeyi yapıyorduk.

Gardiyanların oluşturduğu çember dağılırken Kelava açılan boşluktan içeri adım attı ve Tristan'ın elleri arasında kıvrandığım sırada tam karşımda durdu. Ağzımdan akan kan yere ve botumun ayak ucuna damlayıp duruyordu. Alnım ve dudaklarım acıyla zonklarken hapisane muhafızı bakışlarını bana odakladı.

“Sana bir kez daha sorun çıkarırsan sonuçları olacağını söylememiş miydin?”

Hiçbir cevap vermedim. Sadece bir taraftan kendimi Tristan'dan kurtarmaya çalışırken ters ters baktım.

“Ah, Lor. Neden böyle yapmak zorundasın ki?”

Kelava'nın soluk mavi gözlerinde lekelenmiş ruhum için endişeleniyormuşçasına bir ifade vardı. Gerçekten kendinin iyi adam olduğunu sanıyordu. Ona tükürmek istedim. Onu yumruklamak istedim. Taşaklarını, yaşlandığında ve güçten düştüğünde bile hissedebileceği kadar haysiyetine leke sürecektir şekilde sertçe tekmelemek istedim.

Jude uzandığı yerde tekrar inledi, garip bir açıda duran bileğini tutuyordu. *Kahrolası ilgi manyağı*. Muhafız önce ona, sonra tekrar bana baktığında alnı kırıştı.

“Bunu sen mi başlattın?”

Ağzımı açtığımda kendimi savunmayı planlıyordum. Kimse beni ele vermezdi. Suçlular ve yenilenlerin bile onuru vardı.

Tabii ki Jude hariç. Onun utanma duygusu hiç yoktu.

“Evet, o başlattı,” dedi tükürürcesine. Jude sonunda konuşabilmişti. Gerçi sesi hâlâ kan içinde olan şişen dudakları yüzünden boğuktu. “Kışkırtmadığım halde bana saldırdı!”

“Sabunumu çaldı!”

“Hayır! Kanıtlayamazsın!”

Kelava bir elini kaldırarak ikimizi de susturdu. Jude'un yüzü şişmişti ve tuniğinin önü kızıl renkle ıslanmıştı. Berbat görünüyordu. Bu benim için iyiye işaret değildi.

"Muhafız," dedim cilveli bir şekilde gülümseyerek. Kendimi korumak için her şeyi yapardım. "Ofisinize gidebilirsek bence bu durumu çözebiliriz." Kelimelerin ardına gizlenen anlam boğazımda safranın yükselmesine sebep olacak bir tat bıraktı.

Bundan nefret ediyordum ama teklif edebileceğim tek şey buydu.

Gerçi belli ki yanlış şeyi söylemiştim. Çünkü Kelava'nın sakin, sabırlı ifadesi değişti ve göz bebekleri siyah birer çukura dönüştü. Gardiyanlar bizi kendi pis zevkleri için kullanıyor olabilirdi ama hepsi Nostraza'nın kapalı kapıları ardında bir şey olmamış gibi davrandığı için galiba bu tecavüzcülerin bile onuru vardı. Muhafız, yumruklarıyla yakından tanıdığım iki göz korkutucu gardiyana işaret etti.

"Onu Çukur'a götürün," dedi Kelava gardiyanlar beni Tristan'dan ayırdıkları sırada. Hakkını vermem gerekir, kardeşim beni kolay kolay bırakmamıştı.

"Hayır," dedim. Telaş bir düğüm misali boğazıma oturmuştu. Olmazdı. O hariç her şey olurdu. Son seferinde neredeyse ölecektim. Çukur'da bir hafta geçirmek neredeyse kendimi kaybetmeme, aklımı yitirmeme ve vücudumun çökmesine sebep olacaktı. "Hayır, lütfen. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Gardiyanlardan kurtulmak için kıpırdandığım sırada muhafız tam karşıma geçti. Bana o kadar yakındı ki kahvaltıda her ne yediyse ardından kalan kokmuş ve nemli nefesini dudaklarımda hissediyordum.

"İki hafta geçirince dersini alırsın, belli ki başka hiçbir şey işe yaramıyor."

“Hayır!” diye bağırdım kollarımla bacaklarımı savurup kurtulmaya çalışarak. “Hayır! Lütfen!” Artık hıçkırıyordum. Sıcak gözyaşları yüzümü ıslatıyor, çığlıklarım yemekhanede yankılanıyordu. Ağlamakla ilgili olan kuralımı çiğnemiştım. Bu gözyaşları silah değildi. *Bunlar* yalnızca bana karşı kullanılırdı.

Tristan muhafıza yalvarsa da Kelava sert bakışlarıyla geri adım atmıyordu. Aksine üzüntümün tadını çıkarıyordu. Renksiz dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı.

Gardiyanların biri bana neredeyse midemdeki birkaç parça şeyi çıkarmama sebep olacak kadar sert bir şekilde vurunca çığlıklarım kesildi. Sudan çıkmış balık gibi nefes almaya çalışırken iki kolumdan sürüklenmeye başladım. Öyle sertçe sürükleniyordum ki omuzlarımdan birinden küt diye bir ses yükseldi ve çığlıklarım yemekhanenin her bir köşesine yayıldı.

“Götürün onu,” dedi Kelava tekrar. “Seninle iki hafta sonra görüşürüz, *mahkûm*. Senden geriye bir şeyler kalırsa, tabii.”

Ardından sürüklenirken kulaklarımda yalnızca bir uğultu yankılanıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Gardiyanlar beni tozlu avluda sürükleyerek hapishanenin kuzey girişindeki devasa demir kapılara doğru götürdü. Bu kapıların ardından Nostraza'yı saran karanlık ormana adım atılıyordu ve burası basitçe Hiçlik diye adlandırılmıştı. Bir kere girdiniz mi bir daha asla çıkamazdınız. Hapishaneden birinin kaçtığı nadir durumlardaysa Hiçlik o kişinin özgürlüğünün kısa süreli bir girişim olmasına neden oluyordu.

Omzum acıyla sızlamasına rağmen mücadele etmeye devam ediyordum. Gardiyanlar beni resmen aralarında taşırken bacaklarım delirmiş bir kukla misali çırpınıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. İki de benim iki katım kadardı ve on iki yılımı hapiste geçirmek beni güçsüz düşürmüştü, ayrıca yeterince beslenememiştim.

Sebebinin bu olduğunu tahmin ediyordum.

Kapıları aştığımız sırada gardiyanlar göğüslerine işlenen yanardöner oval rozetlere dokundu. Birkaç kelime mırıldanmalarıyla rozetleri ısıldayarak bizi parlak, yanardöner bir baloncuğun içine aldı. Yüzeyin ötesini görebilsem de sanki bulutlarla örtülü bir pencerenin ardından bakıyor gibiydim. Gardiyanlar ölümlüydü, sihir yetileri yoktu. İmparator ya da Yüce Fey'in, bizim durumumuzdaysa Aurora Kralı'nın

yarattığı bu tip nesnelere kendilerini güvende tutması için güveniyorlardı. Hiçlik'e karşı bildikleri tek koruma yöntemi buydu.

Çukur toprağın derinliklerine kazılan bir boşluktan başka bir şey değildi. Hapishanenin duvarlarının hemen dışına konumlandırılmıştı. Hiçlik'e insanları içine çektiği için bu ismi verdilerse, o zaman Çukur sizi tüketip bomboş, nefese muhtaç bıraktığı için bu ismi almıştı.

Hapishaneye çok yakın olduğu için gardiyanların ormanın derinliklerine girmelerine gerek yoktu ama burada yalnızken ormanın yaratıklarına terk edilmişsiniz gibi hissedeceğiniz kadar uzaktı da.

Hatırı sayılır bir vakti Çukur'da geçirmiştım.

Benim gibi öfkeli ve sık sık, hatta hep başını belaya sokan bir kız için normaldi. Standart ceza genelde bir ya da iki gece olurdu. Genellikle bu içeri atılan kişiyi caydırmak için yeterliydi ve insanların çoğu Çukur'a bir kereden fazla düşmezdi. Bunun sebebi ya Nostraza'da ortalama yaşam süresinin çok düşük olması ya da sonsuza kadar itaati anında kazandırmasıydı, pek emin değildim.

Sanırım ikisinin de biraz etkisi vardı.

Yalnızca birkaç mahkûm aklını yitirmeden Çukur'da bir geceden fazla geçirmeyi başarmıştı. Ben de onlardan biriydim. Gerçi düşünülünce biraz kaçıktım. Artık ne olurdu bilmiyordum.

Son seferimde gardiyanlar erzağımızı kestiklerinde küçük bir isyan olarak kileri basmıştım. Normalden daha da açtık ve birbirimize saldırmadan önce bir şeyler yememiz gerekiyordu. Kendimi korumak için yaptığım bu eylem sonucunda yedi kahredici gece boyunca Çukur'a düşmüştüm. Küçük bir suç olmasına ve bu suçun cezayı hak etmemesine rağmen burada işler böyle yürürdü. Sizi sınıra getirir ve tam düşmek üzere

olduğunuzda, aşağıda bekleyen dik kayalara doğru içtenlikle sizi iterlerdi.

Benim için döndüklerinde ağlamaktan bitap düşmüş haldeydim. Vücudum kan içindeydi, saçlarım yağlıydı ve tırnaklarım kırılmıştı. Willow'un dudaklarımdan tek bir kelime almak için haftalarca uğraşması gerekmişti. Dişlerimin titrememesi, rüyalarımın sonsuz bir kâbus döngüsüne girmemesi için de daha uzun süre geçmesi gerekmişti. O karanlık rüyaları artık yalnızca ara ara görüyordum. Umut edebileceğim en iyi şey buydu.

Gardiyanlar beni ormanın derinliklerine götürürken ne durumda olduğumun farkına vardım. Her insanın canının yanacağı gibi canım yanıyordu ve bu sızı kırılan tırnaklarımdan paramparça ruhumun derinliklerine kadar uzanıyordu.

İki hafta.

Sinirlerim boşaldı, uzuvlarım telaşla hareketlendi.

Diğerlerine kıyasla bugünkü suçum daha hafifti ama hep hapisane muhafızının “gözdesi” olmuştum. Hayatta kalamayacaktım. Ölecektim, hem de kahrolası bir kalıp sabun yüzünden.

Hiçlik'teyken gardiyanlar da benim kadar gergindi. Beni sert zeminde sürüklerken ikisinin de gerginliğini hissedebiliyordum. Ormanın zeminine kazılan dikdörtgen derin çukurun karşısında durduk. Buradan bakınca Aurora Kalesi'nin ormandan uzanan kulelerini görebiliyordum. Siyah taşları, sanki yıldızlarla doluymuş gibi parlıyordu ve pencereler dalgalanan ışıkla yeşilden mora ve kırmızıya geçiş yapıyordu.

Bir gün göz zevkini bozan bu kaleye adım atıp beni burada çürümeye bırakan Aurora Kralı'nın kafasını koparacaktım. Çocukken beni buraya attığı için...

Bir gün buradan kurtulup yaptığı her şeyi ona *ödetecektim*.

Dikkatimi tekrar Çukur'a verdiğimde çaresizlik kanlı hayallerimi aşmaya başladı. Sanki intikamın tadını asla alamayacağımı biliyor gibiydi. Eğer bu cezadan sağ salim çıkarsam benden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Bir zamanlar ruhu ve hayalleri olan bir kabuktan fazlası olmayacaktım.

Etrafı saran sessizliği dinlerken gerginlikten boğazımda oluşan yumruyu itmeye çalıştım. Sürünen ve dikenli pullarıyla sivri pençeleri olan yaratıkları hayal ettiğim sırada zihnim bana oyunlar oynuyordu.

Bir el belime uzandı ve gardiyan beni öne doğru itti. “Geç bakalım, tatlım.” Ayağım takıldı ve sendeledim. Çukur’un kenarı hemen önümdeydi. Ayağım kayınca çamur toprakla çakıl taşlarından bir akıntı oluşturdu. Bir çamur yığınınına düştüm. Derinliği üç metre kadardı. Tırmanılamayacak kadar yüksek ama hiç koruma sağlamayacak kadar da derindi.

Duvarlarının yumuşak, parçalanan topraktan yapıldığını biliyordum. Tırmanmaya çalışsam bile başarabileceğim tek şey küçük bir heyelana neden olarak toprağın altında ve nefessiz kalmak olurdu. Hayır, bunun yerine bir köşede oturacak, ara sıra volta atacak ve ölüm fermanımı bekleyecektim.

“Endişelenme,” diye bağırdı gardiyanlardan biri. “Çıktığında sana iyi bakacağız. Burası *çok* ıssız bir yer. Arkadaşa ihtiyacın olacak.” İçerinden biri kasığına uzanıp kalçalarını öne doğru itince ikisi birden kahkahalara boğuldu.

“Hapishane muhafızından gizlediğimiz küçük sırtımız olur,” dedi adam göz kırparak. Tükürdüm, keşke tükürüğüm kanatlanıp adamın gözüne girseydi. Tabii ki böyle bir şey olmadı ve daha çok güldüler.

“Yok almayayım,” diye bağırdım cevap olarak. “Aletin bebek havuçlar kadar olduğunu duymuştum. Beni memnun etmek için *çok daha* büyük bir şey lazım.” Gardiyan kahkaha

atmayı bıraktığında yüz ifadesine büyük bir öfke yayıldı. Bu söylediğimin cezasını çekecektim.

Diğer gardiyan eğilip sırttı.

“Mig’dranlar son zamanlarda çok huzursuzlar ve en sevdikleri yemeğin de tatlı genç kızlar olduğunu duydum.” Adam kibirli mi, yoksa cilveli mi olduğunu anlamadığım bir şekilde göz kırptı. Başka anlamı olamazdı.

“O zaman hiç de tatlı olmamam çok güzel olmuş, sık suratlı,” diye tersledim. Tekrar kahkaha attılar.

“Ah, umarım hayatta kalırsın, hayatım. Seninle henüz eğlenememiş olduğuma inanamıyorum. Muhafızın siktiğimin köpeği seni.” Sanki benim hatamış gibi adam öfkelenmişti. Sanki bunların herhangi biri benim seçimimmiş gibi.

Tekrar tükürmeyi düşünsem de yapmamamın en iyisi olduğuna karar verdim. Belki çenemi kapatırsam sıkılıp beni yalnız bırakırlardı. Yine de onların gideceğini düşünmek bile kaslarımın korkuyla titremesine sebep oluyordu. Yalnız kalacaktım. Burada hiçbir şey olmadan iki hafta. O kadar çaresizdim ki bu ikisini hiç kimsenin olmamasına yeğlerdim.

Ancak eğlencenin tadını çıkarıp yanımdan ayrılmak için arkalarını döndüler. Neredeyse onlara seslenecektim ki dilimi ısırdım. Bana eziyet etmek için birkaç dakika daha kalsalar bile, eninde sonunda gideceklerdi. Buna alışmam gerekiyordu.

Birbirlerine hakaret ederken yüksek olan sesleri yavaşça kaybolmaya başladı. Ardından kendi nefesim ve zihnimdeki yüksek sesli düşüncelerimin çılgınlıklarıyla sessizlikte yapayalnız kaldım.

Elimi göğsüme bastırarak nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Çukur’a yiyecek ya da içecek getirilmiyordu, öyle olsa fazla insani olurdu tabii. Bu yüzden yakın zamanda yağmur yağmasını umut ediyordum. Yiyecek bulmak için boş çamur zemine baktım, bu konuda şansım yoktu.

Neyse ki açlık ve ben iki eski dosttuk.

Yere çöküp sırtımı duvara yasladım ve ağrıyan omzuma masaj yapmaya başladım. Jude'un vurduğu yer hâlâ zonkluyordu ama artık kanamıyor gibiydi. Bir şişlik oluşan alnıma dokunduğumda yüzümü buruşturdum. Önceki suçların kazındığı alnıma birkaç yara izi daha eklenmişti.

Orman sessizliğini koruyordu, belki de ne tür bir tehdit oluşturduğumu anlamaya çalışıyordu. Başımı kaldırdım. Aurora'nın mavi göğü yoktu. Sadece karanlık ve bazen daha az karanlık olan gökyüzü vardı. Soğuk kül rengiyle siyah mürekkep rengi arasında, tek renk bir gökkuşağı gibi. Gece ve gündüzün farkını yalnızca bu diyarın adını aldığı kuzey ışıklarından* anlamak mümkündü.

Gece olunca gökyüzünü renkli bir kurdele misali kaplayıp denizde kıvrılırcasına dalgalanıyorlardı. Kobalt, zümrüt, eflatun ve kırmızı rengindeydiler. Renkler o kadar canlıydı ki sanki birisi değerli taşları eritip gökyüzüne akıtmıştı. Çoğu gece yatakhanelerimizde kilitli olduğumuz için gökyüzünü göremiyorduk ama böyle nadir gecelerde ışıklara şahitlik edince güzellikleri yıpranmış ruhumun küçük bir parçasını iyileştiriyordu sanki.

Çukur'un sunduğu tek avantaj buydu. Burada kimse bölmeden bir gösteriye şahitlik edebiliyordum. Hem de çok dar, dikdörtgen bir görüş açısına sahip olsam bile. Gökyüzü kararıp saatler geçip de bir kulağım Hiçlik'i evi belleyen yaratıkların sesine odaklanmışken kuzey ışıklarını görmeyi bekliyordum.

Nostraza'ya getirildiğimde sadece bir çocuktum. Hayatımla ilgili detaylar pusluydu, açlık ve geçen zamanın erozyonuna uğramışlardı. Bir zamanlar kim olduğumuzu sadece Tristan ve Willow sayesinde hatırlıyordum.

* Aurora ismi "kuzey ışıkları"nın İngilizcesi olan "aurora borealis"ten gelmektedir. -ç.n.

Eskiden kendim de bir ormanda yaşadığım halde normal bir ormanın nasıl olduğunu unutmuştum. Kuşların ve böceklerin sesini dinlerdim. Rüzgâr yaprakların arasından uğulduyordu. Belki bir akarsuya ait olan suyun sesini duyardım. Ancak bunların hiçbirini duymuyordum.

Gece çökerken yukarıdaki gökyüzü de yavaşça kararıyordu. Zorlasam uzaktaki hapishaneden gelen sesleri duyabileceğimi hayal ettim. Akşam yemeği çanının sesini, iş gününün ardından yüzlerce yorgun mahkûmun sesini. Aero'yu ve bu akşamki planımızı düşündüm.

“Üzgünüm, Aero,” diye fısıldadım çöken karanlığa doğru.

Ancak asıl endişem Willow ve Tristan içindi. Muhtemelen yan yanalardı. Üçümüzün içinde başını en çok belaya sokan bendim ve muhafız bana bir sonraki cezamı her verdiğiğinde onların kalplerinin kırıldığını biliyordum. Onlar için uysal olmaya çalışsam da otoriteye boyun eğmek becerilerim arasında yoktu.

Hava kararıp bir serinlik yayılınca kendime sarıldım. Hapishanenin kuralları arasında olan bu ince çorapla tunik yerine başka bir şey giyiyor olmayı diledim. Midem guruldadı, ağzım kuruydu, dilim pelteleşmişti ve dudaklarım çatlamıştı. Sabah kahvaltı bile etmemiştim. Bulutlar tepemde hareket ederken kuzey ışıklarını gizliyordu ama belki de bu yağmur yağacağı anlamına geliyordu.

Ormanın sessizliği tedirgin ediciydi, gerçi hapishanenin gece rutinini dinleyebilmemi sağlıyordu. Akşam yemeği vakti. Duş vakti. Jude muhtemelen benim sabunumu kullanıp cezamın tadını çıkarıyordu. Zafer dolu bir edayla mırıldanırken kendini temizlediğini hayal edince dişlerimi sıktım.

Kahrolası bileğini, haftalarca ağrı çekecek şekilde kırdığımı umut ediyordum.

Gözlerimi kapatınca hâlâ sabunun çiçeksi kokusunu alabiliyordum. *Gül*, demişti hapishane muhafızı. Daha önce hiç gül koklamış mıydım hatırlamıyordum ama çok güzel olmalarıydı.

Duş alırken bize sabun vermiyor değillerdi ama verdikleri kötü, asitli sabunun kokusu hem burnumu hem gözlerimi yakıyordu. O bir kalıp sabunsa cennet gibi kokuyordu. Zamanla yumuşamış bir taş misali kadifemsi, yumuşak ve kremsiydi. Tenimde kesin ipek gibi bir his bırakırdı. İnsanların her gün sabun kullandığı bir dünyayı hayal etmek çok zordu.

Sonunda mahkûmlar günü bitirirken hapishane sessizleşti. Willow'un boş döşeğine bakıp benim için ağladığını hayal ettim. Tristan muhtemelen yatağına yatmış, tavana bakıyor ve beni buradan çıkarmanın imkânsız olduğunu bilmesine rağmen binlerce yol arıyordu.

Aero'yu düşününce de acaba yalnız mı, yoksa ihtiyaçlarını karşılaması için başkasını mı aramaya çıktı diye merak etmekten kendimi alamadım. Bu düşünce göğsümün sıkışmasına sebep oldu. Gerçi böyle hissetmem adil değildi. Birbirimize hiçbir şeyin sözünü vermemiştik. Ne olacaktı ki?

Midem öyle sesli gurulduyordu ki sessiz ormanda yankılandı. Ben bir yemek çanı gibiydim. Açıktaki saklanma alanında, Hiçlik'teki bütün yırtıcıları kendine çeken kırmızı parlak bir sinyal ışığıydım. Gerçi buna gerek yoktu da. Kokumu alabildiklerinden emindim. Bir hayalet misali sessiz kalsam da burada olduğumu bileceklerdi.

Dedikodulara göre, Aurora Kralı bu acayip melezleri Ouranos kıtasıyla ötesinde avladığı yaratıkları dikkate alarak yaratmıştı. Sihriyle bu yaratıkları ormana adım atan ölümlülerin etiyile ziyafet çeken canavarlara dönüştürmüştü. Aynı zamanda Aurora'nın Fey vatandaşlarını ve Kale'de oturan imparatorluk ailesini koruyorlardı.

Bu canavarlar usta birer avcıydı. Ormanı hiçbir şeyin aşması mümkün değildi.

Bir dal çıtırtısı duyunca kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Bir çıtırtı daha yükselince iyice köşeye sindim. Çukur'a nelerin atlayabilecek olduğunu düşününce dehşete kapılmıştım. Şimdiye kadar şaşırtıcı olsa da şansım yaver gitmişti. Gerçi kıl payı kurtulduğum birçok an olmuştu ama buradayken daha önce hiçbir şey bana saldırmamıştı. Diğer mahkûmlar bu kadar şanslı değillerdi.

Daha birkaç gün önce gardiyanların, bir geceliğine dışarıda bırakılan ve bir batakkatilinin güçlü çenesi tarafından ölümle buluşan bir mahkûmdan bahsettiğini duymuştum.

"Kan gölü ve kemikleri dışında hiçbir şey kalmamıştı," demişti içlerinden biri titreyerek. Onlar bile bunu düşününce ürpermişlerdi. Batakkatilini hayal ettim. Tepenin köşesine kadar geldiğinde, dudaklarını yaladığını... Dudakları olduğunu varsayıyordum. Neye benzediklerini bilmesem de hayal gücümle gözümde jilet gibi keskin pulların, üzerinden kan damlayan dişlerin ve düşünebileceğim tüm kâbusların bir araya gelmiş halini canlandırıyordum.

Bir dalın daha kırıldığını duyduğumda etrafımı saran hava ağırlaştı, karanlık gölgeler dans ediyordu. Burnumdan ve ağzımdan içime dolan nefes ciğerlerime sarılıp ciğerlerimin ağırlaşmasını ve ölümün acı tadını almama sebep oldu. Kesik nefesler alıyordum, sakın kalmaya çalışırken dudaklarımdan dökülen nafile nefeslerdi.

Karanlık artıp daha da bastırıldığında artık paslanmış parmaklıklara çarpan zincirin sesine benzer nefes sesleri de ona eşlik ediyordu. Beni saran gölgeden çok daha karanlık bir gölge yukarıdaki açıklıkta belirdi. Eğik ve kırık görünen bir bedene ait belirsiz bir şekildi. Uzuvarı normalde olması gerekenden uzundu ve uygunsuz açılarda duruyordu. Kendime

daha sıkı sarılıp cenin pozisyonunu alırken boğazımdan bir inilti firar etti, bir anda ortadan yok olmaya çalışıyordum.

Ben hiçbir şeyim. Hiçbir şeyim yok. Lütfen git diye bağırdım zihnimden. Tekrar ve tekrar.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, gözlerimi sıkıca kapattım. Ona bakmaya katlanamazdım. En azından şimdi ölürsem iki hafta eziyet çekmem gerekmeyecekti. Sadece bu ölümün hızlı ve acısız olmasını umut ediyordum.

Darbeyi bekledim. Gerginlik kaybolan cesaretimi yakıp kül eden bir asit gibiydi. Neden darbenin gelmediğini görmek için gözlerimi araladım ve anında o şey gece gölgelerine karışarak doğaüstü bir hızla harekete geçti.

İşte, o zaman kan donduran bir çığlık koyverdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir saniye sonra gökyüzüne görkemli bir ışık yayıldı ve onu öyle yüksek sesli bir gök gürültüsü takip etti ki altımdaki yerin sallandığını hissettim. Taş parçaları Çukur'un kenarından kafama doğru düşüyordu. Bir ışık daha yayıldığında bu sefer onu daha da yüksek seste bir gök gürültüsü takip etti. Ses yankılanıp kaybolurken yağmur yağmaya başladı.

Yaratık gitmiş gibi görünüyordu, muhtemelen fırtınadan ürkmüştü. Rahat bir nefes aldım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki ritmi bozulmuş gibiydi. Çok yakındı. İki hafta bu şartlar altında nasıl hayatta kalacaktım?

Ancak Zerra bu gece bir duama karşılık vermişti. Başımı gökyüzüne kaldırıp ağzımı açtım ve soğuk yağmur suyunun kuruyan dilimi ve boğazımı ıslatmasına izin verdim. En azından susuzluktan ölmeyecektim. Henüz.

Havanın sıcaklığı hızla düşüyordu. Yağmur sabit bir ritimle saçlarımı, tenimi, kıyafetimi ıslatırken titredim.

Saatler sürmüş gibi gelen ve durmak bilmeyen yağmurun ardından ne dilediğim konusunda çok dikkatli olmam gerektiğinin farkına vardım. Çukur suyla doluyordu ve bu tufan toprağın yağmuru emmesi için hiç vakit tanımıyordu. Şimdiden

birkaç santimi geçmişti. Zerra'ya ardı arkası kesilmeyen dualar sıralayarak bu başa çıkamayacağım ya da hayatta kalamayacağım bir sorun haline gelmeden yağmurun dinmesi için yalvardım.

Ancak dualarım cevapsız kaldı çünkü yağmur durmuyordu. Balınayı boğmaya çalışan bir okyanusun kararlılığıyla yağmayı sürdürüyordu.

Bir gün geçmiş olmalıydı. Gökyüzü sıkıcı bir döngüye kapılıp siyahtan griye dönmüştü. Bulutlar o kadar kalındı ki kuzey ışıkları biraz bile görünmüyordu. Yağmur yağmaya devam ederken Çukur artık yerde oturamayacağım kadar dolmuştu. Sular birkaç santimi aşınca kalkmak zorunda kalmıştım. Artık çamura dönen duvara yaslandığımda, gözyaşlarım yağmura karıştı. Burada kimse ağladığımı göremeyeceği için nadiren yaşanan bu olay için kendime müsamaha gösterdim.

Devam ediyordu. Bitmek bilmeyen bir tufandı. Su bacaklarımın üst kısmına kadar gelmiş, sonra sarmaşıklarla kaplanan bir heykel gibi görünmeme sebep olacak şekilde belime sarmıştı. Çok yorgundum. Güçsüzdüm. Uzanmak için her şeyimi verirdim. Hatta oturmak için bile. Ayaklarım ve bacaklarım ağrıyordu, çok üşüyordum. Parmaklarım tamamen uyuşmuştu. Hâlâ yerlerindeler mi diye sürekli ellerimi kontrol ediyordum. Botlarımın içinde ayak parmaklarımı oynatmaya çalışıyordum ama soğuktan hissizleşmeye başlamışlardı.

Vücudumu duvara yaslayarak uyumaya çalıştım ama tıpkı bir antilop izdihamının ortasında gözlerimi yummaya çalışıyor gibiydim. Yağmur yağmaya devam ediyor, kıyafetlerimi, saçımı ve vücudumu sıırıslam ediyordu. Yağmur damlaları gözlerime batıyordu. Kollarımla gövdeyi sararak biraz ısınıp rahatlamaya çalışıyordum ama olmuyordu.

Sırt üstü uzanarak suyun üstünde durmaya, uzuvlarımdaki baskıyı azaltmaya çalıştım. Yardımı dokunmuştu ama şimdi

de vücudumun dik durmaktan ağrması ya da vücudumu soğuk su ve havaya maruz bırakmak arasında karar vermem gerekiyordu.

Zerra'ya şükürler olsun ki en azından yaz mevsimindeydik ve sıcaklık nispeten iyiydi. Aurora'nın kışları en iyi ihtimalle korkunç, en kötü ihtimalle öldürücü olurdu.

Sonunda. Sonunda yağmur durdu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama acı bütün uzuvlarıma, bedenimdeki tüm hücrelere yayılıyordu. Uyuşukluk her bir gözeneğime sızıp kök salmış, üşüten bir lav misali yayılmaya başlamıştı. Gökyüzü açılırken bulutlar dağılmaya başladı. Sevinçten gözyaşı döküyordum artık. En azından susuz kalmamıştım. Tenim buz tutmuş, sert bir kabuk titreyen uzuvlarımı sarmıştı. Çok uzun süre ayakta kalmaktan bir insan ölebilir miydi?

Toprağın suyu emmesi için bir o kadar daha uzun bir süre geçti. Uyuduysam bile, hiç huzurlu hissetmediğim birkaç saniyelik aralıklarla parça parça uyumuştum. Çok yorgundum. Çok açtım. Hiçlikten oluşan kırgın, boş bir kabuktum. Yavaşça, çok yavaşça suyun seviyesi inerken sırtım da yaslandığım duvarda alçalmaya başladı. Bacaklarım titriyordu, belim kasılıyordu. Başım zonkluyordu ve kalbim sabit olmayan bir ritimle çarpıyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sonunda oturabildiğimde ayaklarımla bacaklarımla ağırlığı kaybolunca, sanki üzerimden bir anda yük kalktı. Hafiflemiştim. Sanki bulutların üzerinde süzülüyordum. Ancak bedenim çok ıslaktı. Bir kaya parçasının gölün dibine çökmesi gibi çökmüştüm muhtemelen.

Dizlerimi kendime çekerek kollarımla dizlerimi sardım ve başımı dayadım. Birkaç saatin ardından birkaç santimlik su kaldığında kendimi yere bıraktım. Artık boğulma tehlikesi

yoktu. O an hiçbir şey *uzanabilmek* kadar ilahi gelmedi. İçimde o enerjiyi bulabilsem ağlayabilirdim.

Gözkapaklarım kapandı ve sonra uykuya daldım.

Çukur'un dibinde ne kadardır uzandığımı bilmiyordum.

Gökyüzü griden siyaha ve sonra tekrar griye dönerken büyüyen bir leke misali günler akıyordu. Kuzey ışıkları belirlediğinde izlemeye çalışıyordum ama kafamı bile zor kaldırıyordum. Gözümün ucuyla keyifsiz bir şekilde renklerin kırmızıdan maviye ve sonra yeşile ve mora dönmesini izliyordum. Gerçi nefesimi tutarsam ışıkları *duyabiliyordum*. Hiç çakmayan bir şimşek misali enerji dolularmış gibi çatırıyorlardı.

Geçen günleri saymaya çalışsam da kaldığım yeri hemen kaybediyordum. Zaten zihnim bana sürekli oyunlar oynuyordu. Bunların hiçbirisi gerçek değil gibiydi. Bir saniyeyi diğerinden ayırt edemiyordum. Bozuk bir saattim ve sonsuza kadar boşuna tik taklıyordum.

Tekrar yağmur yağmadığı için minnettardım ama tabii küçük bir sorun vardı. Kısa zaman sonra tekrar suya ihtiyaç duyacaktım. Öyle çok açtım ki neredeyse açlık parça parça iliğimi kemiriyor gibiydi. Açlıktan ölecek gibi olmanın ne demek olduğunu *biliyordum*. Nasıl ilerlediğini ve nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum ama daha önce bu kadar acıkmış mıydım, emin değildim.

Şeytanın varlığını hissettiğim bazı anlar vardı. Ancak eskisi kadar yakınlarda gezmiyordu. Ona seslendim. Beni yiyip bitirmesi için yalvardım. Beni paramparça etmesini, buna son

vermesini istedim. Canımın yanması umurumda bile değildi. Sadece bunun bitmesini istiyordum.

Ancak ıstırap dolu yakarışlarıma kulak asmadı. Bir şey onu geri tutuyordu. Karışık düşüncelerimle dolu labirentte onun gönülsüz tavrını hissedebiliyordum.

Bilincim bir açılıp bir kapanırken renklerle karanlığın pusu altında rüyalarım kâbusları kovalıyordu. Kara kanatlara sahip gölgeler ve hayvan postları vardı. Gökyüzü kızıl bir çatal misali şimşekle yarılnca yıldızlardan bir nehir oluştu. Bu çatırtı karşısında yüzüme lanet bir gülümseme yayıldı. Neredeyse unuttuğum bir yerden çığlıklar yankılanıyordu. Bildiğim ama hiç ziyaret etmediğim bir yerdi bu.

Tristan ve Willow'un bensiz harekete geçtiklerini hayal ettim. Eğdikleri başları ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla. Willow'un ileri geri sallandığını, dudaklarına bir dua yapıştığını; Tristan'ınsa koluyla onun omuzlarını sardığını.

Aero'yu kuzey ışıklarının dağıldığı göğün altında hayal ettim. Delirmişçesine öpücükleri ve muhtaç elleriyle. Islak bir arzuyla hareket eden sıcak tenini ve ateşli iniltilerini. Parmaklarının, dudaklarının, dilinin tadıma baktığını, ısırıldığını, yaladığını hayal ettim. Acıya gömülmüş anlık bir rahatlamanın nasıl ıstırap yerine mutluluk verdiğini...

Hapishane muhafızını, gözlerini, pis nefesini hayal ettim. Acımasız sözlerini, sadistik amaçlarını. Bir fermuarın açıldığını duydum, kendimi ağlamamak için zorlarken dizlerimdeki morlukları hissettim. Kolayca kopabilecek bir ip misali sarıldığım onurumu ellerine teslim etmemeye zorladım.

Aylardır ve yıllardır buradaymışım gibi hissediyordum. Ama bu doğru olamazdı. Bedenim sızlıyordu ve nem resmen kemiklerime işlemişti. Tekrar ısındığımı hayal dahi edemiyordum.

Yağmur artık yağmadığı için boğazım tekrar kurumuş, dudaklarım çatlamış ve kanamaya başlamıştı. Soğuğa karşı

ürperdim, kıyafetlerim doğru dürüst kuruyamıştı. Hava hâlâ nemliydi. Muhtemelen ayak parmaklarımın arasında ve kol-
larımın altında küf oluşmaya başlamıştı.

Kısa süre sonra ormanın zeminiyle bir olacaktım. Toprak tarafından tüketilip bir hediye misali kabul edilecektim. Şansım varsa daha iyi bir yerde yeniden doğardım.

Orman ölümcül sessizliğine tekrar büründüğünde geceyle günü ayırt edemiyordum ama bulutların arasında bir hareketlilik oldu. Ahenkli bir ses vardı. Ezici sessizlik uzaklarda yankılanan bir sesle karşı karşıyaydı.

Metalin metale çarpma sesi. Etin taşa çarpma sesi. Çığlık sesleri. Hapishaneden geliyordu.

Bir kez daha başımı kaldırmayı denesem de bir santim bile oynatamadım. Bir isyanın sesine benziyordu. Büyük bir isyanın. Nostraza'da üç isyan görmüştüm ve hep hayatta kalanlardan daha fazlasının ölmesiyle sonuçlanmıştı. Tristan ve Willow oradaydı. Saklandıklarını umuyordum ama Tristan'ın işe karışacağını biliyordum. En azından inatçılık edip kavga-ya karışmadan önce Willow'u güvenli bir yere saklamasını umut ettim.

Karanlıkta onların isimlerini fısıldadım. *Willow. Tristan.* Buraya getirildiğimizde ben sadece on iki yaşındaydım. Willow benden üç yaş büyüktü ve Tristan da ondan iki yaş büyüktü. Ebeveynlerimi az çok hatırlıyordum. Hatıralarımın çoğu ağabeyimle ablamın hikâyelerine karışmıştı. Bir-birimizden hiç ayrılmazdık. Hep birbirimizin yanındaydık. İlk yıllar en zor geçen yıllar olmuştu. Bizi bunca zaman neyin hayatta tuttuğunu bilmiyordum ama takvimin yeni bir yaprağına üçümüzün de uyandığı her an için Zerra'ya şükrediyordum.

Tristan'ı kralın üç adamını öldürmekle suçlamışlardı ve Willow'u da krallıktan kıymetli bir eser çalmakla

yaftalamışlardı. Sıra bana gelince resmi bir suçlama yapmakla uğraşmamışlardı bile. Beni içeri atıp kapıları kilitlemişlerdi.

Boğazımdan pişmanlık dolu kuru bir hıçkırık çıktı. Bizi buradan çıkarmayı çok istiyordum.

Hapishanedeki sesler artıyordu. Vurma sesleri ve çığlıklar ormanın sessizliğinde yankılanıyordu. Kılıçların birbirine çarpma sesi, yaralıların iniltileri. Yaratıklar da dinliyor gibiydi, hepsi meraklanmıştı. Mahkûmlar bire yirmi oranında üstünlük sağlıyordu. Ama yorgunlardı, açlardı ve ne silahları ne de eğitimleri vardı. Gardiyanların sihir gibi bir avantajları da vardı. Kralın muhafızları lime lime olmadan kimsenin dışarı adım atmasına izin vermezdi.

Gözkapaklarım kapandı. Çok yorgun ve açtım ama uyuyamazdım. Neler olduğunu duymam lazımdı. Tristan ve Willow. İyi olduklarını umut ediyordum. Bilincim açılıp kapanırken onların hafızamdaki yüzlerine odaklanmaya çalıştım. Ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordum, saatler geçmiş olabilirdi. Zamanın varlığını üzerinde artık bir etkisi yoktu. Belki çoktan ölmüştüm.

Ancak sonra başımın hemen yanında bir ses duydum. İrkildim, acaba korkunç bir canavar mezarıma girmenin yolunu mu buldu diye merak ettim. Gözkapaklarım titreyerek açıldı ve kapandı. Üzerimde hareket eden gölgenin az çok farkındaydım. Hafif bir hışırtı vardı. Tenimde sıcak bir nefes hissediyordum.

Birisi bana dokunuyordu. Sırt üstü döndürüldüğümde inledim. Her şey acıtıyordu. Tenim yanıyordu. Kemiklerim ağrıyordu. Kafamdaki her bir saçın yakılan bir kibrit misali kafatasımı ateşe verdiğini hissediyordum.

Bir pusun ardında olsam da uzandığım yerde beni düzelteren ellerin farkındaydım. Nazik ama sertlerdi. Sonra kaldırıldım. Rüya mı görüyordum? Ölmüş müydüm? Cennete mi

götürülüyordum? Günahlarım affedilemeyecek kadar uzun bir listeyi doldururdu gerçi. On iki yıldır hapishanedeydim. Zerra'nın hayatta kalmama karşı dudak bükeceği çok fazla şey yapmıştım. Beni bekleyen sonsuz bir huzur yoktu.

Savaşmıştım. Hırsızlık yapmıştım. Fahişelik yapmıştım. O kadar çok şeye küfretmişim ki ruhum kış mevsiminde Aurora göğünün aldığı hal kadar karanlıktı. Belki de sonsuza kadar günahkârlarla yaşamaya gönderiliyordum. Ait olduğum yer orasıydı.

Ancak kaderim buysa da umurumda değildi. Zaten yıllardır berbat şartlar altında yaşıyordum. Cehennem bundan ne kadar kötü olabilirdi ki? Kollar beni kaldırdığında çenemi göğşe çevirdim. Cehennem lordunun ayaklarının dibine atılmaya hazırdım, orada sefil sonsuzluğumu yaşayacaktım.

Batakkatili sonunda benim için geliyorsa o zaman beni lime lime edecekti. Ölmek istiyordum ama ruhumdan geriye artık ne kaldıysa kendimi korumak adına harekete geçti ve çırpındım. Kalan gücümle ellerimi savurdum, karşımdaki şeyi tırnaklarımla çizmeye çalıştım ama yeni doğan bir kuzu kadar tehlikeliydim sadece. Dişimi bir ete geçirdiğimde boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Bir homurtu duydum ve omzuma sert bir acı yayıldı.

Sonra hatırladığım tek şeyse karanlıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NADİR

Nadir parmak eklemlerini kütlettikten sonra boynunu esnetti. Esnemesini bastırırken dikkatini verebilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Babasının toplantı odasındaki yuvarlak konsey masasının çevresinde oturan diğer sekiz kişiye kıyasla güneyde oturuyordu. Hepsi farklı itibarı olan Yüce Feylerdi ve her biri diğerinden daha çok kendi sesinden hoşlanıyordu. Aurora Kralı direkt Nadir'in solunda oturuyor, ara sıra onun için nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu hiç gizlemeden ona onaylamaz bakışlar atıyordu. Vergi konusunu ve Savahell Tepeleri'ndeki madenlerde oluşan fikir ayrılıklarını saatlerdir tartışıyorlardı.

Nadir tüm bunların önemli olduğunu bilse de sorulan soruların basit, net çözümleri vardı. Sorun bu dalkavukların her birinin yalnızca kendilerine yararı dokunacak bir sonuca ulaşmayı planlamasıydı. Sadece kazanmak onlara yetmiyordu. Düşmanlarının birazcık daha süründüğünden emin olmak istiyorlardı.

Sonsuz bir döngünün içinde gibiydiler.

Bu Yüce Feylerin her biri Aurora'nın sekiz bölgesinden birini yönetiyordu. Her bir bölge adını kuzey ışıklarının temel renklerinden almıştı: Zümrüt, Kırmızı, Gümüş, Eflatun,

İndigo, Camgöbeği, Kehribar, Fuşya. Hayatları birazcık güç ve zenginlik için mücadele etmekle geçerken her biri kendi bölgesinin en kıymetli durumda olduğu ve bu yüzden en çok ödülü kendisinin hak ettiği konusunda bir özgüvene sahipti. Bu çok acınasıydı.

Nadir'ın babası bu münakaşaya bir son verebilirdi. Kral olarak onun emri mutlak sayılırdı. Ancak Rion, konseyi pohpohlamayı ve vaatlerini değerli birer hazine gibi sunmayı tercih ediyordu. Ne de olsa daha fazla altın ve zenginliğe ihtiyaç duymayan bir kral için en değerli şey biraz ayrıcalık yaşayabilmektir.

Nadir tahta geçtiğinde tüm bu saçmalıklara son verecekti. Tek çözüm, vatandaşlar arasında en az huzursuzluğa yol açacak ve daha da önemlisi onu bu toplantılardan en kısa sürede kurtaracak bir çözümdü.

Hatta sırf planlarını anlattığında ve hayatlarında ilk kez “hayır”ı cevap olarak aldıklarında yüzlerinin alacağı şekli düşünmek bile, onu keyiflendiriyordu. Bunları yaparak pek popüler olmazdı ama bu boşboğazların ne düşündüğü umurunda değildi.

Nadir, kralın bütün detayları dinlerken, sanki iyi kalite bir şarabı yudumlayıp sonra bedeninden atar gibi kelimelerin her birine kendini kaptırışını izliyordu. İşlerin yapılış şeklini değiştirmek istiyordu. Önce babasından kurtulması gerekiyordu ama bu yıllardır düşünüp durduğu bir zorluktu, yine de bir çözüm bulmaya yaklaşamamıştı bile.

Kapıdan sert bir tıklama sesi yükselince on baş da o tarafa döndü. Herkes acil durumlar dışında konseyin rahatsız edilmeyeceğinin farkındaydı.

“Girin,” dedi Rion. Odaya dört gardiyan girdi, duruşları gergin ve donuktu. Nadir gibi Rion'un da boyu bir seksendi ve kuzguni renk saçları, Aurora'da gece vakti gökyüzünün

aldığı renkte keskin bakışlı gözleri vardı. Siyah irisleri canlı bir renkle parlıyordu. Nadir'in aksine Rion'un saçları sivri kulaklarının üzerinde titizlikle kesilmişti. Nadir'in saçlarıysa dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ki bu daha çok babasının hoşnutsuzluğuna neden olan bir durumdu.

"Majesteleri," dedi başgardiyan hızla reverans yaparak. "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim ama hapishanede isyan çıktı."

Nadir dikkatle babasını incelerken bir tepki görmeyi beklese de Aurora Kralı mermer gibi sertti, dışındaki kabuğu hiçbir şey kıramıyordu.

"Anlıyorum. Bu sefer ne için isyan ediyorlar?" Rion sandalyede arkasına yaslanıp ellerini karnında birleştirdi. Nadir'in babası neredeyse sekiz yüz yaşındaydı ama Yüce Fey olarak bir savaşçının güçlü fiziğine sahipti ve ölümlü yaşında otuzundan biraz büyük görünüyordu.

"Pek emin değiliz," dedi gardiyan, sesi çatallaşıyordu, belli ki verdiği cevap yüzünden gergindi. "Son zamanlarda çok sakinlerdi, bu yüzden şaşırdık."

"Hapishane muhafızı nerede?"

"Hâlâ sorunu halletmekle uğraşıyor ama mahkûmların çoğunu kontrol altına aldık."

"Zayıf kaç kişi?" Rion bu soruyu sanki yazın madenden çıkardıkları zümrüt sayısını sorar gibi bir sakinlikle sormuştu.

"Henüz tam sayıdan emin değiliz ama en son yaklaşık yüz kişi olduğunu duydum." Gardiyan durduğu yerde dikleşti, belki de Rion'un şu meşhur hiddetine karşı kendini korumaya çalışıyordu. Ancak hiçbir türlü yalandan özgüven onu kralın gazabından kurtaramazdı. "Kelava yolda. Doğrudan sizinle konuşmak istiyor ve bizden de önden haber vermemizi istedi."

Rion sertçe başını salladıktan sonra Nadir ve konseyin kalanına döndü. "Başka bir zaman tekrar bir araya gelelim."

“Ama majesteleri,” dedi Eflatun Hanesi’nden bir soylu olan Jessamine. “Önergelerimiz bitmedi.” Ne kadar çok işleri olduğunu göstermek istercesine önündeki kâğıt yığnını karıştırdı.

“Çıkın dedim,” diye gürlledi Rion. “Hemen.”

Ortamda oflamalar duyulurken öfke herkesin ifadesine yansiyordu. Gitmeye hevesli olan Nadir’sa avuçlarını masaya dayayarak kalkmaya hazırlandı.

“Nadir,” dedi babası. “Sen burada kalacaksın.”

Nadir başını sallayarak tekrar sandalyesine gömüldü.

Konseyn kalan sekiz üyesi kralın bu tavrıyla hakarete uğramış gibi hissetse de bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Nadir gülümsemesini gizlemeye çalışmadı. Herkesin sanki kıymetsiz bir astmış gibi kovulmamışçasına davranmasını izlemekten keyif alıyordu.

Konseyn oradan ayrılırken hapishane muhafızı kapıda belirdi. Alnından akan ter damlası yanağından boynuna doğru iniyordu. Gri üniformasının önüne kan sıçramış ve kızıl renk damlalar yakasına da bulaşmıştı. Yanağında kandan bir iz vardı ve soylular çıkarken eğildiği sırada bu izi dalgın bir şekilde sildi.

“Gir,” dedi kral. Ardından hapishane muhafızı hızla içeri adım attı. “Kapıyı kapatın.” Kapı kapandığında koca odada sadece Rion, Nadir ve hapishane muhafızı kalmıştı.

Duvarlarda sıra sıra kitap rafları vardı ve deri sırtları sıkış sıkıştı. Kuzeye bakan geniş pencereler açıktı, gökyüzünün ışıkları tüm zarafetiyle içeriye doluyordu. Nadir neredeyse üç yüz yıldır yaşıyor olmasına rağmen ışık demetlerinin bu renklerinin ona evindeymiş gibi hissettirmedeği bir an bile olmuyordu.

Sandalyesini masadan geriye iterek öne eğildi ve dirseklerini dizlerine yasladı. Nadir’in elleri birbirinden birkaç santim

uzaktı ve renkli bonbonlara benzer ışıık demetleri parmaklarının arasında parlıyordu.

“Ne oldu Kelava?” diye sordu kral. Nadir bu konuşmayı izlemeye başladı.

“Bizim için sürprizdi,” dedi Kelava çenesini kaşıırken. “İşler son zamanlarda sakın ilerliyordu ve herhangi bir kargaşa belirtisi yoktu.”

“Bunun gibi kazaları engellemek senin işin,” dedi kral. Hapishane muhafızı başını sallarken sınıfın ortasında bir kurbağayı serbest bıraktığı için azarlanan bir çocuk gibiydi.

“Özür dilerim, Majesteleri. Şu an hizaya geldiler, en az oranda zayıat verildi. İki gardıyanı ve yüz yirmi yedi mahkûmu kaybettik. Çok daha kötü olabilirdi.”

Kelava tereddüt edince Nadir, hapishane muhafızının çok daha fazlasını sakladığını anlamıştı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu babası, o da çoktan aynı hisse kapılmıştı.

Hapishane muhafızının yüzündeki kan çekildi.

“Bunu size kendim söylemek istedim, Majesteleri. Mahkûm 3452... gitmiş.”

Rion, sanki prensin bunu duymaması gerekiyormuş gibi hızla Nadir’a baktı. Ardından Nadir, Rion’un yüzüne yansıyan farklı ifadeleri izlemeye başladı. Sanki sırtından yük kalkmış gibi adamın omuzlarının nasıl rahatladığını görmemek imkânsızdı. Bir mahkûm kayboldu diye neden bu kadar rahatlamıştı? Nadir doğruldu. Mahkûm 3452 kimdi?

“İsyanda helak mı olmuş? Cesedini gördün mü?”

Hapishane muhafızı daha ağzını açamadan yumruğunu sıkmıştı.

“Çıkar şu baklayı!” Rion yumruğunu masaya öyle sert indirdi ki Nadir da, Kelava da yerinde sıçradı.

“Öyle sanıyorum.” Adam yutkunurken sert durmaya çalışıyordu.

“Ne demek öyle sanıyorsun?” Kral öne eğildi. İri, göz korkutucu bedeni tehditkâr bir pozisyondaydı.

“Mahkûm Çukur’da cezalıydı ve isyan başladığında da oradaydı.”

“Ve?”

“Ve onu almaya gittiğimizde batakkatili tarafından kaderine mahkûm edilmiş gibiydi.”

“Ne demek gibiydi?”

“Geriye kan gölü dışında bir şey kalmamıştı. Mahkûmun Hiçlik’ten kaçtığına dair bir kanıt yok. Batakkatili olmasa bile, hapishanedekiler ona engel olurdu.”

Nadir kaşlarını çattı. Hapishane muhafızı lafı evirip çeviriyordu. Belli ki ikna edici bir hikâye uydurmaya çalışıyordu.

“Mahkûmun Çukur’da işi neydi?” diye sordu kral. Nadir birbirlerine binlerce soru sordukları bu muhabbeti izliyordu. İkinci derece bir mahkûmun babası için ne önemi olabilirdi ki? “3452’yi göz önünden ayırmaman için kesin emirler almıştın.”

Kelava başını eğdi, ifadesine utanç yayılmıştı.

“Evet, Majesteleri. Mahkûm bir kavga başlattı, cezası Çukur’da iki haftaydı.”

“İki hafta.” Ardından kral yerinden kalkıp tehditkâr boyunu sergiledi. Ölümlü muhafızdan bir kafa boyu uzundu.

“Mahkûmu iki hafta boyunca göz önünden uzaklaştırdın?”

“Hayır,” dedi muhafız. Kralın ifadesindeki şiddet eğilimi adamın renginin atmasına sebep olmuştu. “Hayır. Birisi onu sürekli izliyor, kaçmadığından emin oluyordu. Yemin ederim. Ancak isyan başlayınca gardiyanlar görev yerlerini bırakıp isyanı bastırmak için yardıma koştular. Her şey sakinleşip de Çukur’a döndüklerinde orası boştu.”

“Kan gölü hariç.”

“Evet, Majesteleri.” Muhafızın sesi neredeyse bir fısıltı kadar alçalmıştı. “Çukur’dan tırmanmayı başarmış olsa bile, kimse Hiçlik’ten sağ çıkamaz.”

Bunu öyle küçük bir umutla söylemişti ki Nadir neredeyse adama acıyacaktı. Ellerini esneterek parmaklarının arasındaki ışık demetleriyle oynadığı sırada babasının yüzünde beliren sayısız ifadeyi inceliyordu. Endişe, korku, karmaşa, rahatlık?

“Mahkûm 3452 kim?” diye sordu Nadir sonunda. Bu sessizliği daha fazla sürdüremeyecekti. Babası onu duymazdan geldi, kralın bakışları hâlâ muhafızdaydı.

“Tek görevinde başarısız oldun,” dedi Rion. “Başka işin ne ki?”

Bunu duyunca Kelava’nın rengi iyice attı, boğazı düğümlendi.

“Majesteleri. Tekrar yaşanmayacak.”

Rion bir adım yaklaşarak titreyen adamın karşısında durdu.

“Artık gözünü ayırmaman gereken bir mahkûm yokken nasıl tekrar yaşanmayabilir ki?”

Muhafız zar zor nefes almaya başlamıştı. Göğsüne uzandı, şakaklarından damlayan terler yakasını ıslatıyordu. Kral eliyle adamın etli çenesini sarana kadar muhafızın gözleri iri iriydi. Nadir hiçbir şey söylemedi, sihri hâlâ parmaklarının arasında dans ediyor, bu sırada gelişen garip olayları çözmeye çalışıyordu.

Rion muhafızın gırtlığını sıkınca Kelava hırıltıyla soludu. Kralın yüzüne şeytani bir memnuniyetsizlik yayılırken yavaş yavaş adamın nefesini kesiyordu. Muhafızı havaya kaldırınca adamın ayakları havada sallandı. Kelava boğulurken nefes almaya çalışıyordu, sanki Rion’un Fey gücüne karşı koyabilmiş gibi tırnaklarını onun eline geçiriyordu.

Bir an sonra kral, Kelava’nın soluk borusunu ezdi. Adamın boynu kurumuş bir gül misali ezilmişti. Muhafızın burnuyla ağzından akan kanlar kralın koluna ve yere damlıyordu. Rion muhafızı ayaklarının dibine bıraktı, adamın mahvolan bedenindeki son fısıltılar misali kılıçlarının sesi çınladı.

Nadir babasına baktı, koyu renk kaşı yukarı kalkmıştı.

“Bu bir hayli dramatikti,” dedi. “Tüm bunlar neyin nesi söylemek ister misin?” Rion muhafızın soğuyan cesedine bakarken dudakları kıvrıldı.

“Senden ormanı aramanı ve orada başıboş dolaşan kimse olmadığından emin olmanı istiyorum.”

“Kimi arıyorum? Mahkûm 3452’yi mi?”

Rion karanlık bakışlarını oğluna çevirdi. “Önemi yok. Özellikle de oradaysa ve ölüyse.”

“O zaman kimi aradığımı nereden bileceğim? Adam mı? Kadın mı?”

Rion ellerini konsey masasına dayayarak öne eğildi. “Ormanda gezinen kayıp herhangi bir mahkûmu arıyorsun, Nadir. Bu yeterince kolay değil mi? Senin için bile?”

Nadir babasının küçümser ses tonuna karşılık dişlerini sıkırsa da tartışmanın bir anlamı yoktu. Yerinden kalkıp özel dikim siyah ceketini düzelitti. “Evet, sanırım öyle.”

“Güzel. Birini bulursan onu hemen bana getir.” Rion ölen muhafıza kibirle bir kez daha baktı. “Giderken birini burayı temizlemesi için yolla.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

LOR

G ün ışığı gözkapaklarımdan sızarken dünyamı turuncu ve kırmızı bir parıltıya boğuyordu. Bedenim sızlıyordu, gözlerimi açarken aniden karşılaştığım parlaklığa karşı yaşardıkları için kırpıştırdım. Fark ettiğim ilk şey bir pencere ve ardındaki açık mavi gökyüzüydü. Bu görüntü aklımı o kadar karıştırdı ki tamamen hareketsiz uzanırken hâlâ uyuyor muyum, yoksa hayal mi görüyorum diye merak etmekten kendimi alamadım.

Mavi bir gökyüzü uzak hatıralarımdan hatırladığım bir şeydi. Yaban çiçeklerinin görüntüsü ve annemin neşeli kahkahası da. Bazen bu anlık hatıraları sırf rahatlamak için göklerden çaldığımı düşünüyordum. Unutulmuş, işkence görmüş bir mahkûm olmadan önce güzel bir hayatım olduğunu hissetmek için. İşte, o zaman hatıralarım şekil değiştirip pençelerini tenime geçiriyor ve kaçmama izin vermiyordu. Bunlar asla unutmayacağım hatıralardı, hem de aradan kaç yıl geçerse geçsin.

Kıpırdandım, kaslarım ve eklemlerim isyan ediyordu. San ki bir bulutun üzerindeydim. Hissettiğim en yumuşak şeydi.

Hayır. Bu bir yataktı. Yumuşak çarşafları olan ve başımın altında yumuşak bir yastığı olan yumuşak bir yatakta

yatıyordum. Ölmüş müydüm? Burası *kesinlikle* cennetti. Başka hiçbir şey böyle inanılmaz hissettiremezdi. Tekrar kıpırdandığımda acıyla inledim. Sızı uzuvlarımı yakıyordu.

Ölmüş olsam canım bu kadar çok acımazdı, değil mi?

“Uyanmışsın!” Tanımadığım sesi duyunca olmam gereken yerde olmadığımı fark ettim. Hatırladığım son şey Çukur’da neredeyse bilinçsiz bir şekilde uzanıp hapishanede çıkan isyanı dinlediğimdi. Birisi beni kaçırmıştı. Çıplak bacaklarım ipek çarşaflara dolandı, zevkle iç çektim.

Kaçırılıp lüks bir yatakta yatmaya mı mahkûm edilmişim?

Bu... hiç doğru gelmiyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi ses tekrar. Bu sefer sesin sahibini fark ettim. Ölümlü bir kadındı. Beyaz tenli yaşlıca biriydi. Soluk sarı bir elbise giyyordu. Beyaz saçları toplanmıştı. Doğrulmaya çalışırken kafamı yatak başlığına çarptım. Başlık o kadar yüksekti ki üstünü görmek için başımı biraz daha kaldırmam gerekti. İşte, o zaman şaşkınlıkla etrafıma odaklandım.

“Sen kimsin?” diye sordum nerede olduğumu anlamaya çalışarak. Bir yatak odasıydı. Muhtemelen Nostraza’daki yemekhane ya da çamaşır odası dışında hayatımda gördüğüm en büyük odaydı. Devasa bir yataktaydım ve yatağın üstü beyaz ahşap direklere sarılmış altın kumaşlarla çevriliydi. Krem rengi ve altın rengi bir sürü yastık ve yorgan bulutların üzerinde bir kaledeymişim gibi etrafımı sarmıştı.

Krem rengi mermer zeminin altın renkte damarları vardı ve üstleri kalın altın rengi halılarla örtülüydü. Devasa bir şömine odanın karşı ucunda duruyordu. Pencerelele kaplı duvar boyunca enfes güneşin parladığı aynı mavi göğü görebiliyordum.

“Neredeyim?” diye sordum. İnce beyaz bir gecelik dışında hiçbir şey giymediğimi fark edince yorganı çeneme kadar

çektim. Geceliğin kumaşı çok yumuşaktı, ipek olmalıydı. Kaçırılıp bu odaya kapatılmışım ve yumuşacık çarşaf ve yastıklarla dolu bir yatakta yatarken hayatımda görebileceğim en güzel geceliği giyiyordum, öyle mi? Bunda kesinlikle doğru olmayan bir şeyler vardı.

“Çok zor zamanlar geçirdiğini söylediler,” dedi kadın. Yemekle dolu gümüş rengi bir servis arabasını bana doğru yaklaştırdı. “Bir şeyler ye de kendini daha iyi hisset.”

“Sen. Kimsin,” dedim her bir kelimedede tehditkâr tavrımı hissettirerek.

“Ben Magdalene,” dedi kadın. “Ancak herkes bana Mag der.”

“*Neredeyim?*” diye sordum tekrar. Mag’e odaklanmaya çalışıyordum ama kızarmış ekmek ve tereyağının kokusu öyle güzeldi ki! Zerra lanetler yağdırsın... *Kahve miydi o?* Midem gürültüyle guruldayınca Mag’in beyaz kaşları çatıldı.

“Açlıktan ölüyor olmalısın, zavallım. Önce bir şeyler ye, sonra seni Haraç Seremonisi’ne hazırlayacağız.”

Neye?

Mag inanılmaz çıtır bir parça pastırmayı kaldırıncaya bir hayvan gibi atılıp pastırmayı ağzıma attım. Alışık olduğum o grimsi buruşuk etin tadıyla hiç alakası yoktu. Çıtır, tuzlu ve dolgundu. Lokmamı çiğnerken inledim. Zengin tadı dilime yayılıyordu.

Mag arabayı biraz daha yaklaştırarak tabaklardan birinin üzerindeki gümüş servis kapağını kaldırıncaya dolgun pankekler, çırpılmış yumurta ve yağa bulanmış bir sürü şey karşıma çıktı. Mag’i incelerken tüm bunlar bir numara mı, acaba biraz sonra uyanıp kendimi Çukur’un dibinde titrerken mi bulacağım diye merak ediyordum. Ancak o gülümseyerek sabırla devam etmemi bekliyordu. Bu bir rüya olsaydı bile fark etmezdi, en azından keyiften kendimi bir dağın zirvesindeymişim gibi hissedebilirdim.

Bir elimle çatal bıçağı alırken diğerini şerbetle dolu cam sürahiye uzattım ve tabaktaki her şeye döktüm. Mag'ın gözleri kocaman olsa da yemeğe daldığım sırada hiçbir yorum yapmadı.

“Çay mı, kahve mi?” diye sordu iki gümüş demliği kaldırırken.

“İkisi de,” dedim. Hâlâ bunların gerçek olmadığına eminim. Mag küçük bir kahkaha attı.

“Tabii ki. Nasıl içersin?”

“Nasıl mı?”

Kaşları çatıldı.

“Evet. Sütlü mü? Kremalı mı? Şekerli mi?”

“Evet,” diye cevap verdim ağzıma koca bir lokma yumurta ve pankek tıkmadan hemen önce, ardından aynısını tekrarladım.

Mag istediğimi yaparak iki fincanı doldurdu. Birinde kahve, diğerinde çay vardı. Ardından bolca krema ve süt ekleyip dolu dolu şeker attı. Büyülenmiş gibi onu izliyordum. Hapishanede kahve ya da çayı yalnızca dillerimizi kabuğuna çekilmiş bir salyangoz gibi büzüştüreceğimiz sertlikte yaparlardı.

Birisi beni kaçırmış, güzel bir yatağa yatırmış, ipek bir gecelik giydirmişti ve şimdi de zorla bana pankek yediriliyordu demek?

“Ah canım, ağırdan al,” dedi Mag. “Mideni bozacaksın.”

Haklı olduğunun farkındaydım. Yemek yemeyeli en az bir hafta, hatta daha da uzun bir vakit olmuştu. Ancak cennet *böyle* bir yerse ve öldüysem o zaman hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer rüya görüyorsam uyanmadan önce mümkün olduğunca fazla yemek benim kutsal görevimdi.

Kısa bir an sonra muhtemelen canlı olduğumun farkına vardım çünkü midem kasılmaya başlamıştı. Çatal bıçağımı bıraktım. Zerra onu kutsasın, Mag amatör sayılmazdı. Çoktan

çenemin altına altın rengi bir kova dayamıştı. Midemdeki her şeyi direkt oraya boşaltma nezaketini gösterebildim.

Öğürdüğüm sırada Mag bir bakıcı gibi nazikçe sırtımı okşayarak hafif hafif mırıldandı. Bu kadın kimdi? Zerra'nın kutsadığı insanlardan biri miydi? Neler olduğunu çözemiyordum. Her şeyi çıkardıktan sonra elimin tersiyle ağzımı sildim. O sırada kollarıma titizlikle sarılan beyaz bandajları fark ettim. Nostraza'da geçirdiğim yıllarda iyileşmenin farklı aşamalarında olan sayısız kesik ve morluğum vardı.

Mag dikkatimin dağıldığını fark ettiğinde ifadesinde acıma gördüm.

“Neden ölmedim?” diye sordum. Mag kesik bir nefes alırken dudaklarını birbirine bastırdı. Komada olmalıydım. Kalkamayacak kadar bitap olmalıydım. Boş bir kabuk olmalıydım. O kadar uzun zamandır Çukur'daydım ki onarılamayacak kadar parçalanmış olmalıydım.

Mag becerikli bir şekilde yorganı bacaklarıma örttü.

“Yaralarının çoğunu iyileştirdiler. Kalanı birkaç güne iyileşecek. Yara izlerini geçiremedikleri için üzgünüm. Bazıları çok eski ve... inatçı yaralardı.”

Bakışları bana dönüp de ellerini karnında birleştirmeden önce karşımdaki kadının ifadesinin değiştiğini gördüm.

Tabii ki hangi yaralardan bahsettiğini biliyordum. Sırtımdakilerden bahsediyordu. Yüzümdekinden. Omzumun önünde dağlanarak oluşan damgadan. Bir çemberin üzerinde üç kavisli çizgi şeklindeydi. Aurora Kralı'nın mührü. Sadece bir çocukken tenimi damgaladıkları, beni sonsuza kadar Nostraza'nın yasal malı yapan mühür.

Kendimi yemek yemeden önce hissettiğimden daha kötü hissediyordum. Yatağa yığıldığım sırada yumuşaklığına hayran olmadan edemedim. Sonsuza kadar burada yatmak istiyordum.

“Biraz daha hafif bir şey göndereceğim,” dedi Mag bana bir bardak su uzatırken. “Bunu yavaşça iç.”

Doğrulup bardağı aldım ve kaşlarımı çatarak suyu yudumladım.

“Tadı iyi değil mi?” diye sordu Mag ellerini sıkarak.

“Evet.” Başımı iki yana salladım. “Yani hayır. Tadı iyi.” İyiden de öteydi. Serin, taze ve tatlıydı. Suyun tadının böyle olduğunu unutmuştum. Bize Aurora’da verdikleri her neyse, neredeyse acı denebilecek bir tattaydı ve asla üzerine düşünmediğim şeyler yüzünden bulanık olurdu. Söylentilere göre, tuvaletlerden akanları şöyle böyle filtreliyorlarmış. Taze suya yakın içtiğim tek şey Çukur’daki gecelerimde yuttuğum yağmur suyuydu.

Büyük bir yudum alarak sıvının ağrıyan boğazımdan akıp gitmesinin tadını çıkardım. Tadı gün ışığı ve umut gibiydi. Anlamadığım bir şekilde göğsümün sıkışmasına ve gözyaşlarının gözlerimi yakmasına sebep oluyordu. Bu kadın neden bana bu kadar iyi davranıyordu?

Birkaç yudum daha aldım. Midem suyu sindirmeyi kabul ediyordu. Bardağı komodine bıraktıktan sonra, Mag’in odada koşuşturmasını izledim.

“Lütfen,” dedim. “Neredeyim? Sen kimsin?”

“Tabii ki saraydasın, canım. Alışmak biraz vakit alacak, biliyorum ama elimden geldiğince sana yardım edeceğim.”

Gözlerimi kırptım. Kelimelerinin bir anlam ifade etmesini bekliyordum.

“Hangi saray?”

Hâlâ Aurora’da olamazdım. Gökyüzü maviydi. Her şey parlak ve altın rengindeydi. Aurora siyahın, grinin ve acizliğin tonlarından ibaretti. Orada deneyimlediğim en güzel şey gökyüzündeki canlı renkteki ışıkların parıltısıydı.

“Kafanı mı çarptın?” diye sordu Mag. Endişeyle kaşlarını çatınca alını kırıştı. “Güneş Sarayı’ndasın tabii ki. Senin gibi yetiştirilmiş bir kızın... kendini burada bulması biraz olabilir evet ama doğru duydun! *Sen Son Haraç’sın!*”

“Neyin Son Haraç’ı?”

Mag’in dudakları bir çizgi halini alırken bana ters ters baktı. Artık kızmaya başlamıştı ama nedenini anlamıyordum.

“Bu saçmalığa bir son ver. Adın ne senin, kızım? Bana söylemediler.”

“Lor,” dedim. “Adım Lor.”

“Hımm. Bir şeyin kısaltması mı? Biraz sade geldi.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sadece Lor.”

Mag başını gardıroba uzattıktan bir saniye sonra, elinde büyüleyici altın rengi bir elbiseyle doğruldu.

“Tamam, sanırım bu işe yarar. Göze batacak değilsin sonuçta, değil mi? Eli yüzü düzgün görünmen için ne gerekirse yapacağız.”

Kendime baktım. Bu yorumunun ardından biraz hakarete uğramışım gibi hissettim. İşte, o zaman Nostraza’daki eskimiş tuniğimin olmadığını fark ettim.

“Kıyafetlerim,” dedim Mag’e. “Kıyafetlerim nerede?”

“O giydiğin kirli paçavralardan mı bahsediyorsun?” Burununu kırıştırdı. “Artık yoklar.”

“Onlar bana lazım. Lütfen.”

Mag bana kafasının karıştığını gösteren bir bakış atsa da yüzümde her ne gördüyse, ciddi olduğumu anladı.

Çenesini hafifçe eğdi. “Birine onları bulmasını söylerim.” Ses tonu nedenini anlayamadığını belli etse de onu aydınlatmamaya karar verdim.

“Saçına ne oldu?” diye sordu. Tuhaf bakışı üzerimde gezinirken bana yaklaşıp elbiseyi yatağın ayakucuna bıraktı. Saçlarımın kesik uçlarına dokunurken ses tonu fısıltıdan ibaretti.

“Bunu kendin mi yaptın? Galiba Gölge’de düzgün kuaförler yok. Pek bir seçeneğin kalmamış herhalde, değil mi?”

Ellerimi omuzlarıma uzanan saçlarımda gezdirirken utandım.

“Bit,” dedim. Mag’in yüzündeki korkuyu görünce de anında pişman oldum. “Sorun yok. Bende yok yani. Önlem olsun diye.”

Mag’in omuzları gevşedi. “Evet, şimdi anladım galiba.”

“Gölge derken neyi kastettin?” diye sorduğumda yorganı çekip ince geceliğimi açıkta bıraktı. Bileğimden tutup beni ayağa kaldırırken yüzümü inceliyordu. Bileğimi ondan çeke- rek göğsüme götürdüm.

“Sen gerçekten iyi misin? Belki de şifacıyı buraya geri göndermeliyizdir.” Tekrar yemekle dolu servis arabasına dönüp bir parça ekmek aldı ve bana uzattı.

“Midene bir şeyler girmesi lazım. Bu sefer yavaşça ye. Alacağın derslere sanırım sofra görgüsünü de eklememiz lazım.” Boşalan pankek ve yumurta tabağıma bakarken yüzünü buruşturdu. Şerbetli bir katliam söz konusuymuş gibi görünüyordu.

“Ne dersi? Neler oluyor?”

Beni yine duymazdan gelerek saray yavrusu gibi bir banyonun olduğu kapıya doğru itti. Banyonun tam ortasında devasa bir küvet vardı ve içi öyle çok köpük doluydu ki üstünden taşıyordu. Daha önce hiç küvette yıkanmamıştım. En azından hatırladığım kadarıyla. Nostraza’da sadece buz gibi suyla yıkanırdık ve su basıncı öyle kötü olurdu ki sanki sırtıma milyonlarca minik iğne saplanıyormuş gibi hissederdim.

Ayrıca kadınlar ve erkeklerin banyosu ayrı olmadığı için sadece Tristan kapıda muhafızlık yaptığında Willow’la girip yıkanabiliyorduk.

O zaman idrak edebildim.

“Willow, Tristan,” dedim. “Onlar nerede? Onlara ne oldu?”

Mag’in cevabı bir kez daha anlamsız bir bakışla bana dönmek oldu. “Bilmiyorum, canım. Kızarmış ekmeğini ye de seni küvete alıp saçına ne yapabiliriz bir bakalım.”

Sırtımdaki düğmeleri açmaya başladığında isyan edercesine bir ses çıkararak ondan uzaklaştım. Mahcup olduğumdan değildi. Nostraza’daki yüzlerce mahkûmla omuz omuza yaşadığım hayatım tüm mahcubiyetimi silmişti. Hayır, bunun sebebi, bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı ve niyeti beni incitmek olmayan yabancıların bana dokunmasına alışık değildim.

Hâlâ öldüğüme emindim ama bu garip bir öteki yaşamdı.

Cık cıklar gibi bir ses çıkardı. “Görmediğim bir şey yok, canım.” Sırtımı kendine çevirerek beni geceliğimden kurtardı ve kollarımla kendimi örtmeye çalıştığım sırada küveti işaret etti. “Gir hadi.”

Banyo çok cazip gelse de tereddüt ettim. Hâlâ bir bit yeniği olduğunu düşünüyordum. Suyun sıcaklığını durduğum yerden hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordum. Zerra aşkına, neşe kaynağıydı. Aklıma ayaklar altında ezilmiş bir gül yaprağı gibi kokan, uğruna savaştığım o sabunu getirdi.

Kendi kendime güldüm. *Şimdi bana bir bak, Jude. Lanet sabununun tadını çıkar.*

Burada neler döndüğünü anlamaya çalışırken bu sırada temiz olabileceğime karar verdim. Küvete doğru yaklaşıp ayak parmağımı suya değdirdiğimde bir zevk dalgası bedenimin ürpermesine sebep oldu. Yakacak kadar sıcaktı ama bir nefes alıp kendimi içine bıraktım. Birkaç saniye sonra bedenim sıcaklığa alışınca rahat bir nefes verdim.

Bu andan sonra Nostraza’daki o buz gibi soğuk duşları asla alamazdım. Artık gerçekten ölmüş *olmayı* umut ediyordum çünkü buna değerdi.

Mag bana yaklaşıp saçımı yıkamaya başladı. Çıkardığı iş-ten memnun olunca kalın beyaz bir havluyu bana uzatıp sarınmamı bekledi. Sarınmadan önce morluk ve yara izleriyle dolu çıplak bedenime baktım. Kaburgalarım o kadar belirgindi ki tenimi gölgede bırakıyordu. Köprücükkemiklerim ve omuzlarım birer silah olabilecek kadar keskin ve ölümcüllerdi.

Mag beni makyaj masasına yönlendirerek oturmamı söyledi ve hemen ardından parmaklarını kırpılmış saçlarımda gezdirmeye başladı. Artık ipek gibilerdi ve bahçe gibi kokuyorlardı. Islak bir tutamı burnuma götürerek zevkle içime çektim. Mag parmaklarıma hafifçe vurdu ve tekrar cık cıklayarak saçımı tutup taramaya başladı. Kurutup başımın üzerinde topladı. Her nasıl olduysa, sahip olduğumdan üç kat daha fazla saçım varmış gibi göstermeyi başarmıştı.

“Daha iyi oldu,” dedi. Her açıdan şaibeli eserini inceledi. “Bir dahakine kendini makaslardan uzak tut, olur mu? Saçının kesilmesi gerekirse sarayın stilistlerinden biri seve seve yapar. Hatta içlerinden birine söyleyeyim de sonra gelip buna bir baksın.”

Aynada kaşlarımı çatarak ona baktım. Sanırım nezaket göstermeye çalışıyordu?

Masada duran bir sürü küçük cam kavanoz ve kaba yöneldi. Yüzüme birkaç farklı şey sürerken elimden geldiğince hareketsiz kaldım. Emeklerini boşa çıkarmaktan endişe ediyordum. Makyaj. Daha önce hiç makyaj yapmamıştım. Etrafımı saran zenginlikler afallamama sebep oluyordu. O banyo bana ne kadara patlardı? Peki, bu oda? Bu kıyafetler?

Burada ne yapıyordum?

İşini bitirdiğinde aynadan bana döndü. “İşte,” dedi Mag. “Bir leydi gibi oldun.”

Yüzüme bakınca bakışlarımı çekemedim. Nostraza’da hiç ayna yoktu. Yıllardır kendimi ilk kez görüyordum.

Yanaklarıma ve altdudağıma dokunarak kendime ait bu parçaları inceledim. Korkunç görünüyordum.

Mag'e kıyasla yanaklarım çukurlaşmıştı ve altları koyulaşan gözlerim çökmüştü. Makyajla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı ama her kim olursa olsun, bir sihirbaz değildi. Siyah kaşlarım yukarı kalkarken kahverengi gözlerim boş ve hatıralarla kederlenmiş gibiydi. Tüm hatıralar eziyet eden alevler misali beni sarsıyordu. Yüzümdeki organlarım fazla büyüklerdi ama tenim artık temiz olduğu için daha sağlıklı bir tondaydı. Açık bir tondu artık, eski grimsi tondan uzaktı. Belki biraz güneş görünce bu kadar kansızmış gibi görünmezdim.

Parmaklarımı sol gözümün üzerinde uzanan yara izine götürdüm. Kaşımın üzerinden başlayıp yanağımın ortasında bitiyordu. İnceleme fırsatını hiç bulamamış olsam da yerini biliyordum. Mag yaptığı makyajla çoğunu kapatmıştı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Kendimi incelemek için fazla vaktim olmadı çünkü Mag banyodan dönerek ellerimi yüzümden çekti. Ne zaman gittiğini bile fark etmemiştim.

"Dur, mahvedeceksin." Elinde altın rengi bir elbise vardı ve ayağa kalkmamı işaret etti.

"Seni giydirelim. Kralla görüşmeye gideceksin."

Bu sözler sert bir şekilde beni gerçekliğe döndürdü. "Kral mı? Hangi kral? Neden kralla görüşüyorum?"

Mag gözlerini devirdi. "Seni zekân için seçmediler, değil mi? Görünüşün için de olamaz çünkü dikkat etsen daha çekici olup biraz kilo alabilirdin."

Tekrar kaşlarımı çattım, bu hakaret miydi, bilemiyordum. Elbiseyi uzatıp sabırsızca giyinmemi işaret etti. "Hadi. Tüm gün oyalanamayız."

İstediği şeyi yaparken hâlâ isteksiz olsam da başka seçeneğim olmadığı için bunu yapıyordum. Elbisenin kollarını kollarıma geçirip bağcıklarını bağlamak için arkama geçti. Aynadaki görüntümü görünce nefesim kesildi. Parlak altın rengi kumaş yerlere uzanıyordu. Bir kolu tül olsa da diğeri aynı altın rengi kumaştandı. Tül, korsenin yan tarafında biterek kaburgalarımın altına altın parıltılarla parlamasına sebep oluyordu. Zayıf bedenimde bol dursa da gördüğüm en güzel şeydi. Son zamanlarda fazla düşünüyor gibiydim.

Kaçırılmışım ve bir kraliçe için yapılmış olabilecek elbiseyi giyiyordum, öyle mi?

“Sırada bunlar var,” dedi Mag. Yere bıraktığı bir çift altın rengi terliği işaret ediyordu.

“Anlamıyorum,” dedim. Terliklere ve sonra Mag’e baktım. “Lütfen. Neler oluyor?”

“Hazır mı?” Yatak odasından kalın bir erkek sesi duyuldu.

Mag heyecanla bana döndü. “Giy hadi. Gitme vakti.”

Terlikleri ayağıma geçirip beni yatak odasına sürüklediği sırada karşı çıkma şansım yoktu.

Odanın içinde üniformalı inanılmaz çekici bir adam dikiliyordu. Gençti, benim yaşlarıma yakındı ve koyu kumral saçları ensesinde toplanmıştı. Beni gölgede bırakacak kadar uzun ve kaslı bir savaşçı formundaydı. Sırtından uzanan kar beyaz kanatları görünce ağzım açık bakakaldım. Bunlar onun bir tür Yüce Fey olduğunun kanıtı değilse, sivri kulakları ve parlayan teni bunu kanıtlayabilirdi. Kalçasının yanından uzunca bir kılıç uzanıyordu ve onu nasıl kullanacağını biliyormuş gibi bir hali vardı.

Mag elimden tutup beni çekiştirmeden önce yutkundum.

Yaklaştığım sırada adam eğilince durdum, nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Ben de mi eğilecektim? Romanlarda okuduğum kadınlar bazen reverans yapardı.

Yapmam gereken şey, burada böyle *dikilip* aptal gibi durmak değildi.

“Ben Gabriel,” dedi adam. Doğrulup beni ne yapacağım diye düşünmek derdinden kurtardı. Boynunun yan tarafındaki altın rengi dövmede güneş ışınları birer parmak misali bronz teninde uzanıyordu. “Güneş Kraliçesi İmtihanları sırasında senin muhafızın olarak görevlendirildim.”

“Benim neyim? Ne için?”

Gabriel, Mag’e baktı. “Çekilebilirsin.” Mag söyleneni yaparken reverans yapmıştı, bir dahaki sefere hatırlamak için bunu aklıma yazdım.

“Yakında görüşürüz, leydim.”

“Hayır, bekle.” Ancak Mag çoktan çıkmıştı, niyeti iyi olsa da bu biraz kabalıktı. Karşımda, sanki botuyla ezip geçmeyi planladığı bir böcekmişim gibi, beni inceleyen göz korkutucu bir Fey vardı.

Kapı Mag’in arkasından kapandığında Gabriel bana döndü, parlak mavi gözleri sert bakıyordu.

“Lor. Güneş Sarayı’na hoş geldin. Eminim soruların vardır.”

Bir adım geriledim. Gabriel’in derin bakışları beni ürkütüyordu. Burada yalnızdım. Neden bu odada olduğuma ya da Güneş Sarayı’nda ne yaptığuma dair hiçbir fikrim yoktu. Tam olarak sarayın nerede olduğunu bile bilmiyordum. Yalnızca önceden olduğum yerden inanılmaz uzakta olduğumun farkındaydım. Sırf beni öldürmek için yıkayıp giydirmeyeceklerini düşünüyordum ama buna emin olabilir miydim ki? Belki de incelikle planlanan bir şakanın kurbanıydım. Ancak kim benim için bu kadar çaba sarf ederdi ki?

“Evet, Zerra aşkına neler oluyor? Neden buradayım? Sen kimsin?”

Gabriel dudaklarını birbirine bastırdı, eli belindeki kılıca uzandı.

“Muhtemelen soruların var,” diye tekrarladı, “ama beklemeleri lazım. Benimle gel.”

Topukları üzerinde dönerek kapıya yöneldi. Hareket etmediğimi gördüğündeyse dönüp bana ters bir bakış attı.

“Neden burada olduğumu duyana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bu bir rüya mı? Öldüm mü?”

“Ben bir rüya değilim ve sen de pek hayatta sayılmazdın,” diye karşılık verdi, eli kapının tokmağındaydı. “İstersen kendi rızanla gelirsın ya da seni ben götürürüm. Tercih senin.”

İfadesinde azıcık bile alay yoktu. Tam olarak söylediği şeyi yapacağına hiç şüphem yoktu. “Benimle gelirsın sorularının bazıları cevaplanacak.”

Tereddüt ettim. Nasıl bir tercih hakkım vardı ki? Silahlarını kuşanmıştı ve böyle bir saray da onun söylediklerini yapacak bir sürü gardiyanla dolu olmalıydı. Üstelik cevapları alacağıma söz vermişti. Gerçi *bazıları* olarak belirttiğini fark etmişim.

“Tamam, o zaman,” dedim. En başından beri aklımdan geçen buymuş gibi davranmaya çalıştım.

“Akıllıca bir tercih, leydim.” İfadesiz suratında hafif bir gülümseme gördüğüme emindim.

“Neden herkes bana öyle söyleyip duruyor?” diye sordum yanında dururken. “Ben leydi değilim.”

Gabriel yakından beni incelerken gözlerinde bir parıltı vardı.

“Belki değildin ama bazı şeyler bugün değişti.”

“Ne demek bu?”

“Dediğim gibi, eğer benimle gelirsın soruların cevaplanacak.” Kapıyı açıp bana koridoru işaret etti. “Önden buyurun, *leydim*.”

Ona şüpheyile bakarken acaba benimle alay mı ediyor diye merak ettim ama ifadesinde sadece ciddiyet vardı.

Başımı onaylarcasına sallayarak elbisemin eteklerini tutup kapıdan çıktım. Kaderimle yüzleşmeye hazırdım.

ALTINCI BÖLÜM

S arayın devasa koridorlarında ilerlediğimiz sırada zihnim tam olarak etrafımda neler döndüğünü idrak edemiyordu. Baktığım her yerde altın rengi vardı. Sarının en yumuşak tonundan taze çırpılmış tereyağı rengine ve parlak turuncunun en koyu, en yoğun tonlarına kadar uzanıyordu.

Aynalar, yıldızlar ve parlak ipliklerle dokunan yün halılar vardı. Neşeli müziklerin notalarının koridora yayıldığı kemerli odaların önünden geçiyorduk. Kahkahalar, konuşmalar ve sanki karanlık buraya asla kök salamazmış gibi göstermelik bir hafiflik hissi vardı.

Bir enstrümanın notalarını duyuyordum. Piyano muydu o? Sonra bir tane daha, kasvetli ama güzeldi. Belki de kemandı? Bunlar hayalini kurduğum, karmaşık hatıralarıma gömdüğüm şeylerdi.

“Gel,” dedi Gabriel, sesi kısıktı. Yüce Feylerle dolu bir odanın önünde durdum. Altın rengi elbise giyen soluk tenli bir kadın vardı, sarı bukleleri kafasının üzerinde toplanmıştı ve uzun altın rengi bir harp çalıyordu. Her bir Feyin elinde küçük bir kristal kadeh vardı, köpüklü bir içkiyle doluydu. Birbirleriyle fısıldaşıyor, başlarını geriye atıp umursamazca kıkırdıyorlardı. Mutlu ve rahat görünüyorlardı. Etraflarını

saran dünyada huzurlu ve keyifliydi. Acaba nasıl bir histi? “Sonra müziği dinleyebilirsin.”

Bu görüntü beni öylesine büyülemişti ki irkilerek Gabriel’a dönünce orada olduğunu hatırlayabildim. Gönülsüzce başımı sallayıp söylediğini onayladıktan sonra adımlarını takip ettim. Birkaç köşeyi daha döndüğümüzde, geniş kemerli pencerelerinin yalnızca parlak gökyüzünü değil, neredeyse yeşile yakın bir mavi gibi görünen berrak okyanusu da açığa çıkardığı geniş koridorlardan geçtik. Adımlarım tekrar teklediğinde elimle boğazıma uzandım. Sanki direkt o derinliklere dalabilirmişim gibi manzaranın tadını çıkardım.

“Böyle bir şey görebileceğimi hayal dahi edemezdim,” diye fısıldadım. Göğsüm sıkışmıştı. “Büyüleyici.”

Okyanus dalgaları birbirini takip ederken beyaz köpükler, sanki oyunbaz bulutlarmışçasına şekiller çiziyordu. Dalgaları duyamıyor olsam da çıkardıkları sesleri hayal ediyordum. Aslanların kükremesi ve gök gürültüsü gibiydi.

“Leydim,” dedi Gabriel. Sesi bu sefer daha yumuşak, ifadesi daha az sertti. “Geç kalacağız. Lütfen. Eğer gelersen söz veriyorum seni dışarı çıkaracağım.”

“Tamam.” Başımı sallayarak sonunda bakışlarımı manzardan çektim. Galiba burada yüz yıl otursam bile, o manzardan asla sıkılmazdım.

Sonunda beyaza boyanmış, ahşaptan iki uzun kapının önüne ulaştık. Kapılara altın rengi yaprak ve çiçek figürleri işlenmişti. Kapının biri hafifçe aralıktı. Gabriel kapıyı birkaç santim iterek içeri girdi ve onu takip etmemi işaret etmeden önce kapıyı araladı.

Ben girdiğimde sohbet sesleri garip bir şekilde son buldu ve odadaki herkesin gözü bana döndü. Kafalar resmen birer baykuş misali bana yönelmişti. Yutkundum, elbisemin

kumaşını tutan ellerimi yumruk yapmışım. Muhtemelen terli avuçlarım kumaşı mahvediyordu.

Bu oda da diğer hepsi gibi göz kamaştırıcıydı. Yüksek tavani, kocaman pencereleri ve zenginliğin delilleri her köşede idi. Burada ne yapıyordum? Buraya ait değildim. İnanılmaz bir hata yapılmıştı.

Dokuz tane dişi Yüce Fey saydım. Hepsi benim yaşlarımda ve grup halindeydi. Her biri bir öncekinden daha zarifti. Pembe dudakları, uzun kirpikleri, büyük ve capcanlı gözleri vardı. Parlak saçları, pürüzsüz tenleri ve uzun ince bedenleri karşımdaydı. Her biri, benim elbisemin dolabın arkasından çıkarılmış eski bir paçavra gibi görünmesine sebep olacak kadar altın renginde elbiseler giymişti. Birkaç dakika önce bu elbisenin hayatımda gördüğüm en güzel elbise olduğunu düşünmem ne kadar da acınasıydı.

Odada Gabriel gibi zırh giyen dokuz Fey muhafız daha vardı. Her birinin sırtından beyaz kanatlar uzanıyor ve boynunda aynı altın rengi güneş dövmesi vardı. Kadınların ve muhafızların yanı sıra bir sürü kişi daha vardı. Burunlarının üzerindeki gözlüklerinden sertçe bana bakan birkaç dişi Yüce Fey de dahil.

“Ah, tam zamanında. *Son Haracımız* da geldi.” Neden herkes bana böyle söyleyip duruyordu? Bunu yaparken sesleri neden uğursuz bir tonla alçalıyordu?

Fey öne çıkıp bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. Kadının düz sarı saçları çenesinin hizasındaydı ve gözleri canlı bir yeşildi. Altın rengi bir etek ve üzerine tereyağı renginde, dizlerine kadar uzanan bir palto giymişti. Benim boylarımda olsa da dik omuzları ve çenesini otoriter bir şekilde kaldırışı onu benden en az otuz santim uzun gösteriyordu.

“Biraz zayıfsın ama halledersin.” Yüzünü buruşturarak elini göğsüne götürdü. “Yüzündeki de *ne*?”

Gözlüklerini kaldırarak bana o kadar yaklaştı ki nefesinin kokusunu alınca burnumu kırıştırdım. Feylerin gözlük gibi eşyalara ihtiyaç duymadığına bir hayli emindim. Görüşleri ölümlülerden çok daha iyiydi bu yüzden gözlükler muhtemelen gösteriş içindi. Belki kendisini akıllı gösterdiğini düşünüyordu. Bu konuda ona bir çift laf edebilirdim.

“O bir *yara izi* mi?” Bunu, sanki elbisemi üstümden çıkarıp yere atmışım gibi söylemişti. Yanağıma dokunurken kendimi bir an öz güvensiz hissettim. Daha önce yara izlerimden hiç utanmamıştım. Fiziksel acımın yaşayan bir haritası gibiydiler, her biri çektiğim eziyetlerde oluşmuştu. Onur nişanesi gibiydiler. Birçok kişinin kazanamayacağı noktada benim kazandığımın kanıtıydılar. Biraz daha sıkı tutunursam nasıl hayatta kalmaya devam edeceğimi gösteriyorlardı.

Beni bunlarla yargılamak onun ne haddineydi?

“Madam Odell, şifacılar ellerinden geleni yaptı ama onların yetilerine rağmen bile bazı izler çok inatçıydı. Zaman geçtikçe çalışmaya devam edeceklerine söz verdiler,” dedi yanımda beliren Gabriel.

Madam Odell burnunu çekerek geri adım atarken baştan ayağa beni yargılandığına süzdü. Beni kusurlu bulduğu kesindi. “Neyse, artık burada. Sanırım yapılacak bir şey yok. Adın neydi, kızım?”

Cevap vermek için ağzımı açsam da o kadar gergindim ki acınası bir gıcırtıdan fazlası dudaklarımdan dökülmedi. Boğazımı temizleyip tekrar denedim.

“Adım Lor,” dedim sessizce. Diğer dokuz kadının ağzını kapattığını fark ettim, parlak gözleri sevinçle dans ediyordu. Birkaçı kıkırtısını bastırmayı başaramayınca birinin alayla güldüğünü ve ardından hain kıkırtıların yükseldiğini duydum.

“Lor ne?” diye sordu Madam Odell. “Soyadın yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Ben sadece... Lor’um.”

Soyadım yoktu. Soyum ölmüştü. Beni çocukken bir hapse atıp elimdeki her şeyi almışlardı.

“Hımm,” dedi. “İmtihanları kazanırsan belki bir soyadı seçersin. Bir Gölge faresinin isimsiz olmasına neden şaşırdım, bilmiyorum. Çoğunu temizlememiz lazım.”

“Affedersiniz,” dedim. Öfke ve aşağılanmadan boynum kırmaya başlamıştı. “Az önce ne dediniz? Gölge faresi de ne?”

Kadın beni duymazdan gelerek diğer dokuz kadına döndü ve ellerini çırttı. Gabriel’a öfkeyle baktım.

“Bana cevap alacağımı söylemiştin,” dedim alçak bir sesle. “Buraya aşağılanmaya gelmedim. Bu güzel sarayda size edep öğretmediler mi? Ne haltlar dönüyor?”

“Sabırlı ol,” dedi çenesini sıkarak. “Söylediklerine de dikkat et. Artık bir leydisin.” Bakışlarından bu düşünceye onun da pek alışmadığını anlayabiliyordum.

“Sabırlı olmayacağım.” Dişlerimi sıktım. “Beni *kaçırdınız*, hem de nereden...”

Gabriel eliyle kolumu tutarak beni geniş göğsüne çekti. “O cümleyi *bitirmeyin*, *leydim*,” diye fısıldadı kulağıma sertçe. “Yoksa önceki hayatınızın tatlı bir anıdan ibaret olmasına sebep olacak sonuçları olur.”

Mavi gözleri tehlikeli sayılabilecek bir yoğunlukla alev alevdi ve bu garip gerçekliğe uyandığımdan beri ilk kez gerçekten korktuğumu hissettim. *Kaçırılmışım*, kraliçelere yaraşır elbiseler giydirilmişim ve pahalı çarşaflarda uzanıp tereyağlı kızarmış ekmekler yiyordum. Ancak belli ki bunların hiçbirinin sebebi nezaket değildi. Yavaşça başımı onaylarcasına salladım. Bir şekilde şu anlık çenemi kapalı tutmam gerektiğini anlamıştım. Bu hiç iyi olmadığım bir konuydu.

“Gabriel!” diye seslendi Madam Odell. “Onu buraya getir. *Şimdi* taht odasına gireceğiz.” İlk kelimeyi direkt göğsümü delip geçen bir ok gibi söylemişti.

Gabriel başıyla onaylayarak beni diğer dokuz Fey kadınının beklediği yere götürdü. Büyük eliyle kolumu öyle sıkı tutuyordu ki muhtemelen tuttuğu yer moraracaktı.

Bu şerefsizi öldürecektim.

Gayriresmi bir şekilde grubun önüne doğru atıldığımda, diğer herkes sanki yaklaşmaya korkuyormuş gibi küçük birer adımla geri çekilmişti. Zarif burunlarındaki kırıksıklığa mükemmel boyanan dudaklarındaki somurtkan ifade eşlik ediyordu. “Böö” diye bağırırsam hepsi altın rengi birer kibrit gibi yere düşüp bayılacakmış gibi hissediyordum.

Madam Odell ellerini çırttı. “Sıraya geçin. Hepiniz.” Kabarık altın kumaşlar hareket edip ipek bukleler omuzlarından düşerken Feyler emredildiği üzere sıraya geçti. Gül bahçesi gibi kokuyorlardı. Zengin parfümlerinin kokusu yoğun bir şekilde burnuma dolup ciğerlerimi yakıyordu. Derin nefesler alırken sıranın arkasına doğru itildim. Telaş midemin bulanıp gerilmesine sebep oldu. Ne olacaktı?

Önümdeki kadının teni o kadar solgundu ki resmen kartanesi gibi parlıyordu. Parlak kırmızı buklelerine çarpıcı zümrüt rengi gözleri eşlik ediyordu. Zayıf çıplak omzunun üzerinden, sanki atılıp pürüzsüz tenini ısıracakmışım gibi dönüp bana bakmayı sürdürdü. Yalan söyleyemezdim, biraz cezbolmuştum.

Kadına muhtemelen tüyden daha sert bir şey tarafından dokunulmadığını düşündüğüm esnada odanın karşı tarafındaki bir kapı açıldı ve önümdeki sıra hareket etmeye başladı.

Neden bilmiyordum ama Gabriel’ı aradım. Gitmem gereken yerin burası olduğuna dair onay bekliyordum. Tam olarak arkadaş canlısı davranmasa da şu an bana tanıdık gelen tek yüz onunkiydi. Beni izliyordu. Kaşları çatıktı ve ifadesinden hiçbir şey anlamıyordum.

Belimde beliren bir el, Madam Odell'in eli beni itti. "Yürü," dedi dişlerinin arasından. "Seni Gölge'den koparıp getirmenin felakete yol açacağını biliyordum. Kral bu saçma gelenekte ne buluyor hiçbir zaman anlayamayacağım."

Harekete geçerken söylediklerini idrak etmeye çalıştım. Alayı takip ettiğim salon hayatımda gördüğüm odalar içinde en göz korkutucu olanıydı. O kadar parlaktı ki altına yansıyan gün ışığı yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Güneş her yerdeydi. Yerlerde, duvarlarda ve hatta tavanda bile. Sadece üzerimizdeki kemerleri süsleyen oymalı cam kubbeden mavi gökyüzü görülebiliyordu. Güneşin sıcaklığı salona süzülürken acaba onu çıplak tenimde hissetmek nasıl olurdu, merak ettim.

Devasa pencereler her bir duvara gömülmüştü ve kumlu kıyıları, berrak okyanusun çarpan dalgalarını gösteriyordu. Parlayan perdeler tavandan zemine kadar uzanıyordu. Tüm bir köye çadır yapmaya yetecek kadar kumaş kullanılmıştı.

Salonun ortasına dizildiğimizde önümdeki kırmızı saçlı kadın havadaki parıltıyla sanki uçuyormuş gibi görünüyordu. Paralel sıralar halinde daha fazla muhafızın arasından yürüdük. Bu muhafızlar insandı, ne kanatları ne dövmeleleri vardı ve sanki orada değilmişiz gibi direkt karşıya bakıyorlardı. Muhafızların arkasında yüzlerce iyi giyimli Yüce Fey ve ölümlü vardı. Beni ve diğer dokuz kadını yargılabilesine süzerken fısıldaşıyorlardı.

İlerideki platform gözüme çarptı. Sırt kısımları altınla işlenmiş ve güneş ışınlarını yansıtan iki taht vardı. Açık tutulan bir elin avucu gibi duruyorlardı ve büyük bir rahatlık vaat ediyor gibilerdi.

Platformun yanlarında dikilen Yüce Feyler mücevherler, ipek, danteller ve imtiyazlarının verdiği güven hissiyle bezenmişlerdi. Zenginlikle. Bu savurganlığa bakmak neredeyse

canımı yakıyordu. Sert gri hapisane üniformamı, dar döşeğimi, her gün yediğim eksik lokmaları düşündüm. Bir de *böyle* yaşayan insanlar vardı.

Bir anda Tristan ve Willow aklıma geldi. Nerede olduklarını ve ne yaptıklarını merak ediyordum. İsyandan kurtulmuş olmaları ve onları en kısa zamanda görebilmek için milyonnuncu kez Zerra'ya dua ettim.

Önümdeki kadınlar salonun ön kısmına ilerlemiş ve platforma bakacak şekilde düz bir çizgi halini almışlardı. Ben tam ortada kalmıştım. İşte, o zaman anlaşılmaz bir şekilde kaderimin nasıl tamamen değişmek üzere olduğuyla yüzleştim.

Tahtın birinde oturan erkek Yüce Fey'in üzerinde diğerlerinden daha fazla altın rengi ipek vardı ve parlak düğmeleri olan, bedenini saran sırmalı bir ipek ceket giyiyordu. Altındaysa başta kahverengi gözüken ama hareket ettikçe parlayan altın ilmekli bir pantolon vardı. Yumuşak kahverengi çizmeleri dizine kadar uzanıyordu ve saçları parlak bakır gibi parlıyor, güneş ışığını kahverengi, turuncu ve altın huzmelerden oluşan bir nehir gibi yansıtıyordu. Delici masmavi gözleri dışarıdaki okyanusla aynı renkti ve diğer kadınların üzerinde geziniyordu. Elmacikkemikleri çıkıktı, çenesi keskindi ve dudakları dolgun, mükemmeldi. Güzel şeylerin doruğunu yaşadığım böyle bir günde bu adam diğer her şeyi solda sıfır bırakıyordu. Onun karşısında olmak bile, nefesimin kesilmesine yetmişti.

Bu Güneş Kralı olmalıydı.

Bakışları bana çevrildiğinde durdu. Dudakları belli belirsiz kıvrılırken gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. Ancak bunu ben uyduruyor olmalıydım. Bu mükemmel, türünün tek örneği misali görünen, feminen güzelliğe sahip dokuz kadın arasında beni fark etme ihtimali yoktu.

“Hoş geldiniz,” dedi kral kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. Gözleri parlak ve sıcaktı. “Günöte’de yeni bir kraliçenin taçlandırılarak bize talih bahşetmesinin üzerinden beş yüz yıldan fazla zaman geçti.” Düşünceli bakışları yanındaki boş tahtta gezindikten sonra tekrar bize döndü.

“Bildiğiniz üzere, imtihanlarda yarışacak on haraç olarak seçilmeniz çok büyük bir onur. Kendini burada görmek isteyen umut dolu yüzlerce kişiyi yendiniz ve elinizden gelenin en iyisini yaptığınıza eminim. Yalnızca en cesur, en sadık ve en akıllı kadın yanımda oturup benimle ülkeyi yönetmeyi umut edebilir.”

Durmaksızın gözlerimi kırparken başımı iki yana salladım. Onu yanlış duyduğuma emindim. Günöte’de miydim? Ouranos kıtasının detaylarını yalnızca şöyle böyle biliyordum ama bu güney krallığının Aurora’nın en uzak noktasında olduğunun *farkındaydım*.

Zihnimi yoran o cümleyi az kalsın unutacaktım. Burada Güneş Kraliçesi olmak için yarışacağım gerçeğinden daha ağır ne olabilirdi?

Yine öldüğüme ve tüm bunların detaylı bir rüyadan ibaret olduğuna emindim. Çukur’dayken kafam gerçekten allak bullak olmuş olmalıydı. Hayal gücümün böyle etkileyici hikâyeler uydurabileceğinden bihaberdim.

Altın rengi bir cübbe giyen erkek bir Fey öne çıktı. Saç rengi neredeyse beyaz sayılabilecek kadar açıktı. Elleri arkasında duruyordu, boğazını temizledi.

“Güneş Kraliçesi İmtihanları, Günöte’nin tarihinden bugüne kadar süren bir gelenektir.” Başını kaldırdığında sesi büyük salonda gürlüyordu. “Binlerce yıldır imtihanlarla krallığa hükmeden kraliçeler seçildi. Günöte’nin en seçkin ailelerinin en güzel ve en yetenekli on kızı adabı muaşeret, zarafet,

dayanıklılık, mantık, ince zekâ ve cazibe gibi alanlarda yarışmak üzere seçildi.”

Bunları duyunca kaşlarım çatıldı. Başım sanki altın rengi halı ayaklarımın altından kayacakmış gibi hissettiriyordu. Tüm salonu sessizliğe boğmakla beni tehdit eden sorular dilimin ucundaydı. Gabriel gözlerime bakınca, sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi, tek bir sitemkâr bakışla düşüncelerimi susturdu. Odanın karşı tarafından dudaklarını oynatarak “*Sakin,*” dedi. Bakışlarına ters bir bakışla karşılık verirken burnumun delikleri genişledi.

“İlk olarak,” diye devam etti Fey adam. Gözleriyle denizin dibine düşen bir çapa kadar ağır bakıyordu. “Bir insan haraç, Gölge’den seçildi. Onların da en çok istenen bu ödülü kazanma hakları var. Bu, tüm ölümlülere eğer isterlerse keskin zekâları ve arzuyla bir şeyler başarabileceklerini hatırlatıyor. Kendi kaderimizi bizlerin yönettiğini hatırlatıyor.”

Adamın sözlerini tarttığım sırada salonda mırıltılar olmaya başladı. Gür bir kahkaha göğsümden kopmayı bekliyordu. Beni buraya toplumun artıklarının da yeterince çalışırlarsa kaderlerine hükmedebileceklerini kanıtlamak için mi getirmişlerdi?

Yine birisi benim Gölge’den olduğumu söylüyordu. Mag. Önce Madam Odell söylemişti, şimdi de bu Fey. Herkesin tepkisine bakarak bunun Günöte’de bir kenar mahalle falan olduğunu düşünüyordum ya da belki başka bir hapishanenin adıydı? Ancak ben Gölge’den gelmemiştim. Günöte’li bile değildim. Ensemde küçük bir ürperti hissediyordum, midem yanıyordu.

Bunların hiçbiri iyiye işaret değildi.

Fey erkeği tekrar konuşmaya başladı. “On haraç, önümüzdeki sekiz hafta boyunca dört meydan okumayla karşılaşacak. Her bir meydan okuma çeşitli becerileri ve nitelikleri

test etmek için hazırlandı. Eğer bir görevi bizim yeterli gördüğümüz şekilde başaramazsanız diskalifiye olacaksınız. Bu meydan okumalar başarısızlara göre değil. Yüzyıllar içinde birçok haraç ölüme diz çökmek zorunda kaldı. Meydan okumalar arasındaysa hayatta kalmanıza yardımcı olacak dersler ve eğitimler alacaksınız.”

Kalabalık bu sözleri heyecanlı mırıltılarla karşıladı.

Ölüm mü? Zaten rahatsız olan midem düğüm düğüm olmuştu.

“Dört meydan okumayı da geçen haraçlar, İmparator Fey ve hükümdar Güneş Kraliçesi olmayı hak eden kişiyi seçecek hakem ve yargıç olan Güneş Aynası’nın karşısına geçecekler. Yalnızca Ayna gerçeği ve gelecekteki kaderinde kraliçe olması gereken kişiyi görebilir.” Adam dramatik bir şekilde durduğunda, bakışları sanki bazılarıımıza son kez bakıyormuş gibi üzerimizde gezindi. “Hepinize iyi şanslar, Zerra sizi kutsasın ve sizinle olsun.”

Nazik alkışlar salonu doldururken herkesin yüzünde gülücükler vardı. Şey, tam olarak herkesin değil. Mükemmel görünen diğer dokuz haracın artık renkleri atmıştı ve benim gibi mideleri bulanıyor olmalıydı. Bir haraç olmak onur sayılabilirdi ama büyük bir bedeli olduğu da ortadaydı. Bizden istenen şey diğerlerinin kendini beğenmişliklerini silmişti.

Neden bunu yapıyordum? Neden buradaydım?

Sohbetler devam ederken başımı kaldırdığımda beni izleyen kralla karşılaştım. Nefes kesiciydi. Bakışlarına karşılık verirken her nasılsa benden beklediğinin de bu olduğunu hissettim. Kahverengi saçları güneşte parlıyordu ve mavi yeşil gözleri ruhumun kaybettiğimi bilmediğim bir parçasını bulmuş gibiydi. Kıyafetlerinin altındaki kaslı bedenini gözümde canlandırmaya çalıştım. Geniş omuzları, dar kalçaları ve

güçlü bacakları vardı. Bir dirseğini tahtın kolçağına yasladığında, büyük elinin güzelliğini ve gücünü fark ettim.

Sanki büyülenmiş gibiydim, ne hareket edebiliyor ne konuşabiliyordum. Ancak sonra bir el koluma sarılarak dikkatimi dağıttı. Gabriel yalnızca bir buzulda olabilecek sıcaklıkla tepemde dikiliyordu. Krala döndüğünde, aralarında anlam veremediğim bir bakışma oldu.

“*Onunla* evlenmek için mi yarışacağım?” Sorum bir nefesle havaya karışıp bir zamanlar onu anlayabilecek yaşta olmadığım bir zamanda verdiğim bir sözün fısıltısına dönüştü.

Gabriel’in dudakları kıvrıldı. “Sanırım deneyeceksin.”

“Önce imtihanları kazanmalıyım,” dedim.

Bir kahkaha attığında bakışlarım ona çevrildi. “Söylemeye çalıştığım şey o değildi.”

“Ne söylemeye çalışıyordun?”

“Sen son haraçsın.” Gabriel derin bir nefes alırken bakışları başka bir Feyle konuşan krala döndü. “Güneş Kraliçesi İmtihanları’nda yaklaşık sekiz bin yıldır son haraç hiçbir zaman hayatta kalamadı.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Ne?” diye sordum. Kralın büyüü beni kendimden geçirmişti.

“Hadi,” dedi Gabriel dirseğimden tutup beni çekerken.

Ayaklarımı yere sertçe basıp kolumu çektim. “Son haraç hiçbir zaman hayatta kalamadı da ne demek?”

Gabriel bir nefes verdikten sonra bakışları bir kez daha kralinkilerle buluştu. Kral yine bizi izliyordu, ikisinin bariz bakışmalarını izlerken öfkeleniyordum.

“Bu ne şimdi? Neden birbirinize öyle bakıp duruyorsunuz? Seninle gelirsem cevaplarımı alacağımı söyledin ama aklım hiç olmadığı kadar karıştı! Bana neler olduğunu söyle!”

“Sesini alçalt,” dedi Gabriel dişlerinin arasından.

“Hayır! Hayır, sesimi alçaltmayacağım. Burada ne işim olduğunu öğrenmek istiyorum!”

Olay çıkarıyordum, birkaç meraklı bakış bize dönmüştü. Gabriel, krala aceleyle baktıktan sonra bana döndü ve eğilip beni omzuna attı. Bir çığlık atarak ayağımla kasığına vurmadan önce sırtını yumrukladım. Ancak ayak parmağım sert bir çıkıntıya çarpınca inledim. Kahrolası zırhı.

Yüzüm kanatlarının beyaz tüylerine gömülürken karanlık bir kahkaha attı. Üfleyerek tüylerini yüzümden itmeye

çalıştım. Gabriel kalabalığa döndü. “Bayanlar, baylar, kusura bakmayın. Bu Gölge farelerinin nasıl olabildiklerini biliyorsunuz.” Salona dönük olan kıcıma vurduğunda kahkahalar yükseldi. Neler olduğunu anlar anlamaz hiç düşünmeden öldüreceğim insanların başında Gabriel vardı.

Tekrar önüne döndüğünde midem bulanırken gözlerimi kapattım. Hâlâ sabah yediğim yemeğin etkisi midemde sürüyordu ve Çukur’da geçirdiğim günlerin ardından bedenim hâlâ bitap haldeydi. Gabriel kapıyı açınca bir odaya girdik ve kapıyı ardımızdan kapattı.

Bir an sonra omzundan indirilip yumuşak bir kanepeye bırakılmıştım. Bir tür penceresiz antrede olmalıydık, duvarlar dokulu altın ipeklerle örtülüydü.

“Bu ne cüret?” Yerimden fırlarken ellerimi yumruk yapmıştım. “Hemen bir açıklama bekliyorum!”

“Sesini alçalt,” dedi Gabriel. Mavi gözleri parlıyordu.

Dimdik durarak derin bir nefes aldım. Öfkemin derinliklerine gizlenen tiz sesimle bağırmak üzere hazırlandım.

“Öyle bir şey yaparsan seni Nostraza’ya o kadar hızlı geri yollarım ki başın döner.”

Nefesimi verirken omuzlarım düştü. Ciğerlerimdeki nefes boşaldı.

“Bu dikkatini çekti, öyle mi Lor?”

Gözlerimi kısıtım. “Bana. Neler. Döndüğünü. Anlat.”

Gabriel bir elini yüzünde gezdirirken odanın diğer tarafına ilerledi. “Atlas, imtihanlarda yarışman için Nostraza’dan çıkmanı sağladı.”

Başımı iki yana salladım. “Kim?”

“Atlas. Kral.”

Şaşkınlıkla duraksadım. “Neden?”

Gabriel beni başımdan ayaklarıma kadar incelese de tavrından hiçbir şey anlayamıyordum. Karmaşık bir

bilmeceyi eksik hayati bir ipucuyla anlamaya çalışan bir bilge gibiydi.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda. “Bana seni, Güneş Kraliçesi İmtihanları için son haraç olarak Aurora’dan getirmem söylendi.”

Ellerimi kaldırdım. “Bunun hiçbir anlamı yok. Neden ben? Şu Gölge dediğiniz yerden birini neden getirmediğiniz?”

Gabriel çenesini kaşıyarak başını iki yana salladı. “Onu da bilmiyorum.”

“O zaman krala soracağım.” Saçma elbisemin eteklerini kaldırarak kapıya ilerledim. Ancak Gabriel çıkmama engel oldu.

“Öyle bir şey yapmayacaksın, leydim.”

“Hemen önümden çekil!”

Gabriel bir adım yaklaşarak ellerini omuzlarıma koydu. “Buraya imtihanlarda yarışmak için getirildin. Gölge’denmişsin gibi davranacaksın ve kimseye nereden geldiğini söylemeyeceksin. Belki ölürsün ama en azından tüm hayallerin gerçekleşmiş olur. Hangi ölümlü Güneş Kralı’yla evlenmeyi hayal etmez ki? İmparator Feyliğe yükseleceksin ve hayal edebileceğin tüm güce ve zenginliğe sahip olacaksın. Sihrin olacak, Lor.”

“Ne tür bir sihir?” diye sordum çünkü bu kulağa gerçekten iyi geliyordu.

“Bilmiyorum. Buna Güneş Aynası karar veriyor.”

Şüpheyi tek kaşımı kaldırdım.

“Lor, burada tercih şansın yok. Elinden gelenin en iyisini yaparak imtihanlarda yarışacaksın ve kazanamazsan da muhtemelen öleceksin. Bir mucize olur da hayatta kalmayı başırırsan Nostraza’ya geri gönderilip acınası hayatının kalanında orada çürüyeceksin. Beni anladın mı? Atlas seni neden burada istedi bilmiyorum ama bu onun arzusu ve seni izlemek de benim görevim.”

Sözleri kafamı o kadar karıştırmıştı ki bir an konuşamadım.

“Tristan ve Willow’u da çıkarabilir misin? Burada onlar-sız kalmayacağım. Beni çıkarabiliysen onları da çıkarırsın.” Cümlemin sonuna doğru sesim incelmışti. Belki de sonunda onları güvenli bir yere kaçırabilecektim. “Beni kaçırdığın sırada bir isyan vardı. İyiler mi bilmiyorum. Onlara ihtiyacım var.”

“İsyen yoktu,” dedi.

“Vardı. Duydum,” diyerek ısrar ettim.

“Halüsinasyon görmüş olmalısın.”

Kafamı eğerek onu inceledim. Bana doğruyu mu söylüyordu? Neden yalan söylesindi ki?

“Onları çıkarabilir misin? Lütfen?”

“Bunu yapamam,” dedi Gabriel. İfadesi netti, kanatları hafifçe titredi.

“Neden yapamazsın? Beni çıkardın. Onları neden çıkaramazsın?”

“İşler böyle ilerlemiyor.”

Ellerimi yumruk yaptım. “Bu sefer bağıracağım. Gerçekten.”

Gabriel bana bir adım daha yaklaşarak büyük eliyle boynumu tuttu ve ben kaçmaya çalışırken öyle bir sıktı ki nefesim kesildi. Ardından beni duvara doğru ittiğinde karşımda bir ölüm meleği gibi dikiliyordu.

“İşleri zorlaştırma, Lor. Sana söyleneni yapmazsan arkadaşların da tehlikeye girer.” Kendimi tekrar kurtarmaya çalışırken öfkeyle homurdandım. Korkmaya başlamama sebep olacak biçimde boğazımı daha da sıktı.

“Az önce onları tehdit mi ettin sen?” Kelimelerimde boğulurken güçlü kolunu çektişirdim ama başarılı olamadım. O çelik gibi güçlüyken ben yanında kıymetsiz bir pire gibi kalıyordum.

“Evet. Şımarık bir velet gibi davranmaya devam edersen, sadece arkadaşlarının hayatı mahvolmaz, senin de kalan

günlerini seni bulduğum o delikte geçirmeni sağlarım. Bir kez daha soruyorum, beni anladın mı?”

Bana öyle gaddarca bakıyordu ki gardım düşmeye başlamıştı. Gözlerim yaşlarla yanıyordu.

“Bunlar neden oluyor? Anlamıyorum.”

Gabriel boynumu bırakarak bir adım geri çekildikten sonra, sanki altın rengi deri zırhında oluşan kırıışıklığı düzeltmeye çalışır gibi ellerini önünde sabitledi. “Önemi yok. Önemli olan hayatta kalmak için her şeyi yapacak olman.”

“Bana az önce son haracın hiçbir zaman hayatta kalamadığını söyledin. Bunu nasıl başaracağım?”

Gabriel yavaşça gülümseyerek cevap verdi. “Seni o delikte bulduğumda ölümün sınırındaydın ve bir şekilde bana karşı koymayı başardın. Beni ısırıldığını hatırlıyor musun, Lor? Biraz aklını kullan.”

Bu cevabı hem aklımı karıştırmış hem beni şaşırtmıştı. Tüm bunlar bir hata olmalıydı.

Kral benim hakkımda ne biliyordu ki?

Gabriel hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve onu takip etmem için işaret etti. Taht odası boşalmıştı, mermer zemine çarpan adımlarımız yankılanıyordu. Büyük altın rengi sandalyelere doğru yürürken gördüğüm tüm bu ihtişamı süzüyor ve ağırlığını üzerimde hissediyordum.

“Bunları istemediğini söyleme,” dedi Gabriel nazikçe kulağıma doğru. Tüm bunlar aptal kızları bir daha dönemeyecekleri bir noktaya sürüklemek için yapılan ölümcül bir oyun gibiydi. “Hem de senin gibi bir kızın.”

Ona sertçe baktım. “Benim gibi hiçbir şeyi olmayan bir kızın mı demek istiyorsun?”

“Evet, aynen öyle demek istiyorum.”

Alayla gülerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kendimi kralın yanında hayal ediyordum. Bu fikrin beni

cezbetmediğini söylesem yalan olurdu. Hayatımın kalanını Nostraza'da geçireceğime emindim. Eninde sonunda ya hastalık ya da kavgalar beni öldürecekti. Oradan çıkmış olmam tamamen bir mucizeydi.

“Onu tanımıyorum bile,” dedim kralın oturduğu yeri işaret ederek. “Ya alçak bir canavarsa? Ya kuruyan bir beton kadar sıkıcıysa? Ya ağzı kokuyorsa?”

Gabriel gözlerini devirdi. “Onu tanıyacaksın. Tüm haraçların onunla vakit geçirme şansı olacak.”

Bunu duyunca yutkundum. Gözlerimi yakacak kadar güzel olan İmparator Fey’le bir odada yalnız mı kalacaktım? Ona ne diyecektim ki? Tamamen kendimi kaybederdim muhtemelen çünkü kralın alçak, sıkıcı ya da kötü kokan biri olmadığına emindim. Yarıştığım diğer dokuz kelebekle kıyaslanınca *ben* bir fareydim. Muhtemelen o da gülüp beni karşısından gönderirdi.

“Eğer kazanırsan arkadaşlarını çıkarabilirsin,” diye devam etti Gabriel. Bu tam da ihtiyacım olan teşvikti. Eğer Güneş Kraliçesi olursam sonunda bir nebze güçlenecektim. İmparator Feyliğe yükselirsem sihrim ve kaynağım olacaktı. Param. Tacım. Kahrolası bir *ordum*.

Evet, Willow ve Tristan’ı oradan çıkarıp sonra Aurora Kralı’ndan intikamımı alacak ve ona olan borcumu ödeyecektim. Sırtıma çarpan her bir kamçının borcunu. Kale’de tutulurken sesim kısılacak kadar bağırdığım sonsuz gecelerin borcunu. Hapishane muhafızının pis zevkleri için beni kullanmasının borcunu. Her gece aç, üşümüş, ağrılı bir şekilde uyumanın borcunu. Bir grup çocuğu Ouranos’un en kötü hapishanesine atıp orada ölüme terk etmesinin borcunu.

Aldığı *her şeyin* borcunu.

Gabriel dikkatle beni incelese de intikam düşüncemi kendime sakladım.

Hâlâ Güneş Kralı'nın tahtına bakarken yavaşça başımı sallayarak onu onayladım.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi ama bu şansı geri çevirmem aptallık olurdu. Bana hayatımda bir kez karşılaşabileceğim bir fırsat sunmuşlardı. Nostraza'da yaşarken de zaten günlerim sayılıydı. İmtihanlarda yarışarak kaybedebileceğim hiçbir şey yoktu ve en azından şimdi hayalini kurduğum geleceğe sahip olma şansım vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

NADİR

Nadir, Nostraza'nın ağır ahşap kapılarını itip geçtikten sonra, kapılar ardından öyle sert kapandı ki duvarlar titredi. Siyah deri zırhını giymiş, kılıcını beline takmıştı. Dalgalı gece yarısı karası saçlarının yarısını toplamıştı.

Düzinelerce temkinli bakış taş antreye öfkeyle adım attığı esnada ona çevrilmişti. Gardiyanlar merakla ona bakarken, bir ok misali geniş koridorda ilerlediği sırada yerlerinde dimdik durmaya başladı. Hapishane sakinlerinin acı dolu çığlıkları duvarlardan taşıyordu. Nostraza'nın senfonisinden hiçbir yerde kaçmak mümkün değildi.

Nadir durdu, etrafına bakındı.

“Majesteleri.” Bir gardiyan aceleyle gelerek öyle bir reverans yaptı ki neredeyse burnu dizlerine değecekti. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı?” Adam doğrularak ellerini kavuşturdu. Bakışları, sanki bir köşeden saldırı gelecekmiş gibi hazırlıklı bir şekilde etrafta geziniyordu.

“Sen yeni hapishane muhafızısın,” dedi Nadir adamın üniformasındaki armayı fark ederek.

“Evet, Majesteleri. Ben Davor.” Adam tekrar eğildi. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Mahkûm kayıtlarını görmem gerekiyor,” dedi Nadir. “Nerede tutuluyorlar?”

Hapishane muhafızının altdudağı titredi, rengi atmıştı. Bu ölümlü ahmağı kim Ouranos’taki en tehlikeli hapishanenin muhafızı olarak tayin etmişti? İlk baskıda yumurta gibi çatlardı.

“Bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı, Majesteleri? İhtiyacınız neyse size yardımcı olacak birini görevlendirebilirim.”

“Hayır,” diye cevap verdi Nadir. “Kendim halledeceğim.”

Bu cevabın keyfini kaçırdığı açıktı, adam dudaklarını birbirine bastırdı. “Pekâlâ. Beni takip edin.” Davor dönüp koridorda ilerlemeye başladı. Nadir onu takip ederken adımları sert ve gürültülüydü, ayağının altındaki taşları cezalandırıyordu. Kral bir şey saklıyordu ve Nadir de bunu bulmaya kararlıydı.

Davor, Nadir’ı birkaç rutubetli koridordan geçirdikten sonra, sonunda dar, ahşap bir kapıya ulaştılar. Adam cebinden bir anahtarlık çıkardı. “Mahkûm kayıtları burada tutuluyor.” Anahtarlardan birini kilide sokup çevirdi.

“Hepsi mi?” diye sordu Nadir kapıyı açarken. Karşısında raflar ve dolaplarla dolu büyük bir oda vardı. Sarı soluk ışıkla parlayan camdan küreler odanın tavanında sıralar halinde dizilmişti. Ortamı aydınlatmak için ya Nadir’in babası ya da atalarından biri tarafından yapılmış olmalıydı.

“Nostraza’da tek bir gece geçirmiş bile olsa, tüm mahkûmlar bu dosyalarda listelenmiş. Önce geliş yıllarına ve sonra da numaralarına göre dizili.”

Nadir odaya adım atarak etiketlere göz gezdirdi. Bazıları o kadar eskiydi ki yazılar zar zor anlaşılıyordu. Mahkûm 3452’nin ne zaman giriş yaptığına dair bir fikri yoktu. Sadece babasının ilgisine bakarak birkaç yıldır Nostraza’da olduğunu

düşünüyordu. Nadir, Kelava'nın yirmi yıldan biraz fazladır başmuhafız olduğunu öğrenmişti, en azından bu araştırdığı zaman dilimini kısaltırdı.

“Beni yalnız bırak,” dedi Nadir elini uzatarak. “Anahtarları da ver. Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Muhafız yutkunsu da prensin istediğini yaparak anahtarlığı Nadir'in geniş avucuna bıraktı. Nadir arkasını döndüğünde, siyah gözlerinde eflatun parıltılar oynayıyordu.

“Burada olduğumu kimseye söyleme.”

“Tabii, Majesteleri,” dedi Davor. Tereddütlü ses tonu fısıltıdan ibaretti.

Muhafız kapıyı kapattığı an Nadir harekete geçti. Dosyalar yıllarına göre etiketlenmişti ama neyse ki numaralar sürekli artmaya devam ediyordu. Üç binli numaralardaki mahkûmları bulması uzun sürmedi. On iki yıl öncesiydi. Nostraza'ya on yıldan fazla zaman önce gelmiş ve burada yaşamış biriydi. Nasıl bu kadar dayanmıştı? Burada bir ölümlünün hayatta kalması ve akli melekelerini koruması için çok uzun bir süreydi.

Dosyaları karıştırırken 3449, 3450, 3451, 3453 numaralı mahkûmları buldu. Durup sayfayı çevirdi. Dosya kayıptı. Tabii ki de öyleydi.

Karıştırmaya devam edip üç binlerin kalanını bitirdiğinde de elinde hiçbir şey yoktu. Acaba yanlış mı yerleştirilmişti? Odada döndü. Hayır, bu kasti olmalıydı. Kral aptal değildi ve bu sırrı saklamasının bir sebebi olmalıydı. Ne olur ne olmaz diye birkaç çekmeceyi daha karıştırdı ama dahası yoktu. Öfkelenerek elini saçlarında gezdirdi. Birkaç tel saç lastik tokasından kurtulmuştu.

Kapıyı hızla açıp muhafıza seslendi.

“Evet, Majesteleri,” dedi adam. Birkaç saniye sonra geldiğinde nefes nefeseydi. “Bana seslendiniz.”

“İçeri gel ve kapıyı kapat.”

Davor denileni yapıp odanın ortasında ellerini kavuşturarak bekledi. Dolgun yanağından bir ter damlası akıyordu. Nadir sırtıttı. Çok kolaydı. Adam çözülmek üzereydi bile.

“Mahkûm 3452’nin kim olduğunu biliyor musun?”

Muhafız gözlerini kırıştırdı. “Üzgünüm, Majesteleri ama burada yüzlerce mahkûm var ve hepsinin numarasını bilmiyorum. İsmi nedir?”

“Elimde bir isim yok ve o kişi artık burada da değil. O... İsyanında can vermiş.” Nadir tereddütlüydü. Ne kadar şey söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Bu soruşturmanın babasının kulağına gitmesini istemiyordu. Verilen emirlerin bir parçası değildi sonuçta.

“Çok üzgünüm, Majesteleri, ancak bilmiyorum. Belki de dosyası bir yerden çıkar. Numarası ne demiştiniz? 3452 miydi?”

Kahretsin. Artık muhafız gereğinden fazla şey biliyordu.

“İsyan çıktığında Çukur’daymış. Bu bir şeyler ifade etti mi?” Artık her şeyi söylemişti. Nadir’in bu muhafızdan kurtulmak dışında bir seçeneği yoktu.

Davor karıştırdığı çekmecedен başını kaldırdığında kaşları çatıldı. “Kelava’nın birini cezaya gönderdiğini hatırlıyorum. Sanırım bir kızdı. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Hepsi aynı görünüyor, anlarsınız ya. Pislikler.”

Bir kız.

Neden bir kız, kralı bu kadar endişelendirmişti?

En azından bu da bir şeydi.

“Kim olduğu hakkında fikrin olmadığına emin misin? Dosyası da kaybolmuş. Bu konuda da mı hiçbir şey bilmiyorsun?”

“Üzgünüm, Majesteleri. Kayıp mı olmuş?”

Nadir bu adamın üzüldüğüne emindi. Yüzündeki endişe açıktı ve karşısındakini memnun etme arzusu ortadaydı. Nadir, Davor'ın bilse, çoktan her şeyi anlatacağına emindi.

“Bunlar özel kayıtlar,” dedi muhafız. “Araştırmak için bir soruşturma başlatmam gerekiyor. Kaybolmamalıydı. Nostraza tüm kayıtları eksiksiz tutar.”

Nadir adama bir adım yaklaştı. Davor'ın başında dikildiğinde yüzündeki sert ifade adamı korkutmuştu. “Özür dilerim, Majesteleri. Bu işe yeni geçtim ama sizi temin ederim bunu çözüp bir daha yaşanmadığından emin olacağız.” Davor titredi, Nadir'in öfkesini tamamen yanlış yorumluyordu. Nostraza'nın kayıtları nasıl tuttuğu Nadir'in umurunda bile değildi.

“Çukur nerede?” diye sordu Nadir.

“Çukur mu?”

“Mahkûmun tutulduğu. Nerede?”

“Ormanda, hemen kuzey kapısının dışında. Size gösterebilirim.” Muhafız o kadar hızlı konuşuyordu ki belki de işlerin onun için kötü biteceğini hissetmişti.

“Bunun için üzgünüm,” dedi Nadir, gerçi sesi hiç de üzgün değildi.

Bir saniye sonra Nadir'dan süzülen renkli ışık demetleri adamın etrafını sardı. Parmak genişliğinde kıızıl bir ışık demeti adamın dudaklarından geçerek boğazına yöneldi. Nadir ışığı adamın soluk borusundan uzatıp kalbine dolamadan önce Davor inledi. Nadir adamın kalbini sıkığında muhafızın nefesi kesildi, ağzı açık kalmıştı.

“Majesteleri,” dedi boğulurken. “Lütfen.”

Muhafızın yüzünün rengi maviye çalarken Nadir daha da sıkı. Ardından adamın kalbi göğsünün içinde bir darbeye peltemsi şekilde patladı. Adam yere yığılırken Nadir'in sihri havaya karıştı. Yerdeki adamın teni yeşile dönüyordu.

Çizmesiyle adamın ayağını dürttü. Yazık olmuştu. İki günde iki muhafız. Bu hapishanenin ciddi sorunları vardı.

Nadir omuzlarını esneterek kapıyı açtı ve yolu takip etti. Koridorun sonunda bekleyen birkaç gardiyanla karşılaşınca onlara seslendi. “Muhafızınız kalp krizi geçirdi. Gidip bakmanız iyi olur.” Omzunun üzerinden arkasını işaret ederken durmamıştı bile. Hapishaneye doğru ilerlerken gardiyanların koşuşturduğunu duydu. O veliaht prensti ve Aurora’nın başındaydı. Kimse onu sorgulayamazdı. Buradaki varlığının sebebi, babasının ona ormanı araştırmasını söylemesiydi. Nadir sadece öncesinde küçük bir tur atmıştı.

“Kuzey kapısı nerede?” diye sordu Nadir başka bir gardiyana. Sesi sert, ifadesi daha da sertti. Titreyen adam nasıl gideceğini kekeleyerek tarif etti. Macerasına devam eden Nadir nemli taş koridorlardan geçerken duyduğu tek ses kalın duvarların ardından gelen inleyip bağırان mahkûmlara aitti. Dudak büktü. Buradan tiksiniyordu. Birinin burayı ortadan kaldırması gerekiyordu. Belki kral olduğunda bunu kendisi yapardı. Ama o zaman bunca insan nereye gidecekti?

Bir kız.

Burada on iki yıldır olan bir kız. Davor onu tanımlarken böyle söylemişti ve buraya geldiğinde bebek değilse, şu an en azından genç bir kadın olmalı diye bir sonuca vardı Nadir. Nostraza’da bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalmıştı? Ortalama yaşam süresi burada en fazla birkaç yıldır. Daha da önemlisi *neden* babası, Kelava’nın o kızıdan gözünü ayırmasını isteyecek kadar durumla ilgiliydi?

Nadir hızla kuzey kapılarına ilerleyerek bahçeden geçti. Çizmeleri çakıl taşlarını eziyordu. Gardiyanlar surlardan onu izlerken ifadeleri temkinliydi. Bu anlaşılabilir bir durumdu. Nadir ve kral nadiren Nostraza’ya adım atardı.

Kuzey kapısını bulduğunda Çukur'a nasıl gideceğini tekrar sordu, birkaç dakika sonra da hemen başında dikiliyordu. Küçük, karanlık boşluğa bakıyordu. İçine atladı, ayaklarının altı yumuşaktı. Bir ölümlü burada hapsedilebilirdi, özellikle de duvarlarının yumuşak ve parçalanan toprağına bakılınca. Ancak bir Yüce Fey için buradan çıkmak kolaydı.

Nadir bacaklarının üzerinde eğilerek ipucu aradı. Buraya kan damladıysa da çoktan toprak emmişti. Derin bir nefes aldığı anda bir kıza ait olabilecek kokuyu fark etti. Tatlı ve yeniydi, hatıralarının derinliklerinde anlamlandıramadığı bir anı onu rahatsız etmişti. Nadir gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, ardından kaşlarını çattı.

Kızın belirgin kokusu hiç şüphesiz alınıyordu ama bir şey daha vardı. Neredeyse tanıdığı bir kokuydu. Birinin örtbas etmeye çalıştığı bir koku muydu? Bunu gizlemek için tanıdık bir şaşırtmaca kullanılmış gibiydi. Ancak başarılı olamamışlardı.

Aldığı koku Kelava'nın emin olduğu batakkatilinin kokusu değildi. Hayır, kızı başka bir şey götürmüştü. Nadir yerinden kalkıp ellerini duvarlarda gezdirirken sanki parmaklarıyla ipuçlarını arıyordu.

Başka *birisi* buraya gelmişti. Başka bir saraydan.

Başka bir Yüce Fey.

DOKUZUNCU BÖLÜM

LOR

Ertesi sabah Mag'in neşeli sesiyle uyandığımda ellerinde yemekle dolu bir tepsi vardı. Gabriel dün gece beni odama getirdiğinde ipek bir gecelik giyip hemen derin uykuya geçmiştim. Yaşanan her şey beni yorgun düşürmüştü.

“Bakalım bu sefer daha iyi gidecek mi?” dedi Mag tepsiyi karşı duvarın önündeki uzun masaya bırakarak. Kolunun üzerinde tanıdık gri bir kıyafet vardı. Sanki tenine çok değerse zehirlenecekmiş gibi kumaşı iki parmağıyla tuttu. “Senin için yıkattım. Yine de neden geri istediğini anlayabildiğim söylemez.”

Yataktan kalkıp kıyafeti elinden aldıktan sonra güvende kalması için yastığımın altına koydum. Mag önce yatağa, sonra bana baktı, belli ki varlığım onu tamamıyla şaşırtıyordu.

Bana masayı işaret ederek bir lapa ve birkaç kalın dilim ekmek getirdi. Yavaş yiyerek midemin yemeğe alışmasına vakit tanıdım.

“Çok zayıfsın,” dedi cık cıklayarak. “Biraz dolgunlaşman lazım. Bir hafta düzgünce dinlenip yemek yersen çok daha sağlıklı görünmeni sağlarız.”

Tabii ama muhtemelen ilk meydan okumadan sonra öleceğim için bunun bir mantığı yoktu. Yine de onu düzeltmekle

uğraşmadım. Tatlı, kremalı lapadan bir lokma alıp ölümüm yaklaşırken, en azından bu lükse sahipken tadını çıkarmaya karar verdim.

“Yüzbaşı seni almaya gelmeden önce düzgün bir kahvaltı etmeni söyledi,” dedi Mag. “Güç kazanman lazım.”

“Kim?” diye sordum.

“Yüzbaşı. İmtihanlardaki muhafızın.”

Kaşlarımı çattım. Askeri rütbeler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama yüzbaşı kulağa önemli geliyordu.

“Gabriel, yüzbaşı mı?”

“Kralın kişisel muhafızı, evet.”

Lapadan bir kaşık daha alarak kaşığımı masaya bıraktım. “Kralın yüzbaşının bana bakıcılık yapmaktan daha iyi işleri yok mu?”

Mag dün geceki elbisemi asıp odayı toplarken tek kaşını kaldırdı. “Bu onun görevi. Tüm muhafızlar kralın ana muhafızlığının bir parçası. On muhafız ve on haraç. İşler hep böyle ilerlemiş. Neyse, yüzbaşı genelde gözde olarak görülen kişiye atanır. İtiraf etmek zorundayım, sana atandığını görünce biraz şaşırdım.”

Bir elini sallarken aklından geçeni söylememeye çalışıyor gibiydi. Gözde yarışmacı *olmam* mümkün değildi. “Ama eminim kralın sebepleri vardır,” diye devam etti. “İkisinin arkadaşlığı, yaşadıkları onca şeye rağmen çok eskiye dayanıyor.”

Ekmeğime bir parça tereyağı sürüp küçük bir parçasını ağzıma attım ve keyifle inledim. O sırada söylediği bu üstü kapalı şeyi düşünüyordum. Ekmek hâlâ sıcak ve yumuşaktı, tereyağı da eriyip ekmeğin tadını zenginleştirmişti.

Mag’ın ifadesindeki acıma hissi doğrulmama sebep oldu, utançla yanaklarım kızardı.

“Seni zavalıcık,” diye fısıldadı. Bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı ama gözlerindeki parıltıyı yakalamıştım. Bu kadının bana acımasını istemiyordum. Bu, sadece acınası hayatımı bana hatırlatmakla kalıyordu. Yemeğin, bu odanın, lüks bir yatakta yatmanın verdiği keyfin suçluluğunu çekiyordum çünkü Willow ve Tristan hâlâ Nostraza’da çürüyordu. Yani umarım. Hâlâ isyan sırasında başlarına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordum. Gabriel ne demiş olursa olsun, ben duyduklarımdan emindim.

“Bu sabah yüzbaşı beni neden istiyor?”

Mag bir battaniyeyi katlayarak yatağın yanındaki tekli koltuğun üzerine bıraktı. “Diğer haraçlarla ilk dersin için sana eşlik edecek.”

Burnumu kırıştırdım. Diğer haraçlar. Kim bilir onlarla ne kadar vakit geçirecek, kıs kıs gülmelerini ne kadar dinleyecektim. Hepsinin teni pürüzsüzdü, güzellerdi ve hiçbirisi kaburgaları sayılacak kadar zayıf değildi. Hiçbirinin yüzünde korkunç yara izleri yoktu. Dolgun olması gereken yerleri dolgun, narin olması gereken yerleriye narindi. Tenleri kusursuz ve kaymak gibiydi. Okyanusun yanındaki altından sarayın kusursuz güllerle dolu bir bahçesi vardı, bense onların arasında büyüyen bir ottum. Birazcık gün ışığı almaya çalışıyordum.

Birçok sebeple buraya aittim.

Mag bana bir kez daha acıyarak baktıktan sonra, anne şefkatine benzeyen bir şekilde hafifçe elime vurdu. Dokunuşundan irkilmemek için kendimi zorlarken geceliğimin üzerindeki ellerimi yumruk yaptım. Bu kadının beni incitmek için burada olmadığını kendime hatırlattım.

“Canını sıkmalarına izin verme. Onların hepsi Günöte’nin en iyi ailelerinden geliyor ve tüm hayatlarını buna hazırlanarak geçirmişler. Kimse onlara yetişmeni beklemiyor, canım.”

Kaşlarım çatıldı. Bunu beni yüreklendirmek için mi söylemişti?

“Elinden gelenin en iyisini yap,” diye devam etti. Bu sefer omzumu sıktığında temasıyla irkilerek elinden kurtuldum. “İlk elenen olursan kimse seni suçlayamaz.”

Kısık sesle bir küfür mırıldanarak bakışlarımı pencereye çevirdim. Odam denize değil, şehre bakıyordu. Günöte tamamen karşımda uzanıyordu. Altın kubbeler, kuleler, duvarlar yükselen güneşin sabah ışıklarıyla hafifçe parlıyordu. Aurora’da sürekli akşama şahit olduktan sonra, burada günün geceye dönmesine şahit olmak aklımı karıştırmıştı. Her gün buradaki gibi gün ışığına ve parlaklığa maruz kalabilecekken kim orada yaşamak isterdi ki? Kuzey ışıkları güzeldi evet ama açık bir yaraya bir damla merhem sürmek gibiydi. Şu an karşımda uzanan bu parlak manzarayla yarışabilir miydi, bilmiyordum.

Sokakları ve binaları inceledim, şehir düzen içinde kurulmuştu. Uzak köşede kalan gölgeli yer dikkatimi çekti. Sanırım burası şu sözde alındığım tehlikeli Gölge olmalıydı. Acaba nasıl bir yerdi ve burada var olan tüm zenginliğe rağmen neden var olması gerekmişti? Kral bir tane yaldızlı aynasından vazgeçse, bu krallıktaki herkes konfor içinde yaşamaz mıydı?

Mag’in söylediklerini kafamda tekrar ederken göğsümde bir şeyler parçalandı. Bana karşı inancı varmış gibi davranmamıştı bile. Neden inanacaktı ki zaten? Sonuna kadar haklıydı. Tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş bir grup Feye karşı nasıl bir şansım vardı?

Ancak düşününce karşımdakiler bir grup şımarık prenesti ve ben de son on iki yılımı Ouranos’un en acımasız hapishanesinde geçirmiştım.

“Hadi bakalım,” diye seslendi Mag odanın diğer ucundan. “Yüzbaşı geldiğinde hazır olmalısın.” Deri bir zırhı giymeme

yardımcı oldu. Tamamen kestane rengindeydi ve beni saran pantolonu rahat hareket edebilmemi sağlıyordu. Üzerine ince beyaz bir gömlek ve onun üstüne de önünden bağcıklarla bağlanan deri bir korse giymiştim. Mag kollarımın ön kısmına birer siyah kol zırhı takınca ben de dizlerimin üstüne kadar uzanan kahverengi deri çizmeleri giydim. Dün giydiğim altın rengi elbiseden çok uzaktı.

“Tüm bunlar ne için?”

“İlk silah talimin için,” dedi Mag korseyi bağlayıp beni incelemek için döndürürken. Sanki inciye dönüşebilmeyi başaramayıp bir kum tanesi olmuşum gibi saçımın kesik uçlarına ve sonra da yanağımdaki yara izine uzandı. Elini ittim.

“Kes şunu.”

Hemen sonra kapı tıkladı. Mag kapıyı açınca benimle aynı renk deri bir zırh giyen Gabriel karşımızdaydı. Haraç Seremonisi’nde giydiği kıyafetle olduğu kadar resmi görünmüyordu ve hatta daha yakışıklı görüldüğünü söylemek yanlış olmazdı. Küçümsercesine ve varlığımı bir mecburiyet olarak gördüğünü gösterircesine baştan aşağı beni süzdü.

“Leydim.”

“Gabriel, lütfen bana Lor de. Yalvarırım.”

Dudakları düz bir çizgi halindeydi. “Eğer tercihin buysa.”

“Bu.”

Tekrar eğildi. “O zaman gitmemiz lazım. *Lor*.”

Başımı sallayarak dairemin antresinde yanından geçip koridora çıktım. Bir kez daha Güneş Sarayı’nın dolambaçlı ve şaşıaalı koridorlarında ilerlediğimiz sırada Gabriel’i takip ediyordum.

“Bu saray ne kadar büyük?” diye sordum art arda odaların yanından geçerken.

“Büyük,” dedi Gabriel.

“Ah, çok yardımı dokundu.”

Bana ters ters bakarken yürümeyi bırakmamıştı. Bacakları o kadar uzundu ki resmen ona yetişmek için koşuyordum.

Benim yaşlarımda olan iki ölümlü hizmetçi kızın yanından geçtik. Mag'in giydiğinin aynısı, altın rengi üniforma giyyiyorlardı. Bizi gördüklerinde durup saygıyla reverans yaptıktan sonra doğruldular. İkisi de resmen gözlerinden kalpler çıkararak Gabriel'a bakıyordu. Gabriel sırtarak göz kırptı.

"Hanımlar," dedi yakınındaki kızın elini yakalarken. Altın sarısı saçları, ince beli ve üniformasının yakasından taşan dolgun göğüsleri olan tatlı bir kızdı.

Gabriel dudaklarını kızın elinin arkasına dayadı. "Bugün enfes görünüyorsun, Annabelle." Kızın nefesi kesildi. Elindeki havlu yığını yere düşerken, diğer eliyle boynunu yelledi. Herkes duymazdan gelse de alaycı bir şekilde güldüm. Gabriel tam o anda ikinci kıza asilce eğilerek, "Sen de öyle, Seraphina," dedi. Ardından dikkatini bana verince yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Hadi." Beklemeden topuklarının üzerinde dönüp yürümeye başladı. Beni şüpheyile süzen iki kadına baktığımda, yumruklarını kalçalarına dayamışlardı.

"Endişelenmeyin." Ellerimi kaldırarak yüzümü buruşturdum. "*Tamamen* sizin."

"Lor!" Gabriel koridorun ilerisinden bağırınca aceleyle peşine takıldım. Yanına yetiştiğimde göz ucuyla onu incelemeye başladım.

"Ne var?" diye tersledi.

"Yok bir şey." Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gabriel flörtöz biri miydi? Bana karşı olmadığı belliydi, tabii.

Sonunda yüksek tavanı ve her bir duvarında silah rafları olan geniş bir odaya girdik. Yerler altın ve krem renginde mermerle süslenmişti. Duvarlar düğün çiçeğinin farklı

tonlarında boyanmıştı. Onlarca insanın durduğu alan büyük pencerelerle çevriliydi. Haraçların çoğu da buradaydı, bir dakika. Bir haraç, muhafızıyla kenarda durmuş, o konuşurken defterlerine bir şeyler karalayan bir grup Feyle sohbet ediyordu.

“Orada neler oluyor?” diye sordum Gabriel’a beni parlak kılıçlarla dolu bir rafa yönlendirdiği sırada.

“Kraliyet not tutucuları,” diye cevap verdi. “Aktarılması için tüm imtihanları kayıt altına alıyorlar. Aynı zamanda işlerin nasıl ilerlediğini bildirmek için günlük olarak halkla da paylaşıyorlar.”

“Neden?”

“İnsanların ilgisini çekiyor, Lor. Kim kazanırsa kraliçeleri olacak. Bu imtihanları çok ciddiye alıyorlar.”

Not tutuculardan biri haraca soru sorarken onları dinledim. Kız güzeldi. Bal sarısı saçları beline kadar uzanan kalın bir örgü şeklindeydi. Altın rengi teni ipek kadar yumuşak görünüyordu, zırhı onu ikinci bir ten gibi sarmış ve gösterişli kıvrımlarıyla dolgun göğüslerini ortaya çıkarmıştı.

“Yürümeye başladığım günden beri kılıç talimi alıyorum,” dedi kız. Örgüsünü omzundan geriye iterken mükemmel pembe dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kirpikleri o kadar uzundu ki gözlerini kırptığında rüzgâr estireceğine emindim.

“Ben de yapmak zorunda mıyım?” diye sordum Gabriel’a. Koluna uzandığım sırada midem altüst oldu. Bana onaylamayarak baktı.

“Evet. Ama *sen* mümkün olduğunca az şey söyleyeceksin. Biraz sıkıcı olduğunu düşünsünler. Zor olmamalı.”

Yavaşça başımı sallarken söyleyeceklerimin insanlar tarafından yargılanacak ve sonsuza kadar kayıt altında tutulacak olması beni o kadar endişelendirmişti ki Gabriel’ın hakaretine

cevap vermedim. Mümkün olduğunca az şey söyleyebilirdim. Kulağa harika bir plan gibi geliyordu.

“Kılıcını seç,” dedi Gabriel. Silahlarla dolu rafları incelemek üzere arkamı döndüm. İnanılmaz göz korkutucu görünüyordlardı. Parlak kabzaları ve ışıldayan bıçaklarıyla hepsinde sekiz kıvrımlı ışını olan bir güneş damgası vardı. Güneş Kralı’nın mührüydü bu. Gabriel’in boynundaki altın rengi dövmeye baktım. Kralın kişisel muhafızı da dahil olmak üzere bu mühür her şeyi süslüyordu. Sanırım muhafızların kime ait olduğunu karıştırmak mümkün değildi.

“Bize kılıç mı veriyorsunuz?” Nostraza’da bizi silah olarak kullanılabilecek hiçbir şeye yaklaştırmazlardı. Tüm yemeklerimizi ya elimizle ya da kaşıkla yerdik ki kaşıklar bile en dayanıksız kalaydan yapıldı. Meşru müdafaa olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey bulundurmadığımıza dair sık sık bizi ararlardı.

“Evet, imtihanlar rakiple dövüşmeyi de gerektirebilir. Tahmin ediyorum ki bu konuda geridesin.”

“Neden ki?”

“Çünkü kraliçe olmak için eğitiliyorsun ve bu silahlar da talim için köreltilmiş. Endişe etme.”

Kaşlarımı çattım. “Neden kraliçe olmak için nasıl dövüşeceğimi bilmem gerekiyor?”

“Çünkü bir kraliçenin orduları yönetmesi ve gücünü kanıtlaması gerekiyor,” dedi. Sabrını yitirmeye başlamıştı. Eliyle rafları işaret etti. “Birini seç.”

“Kraliçe olmanın daha çok firfırlı elbiseler giyip çay içmekten ve herkese yukarıdan bakmaktan ibaret olduğunu düşünmüştüm,” dedim alaycı bir tavırla. Diğer taraftan rafı inceliyordum. Gabriel’in sessiz kıkırtısı beni takip edince dönüp ona baktım. Gülümsediğini görmek hoşuma gitmişti. Belki bana ısınırdı. Burada bir arkadaşına ihtiyaç duyuyordum.

“Aslında biraz onlardan da var tabii,” dedi durduğumda.

“Şuradaki,” dedim. Cilalı gümüş kabzası olan, özellikle parlak bir kılıcı işaret ettim.

Gabriel uzanıp kılıcı raftan aldı. “Harika bir tercih.” Kabzasını bana doğrultarak uzattı.

Bir ıslık sesi duyulduğunda Gabriel, diğer haraçların sıraya girdiği yere, odanın ortasına ilerlememi işaret etti. Not tutucularla konuşan güzel kız yanımda duruyordu.

“Selam, ben Lor,” dedim. Çünkü dürüst olmak gerekirse ne kaybederdim ki? Beni baştan aşağı süzerken aramızda tuhaf bir sessizlik oldu.

“Ben Griane,” dedi sonunda. Ardından solundaki kıza dönüp kulağına ikisini de kıkırdatan bir şey fısıldadı. Dişlerimi sıktım. Önümüzdeki sekiz haftam böyle mi geçecekti? Bana karşı mı olacaktı?

Griane parlak siyah saçları ve açık kahverengi teni olan bir haraçla konuşuyordu. Kızın koyu renk gözleri çıkık elmacık-kemiklerini ortaya çıkarıyordu.

“Ben Elanor,” dedi. Bana artık yakinen bildiğim kibirli bir ifadeyle bakıyordu ki tam da o anda kızın arkama çevrilen gözleri irileşti. Tüm oda fısıltılara boğulmuştu.

Kral gelmişti.

Odaya bir aslan gibi asaletle girdi. Parlak kahverengi saçları yüzünü bakır rengi bir çerçeve içine alıyor, omuzlarından vahşi dalgalar halinde dökülüyordu. Mavimsi yeşil gözleri bir çift mücevher gibi parlıyordu. Altında hepimiz gibi deri bir pantolon vardı ve üzerinde vücudunun bütün hatlarını ortaya çıkaran dar beyaz bir gömlek vardı. Her bir kıvrımı, kaslarının her bir dalgası ortadaydı. Bize doğru geldiği sırada odadaki tek bir kişi bile gözlerini ondan ayıramıyordu. Islık çalarak erkek bir Feyin yanında durdu ve kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Lütfen devam et, Üstat Borthius,” dedi. Kalın sesi bir çel-
lonun telinden yankılanır gibiydi. “Yalnızca gözlem yapmak
için geldim.”

Muhafızlar önümüzde sıra olurken Üstat Borthius önemli
rutinlerin üzerinden geçmeye başladı. O an her ne kadar üzü-
cü olsa da konuya uzaklığım açıkça ortaya çıktı.

“Hücum!”

“Siper!”

“Atlatma!”

Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.
Kılıç talimim yalnızca kitaplardan okuduklarım ve ara sıra
çıkan hapishane kavgalarından ibaretti. Gerçi gardiyanların
silah deposunda kılıçları vardı ama onlar daha çok yumrukla-
rını kullanmayı tercih ediyor gibiydiler.

Gabriel’in salladığı kılıç yanağımdan bir santim uzaktan
geçmişti.

“Dikkat et,” dedim dişlerimin arasından. “Az kalsın bana
vuruyordun.”

Durup elini yüzünde gezdirdi. “Durum korktuğumdan da
kötü.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani tahmin ettiğimden daha da geridesin.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Tamam, standartlarını karşılayamadığım için *çok* üzgü-
nüm. Ama beni buraya zorla getirdiğiniz düşünülünce...”

Gabriel kılıcını tekrar kullandı. Bu sefer çenemin ucunu
çizmişti. Ben daha uzanıp parmaklarıma bulaşan kanı göre-
meden bir acı hissettim. Ona ters ters baktım. “Ne oluyor be?
Kılıçların kör olduğunu söyledin!”

“*Sizin* kılıçlarınızın kör olduğunu söyledim. Benimki
gayet ölümcül.” Mavi gözleri parladı. “Aynı zamanda sana
çeneni kapatmanı da söyledim.” Sesi odadaki hiç kimsenin

onu duyamayacağı kadar alçaktı. Bakışları dikkatle ikimizi izleyen krala döndü. “En baştan başlamak zorundayız. Bu yüzden ekstra ders alman gerekecek. İlk imtihandan önce iki haftadan az süren var.”

Ağzımı açtım ama karşı koymak için mi, yoksa itiraz etmek için mi açmıştım, emin değildim. Ancak Gabriel şerefssizin teki gibi davrandığından bir şekilde karşı çıkmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Sırf işleri zorlaştırmak için.

Ancak Tristan ve Willow’u hatırladım. Aurora Kralı’nı hatırladım.

Omzumun üzerinden bakınca gözlerim bir çift berrak açık mavi gözle buluştu. Söz konusu olan her şeyi düşündüm. Kral başını eğerken harika dudağının kenarı, sanki aramızda bir espri varmış gibi kıvrıldı. Midemde bir yığın kelebek hareketinde geçmişti. Bakışlarımı çekerek Gabriel’a odaklandım.

“Atlas’la daha rahat olduğunu görüyorum sanki?” dedi Gabriel. Ses tonu iğnelercesine alçalmıştı. “Pek uzun sürmedi.”

“Kes sesini,” diye cevapladıktan sonra kılıcımı kaldırdım. “Öğret.”

Gabriel’in yanıtı, bu saraydaki bütün hizmetçilerin eteklerini kaldırıp bacaklarını aralamalarını sağlayacak kadar yavaş, tembel bir gülümsemeden ibaretti.

“Yola geldiğini görmek güzel, leydim.”

Sonraki birkaç saat diğer haraçlarla birlikte talim gördüm. Gabriel bana temel şeyleri öğretti, yanlış yaptığımda kızdı. Kendi ayağına takılan küçük bir ördek gibi hareket edene kadar her şeyi bana tekrarlattı. İşimiz bittiğinde kan ter içinde kalmıştım, kaslarım öyle kasılıyordu ki bedenimi terk edip bir yerde saklanacaklar diye aklım çıkıyordu.

Griane, yani not tutucularla konuşan güzel kadın hiç terlememiş gibi görünüyordu. Hâlâ mükemmeldi, bense güneşte fazla kalan bir köpek gibi nefes alıp veriyordum.

Üstat Borthius ellerini birbirine çırttı. “Bu kadar yeter,” dedi. “Haraçlar, şimdi birbirinizle yüzleşeceksiniz.”

Kahretsin. Telaşla Gabriel’a baktım. Bana eziyet etmekten hoşlansa da en azından o beni öldürmeye çalışmıyordu. Sanırım.

Diğer haraçların bakışlarını hissediyordum. Sadece beni değil, birbirlerini de inceliyorlardı. Karşıdaki kişinin karnına yanlışlıkla kılıç saplayarak yarışmadan elenmekten daha iyi ne olabilirdi ki? Kılıçlarımızın kör olduğunu kendime hatırlattım. Gerçi hâlâ kılıçlardı ve eğer istenirse kalıcı hasar bırakabilirlerdi.

“Sorun olmayacak,” dedi Gabriel. İri eli kolumdaydı.

“Feyler ölümlülerden çok daha güçlü değil mi? Sihirleri yok mu?”

“Evet, bazılarının var.” Beni süzdü. “Ancak yirmi beş yaşlarına kadar güçlerine tamamen kavuşmuyorlar. Buradaki herkes de daha genç ve imtihanlar sırasında sihir kullanmak kısıtlandırıldı. Sorun olmayacak,” diye tekrarladı. Ancak sesindeki belirsizliği fark edebiliyordum.

“Öyle mi?”

Duraksadı. “Eminim. Tabii ki. Sorun olursa da en azından bir gün dayandın. Herkesin, özellikle de benim düşündüğüm-den daha uzun süre.”

“Destegin için çok teşekkürler gerçekten.” Bunu duyunca sanki gülümsemesini bastırıyormuş gibi dudakları kasıldı.

“Bunun komik olduğunu düşünmene çok sevindim,” diye tersledim onu. O sırada dişi bir Feyin karşısına geçmem’ söylenmişti. Benden birkaç santim uzundu ve fidan gibi zarifti. Ten rengi solgundu, uzun siyah saçları da gece yarısı akan bir şelale gibi omuzlarından dökülüyordu. Kobalt rengi mavi gözleri kuzey ışıkları gibi parlıyordu.

Ona yaklaşırken beni baştan aşağı süzdü. Burnunu kırıştırarak alaycı bir tavırla gülüp kılıcını savurdu. “Seni

kanalizasyondan daha da kötü bir yerden mi getirdiler?” diye sordu. “Artık her nereye evim diyorsan, oranın kokusunu hâlâ alabiliyorum.”

Ah, ne tatlıydı değil mi?

“Süslü görgü okulunda öfkeli bir sürtük nasıl olunmaz dersini kaçırmış mıydın?” diye sordum küçümseyerek. Kendine güvendiğini gösteren gülümsemesi bir an için kaybolurken saçlarını geriye atıp omuzlarını dikleştirdi.

“En azından ben buradaki günah keçisi değilim,” dedi.

“Bir dakika,” diyen bir ses odada yankılandı. Kralın zengin bariton sesiyle hepimiz birer satranç tahtasındaymışız gibi ona döndük. “Sadece gözlem için geldiğimi söyledim ama bugünkü dersin ardından içinizden birinin yarın benimle akşam yemeği yemesine karar verdim.”

Haraçlar arasında heyecanlı bir kıkırtı yayıldı. Rakibim tekrar saçlarını geriye atarak krala kirpiklerinin altından öyle bir baktı ki o kirpiklerin kopup düşmemesine şaşırdım. Kral mükemmel beyaz dişleriyle hayran hayran kıza gülümsediğinde, midemde bir şeyler kıpırdanmaya başladı.

Kral kenara çekildikten sonra, rakibime döndüm.

“Lor, değil mi?” dedi kız adımı sanki at pisliğine basmış gibi söylerken. “Ben Apricia.”

“Seninle tanıştığıma çok sevindim,” diye cevap verdim içineleyici ses tonumla.

“Yerleri seninle sileceğim, Gölge faresi.”

“Denediğini görmek isterim.”

Üzerime doğru atılmadan önce beni uyarmadı. Son saniyede kılıcımı kaldırarak sakarca onu ittim. Kendime gelmem için beklemeden tekrar saldırdı. Elimden gelen tek şey yolundan çekilmektir. Benden çok daha becerikli olduğu ortadaydı ve parlayan dişlerini sıkarak bunun altını çiziyordu da.

“Gölge pisliliği,” dedi dişlerinin arasından. “Buraya ait değilsin ve yapacağım son şey bile olsa, Güneş Kraliçesi olmana izin vermeyeceğim.”

Tekrar bana doğru atıldığında kafama hizaladığı kılıca o kadar odaklanmıştım ki dönüp bacağını arkama attığını fark etmemiştim. Ayağıma çelme takarak beni yere düşürdü. Çukur’da geçirdiğim vakit yüzünden hâlâ yorgun ve zayıftım. Fey şifacılar benimle ilgilenerek harika bir iş çıkarmışlardı ama iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı.

Apricia üzerime eğilerek aptal saçlarını tekrar geriye attı. Ardından sırttı.

“Hepimize bir iyilik yapıp kendini okyanusa at.”

Güzel bir manevra yaparak kılıcını döndürdüğü sırada, eğer kafasındaki her bir saç telini tek tek yolmak istemesem, bundan etkilenirdim. Soluklanırken geri çekilip diğer haraçları süzmeye başlamasını izledim. Hiç düşünmeden yerden kalktım ve arkasından atıldım. Kılıç nasıl kullanılır anlamamış olabilirdim ama hayatım boyunca yüzlerce kavgaya girmiştim ve iki katım kadar olan adamları nasıl ağlatacağımı biliyordum. Bu zayıf sürtük benim dengim değildi. Fey bile olsa, dengim olmamasını umuyordum.

Bir kukla gibi yere düşüp altımda kaldı. Tiz çılgılığı, sakın bir okşayış gibi beni sararken hissettiğim tatminin sınırı yoktu. Apricia altımda delirmiş gibi çırpınırken kolumu boynuna sardım. Onu öldürmeyecektim. Belki. Sadece çok kızmıştım. Hayır, bunu yapamazdım. Sadece bu farenin, onun saçmalıklarını alttan almayacağımı anlaması gerekiyordu.

Çılgılık o kadar yüksekti ki kulaklarım çınlamaya başladı ama aynı zamanda güzel de bir müzikti. Altımda çırpınırken kolumdan kurtulup dişlerini koluma geçirdi. Kısmi olarak kaplan falan olması gerekiyordu herhalde çünkü ısırığını zırhımın deri kolluğuna rağmen hissetmiştim. Beni altına

aldıktan sonra, birbirimize vurmaya başladığımızda çığlık atma sırası bendeydi. Bir tane başının yan tarafına, bir tane de elmacıkkemiğine yumruk geçirebilmişim. Ardından elinin tersiyle yüzüme bir tane çarptı.

Hırıltılar, diş geçirmeler, saç çekmeler ve birbirine karışan uzuvlarımız öfkeyle doluydu.

Kısa bir an sonra üzerimden çekildi ve birisi beni ayağa kaldırdı. Tekrar onun üzerine atlamaya çalışırken bir kol beni belimden tutuyordu.

“Yeter!” Kralın sesi odada yankılandığında bu ikimizi de susturmaya yetti. Apricia’nın güzel saçları artık darmadağın olmuştu ve yanağında kan vardı. Bir yanım kralın önünde hayvan gibi davrandığım için küçük düşse de diğer yanım Apricia’nın yüzündeki o sırıtışı sildiği için mutluydu.

“Sanırım bugünlük yeter,” diye devam etti kral. Hem bana hem de Apricia’ya anlam veremediğim bir şekilde bakıyordu. Haraçların kalanı bizi izlerken gülümsemelerini bastırmaya çalışıyorlardı, ikimizin de kralla akşam yemeğine seçilme şansımızın olmadığını farkındaydılar. Apricia’nın yüzündeki ifadenin ateşi, saraydaki tüm altınları eritip bir yığın haline getirmeye yeterdi. *Güzel*. En azından o da benimle alaşağı olmuştu.

Kral birkaç adım atarak odanın ortasında durduğunda, haraçlar saçlarıyla kıyafetlerini düzeltmeye başladı. Gözlerimi devirdim. Feylerden biri yanaklarını sıkıp dudaklarını yalayarak omzunun üzerinden cilveyle bakmaya, göz kırpmaya başlamıştı.

Gabriel beni hâlâ tutmaya devam ediyordu. Bırakırsa Apricia’ya saldırımdan korkuyor olmalıydı. Saldırabilirdim de. Özellikle o da kabarmış bir tavus kuşu gibi kralla sırtıırken.

“Hepinizi tanımak için sabırsızlanıyorum,” dedi kral. “Güneş Kraliçesi İmtihanları’nın düzenlenmeye başladığı ilk

andan beri hiç bu seferki kadar dikkat çekici haraçlar olmadığını şimdiden söyleyebilirim. Bugün çok *şevkli* olduğunu gördüğüm haracı tanımak istiyorum.” Sonra bakışları beni buldu. Gabriel’in tutuşu gevşerken o da benim kadar şaşırmış gibiydi. “Son haracımız, Lor.”

ONUNCU BÖLÜM

Gabriel boğazını temizleyerek kulağıma doğru eğildi. “Seni bırakırsam düzgün davranacak mısın?”

Cevap veremeyecek kadar dilim tutulmuştu. Kral güneşten de parlak bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Bana doğru adım atmaya başladı. Her nasıl oluyorsa yaklaştıkça daha da büyüleyici görünüyordu. Sanki bu filtresiz çekiciliği bir şekilde toplanıp damıtılmış ve herkesi çaresizce ayaklarına kapanmaya mahkûm eden bir iksire dönüştürülmüş gibiydi. Saçlarını düzeltip kirpiklerinin altından ona bakmaya devam eden haraçların arasından geçse de kralın tüm dikkati benim üzerimdeydi. Muhtemelen kendimi aptal durumuna düşürdüğüm içindi. Sadece bir çukurdan getirip güzel bir elbise giydirerek yersiz davranışlarına rağmen düzgün birine dönüştüreceklerini düşündükleri deli kızı yakından görmek istiyordu.

“Lor?” diye sordu Gabriel tekrar. “Bir *leydi* gibi davranacak mısın?”

Ona dönerek omzumun üzerinden kaşlarımı çattım. Benden bir *leydi* yapabileceklerini düşünüyorlarsa hepsi aklını yitirmiş olmalıydı. Bu nasıl olabilirdi ki?

Kral artık amansız parıltısıyla tam karşımda duruyordu. Yüce Feyler bakıldığında hep güzellerdi ama kral bir

İmparator Fey'di, kraliyet üyesiydi ve güzelliği etrafındaki diğer her şeyi gözden düşürüyordu. Daha önce yalnızca bir tane İmparator Fey'in karşısına çıkmıştım ve o da çok uzun zaman önceydi. Güzelliği de aklımda kalan en son şey olmuştu.

Güneş Kraliçesi olarak yükselirsem acaba ben nasıl görünürdüm?

"Bence onu bırakabilirsin, Gabe." Kralın sesi güneşle ısınmış bir ahşap, balda parıldayan ısıltılar gibiydi. Sesinin tınısının kemiklerime işlediğini hissedebiliyordum. Ateşe çekilen bir pervane misali tam anlamıyla büyülenmişim.

"Bundan emin misin, Atlas?" diye sordu Gabriel. Kral başını salladı.

"Eminim."

Gabriel gönülsüzce razı olsa da bana attığı o ters *gözüm üzerinde* bakışıyla birlikte benden yalnızca bir kol mesafesi kadar uzaklaştı. Güzel, zaten gözünü ayırmaması gerekiyordu. Tek bir anlığına bakışlarım Apricia'ya kayınca, sanki bir şeytanın kalbinden koparılan buz parçalarına benzeyen gözleriyle beni izlediğini gördüm.

Kral elime uzanınca nefesim kesildi. Zerra aşkına, ne yapacaktım? O kadar uzundu ki yüzüne bakabilmek için başımı yatırmam gerekmişti. Bu kadar yakından bakınca, uçsuz mavimsi yeşil gözlerinde sarı ve eflatun benekler olduğunu görebiliyordum. Ayrıca kokusunu da alabiliyordum. Baş döndürücü ve enfesti. Baharatlı ve taze bir kokuydu, tıpkı fırtınadan sonra esen alacakaranlık rüzgârı gibiydi.

"Leydim, yarın akşam kişisel dairemde benimle akşam yemeği yeme onurunu bana bahşeder misin?"

Sanki bir seçeneğim varmış gibi sormuştu. Gabriel'in arkamda uyarırcasına kıpırdandığını hissettim. Tek bir cevap olduğunun farkındaydım. İstemiyormuş gibi de davranabilirdim

ama her bir parçam kabul etmek istiyordu. Tabii ki onunla akşam yemeği yemek istiyordum. Zaten o kadar gergindim ki dizlerim erimiş tereyağı gibiydi.

“Evet... Siz...” Durup etrafıma bakındım, kulaklarımın ucu kızarıyordu. Ona doğru yaklaştığımda kral da başını eğdi. Yanaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Bedenime yayılan keyif verici titremeyi bastırdım. “Size ne demeliyim?”

Sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçak tutmaya çalışmışım ama etrafımız Feylerle doluydu ve ilgi odağıydık. Diğer haraçlar ve muhafızlardan kahkahalar yükseldi. Art niyetli ve alaycıydılar. Bu şakaya ben dahil değildim. Şakanın alay konusu bendim.

Kral da gülümsedi, ancak onunki içtendi. Nazik, zalimlikten uzak ve içimde küçük bir umut bulabileceğim türden. Sarayının halkı birer canavar olsa da belki kralın ruhu bu saraydaki altının sıcaklığını yansıttı.

“Bana Atlas diyebilirsin,” dedi rahatça. O an odada nefeslerin kesildiğini duydum.

Cevabını düşünürken burnumu kırıştırdım.

“Önemli bir ünvanla falan başlamamalı mıyım? Majesteleri? Yücelerin yücesi ve en cömerdimiz?”

Atlas bir kez daha güldüğünde bu seferki de hoşnutsuzluktan uzak, nazik bir gülüştü. Kalın, zengin ve omuzlarımı koruyucu bir örtü gibi sarmıştı. Diğer herkes kralın... yani Atlas'ın... beni çekici bulup bulmayacağını düşünüp dursun. Belki ben de kendimi şaşırtacaktım.

“Hiç gerek yok. Ben bir partner bulmak için buradayım. En kıymetli yoldaşımın bana bir ünvanla seslenmesini pek istemem.” Göz kırptı. O an zihnimdeki bütün rasyonel düşünceler uçup gitti. Bu Feyle akşam yemeği mi yiyecektim? Kendimi kesin aptal durumuna düşürürdüm. Onun gibi birinin yanında nasıl düzgün davranacağımı ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

“Lütfen evet de,” dedi, sesinde sanki bu benim tercihimmiş gibi ton vardı. Bana bakışı, sanki odadaki tek kız benmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. Hatta bu sarayda. Bu krallığın tamamında. Belki de Ouranos’ta. Hayatımda bana daha önce hiç bu kadar önemli ya da özelmışim gibi davranılmamıştı. Buna alışabilirdim.

“Evet...” diye fısıldadım. Başını eğerek beklenti dolu bir ifadeyle devamını bekledi. “Evet... Atlas,” demeyi denediğimde dudaklarına parlak bir gülümseme yayıldı. Hâlâ tuttuğu elime dudaklarını bastırdığında nefesim kesildi. Dudakları sıcak, yumuşak ama kararlıydı. Kendi dudaklarımda onunkileri hissetsem nasıl olur diye düşündüm. Sanki aklımı okumuş gibi gözlerinde bir pırıltıyla başını kaldırdığında, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

“Harika,” dedi. “Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

Ardından Atlas elimi bırakarak hafifçe başını eğdi ve bana reverans yaptı. Diğer dokuz haraca döndü. “Leydiler,” dedi, “sizleri de tanımak için sabırsızlanıyorum. Lütfen kısa zaman içinde benden davet bekleyin.” Sonra yumruğunu göğsüne götürerek bir reverans yaptı ve odadan çıktı. Kapı arkasından kapandığında herkes konuşmaya başladı.

Gabriel eliyle kolumu tutarak beni kapıya doğru sürüklemeye başladı.

“Hadi,” dedi, belli ki bana öfkelenmişti. Omzumun üzerinden bakınca Apricia’nın beni en iyi şekilde nasıl doğrayıp muhtemelen acı baharatlarla pişireceği bir yahni şeklinde servis etmeyi planladığını gözlerinden görebiliyordum.

Gabriel beni koridora sürüklerken kolumu o kadar sıkıyordu ki yüzümü buruşturdum.

“Canımı yakıyorsun!”

Beni duvara doğru iterek kolunu boğazıma bastırdı. “Bu senin için bir oyun mu, Lor?” Gözleri öfkeyle bakıyordu.

“Burada başarısız olursan seni göz açıp kapayıncaya kadar Nostraza’ya göndermeyeceğimi mi sanıyorsun?”

Koluna asılırken soluk borumdaki baskıyı azaltmaya çalışıyordum. Ağzımı açtığımda cevabım boğazımda kaldı. Ne yaptığını fark edince Gabriel kolunu biraz gevşetti. Ancak yalnızca koridorda bayılmayacağım kadar gevşetmişti.

“Senin sorunun ne?” dedim dişlerimin arasından. “Kralla akşam yemeğini kazanmadım mı?”

Gabriel başını iki yana salladı. “Kazandın. Neden bilmiyorum. Atlas seninle neden ilgileniyor, Lor? Kimsin sen?”

Ondan bir şey sakladığıma eminmiş gibi gözlerini kıstı.

“Hiç kimseyim. Neden beni seçtiğini bilmiyorum. Açıkçası kimse benim kadar şaşkın olamaz. Muhtemelen bana üzülüyordur.” Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ne kadar acınası olduklarının farkındaydım. Ancak hepsi buydu. Çılgınca meydan okumalardan birinin sonunda kaçınılmaz ölümüne kavuşmadan önce, zavallı son haracı tanımak istiyordu. Böylece Günöte’nin bir sonraki kraliçesi olma şansına sahip olduğunu düşünen Gölge faresiyle yediği akşam yemeğinin o komik hikâyesini herkese anlatabilecekti.

“Gidelim hadi,” dedi Gabriel. “Bir dahaki sefere öfkene hâkim ol. Kimse bir balo salonundansa taverna kavgasında daha rahat edebilecek bir kraliçe istemez.”

“O beni kıskırttı!” diye bağırdım öfkeyle. Gabriel durup döndü ve tepeden bana baktı. *Zerra aşkına, gerçekten göz korkutucuydu.*

“Büyüklük sende kalsın o zaman, Lor. *Kraliçeler* böyle yapar.”

Tekrar arkasını bana dönüp uzaklaşmaya başladığında, söylediklerini idrak ederken daha da utandığımı itiraf etmem gerekirdi.

Gabriel beni odama bıraktıktan sonra direkt Mag’in sabah getirdiği eski gri tuniğimi sakladığım yere yöneldim. Tuniği

çekip çıkardıktan sonra parmaklarımı uçlarında gezdirip aradığım sert şeyi bulduğum yeri yırttım.

Küçük kırmızı bir mücevher elime düştü. Kıymetli aile yadigârıma bakarken ona tekrar kavuştuğum için mutluydum. Bu mücevher elimdeyken kendimi Willow ve Tristan'a daha yakın hissediyordum. Taşı ışığa tuttuğumda yansımalar şekil değiştirse de sanki elma keser gibi kesilen bir tarafı pürüzsüzdü.

Makyaj masasında bir mücevher kutusu vardı. İçindekileri boşaltıp taşı yerleştirebileceğim altın bir madalyon buldum.

Kapağını kapatıp zincirini boynuma geçirerek tokasını kapattım. Aynaya baktığım an derin ve sakin bir nefes aldım. Madalyonu sıkıca tuttum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Diğer akşam güneş ufukta batarken kapımın tıklandığını duydum. Mag hâlâ sıska olan vücudumu saklayan ve yere kadar uzanan altın rengi ipek bir elbise giymeme yardımcı olmuştu. Bu şeyi bana öyle bir giydirmişti ki sayesinde şehvetli görünüyordum.

Yine yüzümdeki yara izini makyajla kapatmıştı. Neredeyse hiç görünmüyordu. Bu konu hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. İyi uyuyamamıştım, bu yüzden gözlerimin altındaki halkaları da saklaması gerekmişti. Burası, diğer mahkûmların sesleriyle kokularının etrafımı sarmasına alışık olduğum hapishaneden çok daha sessizdi. Tristan ve Willow’u o kadar özlemiştim ki neredeyse kalbim acıyordu. Onlar olmadan gece boyunca dönüp durmuştum, geçen on iki senenin kâbusları uykularımı zehrediyordu.

Erkek bir Fey odaya girerek üzeri şişeler, makaslar, taraklar ve tokalarla dolu olan bir arabayı içeri itti. Beyaz denecek kadar açık renk saçları öyle bir model yapılmıştı ki Mag’in yanaklarıma altın rengi tozlar serptiği makyaj masama yaklaşıırken saçları bir gıdım kıpırdamıyordu.

“Callias,” dedi Mag. Belli ki adam geldiği için rahatlamıştı. “Sonunda. Sana günler önce haber gönderdim.”

Adam ters bir bakışla ona bakarken eflatunun bir tonu olan gözleri parladı. “Ben Günöte’nin en arzu edilen stilistiyim. Parmaklarını şıklatınca geleceğimi mi sandın? Aletim kadar uzun müşteri listem var.” Elini ağzına kapatarak yalandan bir fısıltıyla bana döndü. “İnan bana, kendisi *çok* uzun, tatlım.”

Mag öfkeyle nefes vererek adamın kafasının arkasına vurunca kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

“O bir haraç,” dedi Mag beni işaret ederek. “Sana inanılmaz ihtiyacı var. Bunun acil bir durum olduğunu söylediğimde ne demek istediğimi anladığına emin misin? Beni annene götürtme. Bezle gezdiğin günlerden beri seni tanıyorum, genç adam.”

Callias’ın burun delikleri genişlerken başını ovuşturarak Mag’e ters bir bakış bahsetti. “Geldim işte.” Başını çevirse de mükemmel jölelenmiş saçları hiç hareket etmiyordu. Mag ona vurduğunda bile, bir tel saçı yerinden oynamamıştı. “Ne yapacağımızı anlat bakalım.”

Callias dikkatini bana verdiğinde dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve yüzü düştü. Kıvrılan dudaklara, kırıştırılan burunlara ve uzun uzun süzölmelere o kadar alışmışım ki gözlerim kapalıyken bile, bunları fark edebiliyordum. O daha konuşmadan bir elimi kaldırdım. “Biliyorum. Rezil haldeyim. İğrencim. Bir Gölge faresiyim. Umutsuz durumdayım. Hepsini duydum. Hakaretleri atlayıp asıl konuya gelebilir miyiz?”

Bunu duyunca Callias parlak mor gözlerini kırıştırdı. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Bak sen, işleri ilginçleştireceksin demek, öyle mi?” Arkama geçerek aynadan gözlerime baktı. “Sanırım şimdiden favori haracım oldun.”

Beni onaylamasına karşı gülümsememi bastıramadım. İçimden bir ses Callias’ın, yani Günöte’in en çok arzulanan çok uzun aletli stilistinin, kolay kolay birilerinden etkilenmediğini söylüyordu.

“Ama bu saç,” dedi kırılmış bir tutamı alıp parmaklarını gezdirirken. “Hemen bu konuda bir şeyler yapmalıyız.”

“Düzeltebilir misin?” diye sordu Mag fısıldayarak, sanki bacağına kesmekten bahsediyor gibilerdi.

“Tabii ki düzeltebilirim,” diyerek onu tersledi Callias. “Ama kolay olmayacak. Arabam.”

Mag beni şaşırtarak odanın diğer tarafına fırladı ve Callias’ın arabasını getirip yanıma bıraktı. Callias eşyalarını karıştırırken altın rengi bir tarak ve parlak bir makas çıkardı. Tek kelime daha etmeden işe koyuldu. Bir yandan da adını hiç duymadığım ve muhtemelen hiç tanışmayacağım yüz kişi hakkında dedikodu yapıyordu. Konuştuklarına bakarak bu kişilerin çoğunun ya Güneş Sarayı’nda yaşadığını ya da soylu olduğunu varsaydım.

“... sonra Gemma da yüzbaşının onu kilerde kıştırdığını söylemiş ama aslında orada Gemma ve Irving’in olduğuna dair dedikodular duydum.” Alaycı bir tavırla güldü. “Amatör. Konu iki kadın ve bir adamla aynı anda oynamaksa gelsin de bana anlatsın.”

“*Gabriel*’dan mı bahsediyorsun?” diye sordum şüpheyle. Makasıyla saçlarımı kesmeye devam ediyordu.

Callias durdu. “Bakıyorum da yüzbaşıyla senli benli konuşuyoruz?” Kaşlarının yukarı kalktığını gördüm.

“Ve kralla da,” diye ekledim. Bu Callias’ın gülümsemesinin genişlemesine sebep oldu.

“Bak sen, Gölge faresi.” Göz kırptığında tekrar gülümse dim. Ne söylediğini umursamamıştım.

Mag sabırsızca oflayarak gözlerini devirdi. “İkiniz flört etmeyi bırakır mısınız? Kralın maiyetinden birisi her an gelebilir.” Ellerini birbirine sararken kapıya bakıyordu.

“Tamam, tamam, işim bitti,” dedi Callias. Saçlarımın arkasını düzelttiği sırada nasıl bir sihre sahipti bilmiyordum

ama tamamen farklı bir kadın gibi görünüyordum. Saçlarımın uçlarını alıp karanlık bir zeminde parlayan yıldız ışıkları gibi parıldamasını sağlamıştı. Her nasıl olduysa saçlarım daha uzun görünüyordu ve kesik kesik değillerdi. Saçlarıma dokunup başımı sağa sola çevirdim.

“Harikasın,” dedim hayranlıkla.

“Biliyorum,” dedi Callias kayıtsız bir tavırla. “Günöte’nin en çok arzulanan stilisti olmamın bir sebebi var.” Minik kapsüllerle dolu küçük bir cam kavanozu alıp bana uzattı. “Her gün bunlardan bir tane yut. Saçlarının daha hızlı uzamasını sağlar. Hepsini bir anda uzatamam ama birkaç haftaya bir hayli uzamış olur.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. Hapları alıp kavanozu açtım. Şeffaflardı ve içlerinde altın rengi küçük benekler görünüyordu. “İnanılmaz.” Bir tanesini yuttum.

“Birazcık güzellik sihri işte.” Omuz silkse de tepkimden memnun olduğunu anlayabiliyordum. Kalktığımda çenemi başparmağı ve işaret parmaklarının arasına alıp yüzümü ışığa çevirdi.

“Bu konuda ne yapabileceğime bir bakarım. Şu şifacılar hiç becerikli değil. Sargı bezi dolayıp oldu bittiye getiriyorlar. Barbarlar.”

Başımı iki yana sallayarak yüzümü geri çektim ve bir elimle yanağımı kapatırken diğer elimle boynumdan uzanan altın madalyonumu tuttum. “Hayır. Böyle bir şey istemiyorum.”

Bu yara izi bana hayatımdaki en önemli iki insanı hatırlatıyordu. Willow’u muhafızın öfkesinden korumaya çalıştığım sırada olmuştu. Muhafız vurmak üzereyken Willow’a siper olduğum için bana vurmuştu. O kadar öfkeliydi ki Tristan araya girip sonra da öfkesini ondan çıkarmaya başlayana kadar Kelava durmamıştı.

Muhafızı Tristan'ın üzerinden almak için üç gardiyan uğraşmıştı ve sonra ikimiz de haftalarca revirde kalmıştık. Revirden çıktığımda benimle bu yara izi, birkaç kırık kaburga ve sayısız morluk kalmıştı. Muhtemelen diğer herkese saçma görünse de benim için bu yara izi burada yapmam gereken şeyi ve eğer Güneş Kralı'nın yanında yerimi alamazsam kaybedeceklerimi hatırlatıyordu.

Önemli olan sadece Tristan ve Willow'du.

Callias ifademde bir şeyler görmüş olacak ki asık suratına rağmen başını salladı ve benimle tartışmadı. "Fikrini değiştirsen haberim olsun."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Karşılığında yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Krala iyi şanslar. İçimden bir ses seninle çok meşgul olacağını söylüyor."

Baştan aşağı zırhlı iki muhafız odaya gelmeden önce Mag, Callias'ı göndermişti. Muhafızların ardından Gabriel içeri girdiğinde beni inceleyerek süzdü. Kanatları hışırdıyordu.

"Daha düzgün görünüyoruz, demek?" Gözlerimi kıstım. "Umalım da taklit ettiğin leydi gibi davran."

"Şerefsizin tekisin," dedim terliklerimi giyerken.

"Daha kötülerini söyleyen de oldu, haraç." Çenesiyle kapıyı işaret etti. "Hadi. Geç kalacaksın."

"Zerra aşkına, epey buyurgansın," diyerek onu tersledikten sonra odadan çıktım. Kavisli koridorlarda ilerliyorduk. Güneş neredeyse batmıştı ve saray gündüzleri olduğundan daha hareketli görünüyordu. Koridorlara müzik yayılırken insanların yiyip içip kahkahalar attığı sayısız odanın önünden geçmiştik.

Bir başka odada çiftler dans ederken, sanki ayaklarında hiç ağırlık yokmuşçasına süzülüyorlardı. Diğer kapıdan geçtiğimizde birkaç haracı görür gibi olunca durup onları izledim.

Bir salonun köşesinde durmuş, üç sanatçıyı gözlemliyorlardı. Biri hokkabazdı, biri ateş üflüyordu, bir Fey de kendini mümkün ya da doğal olmayan şekillerde eğip büküyordu.

Apricia baktığımı fark edince sert bakışlarıyla yanındaki soluk tenli haraca bir şeyler fısıldadı. Kızın saçları beyazımsı bir sarıydı ve gözleri buz mavisiydi. Haraç bana utangaçça baktıktan sonra gülümsedi. Büyük ya da samimi bir gülümseme değildi ama en azından yüzünü asmamıştı. Belki de bu grup içinde en azından bir müttefik bulabilirdim. Apricia bunu fark edince Feyin koluna hafifçe vurup arkasını döndü.

“Ne yapıyorlar?” diyerek Gabriel’a döndüm. Hepsi berbat olsa da bir yanım orada olmak istiyordu. Burası gitmekte olduğum yerden daha az göz korkutucu görünüyordu. Boğazım kasılırken Güneş Kralı’nı ve parlak gülümsemesini düşündüm. Ona ne diyecektim?

“Akşamlarının tadını çıkarıyorlar ve senin yerinde olmak için seve seve sol gözlerini verebilirler.” Gabriel’ın cümlesi imalıydı.

Ona baktım. “Doğru. Tabii. Gidelim.” Başını sallayarak beni sarayda yönlendirmeye devam etti. Hayatımda gördüğüm en uzun, en geniş kapının önünde durdum. Birkaç el arabası uzunluğundaydı ve kolaylıkla bir deve ev sahipliği yapabiliirdi. Parlak altınla ışıldıyordu. Üzerine Güneş Kralı’nın amblemi işlenmişti.

Birkaç muhafız geçmemizi işaret edince girdiğimiz kralın dairesi, sarayın yarışamayacağı kadar bolluk ve zenginlikle doluydu. Altınlar, mücevherler, gümüşler, inciler her yeri kaplıyordu. Yürürken ayaklarımın altındaki altın rengi halıyı hissedebiliyordum. Gabriel beni devasa yarım daire şeklindeki odaya yönlendirdi. Odanın bir duvarı pencereyle kaplıydı ve denizi görüyordu.

Batan güneş suyun üzerini pembe ve turuncuya boyarken gördüğüm en güzel manzaraya şahit olduğumu düşündüm, her bir manzara daha da güzeldi. Her şeyi sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissetmeyi aşabilecek miydim, bilmiyordum. Doğru dürüst yaşayamamıştım. Tüm hayatım hiçliğin sınırında geçmişti.

“Lor.” İçeri girdiğimde yumuşak bir ses yükseldi. Güneş Kralı her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı. Kahverengi bir pantolon, yakası açık beyaz bir gömlek giymişti. Güzeldi. Nostraza’daki pasaklı gri üniformaları giyse bile, büyüleyici olurdu. “Seni burada gördüğüme çok sevindim.”

Bana yaklaşıp elimin arkasını öperken kalbim sanki beni öldürmeye çalışıyormuş gibi atıyordu. “Majesteleri,” dedim çatallaşan sesimle. Bunun üzerine tek kaşını kaldırdı. “Atlas,” diye düzelttim. “Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Bu bir onur.” Öyle olduğunu düşünüyordum. Kral çok olağandışıydı ve bunun bir *onur* olması gerektiğine emindim ama aslında neden burada olduğuma dair aklımda hâlâ bir sürü soru vardı.

“O zevk bana ait. Lütfen otur.” Masaya ilerleyip bir sandalyeyi çektikten sonra Gabriel’a baktı. “Onu getirdiğin için teşekkürler. İşimiz bittiğinde seni çağırırım.”

Gabriel tereddüt ederek bana ve krala baktı. Sanki hangimizi azarlayacağını düşünür gibiydi. “Uslu dur,” dedi ancak özellikle birimize söylememişti. Atlas alçak sesle kıkırdarken ben yerime geçtim, o da sandalyemi itti. Kral benim köşemdeki sandalyeye yerleşirken, Gabriel’ın odada yankılanan adım sesleri kayboluyordu.

Hemen sonra kapının girişinde birkaç hizmetçi belirdi. Büyük çorba kâseleri ve tabak tabak yemek taşıyorlardı. Her şeyi karşımıza dizdikten sonra birisi kadehimi köpüklü şarapla doldurdu. Yemeklerin dizilişi baş döndürücüydü. Çoğunun

ne olduğunu bilmiyordum bile. Tek bildiğim taze ve renkli oldukları, inanılmaz koktuklarıydı.

Bir hizmetçi tabağıma birkaç porsiyon yemek doldurdu. Kızarmış piliç, patates, birkaç yapraklı sebze, fındık, kremalı birkaç kurutulmuş meyve. Karşımda üzerine yumuşak tereyağı sürülmüş kabarık beyaz ekmeklerle dolu bir sepet ve adını bilmediğim onlarca şey vardı.

“Lütfen ye,” dedi Atlas. Tabağıma gömülmeden önce çok kısa bir saniye bekledim. Isırdığım tavuk parçası dilime değdiği an inledim. Tadı o kadar güzeldi ki resmen büyüdü gibiydi. Bir şeyin tadının böyle olması nasıl mümkün olabilirdi ki? “Beğendin mi?”

“Beğenmek mi?” dedim. “Bu yediğim her şeyin ötesinde.”

Atlas etrafımızı saran hizmetçilere baktı. “Bizi yalnız bırakın,” diye emretti. Kısa süre sonra kendimizi yalnız bulduk.

“Nostraza nasıldı?” diye sordu. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu akşam konuşmayı beklediğim muhabbetin konusu bu değildi. “O ekmeği hırsıyla yemene bakılırsa, sizi iyi beslemiyorlar.”

Bu yorumuna karşılık yüzüm ısındı. Hayvan gibi davranıyordum. Diğer haraçların yemekleriyle şöyle bir oynayıp birkaç lokmada doymuş gibi davrandığına emindim.

“Üzgünüm,” dedim ağzım doluyken. Karşımda çok miktarda yemek olduğu için vücudum kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor gibiydi. Midemde durmaksızın süren bir sancılı bir açlık hissi vardı.

“Üzgün olma,” dedi Atlas. Gülümsemesi nazikti. “Lütfen. Bunu sana sağlayabildiğim için mutluyum. Ve oradan kurtulduğun için de.”

“Ama kaybedersem beni geri göndereceksin,” dedim. “Gabriel öyle söyledi.”

Atlas kaşlarını çatarken ifadesi ciddileşti. “Ne yazık ki Aurora’yla yaptığımız anlaşma bu şekilde.”

“Anlaşma mı?”

Atlas iç çekerek arkasına yaslandı. Şarabından ağır ağır bir yudum aldı. “Biraz karışık.”

“Beni ve iyi olmamı etkilediği için sanırım bilmeye hakkım var.” Yemek yemeyi bıraktım. Ellerimi kucağıma alarak elbisemin yumuşak ipek kumaşına sardım.

Atlas öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. Bana o kadar yakındı ki sıcak tarçınsı kokusunu alabiliyordum. Burnumu boynuna gömüp yemek misali kokusunun her bir gıdımını içime çekmek istiyordum.

“Bilmeyi *hak ediyorsun*, Lor ama bu, burada kalması gereken bir sır. Son haraç hakkındaki gerçeği Günöte’de yalnızca ben ve benden önceki krallar biliyor. Ve yakında sen de öğreneceksin.”

Ortada açıklamak istemediği bir sır var da beni oyalıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Varlığından etkilenmemek ve asıl önemli şeye odaklanmak için çaba sarf ederek bekledim. Zerra aşkına, önemli olan burada ne işim olduğuyla ilgili cevapları.

“Güneş Kraliçesi İmtihanları’yla ilgili ne biliyorsun?” diye sordu Atlas, beni inceliyordu.

“Hiçbir şey. Birkaç gün öncesine kadar böyle bir şeyden haberim bile yoktu. Hayatımın yarısını hapishanenin duvarları ardında geçirdim. Ouranos hakkında bile çok az şey biliyorum. Aurora’nın güneyinde olduğumuzu biliyorum, hepsi bu kadar.”

Atlas beni süzdükten sonra konuşmak üzere ağzını açtı. “Çok uzun zaman önce, gerçekten çok uzun zaman önce Günöte ve Aurora bir anlaşmaya vardılar. Nereden çıktığıyla ilgili detaylarla seni boğmayacağım ama özetle Aurora, Güneş

Kraliçesi İmtihanları için bir ölümlü haraç vereceğine dair söz verdi. Karşılıklı olarak.”

“Neden?”

“Güç dengesi,” dedi Atlas. “Aurora ve Günöte, Ouranos’taki en güçlü iki ülke. Karşılıklı olarak iki ülke de ne zaman imtihan olursa, kendi ülkelerinden birinin kraliçe olma fırsatını kazanması için anlaşmaya vardı.”

Kaşlarımı çattım. Bana anlattığı olaylar zincirini yakalamaya çalışıyordum.

“Çok karışık geliyor,” dedim. “Neden böyle bir şey yapmışlar?”

Atlas omuz silkti. “Binlerce yıl önceki kralların ve kraliçelerin ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama anlaşmanın bağlayıcı bir yanı var ve son haraç, hatırlanamayacak kadar uzun süredir karşı ülkedeki evinden gizlice getiriliyor.”

“Neden gizlice?”

Sanki art arda sorularım onu keyiflendirmiş gibi Atlas gülümsedi.

“Hemen söyleyeyim, gizlice oluyor çünkü Günöte halkı kraliçeleri kuzeyden birisi olursa sevinmez. Bu hiç gerçekleşmemiş olsa da neticesi hoş olmayabilir.”

“Hiç gerçekleşmemiş derken son haracın her seferinde öldüğünü söylemek istiyorsun.”

Atlas dudaklarını birbirine bastırarak başını onaylarcasına salladı. “Evet.”

“Hepsinin kaza olduğunu mu düşünmeliyim? Son haraçtan *kolaylıkla* vazgeçilebilir mi? Sen de elbette Aurora’dan birinin kraliçen olarak hükmetmesini istemiyorsundur?”

Atlas bana dikkatle bakıyordu. “Teorik olarak istemiyorum ama imtihanlara karışmam yasak. Aurora’dan gelişmeleri yakinen takip eden ulaklar geliyor. Atalarımın bunu neden yaptığını sormuştun ve emin olmasam da sebeplerinin ego ve

gururla ilintili olduğundan şüpheleniyorum. Eğer son haraç yükselirse, kendilerinden birinin düşmanın tahtında oturduğunu bilmek bile yeterli olur sanırım. Bu hiçbir zaman karşı ülkeye sızmakla ilgili bir durum değildi. Sadece Ouranos'ta kimsenin gücünün mutlak olmadığını hatırlatmaya hizmet eden bir sembol.”

“Neden Aurora’yla düşmansınız?”

“Günöte ve Aurora iki zıt taraftalar, Lor. Günün sıcak ışıkları ve gecenin soğuk ışıkları. Gücümüz birbirimize karşı işliyor ve hep hâkimiyet için savaştık. İşler en başından beri böyle yürüyor.”

Atlas çatalını alıp tabağındaki buttan bir parça kopardı. Lokmasını ağzına götürüp yutkunduğu sırada boğazı kıpırdarken hipnotize olmuş gibi onu izliyordum. Bakışlarını benden hiç ayırmıyordu. Berrak mavi gözleri vahşi bir fırtına kadar yoğundu.

“Eninde sonunda bir sonraki kraliçeyi seçen Güneş Aynası olacak,” diye devam etti. Ses tonu ciddiye. “Kraliçe o zaman yükselerek İmparator Fey olacak. Ben de sihri tamamen ve sınırsızca erişebileceğim.” Ağzına bir parça ekmek attı.

“Nasıl yani?”

“İmtihanların olayı bu. Gücüm, iki parçanın bütün olmasına bağlı işliyor. Yüce Fey olarak hatırı sayılır miktarda gücüm var ama bu birliktelik gücümün olgunlaşmasını sağlayacak ve iki katına çıkararak iki hükümdara bahşedilecek. Her sarayın, saygın hükümdarlarının yükselmesine karar veren bir Yapıt’ı var.” Duraksadı. “Aurora’da bu bir meşale,” dedi ben daha sorumu sorma fırsatı bulamadan.

Bu bilginin ağırlığı aramıza bir kaya parçası gibi çöktü. *Sihir*: Gabriel eğer kazanırsam İmparator Fey sihriye sahip olacağımı söylemişti. Yüce Fey sihri bir yana, İmparator sihri bana mümkün olduğunu düşündüğümde bile daha fazla güç bahşederdi.

“Senin nasıl bir sihrin var?”

Atlas gülümseyerek şarabını yudumladı. “Işığı kontrol edebiliyorum. İllüzyonlar benim uzmanlık alanım.”

“Bu ne demek?” diye sordum. İnanılmaz meraklanmışım.

Arkasına yaslanarak bir elini salladı. Bir anda okyanusun zemininde oturmaya başladık. Etrafımız mavi sularla, deniz yosunlarıyla ve renkli balık sürüleriyle doluydu. Nefesim ke-sildi. “Bu inanılmaz. Çok gerçek görünüyor.”

Atlas omuz silkti. “Şaşırtıcı derecede işe yarayabiliyor.”

Yerimden kalktığımda ayağımın altında kum bile olduğunu fark ettim. Ben adım atarken hareketleniyorlardı. Uzanıp elimi seraba daldırdığımda illüzyonun dokunduğum yeri parıldadı. Dikkatlice bakarsam etrafımızda parıldayan noktaları görebildiğimi fark ettim. Görüntünün gerçek olmadığının tek kanıtı onlardı.

Atlas merakıma kahkaha attıktan sonra, elini sallayarak okyanusu sildi ve beni tekrar yemek odasına döndürdü. Elimi göğsüme götürerek ona baktım.

“Aurora’nın tacında hak sahibi olması seni korkutmaz mı?” diye sordum. Önceki konuşmamıza dönmüştüm. “Bunun bir sembolden ibaret olduğunu söylemene rağmen?”

Atlas şarabından bir yudum daha alarak yerime geçtiğim sırada beni şüpheli bir tavırla süzdü. “Güneş Aynası seni seçerse bunun bana ve tahtıma karşı niyetinin saf olduğunu düşünerek seçeceğine güveniyorum. Yeni evin için savaşacağına güvenerek seçeceğine.”

“Aurora’ya karşı sadakatim yok,” dedim kindar bir şekilde. Bunu ona neden söylediğime emin değildim. Ancak Aurora’ya hiçbir şey borçlu değildim. Orası benim evim değildi ve benden her şeyimi almıştı. Şansım olsa tüm krallığı yerle bir ederdim.

Atlas’ın kıvrılan dudakları halinden memnun bir gülümse-meyle kıvrıldı. “O zaman endişelenmem için hiç sebep yok.”

Kadehinin ucundan beni süzerken parlak mavi gözleri, sanki delip geçercesine bakıyordu. Çok hassas ve apaçık bir bakışı vardı, kendimi sanki çıtırçıplakmışım gibi hissediyordum. “Aynı zamanda kraliçeme âşık olacağıma ve onun da bana âşık olacağına dair aptalca bir umut besliyorum. Bir Fey hayatı çok uzun olabilir ve âşık olmadığı birine bağlanırsa daha da uzayabilir.”

Sihrin ihtimali bile nefesimi kesmişken bu düşünce tamamen kendimi kaybetmeme sebep oldu. Yutkunup sırf dikkatimi başka bir şeye verebilmek için çatalımı patatese batırdım. Ardından lokmayı ağzıma götürüp yavaşça çiğnerken kalp atışlarımın yavaşlamasını bekledim.

Sakinliğimi geri kazandığımda bir soru daha sordum. “Neden ben?”

Başını iki yana sallayarak dirseğini masaya, çenesini de eline dayadı. “Çünkü son haraç her zaman Nostraza’dan gelir ve sanırım sen de gereken yaştaydın. Rion nedenini benimle paylaşmadı.”

“Rion?”

“Aurora Kralı,” diye cevap verdi Atlas. Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken ifadesi yumuşadı. Parmaklarının yanağımı okşayan hafif dokunuşu tenime bir ürperti yayılmasına sebep oldu. “Seni gerçekten her şeyden uzakta, karanlıkta tuttular, değil mi?”

Kelimelerindeki nezaketi, sesinin sempatisi gözlerimin yaşarmasına sebep oldu. Beni buraya ölmem için getirmiş olsalar bile, kimse benimle böyle konuşmamıştı. İçimde bir şeylerin kopmasına sebep olarak sonsuza kadar tutsak kalacağım bir hayat düşüncesi beni sarstı. O zamanlar Nostraza’nın bildiğim tek yer olarak kalacağına emindim.

Ama bunca zaman sonra Aurora Kralı beni neden göndermişti? Bana neden şimdi ufacık da olsa bir özgürlük şansı

bahşetmişti? Ve neden benim yerime Willow'u göndermemi-
mişti? Öylesi onun için daha güvenli olurdu. Yine de hayatını
ve itibarını korumak zorunda kalan o olmadığı için minnet-
tardım.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Arkadaşlarımı çıkarabilir mi-
sin? Tristan ve Willow? Bir tek onlar var. Gabriel işlerin öyle
yürümediğini söyledi ama sen bir kralsın.”

Cevap vermek yerine Atlas masadan uzaklaşarak ayağa
kalktı. Elini uzattığında tutmadan önce ona baktım. Beni kal-
dırarak okyanusa bakan balkona açılan kapıya doğru eşlik etti.
Güneş batmıştı ve yıldızlar gökyüzünde parlıyordu. Buradaki
her şey o kadar harikulade ve gerçeküstüydü ki burada bir an
bile geçirme fırsatına sahip olabilmeme inanamıyordum.

Okyanus havasını içime çekerek ciğerlerimi temizledim.

Atlas beni tırabzanlara yaklaştırarak elimi bıraktı ve dir-
seklerini tırabzanlara dayadı.

“Üzgünüm,” dedi. “Ancak bunu yapamam. Anlaşmamız
sadece son haraç için geçerli. Başarısız olursan o zaman
Nostraza'ya dönmek zorundasın, yoksa bir savaş riskiyle kar-
şılaşırız.”

“Ve sen de alt tabaka bir mahkûm için böyle bir şey yap-
mazsın,” dedim. Sesim sertti.

“Lor...”

Bir elimi kaldırdım. “Sorun yok. Tabii ki senden benim
için savaşmanı beklemiyorum. Sana hiçbir anlam ifade et-
meyen bir ölümlüyüm. Ben de olsam elime kan bulaşsın hiç
istemezdim.”

Doğrularak parmağıyla çenemi kaldırdı ve gözlerime bak-
tı. “Üzgünüm. Keşke bunu değiştirebilsem.”

“Eğer kazanırsam... onları çıkarabilir miyiz?”

İşte o zaman Atlas gülümsedi. Başparmağı çenemde gezi-
nirken bu rahatlatıcı hareketi göğsüme oturan o ağır duygunun

erimeye başlamasına sebep oldu. “O durumda Rion’la kesinlikle pazarlık yapabiliriz.”

Belli belirsiz umudun pençelerini içime geçirmesine izin vermeden önce, karşılaştığım durumun gaddarlığıyla yüzleşmem gerektiğini hatırladım. Geri çekilip okyanusa döndüm. Tırabzanlara tutundum. “Ama son haraç hiçbir zaman kazanamadı. Yani tüm bunlar birer varsayım.”

“Lor, her şeyin bir ilki var. Seni korumak için her şeyi yapacağım.”

“Neden?” diye sordum. “Aurora Kralı’yla kan davasını sürdürmek için mi?”

Küçük bir kahkaha attı. “Hiç de bile. Öyle düşünen atalar demiştim. Ben öyle düşünmüyorum. Ouranos’un, kimsenin hatırlamayacağı kadar uzun zamandır süren eski politika-sıyla ve önemsiz gareziyle hiç ilgilenmiyorum. Tacı hak eden birini bulmak istiyorum. Onunla bir hayat kurup aşkı, tutkuyu ve ortak bir birlikteliği sürdürmek istiyorum. Tüm haraçları koruyacağım. Benim yüzümden buradasın ve zarar görürsen, o zaman bu benim utancım olur. Bu yükü yaşamam.”

Karşımdaki adama hayret ediyordum. “Nasıl gerçek olabilirsin ki?” Niyetim bu olmasa da soru dudaklarımdan dö-küldüğünde, Atlas kahkaha attı. Göğsünden yükselen derin bir kahkahaydı. Erimiş çikolatanın akan damlacıkları kadar tatlı bir sestti. Gülümsediğinde ışıldıyordu ama bu kör edici bir parıltıydı.

Bakışları benimle buluştuğunda, mavi dalgalı deniz misali beni delip geçen, karnımın derinliklerinin ısınmasına sebep olan bir bakıştı bu. Ay ışığı elmacikkemiklerinin üzerine ve çenesine düşüyordu. Kahverengi saçları bakır birer iplik gibi parıldıyordu. Yanağıma uzandığında parmağı nazik bir dokunuşla yara izimde gezindi. Kendimi bunu kapatmamla ilgili

kaçınılmaz o yorumu duymaya hazırladım, ancak aksine ifadesi düşünceli bir hal aldı.

“Son haraç hiçbir zaman hayatta kalmadı ama bu, oyunun kuralı böyle demek değil. Belki de doğru olan henüz gelmemiştir.”

O kadar yakınımda duruyordu ki fısıltısını tüm bedenimde hissediyordum. Ona doğru yaslanma arzum öylesine baskındı ki buna karşı koyamayarak kendimi sert göğsüne ve güçlü kıvrımlı bacaklarına doğru bastırdım. Başını eğip dudağımın kenarına görebileceğim en nazik öpücüğü kondurduğunda nefesim kesildi.

O beni makarayı sararcasına kendine çekerken çaresiz zayıf bir balık gibiydim. Bir kolu belime dolandığında yaslı olduğum bedeni gergindi. Kaslıydı, sıcak teni sert hatlarla çevriliydi. Öyle bir parlıyordu ki Zerra'nın onu himayesinde tuttuğu güneş ışıklarından yaratmadığına inanmak zordu.

Çenemi tekrar kaldırdığında dudakları benimkine inanılmaz yakındı. Dudaklarımda nefesinin soğukluğunu hissedebiliyordum. Böğürtlen, limon ve biraz da az önce içtiği şarap gibi kokuyordu.

“Lor...”

“Majesteleri,” diyerek bir muhafız araya girdiğine Atlas'ın sözünü böldü. Adamın beyaz kanatları onun diğer dokuz muhafızdan biri olduğunu gösteriyordu. Atlas tek kaşını kaldırırken rahatsız edildiği için mutlu olmadığını gösterse de kolunu belinden indirmede. Aksine, beni daha da sıkı tuttu.

“Ne oldu, Jareth?” diye sordu rahatsız bir ses tonuyla.

“Konsey odasında size ihtiyaç var. Beklediğiniz elçi geldi.” Jareth'ın gözleri çok kısa bir an bana çevrildikten sonra krala döndü. Jareth saraya dönmeden Atlas başını eğmişti.

Tekrar bana baktığında parmakları çenemin kıvrımında gezinmeye başladı. “Bu akşamı erken bitirdiğim için özür

dilerim. Lor, seni daha iyi tanımak isterim. Umarım bunu tekrar yaparız. Benim yanımda rahat olduğunu bilmek önemli. Bu akşam söylediğim her şeyi içimden gelerek söyledim.”

Yoğun varlığı ve paylaştığı sayısız gerçekten dolayı göğsümdeki tüm hava bir homurtuyla boşaldı. “Hiç sorun değil,” dedim kendimi kontrol edebiliyormuşum gibi konuşmaya çalışarak. “Akşam yemeği için teşekkürler. Asla unutmayacağım bir akşam oldu.”

Atlas gülümseyerek sonunda elini indirip geri çekildi. Sanki bedenim fiziksel olarak koparılmış gibi, onun varlığını hâlâ hissedebiliyordum. “Dairene kadar eşlik etmesi için Gabriel’ı göndereceğim.”

Atlas’ın koluna uzandığımda, gömleğinin altındaki kasların kasıldığını hissettim.

“Senin için sorun olmazsa sanırım kendim dönebilirim. Sarayı keşfetmem sıkıntı yaratır mı? Sahile gitmeyi çok istiyorum. Daha önce hiç okyanus görmedim.”

“Bu daha önce hiç yüzmediğin anlamına da geliyor sanırım?” diye sordu. Gülümsemesi sabırlıydı, başımı iki yana salladım.

“Aptalın teki olduğumu düşünüyor olmalısın. Çok az şey yapabildim ve hayatta neredeyse hiçbir şeyi deneyimlemedim. Diğer haraçlarla kıyaslanınca ben cahil ve... eğitimsizim. Bana bu güzel elbiseleri giydirderseniz bile, kim olduğumu gizleyemezsiniz.” Cümlenin sonunda kelimelerim silikleşti. İstediğim son şey dikkati farklılıklarına çekmekti ama Atlas’ta bir şeyler kendimi memnuniyetle ve güvenle karşılamıyormuşum gibi hissettiriyordu. Ona söylediğim hiçbir şey için beni yargılamamıştı.

Başını eğerek gözlerime baktı. “Hayır. Gözlerinin derinlerinde, yaşadığın hayatı görebiliyorum. Aptal değilsin, cahil değilsin. Belki vals yapmayı ya da piyano çalmayı

öğrenmemiş olabilirsin ama bunlar yalnızca vakit doldurmak için yapılan şeyler. Hiçbir önemleri de, anlamları da yok. Sen *yaşadın*, Lor. O hapishanede bir sürü korkunç şey deneyimlemişsindir.”

Nefesimi tutarken gözlerimin tekrar yanmaya başladığını hissettim. Uzun zamandır bastırdığım gözyaşlarımı tutmak gittikçe daha da zorlaşıyordu. Burada yüzüme güneş vururken, okyanusun sesi kulaklarımda çınlarken, sanki çok uzun zamandır ruhuma sarılı olan dizginleri artık serbest bırakabilmişim gibi hissediyordum.

Artık günlerim zalimce sözler, boş mide, sert yumruklardan daha güzel olduğu için hiç izin vermediğim gözyaşlarım akmak için yalvarıyordu. Hayatımdaki her bir kapının anahtarı kilitleri açmıştı, bir daha hiçbir şey aynı olmayacaktı. *Ben* bir daha aynı olmayacaktım. Nostraza’ya dönersem hayatta kalma becerimi kaybetmiş olmaktan korkuyordum. Yalnızca birkaç günde Günöte, bir tabut gibi sarıldığım kabuğumun yüzeyini soymuştu.

“Tekrar özür dilerim,” dedi Atlas. “Seni bölmek istemiyorum ve bu konuşmayı bitirelim çok isterdim. Yarın benimle akşam yemeği yer misin?”

Gözlerimi kırparken akan bir damla gözyaşımı sildim. “Ya diğer haraçlar? Sen benimle art arda iki gece yemek yemediğin halde benden nefret ediyorlardı.”

Atlas kaşlarını çattı. “Haklısın. Onu düşünmedim. O zaman seninle vakit geçirmek için farklı bir yol bulurum, böylece favorimi seçiyormuşum gibi görünmem. Bir şeyleri çözmem için bana birkaç gün ver.”

“Tamam,” diye fısıldadım. “Teşekkür ederim.”

Atlas’ın neden bu kadar nazik olduğu ve benimle vakit geçirmek istediğiyle ilgili soruları zihnimden uzaklaştırdım. Sanırım beni buraya getirdiği için biraz suçlu hissediyordu ve

kesinlikle bana acıyordu. Ne derse desin, beni düşmanlarına bir mesaj vermek için kullanabilir ve ben de bunu sonsuza kadar hatırlayabilirdim. Ancak bu akşam benimle konuşması ve bana bakış şekli öyle bir şey yokmuş gibi hissettirmişti.

“Ve tabii ki istediğin yeri gezmekte özgürsün,” diye ekledi. “Saray duvarlarının içinde nerede olursan ol, güvendesin.”

Jareth tekrar kapıda belirdi. “Majesteleri,” dedi ses tonuna yansıyan sabırsızlıkla. “Size hemen ihtiyaç var.”

“Geliyorum,” dedi Atlas. “İyi geceler, Lor.”

“İyi geceler,” dedim ve sonra Güneş Kralı gitti.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

ON İKİNCİ BÖLÜM

NADİR

Nadir davetiyeyi elinde tutuyordu. Çalışma odasındaki kasvetli siyah ve gri renklere tezat parlak altın rengi bir mürekkeple yazılan altın rengi bir kâğıttı.

“O ne?” diye sordu Mael. Odanın ortasındaki siyah kaside koltuğa kendini bırakıp ayaklarını karşısındaki sehpayaya uzattı.

Nadir yüzünü asarak resmi mektubu tekrar okudu. “Atlas’tan. Günöte şu saçma Güneş Kraliçesi İmtihanları’nı tekrar düzenliyormuş ve ben de son meydan okumadan önce, Atlas onlara eziyet etmek için elinden geleni yapmadan, geriye kalanlar onuruna *kutlanacak* baloya davet edilmişim. Barbarca bir gelenek.”

Mael başını eğerken koyu renk kaşı yukarı kalkmıştı. “Ve *seni* mi davet etti?”

Nadir küçük bir kıkırtıyla cevap verdi. “Muhtemelen kimseyi tanımayan uşaklarından biridir. Beni görmeyi beklemediğinden eminim.” Davetiyeyi masasına atarak Mael’in ayağını tekmeledi.

“Pis çizmelerini sehpaıdan çek.”

Nadir uzun pencerelerin altına yerleştirilen bara ilerleyerek kendine bir shot konyak doldurdu. İçkiyi tek yudumda

yutarken sıvı boğazını yakıp göğsünü ısıtsa da heyecanını bastıramıyordu.

Başını çevirip kıymetli buzul av köpekleri Morana ve Khione'a baktı. Ateşin önünde uzanıyorlardı. Küçük kurt gibi görünseler de emir üzerine bir adamın boğazını parçalayabilirlerdi. Yüzlerini patilerine yaslamışlardı ve kalın beyaz kürkleri alevlerin karşısında parlıyordu.

"Bu kızı kimin götürdüğüne dair hiçbir fikrin yok yani?" diye sordu Mael. Konuşmalarındaki önemli konuya geri dönmüştü.

"Feylerdi," diye cevap verdi Nadir. "Söyleyebileceğim tek şey bu. Koku silikti."

"Bu gizemli mahkûmu hangi saraya götürdüklerine dair hiçbir fikrimiz de yok?"

"Bilsem sence burada olur muydum?"

Mael arkasına yaslanarak ellerini başının altına koydu. Cilalı parlak siyah bir zırh giyiyordu, siyah bukleleri kısa kesilmişti. Koyu kahverengi gözleri ve teni kuzey ışıklarının gökyüzünde dalgalanan eflatun ve kızıl tonlarını yansıtıyordu. Nadir'in çalışma odasındaki tek ışık kaynağı buydu.

"Babana ne söyledin?"

"Batakkatilinin ona ulaşmış olduğu haricinde hiçbir iz bulamadığımı."

"Ama ulaşmadığına eminsin."

Nadir kendine bir içki daha doldurdu. İlki çok hızlı bitmişti. "Bölgede gezinen batakkatilinin izini sürdürdüm ve yuvasını buldum. Orada bir ölümlüye dair iz yoktu. Kız götürülmüş. Çukur'da hiçbir koku belirtisi olmasa da oradan çıkarılmış."

"Yani götürülen Tepe'den, Ormanlık'tan ya da Günöte'den olabilir," diye cevap verdi Mael. "Muhtemelen Alüvyon'dan değil." Adam duraksadığında Nadir dönüp yaşamı boyunca arkadaşı ve özel muhafızı olan Mael'a baktı.

“Kalp’i gözetlemeyeli ne kadar oldu?” diye sordu Nadir pencereden dışarı bakarken. Gökyüzü kara ve bulutsuzdu. Mor, pembe ve camgöbeği rengindeki ışık demetleri renkli alevler gibi parlıyordu.

Mael öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini kavuşturdu. “Kalp mi? Neden? Sence işin içine Kalp mi karıştı?”

Nadir omuz silkti. “Garip şeyler oldu.”

“Birkaç ay geçti,” diye cevapladı Mael. “İstersen birkaç ekip gönderebilirim. İşlerin... sessizce ilerlediğinden emin olurlar.”

Nadir başını salladı. “Evet, öyle yap. Muntazam bir plan hazırla. Bu işte garip bir şeyler var.” Tekrar Mael’a döndü. “Amya hangi cehennemde acaba?”

Mael gözlerini devirdi. “Birazdan burada olur. Zerra aşkına, ruh halin berbat.”

Nadir shot bardağına doğru sırttı. “Fark eder mi sence?”

“Gerçekten etmez. Bana da ondan ver.”

Nadir bara dönüp ikinci bir içki doldurdu. İlerleyip bardağı Mael’a verdiğiğinde ikisinin de dikkati tıklatılan pencereye döndü. Nadir, dışarıda dikilen ve onu havada tutan kanatları renkli ışıklarla parlayan Amya’yı karşısında buldu.

Amya ince çizgi halinde kobalt rengi bir ışık huzmesiyle pencerenin mandalını kaldırıp açtı. İçeri atılıp eğilir pozisyonda halıya indiğinde sanki tüy kadar hafifti. Nadir gibi onun gece yarısı rengindeki irislerinde de arka plandaki kuzey ışıklarının renkleri yansiyordu.

Siyah deri pantolon ve vücuduna oturan bir korse giymişti, omuzları açıktı. Sırtından uzanan iki taraftan örülmüş saçlarına kızıl, eflatun ve zümrüt rengi ışıklar yansiyordu. Bir ışık huzmesiyle daha pencereyi öyle sertçe kapattı ki camlar duvarla birlikte titredi.

“Dikkatli olur musun?” diyerek uyardı onu Nadir. “Tekrar o camları değiştirmem gerekirse...”

Amya sırtıp elindeki bardağa uzandığında, Nadir gözlerini devirdi. Kız kalan konyağı kafasına dikip boş bardağı geri uzattı. Mael’a dönerek bir elini kalçasına yasladı ve başıyla Nadir’ı işaret etti. “Neden bu kadar huysuz?”

Nadir’in boğazından alçak sesli bir homurtu yükseldi.

“Sevgili yaşlı babacığın kendisinden bir şeyler sakladığı için kızgın,” diye yalandan fısıldadı Mael. İkisi de kahkaha-lara boğuldu.

“İkinizin işi bitti mi?” dedi Nadir kollarını geniş göğsünde birleştirerek. Mael ve Amya tehlikeli bir şekilde gülümsedik-ten sonra, kız kendini koltukta Mael’ın yanına bıraktı. Çizme-li ayaklarını karşısındaki sehpaye uzatarak arkasına yaslandı.

O an Morana ve Khione ateşin karşısındaki yerlerinden kalkıp ilerleyerek başlarını Amya’nın kucağına yasladılar. İkisi de kızın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

“N’aber, ağabey?” diye sordu Amya. Morana’nın kulağı-nın arkasını kaşıdığı sırada Khione ağlarcasına inliyordu.

Nadir’in bakışları kızın ayaklarına çevrilse de bir şey de-medi, konuya girmek istiyordu. Amya’ya da mahkûm 3452 hakkında Mael’a anlattığı her şeyi anlattı.

“Ve kim olduğunu bilmiyor musun? Ya da onu kimin gö-türdüğünü?” diye sordu Amya. Dirseklerini dizlerine yasla-yarak öne eğildi.

“Bu kahrolası yer yankı falan mı yapıyor acaba?” diye sor-du Nadir. Amya gözlerini kıstı.

“Bunun önemli bir şey olduğuna neden bu kadar emin-sin?” diye sordu kız. “Babam, mahkûm hakkında başka bir şey söylemedi mi? Hiç mi?”

Nadir başını iki yana salladı. “Ona kızın hayatta kaldığına dair hiçbir belirti olmadığını söylediğimde rahatladı. Yine de

kızın varlığının önemi yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Tek bir kızın kaderini umursamasının hiçbir anlamı yok. Kız niye önemli olsun ki, Kelava neden ondan gözünü ayırmıyor olsun?”

“Bunların hepsi güzel sorular ama hiçbir anlamı yok,” dedi Amya. “Bunun takip etmeyi gerektiren bir konu olduğuna neden eminsin? Kız herhangi biri olabilir. Belki babamızın Nostraza’ya gönderdiği gayrimeşru bir kardeştir ve kız öldüğü için rahatlamıştır.”

Nadir yüzünü astı. “Saçmalama. Babam piç olsun ya da olmasın, hiçbir çocuğunu o kadar umursamaz.” Dişlerini sıkarken elindeki bardağı da sıkıca tutuyordu.

“Bu konuda haklısın,” dedi Amya ve gözleri buluştu. İkinin gözleri de aralarındaki boşluğu doldurmaya yetecek bir acıyla doluydu.

Mael gözlerini devirdi. “Zerra aşkına, siz ikiniz *sorunlusunuz*.”

Nadir ve Amya ona huzursuzca baktı. “Kes sesini,” dediler aynı anda. Mael kahkahalara boğuldu.

“Biliyorsunuz, terapi daha çok işe yarar ve ikinizin bu peşini bırakmadığınız intikam planlarından çok daha az tehlikeli olur.”

Amya tekrar Nadir’a bakarak Mael’ı görmezden geldi. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Diğer ülkelerden bilgi topla. Bir anda ortaya çıkan gizemli bir kız var mı, bak. Gizleniyor da olabilir, apaçık ortada da olabilir.”

Amya başını sallayarak onayladı. “Tepe’de, Alüvyon’da ve Ormanlık’ta güvenilir ajanlarım var. Celestria’daki kaynağım kısa süre önce yakalandığından yerine birini bulmam lazım. Yazık oldu. İyi kızdı.” Altdudağını ısırды. “Ve tabii ki hâlâ Günöte’ye sızmayı başaramadım.”

Nadir başını salladı. “Kalanıyla başla sen. Umarım Günöte’nin bunlarla ilgisi yoktur. Atlas’ın bağlanacak bir partner arama masalıyla hevesli geç kadınları düzmekle meşgul olduğuna eminim.”

Amya burnunu kırıştırdı. “Yine mi imtihanlar var? Son seferden sonra buna son verirler sanmıştım.”

“O dosyayı bulmamız lazım,” diye cevap verdi Nadir. Amya’nın söylediğini duymazdan gelmişti. Günöte de, Atlas da sıradaki Güneş Kraliçesi de umurunda değildi. “Bir sebeple kayboldu. Yok edilmediğini umuyorum.”

“Nereye bakacaksın?” diye sordu Mael.

“Babamın çalışma odasından başlayacağım.”

Mael ve Amya tereddütle birbirine baktı. “Biraz riskli,” dedi Amya.

Nadir belirsiz bir homurtuyla pencereye döndü. “Risk beraberinde kazanç getirir. Umarım.”

“Nadir?” dedi Amya. Oturduğu yerden ona bakıyordu. “Gerçekten bunun babamı yerinden edebileceğini düşünüyor musun? Olay bununla mı ilgili?”

Nadir omuz silkerek bir elini koyu renk dalgalı saçlarında gezdirdi. Yüzlerce yıldır süren keder göğsüne otururken derin bir nefes verdi.

“Bilmiyorum, Amya ama emin olmanın tek bir yolu var. Bana kalırsa her yolu denemeye değer.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LOR

Diğer hafta boyunca sabahlarım Gabriel’la saatlerce talim yaparak geçti. Gücümü, dayanıklılığımı ve maharetimi arttırmaya çalışıyordu. Şifacılar birkaç kez daha gelip Çukur’da aldığım hasarı onarmaya çalışmıştı. Kılıçta hiçbir zaman ustalaşamayacaktım ama en azından kendimi incitmeden nasıl başa çıkabileceğimi biliyordum. Gabriel bazen beni biraz serbest bırakıp çoğunlukla bana ters ters bakınca bunu bir gelişme olarak kabul ediyordum. Atlas beni tekrar görmek istediğini söylemiş olsa da ondan haber alamamıştım.

Bunun canımı yakmasına izin vermiyordum. O bir kraldı ve yönetecek koskoca bir ülkesi ve vakit geçirmesi gereken dokuz haraç daha vardı. Kendime her ne kadar ona çekilsem de büyüüne ve güzelliğine kapılmamam gerektiğini hatırlıyordum. Ben son haraçtım. Feda edilmek dışında burada olmamın bir amacı yoktu. Atlas’ın söylediklerinin aksine, aslında sözüm ona bir zanlıyı kraliçesi olarak istemiyordu. O gece kendimi özel hissetmeme izin vermişti ama ben kendime hiç kimse olduğumu ve hep böyle kalacağımı hatırlatmıştım.

Öğleden sonralarımı Madam Odell ve diğer haraçlarla adabı muaşeretin inceliklerini öğrenerek ve sanat dersleri alarak geçiriyordum. Müzik, dans ve sanat dersleri vardı.

Hiçbirinde bir yere varamıyordum. Diğer haraçlar piyano ve keman eğitimi alıyor ve melek gibi çalışıyorlardı. Günöte'nin hareketli valslerinin tüm adımlarını zaten biliyorlardı. Fırça darbeleri mükemmeldi, çizdikleri altın rengi güller alıp koklamak isteyeceğiniz kadar gerçek duruyordu. Diğerleri beni incelerken beceriksizce onlara katılmaya çalışıyordum. Kimi bakışlar temkinli, kimileri zalimdi ve bazıları da beni tamamen görmezden geliyordu.

Gabriel öğle yemeği için beni yemek odasına götürmek üzere yanıma geldiğinde, neredeyse iki haftadır Günöte'deydim. Üzerimde başka bir altın rengi elbise vardı, ihtişam asla bitmiyordu. Boynumdan sarkan altın madalyon kendime ait olduğunu söyleyebileceğim tek şeydi. Bunca varlığın içinde kimse bir parça incik boncuğu aramazdı zaten. Madalyonu elimle tutarken kendimi huzursuz geçecek başka bir yemeğe hazırladım. Gabriel yürürken bana bakıyordu. Dilinin ucunda bir şey olduğu belliydi.

“Ne?”

“Daha iyi görünüyorsun. Daha sağlıklı.”

Omuz silktim. “Teşekkürler. İlk meydan okumada da başıma iyi şeyler gelecek.”

“Buradan nefret ediyorsun.” Bu bir soru değildi. “Nostraza'da olmayı mı tercih ederdin? Açlıktan ölüp dayak yemeyi ve bir yere kilitlenmeyi?”

Madalyonu tutmaya devam ederek ona baktım. “Açıklaması zor.” Tabii ki Nostraza'nın o soğuk zalimliğini özlemiştim ama Willow ve Tristan'ı o kadar çok özlemiştim ki bu başımı döndürüyordu. Nostraza acınası bir yer olabilirdi ama orada beni seven iki kişi vardı. Yaşayıp yaşamadığımı önemseyen iki kişi.

“Hepsi benden nefret ediyor,” dedim diğer haraçları kastederek. Gabriel başını eğerek tek kaşını kaldırdı.

“Yani?”

“Yani...” Yüzümü astım. “Yani ben de onları istemiyorum.”

Gabriel başını iki yana salladı. “Eğer kraliçe olacaksan Lor, insanların senin hakkında ne düşündükleri için endişelenmeyi bırakmalısın. Hükümdarlar kimi zaman pek popüler olmayan zor kararlar da verirler.”

Bir kahkaha attım. “Şerefsizin teki gibi davranayım, senin gibi?”

Gabriel durup elini kapının koluna yerleştirdikten sonra, göz kırptı. “Onun gibi bir şey.” Kapıyı açıp beni içeri yönlendirdi.

Sıcak yemek odasına girdiğimde konuşmalar tuhaf bir şekilde son buldu. İç çekmemek için kendimi zorlarken Gabriel’in sözlerine kalpten inanmaya çalışıyordum. Nost-raza’da hapishanenin belası olarak kötü bir şöhretim vardı. Diğer mahkûmlar benden hoşlanmasalar da çoğu bana saygı duyuyordu. Nostraza’da hiyerarşiyi anlayabiliyordum. Çıkarlarım için sistemi nasıl manipüle edeceğimi biliyordum. Orada geçirdiğim yılların ardından en uzun süre hayatta kalmış mahkûmlardan biri olarak keyfim yerindeydi. Burada ise etrafım Günöte’nin zenginlikleriyle çevriliyken kafamı dolduran yeni kuralların arasında yönümü bulmaya çalışan bir amatördüm.

Diğer dokuz haraç çoktan odanın ortasında duran masanın etrafını sarmıştı. Madam Odell’sse kibirli bir yaratık misali başını kaldırmıştı. Masanın en uç köşesinde muhtemelen benim için bırakılan bir boşluk vardı. Elimden gelen en zarif şekilde yerime geçerken herkes bana bakıyordu. Yanımda kıvırcık siyah saçlı ve koyu kahverengi tenli Halo oturuyordu. Dudaklarına belirsiz bir gülümseme yayıldı.

“Selam,” dedi omzumu omzuyla hafifçe dürterek. Bu hareketine karşı irkilmemeye çalıştım. Hâlâ diğerleriyle temas

kurma konusunda kendimi rahat hissetmiyor ve bu sırada tuhaf görünmemek için çaresizce elimden geleni yapıyordum. Diğer haraçların hiçbiri konuşmayı ben başlatmadan benimle konuşmuyordu.

“Selam,” dedim dikkatli bir gülümsemeyle karşılık vererek. Atlas’la akşam yemeği yediğimiz gece, salonda gördüğüm buz gibi ve sarı saçlı olan kız, Marici karşımda oturuyordu.

O da gülümsediğinde soluk mavi gözleri donmuş birer göl gibi görünüyordu. “Seni görmek ne güzel.” Çenesini eğerek omuzlarını öne doğru itti. “Kralla akşam yemeği nasıldı? Sormak için sabırsızlanıyordum.”

Halo elleriyle ağzını kapatarak kıkırdadı. “Marici, bu kadar meraklı olman hiç hoş değil,” dedi. Gülümseyince bembeyaz dişleri açığa çıkmıştı. Her şeye rağmen ben de kendimi gülümserken buldum.

“O çok...” Sanki ısıniyormuş gibi olduğundan yüzümü elimle yellemeye başladığımda, iki Fey de kahkahalara boğuldu. Masanın uzak ucunda oturan Apricia, sanki onun karşısında eğlenmeye cüret edersek buna son verdirtecekmiş gibi yüzünü asmış, bizi izliyordu.

“Öhöm,” dedi Madam Odell odadaki konuşmaları susturarak. Halo bana doğru bir kez daha gülümsedikten sonra, kalbimin etrafını saran o sıkı lastik bu hareketiyle biraz gevşedi. Belki de çabalamaya devam edersem işler düzelirdi.

“Hepinizin talimlerle ve derslerle meşgul olduğunu biliyorum ama birbirimizi daha iyi tanımak da öngörümüzü arttırır diye düşündüm. Çoğunuz sosyetedeki yeriniz sayesinde birbirinizi tanıyor olsanız da buraya gelen herkes aynı çevreden gelmiyor...”

Dokuz çift göz bana çevrilirken Madam Odell’in kıvrılan ince dudakları bana döndü. Elimle tabağımın yanındaki çatalı

tutuyordum. Aptalca partilerinin hiçbirine gitmemiş olmam benim kabahatim değildi.

“Neden herkes kendini düzgünce tanıtmıyor?” diye sordu Apricia. Uzun siyah saçlarını omzunun gerisine attı. “Ben başlayacağım.”

Madam Odell onu süzerken belli ki sözü bölündüğü için pek hoşnut değildi ama Apricia’yı hafifçe başını sallayarak onayladı. “Çok güzel. Devam et.”

Apricia sandalyesinde kıpırdanırken yüzünde ukala bir gülümseme vardı. “Ben Apricia Heulfryn. 24. bölgenin muhafızı, Güneş Yıldızları’nın lideri, Birinci ve İkinci Sercen Savaşları’nın kahramanı ve eski asker Cornelius Heulfryn’ın ilk kızıyım. Güzel sanatlarda ve yorumlayıcı dansta becerikliyim. Aurelius Festivali’nde art arda üç yıl Altın Çan’ı kazandım.”

Konuşmasını bitirdiğinde oda o kadar sessizdi ki köşede bir farenin gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Odadaki herkes ihtiyatla ona bakarken bu monologdan ne çıkaracağına emin değil gibiydi. Madam Odell boğazını temizledi, şaşkıncı Apricia’ya baktı.

“Bu çok... hoş, Apricia,” dedi ve yanındaki kızı işaret etti. Kız, kralla ilk buluşmada arkasından yürüdüğüm solgun tenli, kızıl saçlı haraçtı. Kendini Hesperia olarak tanıtarak anlatmaya Apricia’dan biraz daha sönük bir şekilde devam etti. Gerçi kendini beğenmiş bir tavırla anlatmayı sürdürdü. Beni böyle çekilmez derecede kendini beğenmiş olmaya zorlayacaksa, gerçekten onların sosyetesinde doğmadığım için mutluydum.

Masanın etrafından devam ettikleri sırada herkes başarılarını ya da önemli aile bağlarını sıralıyordu. Sanırım bunun etkileyici olması gerekiyordu ama kulağa çok yapmacık geliyordu. Belki Gabriel haklıydı, onların onayına ihtiyacım yoktu.

Yine de masanın etrafındaki herkes kendini tanıtmaya devam ederken ensem soğuk soğuk terliyordu. Madam Odell beni sona saklıyor gibiydi. Bir elimle madalyonumu tuttuğumda, avucumda madalyonun küçük köşeli ucunu hissedebiliyordum.

Utanmıyordum. Nostraza'daki yemekhanede yüzlerce insanın önünde konuştuğum olmuştu. Ancak onlar dünyadaki en alt tabaka insanlardı. Katiller, tecavüzcüler, hırsızlar. Birçoğu rezalet Nostraza'yı bile hak etmiyordu. Bu güzel odada, bu güzel sarayda karşımda gördüğüm en zarif on kız otururken kendimi mükemmel ipek ayakkabılarının parmak kısmına kıvrılmış bir kurtçuk gibi hissediyordum.

Madam Odell delici bakışlarını bana çevirdi. "Peki, sen canım?" Son kelimeyi söyleyişi kendimi hiç de öyle hissettirmemişti.

Konuşmaya çalıştım ama boğazım feci kurumuştu. Boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Ben Lor. Şeyden... Gölge'den," dedim. Burada kimsenin Nostraza hakkındaki gerçeği bilmediğini hatırlamıştım.

Atlas'ı ve oyun tahtasındaki zar gibi kullanıldığımı hatırladım. Hayatımın bu insanlar için hiçbir değeri yoktu. Aurora Kralı'nı düşündüm. Hâlâ beni neden seçtiğini merak ediyordum. Bir şekilde bu oyunu kazanmayı başarırısam, sonunda benimle düşmanın kraliçesi olarak yüzleşecekti. Yaptığı her şeyden sonra bunu neden riske atmıştı ki? Bundan ne kazanacaktı?

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Beni buraya getiren anlaşma umurumda değildi. Bu yarışmayı kazanacak, hızla Nostraza'ya gidecek ve çıplak ellerimle tüm tuğlaları tek tek yerinden sökecektim. Tristan ve Willow'u çıkaracak ve sonra *Rion*'a gidecektim.

Muhtemelen hâlâ zararsız, kırgın ve ezik biri olduğumu düşünüyordu ama ona aksini kanıtlayacaktım.

“Lor?” Halo nazikçe elini koluma uzattığında odadaki herkesin bana baktığını fark ettim. Yine. “İyi misin?”

Gözlerimi kırıştırdım. Düşüncelerimle yüzleştikten sonra kendimi, çoğunun adını bile bilmediğim leziz yemeklerle dolu bu altın sarayda, bu altın odada bulmuştum. Önümde bir kâse çorba vardı. Yoğun ve sarı renkliydi. Biraz kremalı, biraz da yeşillikliydi.

“İyiyim,” dedim bir tutam saçımı yüzümden çekerken. Mag’in beni daha düzgün göstermek için taktığı tokadan düşüp duruyordu. Callias’ın hapları sağ olsun, saçlarım çok daha uzamıştı ve artık omuzlarımı geçmişti bile.

Madam Odell bana huzursuz bir bakış attığında, acaba hayatında hiç gerçekten gülümsedi mi diye düşünmeden edemedim.

“Söylediğim gibi,” dedi Madam Odell ellerini masada birleştirerek. Bana doğru bir kez daha huzursuzca baktı. “Sizi bugün buraya ilk göreviniz için getirdim. İki günlük vaktiniz olacak ve hazır olmanız gerekiyor.” Hepimiz korkuyla birbirimize bakarken haraçlardan fısıltılar yükselmeye başladı. Madam Odell bir elini kaldırıp tekrar sessizlik istedi. “Leydiler, lütfen. Meydan okumanın detaylarını vermeye iznim yok ama tarih derslerinizin biraz üzerinden geçmeniz *gerektiğini* söyleyebilirim.”

İşte, o zaman yüzüne yayılan, yavaş yavaş ortaya çıkan keyifli sırıtışla fesat bakışları beni buldu. Dudakları bir gülümsemeye benzer şekilde kıvrılmıştı ama ifadesinde sıcak ya da hoş bir yaklaşım yoktu. “Günöte’de altınla satın alabileceğiniz en iyi eğitmenlere sahiptir ve umarım hepiniz buna dikkatinizi vermişsinizdir.”

Gölge’den olsam bile, ne eğitmenim ne de derslerim vardı. Gölge’deki insanların yarısı bile, muhtemelen okumayı bilmiyordu. Sadece o da değil, ben hayatımı kalın taş duvarların ardında, Ouranos’taki cehaletle geçirmiştım.

Kıtanın altı ülkeden oluştuğunu ve Günöte'nin bunlardan biri olduğunu, doğusunda Ormanlık ve batısında Alüvyon olduğunu biliyordum. Kuzeyde Aurora, sınırında Tepe ve Celestria vardı. Kıtanın tam ortasında bir zamanlar yedinci bir ülke vardı ama bu çok uzun zaman önceydi. Bunlar elinde harita olan küçük bir çocuğun bile yanıtlayabileceği basit cevaplardı.

Şarap kadehimden büyük bir yudum alırken hızlanan nabzımın düzene girmesini umut ediyordum. Tek tesellim, bir bilgi yarışmasının kulağa o kadar tehlikeli gelmemesi ve bir gıdım umuda tutunabilmek olabilirdi. Sonuç değişmez de kaybedersem başıma gelebilecek en kötü şey Nost-raza'ya geri gönderilmemdi. Önceki halimden daha kötü olamazdım ama en azından Willow ve Tristan'ı görmüş olurdum.

Yine de oraya tekrar tıklıp kalırdık ve özgürlük şansımız tamamıyla yok olurdu. Böyle bir fırsata tekrar sahip olamazdım. Bunu bir şekilde kazanmalıydım. Onlar için.

Haraçlar birbiriyle konuşurken yemekler servis edilmişti. Kafamda seçenekleri tartıyordum. Belki Gabriel bana yardım edebilirdi. Gerçi muhafızların yalnızca silah talimlerine destek olduğundan bahsetmişti.

Bu odadaki kimsenin bana rehberlik teklif etmeye hevesli olduğunu düşünmüyordum. Bir yarışmadaydım ve pek güçlü olmasa da bir rakiptim. Bir yerlerde kütüphane olmalıydı. Hiç yoktan Nostraza'da nasıl işlerin altından kalkacağımı öğrenmiş olurdum. Bunu avantajıma kullanmam gerekiyordu.

Bir hizmetçi tabağını önüme bıraktı. İnce porselen tabağın kenarları parlak altınla süslenmişti ve içinde küçük bir tavuğa benzeyen bir yemek servis edilmişti. Yemeği çatalımla iterek her açıdan inceledim.

“Sülün eti,” dedi Halo eğilip fısıldayarak. “Çok lezizdir.”

Benimle alay ettiğine emindim. Kaşımı çatarak ona bak-sam da ifadesinde yalnızca nezaket vardı. “Kenardakiler de eğreliotu,” dedi kuşu saran garip sebzemsi yaprakları işaret ederek. “Yanlış pişirilirse zehirlidir ama tuz ve tereyağıyla sotelenince leziz oluyor.”

“Zehirli mi?” diye sordum çatalımla tabağımdaki yeşillik-leri dürterken. Halo ağzını kapatarak kahkahasını bastırdı.

“Sadece karnını ağrıtırılar. Endişelenme. Kralın şefleri ne yaptıklarını bilir.”

“Ah,” dedim. “Tamam. Teşekkür ederim.”

Halo başını sallayarak, sanki beni rahatlatmak ister gibi, eğreliotunu alıp ağzına attı ve keyifle çiğnedi. Sırtarak yaptıklarını tekrar ettim. Ot dişlerimin arasında ezilirken tadı do-ğal ve tazeydi.

Sürekli yavan yemekler yemeye o kadar alışmışım ki bir yemeğin tadının böyle olabileceğini unutmuştum. Yine tüm hayatım boyunca bastırdığım gözyaşlarım beni akmakla tehdit ediyordu. Hayattaki pozisyonumu hiçbir zaman küçümse-memişim, sadece bana sunulanları kabul etmekle yetinmiş-tim. Özgürlüğe giden yolu bulana kadar bu bedeli ödemem gerekiyordu. Ancak ilk kez elimdeki kart kenardaki desteden seçildiği için kendimi çaresiz hissediyordum.

Kenarda çürürken, dayak yerken, ölecek raddeye gelene ya da daha da kötüleşene kadar çalışırken bu narin ve güzel Feyler ipekler içinde, şarap içip kuş tüyünden yastıklarda ya-tıyordu. Bunun tatsızlığına kapılmadan edemiyordum.

Madam Odell elini kaldırıp tekrar herkesi susturdu.

“Aynı zamanda sizi buraya hassas bir konuyu tartışmak için getirdim.” Peçetesiyle dudaklarının kenarlarını silerken hizmetçiler tabaklarımızı almak üzere odaya girdi.

Sinirlerim sözde zehirli olan yemeğe karşı meydan oku-muş olsa da sülün etinin ve sebzelerimin yarısını yemeyi

başarmıştım. Güzel yapılan yemeklerle beslendiğim diyetim sayesinde kilo almıştım. Elbiselerim artık bir iskeletin üzerinde duruyormuş gibi vücudumdan düşmüyordu. Hayatımda fiziksel olarak hiç bu kadar iyi görünmemiş ya da hissetmemiştim. Gabriel’la yaptığımız talimden dolayı kaslarım ağrısa da bu küçük bir sıkıntıydı.

“Güneş Kraliçesi İmtihanları sırasında mümkün olduğunca davranışlarınıza dikkat etmeniz gerekiyor,” diye devam etti Madam Odell. “Burada sadece sarayı temsil etmiyorsunuz, aynı zamanda bağ kurmak üzere kralla bir olmayı hedefliyorsunuz. Size kendinizi iffetli bir kraliçe olarak göstermeniz gerektiğini söylememe gerek yok, bu sizin yararınıza olur.”

Kızların bazıları utanarak ağzını kapatırken kızardı.

“Bunu söylemek zorundayım çünkü Güneş Kraliçesi İmtihanları sırasında mutlaka en az bir haraç kendini birisiyle uygunsuz bir durumda bulur. Bu ister muhafızı olsun...” Masada nefesler kesilirken gözlerimi devirmemek için çaba sarf ettim. “... kralın çalışanlarından birisi olsun ya da kralın ta kendisi olsun.”

Bu hepimizi nefessiz bıraktı.

“Kral mı?” diye sordu Ostara. Başını bir taç misali saran örülmüş kestane rengi saçları ve yanık tenine uyum sağlayan koyu gri gözleri vardı. “Böyle bir şey yaşanabilir mi?” Ses tonu bu onu utandırmaktan çok umutlandırmış gibi geliyordu. Atlas’ı, yanağındaki parmaklarını, kokusunu, bedeninin kendiminkine yaslanışını düşününce Ostara’yı suçlayamazdım.

“Yaşandığı oldu,” dedi Madam Odell. Dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu haraç için hiçbir zaman iyi sonlanmaz. Uzun süre kralın yatağını ısıtmak gibi bir planınız varsa, ne kadar çekici ve yakışıklı olursa olsun, şimdilik bunu görmezden geleceksiniz. O sadece bir erkek ve yaptıklarının sorumluluğuna

o katlanmayacak. İlişkinizi münasip bir şekilde yaşamak size kalmış.”

Yine sanki karın bembeyaz saflığını silen kara bir lekeymişim gibi bakışları beni buldu. Eğer benden bâkire bir kraliçe yaratmayı umuyorlarsa, o gemi çoktan okyanusa gömülmüştü.

“Benim için endişelenmenize gerek yok,” dedi Apricia. Bir kez daha siyah saçlarını omzunun üzerinden itti. Sürekli bunu yapması can sıkıcı olduğundan birinin saçını tutturması gerekiyordu. “Ben hâlâ el değmemişim ve eşimle bağ kurana kadar da böyle kalmayı planlıyorum.”

Bunu söyleyiş şekli eşinin Güneş Kralı olacağından ne kadar emin olduğunu gösteriyordu. Kendime engel olamayarak alaycı bir şekilde gülüp bu gülüşü kadehimin kenarıyla saklamayı denedim. Ancak kimseyi kandıramadığımdan on çift göz bana dönmüştü.

“Peki sen?” diye sordu Apricia koyu renk kaşlarından birini kaldırarak. “Sanırım Gölge’den pis bir fare, mutfak bezinden daha çok kullanılmıştır. Biraz para karşılığında bacaklarını açıyorsundur, belki?” Kıs kıs güldüğünde bal sarısı saçları olan karşımdaki Griane de ona katıldı. Galiba Apricia kendine bir müttefik bulmuştu ve baş sürtüklük rolüne soyunmuştu.

“Apricia,” diyerek Marici onu azarladı. “Bu çok büyük kabalık. Eminim sana daha düzgün davranman *öğretilmiştir*.” Söyledikleri göğsümü ısıtmaya yetti. Gerçekten beni koruduğuna göre, onun da bana karşı hisleri aynı olmalıydı.

Apricia’nın utandığını düşünsem de yanılmıştım çünkü burnunu çekerek çenesini daha da kaldırdı. “Hepimiz onun bir fedakârlık olarak burada olduğunu biliyoruz. O bir ‘mesaj.’ Bizden biriymiş gibi davranmayın.” Bunun ardından burnunu kırıştırarak tekrar bana baktı.

“Bu kadarı yeter,” diyerek Madam Odell sonunda araya girdi ancak küçük düşürülmemin hoşuna gittiğini hissedebiliyordum. Tekrar bana baktığında, sandalyeme gömülerek eriyip zemine karışmayı diledim. Buradan nefret ediyordum. Bundan nefret ediyordum. Nasıl olur da şu an Nostraza’nın duvarları arasında olmayı özleyebilirdim ki? Gabriel bunu anlamıyor olabilirdi ama garip olsa da orası benim evimdi.

“Cevabı duymak istiyorum,” dedi Madam Odell. Gözlerimi kırptım.

“Neyin cevabını?”

“*Kullanıldın mı,*” elini çevirerek bir hareket yaptı, “Bayan Heulfryn’in etkili bir şekilde tanımladığı mutfak bezi gibi yani. O yokken neler olduğunu ve haraçların arzu edilmeyen özelliklerini krala bildirmek işimin bir parçası.”

Oda o kadar sessizdi ki Halo’nun ağzı açık bir şekilde bana bakarken gözlerini kırptırdığını hissedebiliyordum. Gözlerine baktığımda ifadesindeki sempatiyi fark ettim. İfademde ne gördüyse bir anda kendine geldi. “Madam Odell, Lor’u dışlamak pek adil görünmüyor.”

“Düşüncelerin beni ilgilendirmiyor,” dedi Madam Odell. “Yarışmadan yalnızca bir imtihanda başarısız olarak elenmediğinizi hatırlatmama gerek var mı? İşinize bakın.”

Halo ağzını kapatınca beni korumaya çalıştığı için minnettarlığımı gösterircesine ona baktım. Diğer herkes beklentiyle beni izliyordu. Yalan söyleyebilirdim. Yalan *söylemeliydim*. Bu kimseyi ilgilendirmezdi ve bir şey kanıtlayamazlardı.

“Bekliyorum,” dedi Madam Odell öne doğru eğilerek. Dirseklerini masaya dayamış, ellerini çenesinin altında birleştirmişti. Ağzımı açsam da hiçbir ses çıkmadı.

Temiz değildim. *Kullanılmış* ve dağılmıştım. Ancak onlara bunun kendi tercihim olmadığını nasıl anlatabilirdim ki? Beni zevkleri için kullanmayı planlayan ahlaksız hapisane

gardiyanlarının merhametine kaldığımı nasıl söyleyecektim? Yardım alabileceğim bir kimse ya da kendimi korumak için bir yolum da olmadığını? Her günümü o anıları ve yaşadıklarımı unutmaya çalışarak geçirdiğimi? Asla tercih etmeyeceğim ama utancımı bastırmak için Aero gibi adamlarda huzur bulmayı aradığımı? Aero benim *tercihimdi*. Ne zaman ve nasıl istersem birlikte oluyorduk.

Nostraza'da sadık olunacak çok az şey vardı. O nemli taş duvarların arasında bulunacak çok az şey vardı.

Odada kıkırtılar yayılırken peçetemi sıkıyordum. Yanaklarım yanıyor, gözlerim yaşlarla doluyordu. Artık gözyaşlarımı tutamayacaktım. Halo uzanıp rahatlatmak istercesine elini bileğime koydu. Bu onun hatası değildi ama hassasiyeti beni mutlu etmişti.

Sıcak bir damla elimin üstüne düştüğünde içimi korku sardı. Nostraza'da olduğu gibi, burada da diğerlerinin ağladığımı görmesine izin veremezdim. Bu Feyler gardiyanlardan farksız değildi. Onlar da zayıflıklarımı arıyordu. Giydiğim incecik zırhın boşluklarından sızmaya çalışıyorlardı.

Ne cüretle bana bu şekilde davranabilirlerdi? Saçma bir şaka misali beni rızam dışında buraya getirmişlerdi. İbret ettirir gibi. Her biri kendini benden büyük görüyordu. Derin bir nefes aldım. Nefesim öfkemin yoğunluğuyla titredi. Kuruyan gözyaşlarımı bastırdım. Bastırdım, bastırdım, bastırdım. Hep ait oldukları ve onları hep saklayacağım yere sakladım.

Başımı kaldırıp en soğuk bakışımla Madam Odell'e baktım. Tek kaşını kaldırırken dudağının bir kenarı da sinsî bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Cevap vermek yerine yerimden kalkıp sandalyemi öyle sertçe ittim ki herkesin yüzünü buruşturmasına sebep olacak kadar gürültülü bir gıcırta duyuldu. Tek kelime daha etmeden peçetemi masaya çarpıp arkamı döndüm ve hızla odadan çıktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mümkün olduğunca hızlı yürürken kendimle Madam Odell ve diğer haraçlar arasına elimden geldiğince mesafe koymaya çalışıyordum. O an pek mesafe yoktu. Neredeyse patlamak üzere olduğum o ana ait tek bir damla, tek bir ıslaklık kalmayana kadar yanaklarımı sildim.

Henüz patlayamazdım. Üstesinden gelmem gereken koca bir Güneş Kraliçesi İmtihanı vardı ve hayatta kalmayı hedefliyordum.

Ağlama. Ağlama. Bunu tekrarlayıp duruyordum. Beni görmeseler de bilirlerdi. Apricia gibi kadınlar kokusunu alırdı. Nostraza'daki Jude gibiydi. İçi boş laflarla iltihaplı açık yaralardan beslenirlerdi.

Nereye gittiğimi önemsemeden ilerlerken kendimi sarayın tanıdık olmayan bir kısmında buldum. Ancak burası çok büyüktü, hiçbir yer tanıdık değildi. Koridorlar boştu, görevleri gereğince hep koşuşturan hizmetçilerden yoksundu.

Yapacak işlerim vardı. Kütüphaneyi bulmalıyım. Madam Odell, Günöte'nin tarihini bilmem gerektiğinden bahsetmişti. Kafama sokmam gereken bir sürü bilgi ve bunu yapmak için kırk sekiz saatten az bir sürem vardı. Kaybedecek vaktim yoktu.

Rasgele kapıları açtığımda bazıları kilitliydi, bazılarıysa boş yatak odalarına, oturma odalarına, salonlara açılıyordu. Koridorda müzik yükselince o sesi takip ettim. Yardım isteyecek birini bulmayı umuyordum.

Köşeyi döndüğümde kendimi sarayın altın mermerlerle her yanının parladığı bir kesminde buldum. Koridorun sonunda iki kapı vardı. Hizmetçiler, Fey ve insanlarla dolu odaya aceleyle girip çıkıyordu.

Bu görüntü karşısında tek kaşımı kaldırdım. Güneş Sarayı, günün her saati bitmek bilmeyen partilerin olduğu bir yerdi. Eğlenmekten biraz anlıyordum ama hep bu tarz kutlamaların akşamları yapıldığını düşünürdüm.

Şenliğe doğru yaklaşırken bir hizmetçiyi durdurup kütüphaneyi nerede bulabileceğimi sormak istedim ama aceleyle yanımdan geçip giderken sorumu duymazdan geldi. Ancak odaya girmeme engel de olmadılar. Bu kesinlikle bir partiydi ve buradakiler cidden iyi vakit geçiriyordu.

Birisi köşedeki piyanoyu çalarken diğerleri kanepelere yerleşmiş, durmaksızın asla sonu gelmeyen şakalara gülüyordu. Ortada üstü yiyeceklerle dolu bir masa vardı. Feyler ve ölümlüler parmaklarıyla birbirine leziz lokmaları yediriyordu.

Erkek bir Fey girdiğim yerin hemen yanında bir kadını duvara yaslamıştı. Kadın bacağını onun beline sardığı için eteği kıvrılmış, pürüzsüz çıplak bacağı açıkta kalmıştı. Gözlerimi adamın hararetle öptüğü kadının dudaklarından, adamın elbisenin altına uzanmasından, kadının sırtı kıvrılırken inlemesinden alamıyordum.

Anın tadını bir tek onlar çıkarmıyorlardı. Daha çok çift, üç kişiyle dört kişiden oluşan gruplar soyunmanın ve zevkli sancıların farklı aşamalarında. Madam Odell'le yaşadığım şeyi düşününce daha da öfkelen dim. Kralın sarayında böyle

bir sefahat sürerken nasıl olur da benden iffet beklemeye cüret edebilirdi?

İşte, o zaman izlediğim Feyin tanıdık olduğunu fark ettim.

“Gabriel?” diye seslendiğimde bana baktı. İfadesine kendini beğenmiş bir sırıtma yayılmadan önce şaşkınlıkla kalandı.

“Lor, burada ne yapıyorsun?” Duvara yasladığı kadın beni küçümsercesine süzerken burun delikleri genişledi.

“Rahat ol,” dedim kadına. “O sadece can sıkıcı bakıcım.”

Gabriel muzip bir kahkaha atarak kadından birkaç adım uzaklaştı, beline doladığı bacağını indirip kadının eteğini düzeltti. “Özür dilerim,” dedi. “Belli ki görev bekliyor. Sonra gelip seni bulurum.”

Kadın dudaklarını büzerek uzandı ve Gabriel’in gözlerinin beklentiyle parlamasını sağlayacak bir şeyler fısıldadı. Gabriel’in yüzüne bir sırıtış yayılmıştı. Kadın bana bir kez daha baktıktan sonra uzaklaşmaya başladığında kalçaları güzelce salınıyordu. Gabriel kadının kıcını izlerken gülümsemesi hiç silinmedi. Ta ki kadın kalabalıkta kaybolana kadar.

“Benimle meşgul değilken böyle şeyler mi yapıyorsun?” diye sordum kollarımı göğsümde birleştirerek.

“Bu seni hiç ilgilendirmez, son haraç.”

Kollarımı indirip çocuk gibi ayaklarımı yere sürüme isteğimi bastırdım. “Bana öyle söyleme.”

“Ne istiyorsun, Lor? Neden diğerleriyle hanımefendi işlerini yapmıyorsun?” Bana daha dikkatli bir şekilde bakmaya başlayarak yüzümü inceledi. “Ağladın mı sen?”

“Hayır,” diyerek onu terslesem de yalan söylediğim açıktı.

“Ne oldu? Kim ne yaptı?” diye sordu. Sesi ansızın öfkelenmişti. Onu tanımasam bana sahip çıkacağını düşünürdüm. Bu neredeyse gözyaşlarımın tekrar taşmasına sebep olacaktı, ancak o yaşların yolunu çoktan kapatmıştım.

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum,” dedim. Kolundan tutarak onu odadan çıkardım. “Yardıma lazım. Madam Odell kırk sekiz saat içinde ilk teste tabi olacağımızı söyledi ve bir şansım olması için Günöte tarihini bilmem lazım.”

Gabriel alaycı bir tavırla güldü. “Günöte tarihi hakkında da hiçbir şey bilmiyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Senin yeteneğin bu mu? Apaçık ortada olan şeyleri dile getirmek?”

Sanki az önce ona hakaret etmemişim gibi kahkaha attı. Birilerinin sizin hakkınızda ne düşündüğünü önemsememek güzel olsa gerekti. “Planın ne peki, haraç?”

“Kütüphane lazım. Kitaplarla dolu olan.”

“Sanki kütüphanenin sincaplarla dolu olması gerekirmiş gibi.”

Derin bir nefes alarak sabrımın sınırlarını zorladığımı belli ettim. “Bana yardım eder misin?”

Gabriel bir an durup çenesini kaşıdı, kirli sakallarından sert bir ses yükseldi. Sarı saçları bugün gevşekçe çenesine kadar uzanıyordu. Gömleğinin bağları pürüzsüz bronz göğsünün bir kısmını açıkta bırakmıştı. Atlas kadar büyüleyici değildi ama kesinlikle bir çekiciliği vardı. O Feyin onu bırakmak istememesine şaşmamak lazımdı.

“Sana yardım etmemeliyim,” dedi gözlerini kısarak. “Bu hile yapmak olur.”

“Olmaz. Sadece bana sarayı gezdirmiş olursun.” İfadesi şüpheli bir hal aldı. “Bu yarışma zaten adil değil. O haraçların hepsi yaşamı boyunca eğitim gördü. Senin bana kütüphaneyi göstermenin hiçbir avantajı bile yok.” Durup derin bir nefes aldım. “Ancak denemek zorundayım.”

Beni düşünceli bir ifadeyle süzdü. “Tamam, haraç. Gidelim.”

Yanımdan geçip arkasına bakmadan ilerlerken ona yetişmeye çalışarak rahat bir nefes verdim. Beni birkaç salon ve

koridordan geçirdikten sonra, kendimi yine geniş iki kapının karşısında buldum. Bu kapılar soluk sarı bir ahşaptandı. Biri hafifçe açıktı, oradan içeri girdik.

Gördüğüm şey kalbimin durmasına sebep oldu. O soluk sarı ahşap yükselen tavana kadar uzanan yüzlerce rafı süslüyordu. Bir kütüphaneydi. Gerçek bir kütüphane.

Nostraza'daki tek "kütüphane" yemekhanenin arka tarafındaki ince raftan ibaretti ve gardiyanlardan biri evinden getirince ortaya çıkmıştı. Aynı kitapları o kadar çok okumuştum ki neredeyse parçalara ayrılacaklardı. Her birini satır satır ezberimden okuyabilirdim.

Tristan ve Willow da okuyorlardı, ancak Willow kitapları biraz seviyordu ve Tristan da çok hoşlanmasına rağmen yalnızca vakit bulduğunda okuyabiliyordu. Kitaplar benimse takıntımdı ama hiç yeterince okuyamıyordum.

Bu kütüphane, bir kütüphanenin nasıl olması gerektiğine dair tüm fantezilerimin gerçeğe dönüşmüş haliydi. Ellerimi en yakınimdaki rafta gezdirirken gözlerimin önündeki başlıkların bulanıklaşmaya başladığını fark ettim. Romantizm ve macera kitaplarıydı. Tıbbi kitaplar ve atlaslar. Dini kitaplar ve çocuklar için çizimlerle dolu kitaplar. Hayatımın kalanını kitap okuyarak geçirsem bile, hepsini bitirmem mümkün olamazdı.

Gabriel beni meraklı bir ifadeyle izliyordu. "Kusura bakma," dedi Gabriel. Ses tonundaki alışılmadık yumuşaklık karşısında kaşlarım çatıldı. "Bu kadar seveceğini bilsem seni buraya daha önce getirirdim. İstedğin şeyi ödünç almakta özgürsün."

Raflarla dolu duvarları süzerken göğsümde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Hepsini okuma şansım olmayacaktı. Ya Nostraza'ya geri gönderilecek ya da hiçbir şey başaramadan öbür tarafı boylayacaktım.

“Tarih kitapları lazım.” Önce üstesinden gelmem gereken bir bilgi yarışması vardı, sonra kitapların hayalini kurabiliyordum. “Oradan başlayacağım.”

Gabriel başını eğdi. “Kütüphaneciden yardım isteyelim.” Birkaç dakika sonra altın rengi deriyle kaplı kitaplarla dolu küçük bir girintiye doğru yönlendirildik. Günöte’nin tarihi bu sarayın ve kralının görkemini yansıtıyordu.

Gabriel kalın ciltlerden oluşan bir yığın kitabı küçük masaya taşımama yardım etti. Yanına bir yığın daha bıraktım.

Sandalyeye oturarak gözlerimin önüne düşen bir tutamı üfleterek uzaklaştırdım. Bu kitaplar çok kalındı. Tüm gün okusam bile, hepsini bitirmem aylar alırdı.

Yüzümdeki çaresizlik apaçık ortada olmalıydı, Gabriel araya girdi. “Yardım için yapabileceğim bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bana yardım etmemen gerekiyor.” Ona baktım. “Adil bir şekilde kazanmalıyım. Zaten benden kurtulmak için bir şeyler arıyorlar.” Cevap olarak sertçe başını salladı.

“Çabuk kavrayan birisin, Lor. Sarayda büyümemiş olabilirsin ama çoktan işlerin nasıl yürüdüğünü idrak ettin.”

Bu iltifatına şaşırmıştım. Gönülsüz bir gülümseme dudaklarımın kenarının kıvrılmasına sebep oldu.

Onun ne düşündüğünü niye önemsiyordum, bilmiyordum ama Gabriel’daki bir şeyler bana Tristan’ı hatırlatıyordu. Saygısız tavrını. Konuşmasını ve sanki kimin ne düşündüğünü takmıyormuş gibi kasıtlı davranışlarını. Nostraza’da bu tavırların Tristan’ı öldürteceğinden endişe ediyordum ama aksine herkesi kendine âşık edip büyülemeyi başarıyordu.

Yığından bir kitap alarak ellerimi altından sarmaşıklar şeklindeki süslemelerinde gezdirdim. “Günöte Tarihinin Kısaltılmamış Tam Hali,” diye okudum, sonra Gabriel’a baktım. “Sanırım başlangıç için iyi bir yerdeyim.”

İfadesi düşünceliydi. “İyi şanslar. Seni sonra gelip kontrol ederim.”

“Gabriel,” diye seslendim o gitmeden. “Teşekkür ederim.”

Çarpık bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “Bana teşekkür etme, haraç. Kazanırsan beni iyi göstereceksin. Kısa çubuğu çektiğimde ne hissettiğimi düşün. Diğer muhafızlar hâlâ benimle alay ediyor.”

Sonra göz kırpıp uzaklaşmaya başladı. Sırtını izlerken kısık sesle “şerefsiz” diye mırıldandım. Kahkahalarla gü-lüyordum.

Saatler sonra gözlerim, sanki biri onları çıkarıp kumlara sür-tmüş ve tekrar kafatasıma yerleştirmiş gibi yanıyordu. Burada sayfaları çevirmekle meşgulken zamanın nasıl geçtiğini anla-mamıştım.

Neyse ki art arda sıralanan bir sürü bilgi vardı ama Günö-te’nin tarihi bin yıllık bir dönemi kapsıyordu ve sınava dahil olan resmen bir milyon şey vardı. Günöte kralları ve krali-celerinin sonsuz miraslarından bahsetmem gerekecek miydi? Belki de bölgenin ana ticaret kaynaklarıyla ilgili sorular so-rarlardı. Ya da belki bizzat yarıştığımız sınavlarla ilgili sorar-lardı ki bunun da uzunca bir tarihi vardı. Kitapta o bölüme geldiğimde, Atlas’ın bahsettiği şu Aurora’yla yapılan anlaş-maya dair bir detay aradım ama hiçbir şey yoktu. Bunun çok dikkatle korunan bir sır olduğunu söylerken belli ki mübalağa yapmıyordu:

Gabriel birkaç saatte bir gelip bana yiyecek, su ve çay bı-rakıyordu. Ben de seve seve kabul ediyordum. Sonunda Halo

ve Marici beni önüme yığılan kitap dağlarının ardında bulmuştu.

“Yardım edebilir miyiz?” diye sordu Halo. Karşıma oturarak karşısındaki açık kitabı kendine çekti.

Ona şüpheyile baktım, kimsenin niyetine güvenmiyordum. Bana karşı naziklerdi ama o vakte kadar da sanki hiç var olmamışım gibi davranmışlardı. “Niye?”

Halo bir nefes vererek sandalyesine yaslandı. “Bugün olanlar için üzgünüm. Gerçekten adaletsizlikti.”

Hiçbir şey söylemedim, devam etmesini bekliyordum.

“Seni görmezden geldiğimiz için özür dilerim. Apricia...” Karşımdaki sandalyede elleri kucığında oturan Marici’ye baktı. “Apricia seninle konuşmamızı yasakladı. Ailesi çok güçlü, eğer isterse bize hayatı dar ettirebilir.”

Onlara baktım. “Ve?”

“Ve Apricia sürtüğün teki, ona kulak astığımız için üzgünüm,” dedi Marici. “İkimiz de üzgünüz ve arkadaşlık teklifimizi kabul etmeni umut ediyoruz. Kimse bu yarışmayla yalnız başına yüzleşmemeli.”

Omuzlarım çöktü. Söylediklerine karşı çekimser de olsam iyimser olmaya çalışıyordum, Apricia’yaysa öfkem artıyordu. Halo ve Marici’ye karşı öfkemi sürdürebilirdim ama uzatılan zeytin dalının da farkındaydım. Şu an kin tutamayacak kadar çok bir müttefike ihtiyacım vardı.

“Tamam,” dedim. “Tabii ki arkadaş olmak isterim.”

Marici gülümserken buz mavisi gözleri parladı.

“Sana yardım edelim,” dedi Halo. Önündeki kitabı karıştırmaya başladı. “Tüm bu sıkıcı bilgileri aklımda tutmak için eğitimcilerimin gösterdiği teknikleri sana göstereyim.”

Marici kıkırdayarak ağzını kapattı. “Ben de göstereyim. Kraliyet ailesi konusunda uzman sayılırım.”

Sonunda bu noktaya ulaşmak zor olsa da biraz destek görebilmiştim. Yardımlarını reddedemezdim. Mümkün olan her avantaja ihtiyacım vardı. “Teşekkür ederim,” dedim kendime gardımı düşürmemem gerektiğini hatırlatarak. Bunların hepsi beni kandırmak için bir dolap olabilirdi.

Ancak Halo ve Marici içtenlikle birbirine bakarak bana döndü, kararlılıkla kolları sıvamışlardı.

“Tamam, bize nerede kaldığını söyle,” dedi Marici. Sesi saçmalığa mahal vermeyeceğini gösterircesine netti. Okuduğum sayfayı işaret ettim ve işe koyulduk. Şimdilik kuşkularımı bir kenara koymaya karar verdim. Birkaç saat boyunca benimle ipuçlarını paylaştılar, Günöte’nin yirmi dört bölgesinin her birinin başında kimlerin olduğunu ve en güçlü Fey ailelerinin isimlerini ezberlememe yardım ettiler.

Beynim daha fazla bilgi, sayı ve tarihle dolarken bunların hepsi, sanki bir varile doldurulup dağdan atılmış gibi birbirine giriyordu. Yine de okumaya devam ettim. Notlar aldım. Halo ve Marici bilgileri ve sayıları ezbere söyleyebileceğim noktaya gelene kadar beni sınava tabi tuttu. Yorgunluktan bitap düşüp sandalyelerinde sallanmaya başlayacakları noktaya geldiklerinde, onları gönderdim. Ancak ben kütüphanede kalıp çalışmaya devam ettim, durmayacaktım.

Ne de olsa tek bir sayfa yaşamımla ölümüm arasındaki farkı ortaya koyabilirdi.

Gecenin geç bir saatiydi, ilk meydan okumaya saatler vardı. Bir anda uyandım. Yüzüm bir kitaba dayanmıştı ve masadaki fenerin titrek ışığı loştu. Birkaç saat önce yatağıma gitmem gerektiğini biliyordum.

İşte, o zaman kütüphanede yalnız olmadığımı fark ettim. Kral karşımda oturuyordu. Fark edince yerimde doğruldum. Eli, beni uyandırmak için tutmuş olduğunu tahmin ettiğim yerde, kolumun ön kısmındaydı.

“İyi misin?” diye sordu. Berrak mavi gözleri endişe doluydu. “Saat çok geç. Biraz uyuman lazım.”

“Olmaz,” dedim başımı iki yana sallayıp önümdeki kitapları işaret ederek. “Çalışmaya devam etmem lazım.”

Kral kolumu hafifçe sıkınca kalbim sızladı. “Gabriel bana iki saattir ara vermeden çalıştığını söyledi.” Başımla onaylarken acaba bir kuralı çiğnedim de azar mı işiteceğim diye düşünmekten kendimi alamadım. “Etkilendim, Lor. İmtihanalara bu kadar kendini adayan birisi saygı duyulacak bir kraliçe olabilir.”

Yüreklendiren sözleri, dökmeye özgür olmadığım gözyaşlarımı ortaya çıkarmakla beni tehdit ediyordu. Zalim ölümlüler ve daha da zalim Feylerle dolu bu kocaman sarayda nazik olması bile gerekmeyen biri neden bu kadar çaba sarf ediyordu? Atlas gerçekten de saygı duyulan bir hükümdar ve Günöte halkının hak ettiği türden bir kral olmalıydı.

“Senin için bir şey getirdim,” dedi. Arkasına uzandığında bacağı dar masanın altından benimkine temas etti. Bu temas kalbimin hızlanmasına sebep oldu. Atlas harika, çekici dudaklarını yalamadan önce gözlerime baktı. Dişlerimi altdudağına geçirsem nasıl olur diye merak ettim. Birkaç gece önce dudağımın kenarına kondurduğu hafif öpücüğü hâlâ hissedebiliyordum.

Refleks olarak yüzümdeki aynı noktaya dokunduğumda, bakışları parmaklarımı takip etti. Tam olarak ne düşündüğümü anlamış gibi gözleri karardı. Masaya ince bir kitap bırakıp bana doğru itmeden önce aramızda anlık bir duraksama oldu.

“Bu ne?” diye sordum kitabı kendime çekerek. Koyu yeşil deriye sarılmış kitabın kabartmalarında birkaç parça altın rengi işleme kalmıştı. Kitabı elimde çevirirken ismi olmadığını fark ettim.

“Sana yardım edecek küçük bir şey,” dedi Atlas. “İlk meydan okuma hakkında biraz ipucu almış olabilirim.”

Kitabı açtığımda Atlas hakkında olduğunu fark ettim.

“Bu senin kitabın mı?” diye sordum. Sayfaları incelerken kendi irademle ve kolayca bu bilgilerin hepsini sular seller gibi bilmeyi diledim.

Geniş omuzlarını silkti. “Günöte’de benim hakkımda bir sürü biyografi dolaşıyor ama sadece birkaç tanesi tamamen gerçekleri anlatıyor.”

Ona baktım. “Neden ki?”

Gülümsemesi genişlerken gözlerinin kenarı beni garip bir şekilde nefessiz bırakırcasına kırıştı. Kütüphanenin loş ışığında, sisli bir sahilde durmuş, gemileri evine çağıran bir deniz feneri gibi parlıyordu.

“Herkesin benim hakkımda çok fazla şey bilmesi güvenli değil, bu yüzden amacıma uyacak şekilde gerçeğin farklı versiyonlarını anlatıyorum. İnsanlara bana karşı kullanacakları bir bilgi vermenin mantığı yok.” Eli hâlâ kolumdaydı. Parmaklarını çıplak tenimde gezdirerek dirseğimden omzuma götürürken dikkatle beni izliyordu. Bedenim titrerken hareketsiz kalmaya çalıştım. Bu büyüünün altında donakalmak istiyordum.

Parmakları kolum boyunca aşağı doğru bir seyahate çıktı. “Bu edisyonu yazan kişi çok uzun bir süre tanıdığım ve güvendiğim biri.” Bileğime ulaştığında, parmaklarıyla daireler çizerek elime uzandı ve bu sefer avucuma şekiller çizmeye başladı. Konuşurken sözlerine odaklanmaya çalışsam da düşüncelerim sabun köpüğü gibiydi. “Bu kitap gerçekte kim olduğumu söylüyor.”

Bakışları tekrar bana ulaştığında, o mavimsi yeşil gözler tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle doluydu. Bakışı o kadar yoğundu ki içimde bir şeylerin sıkıştığını ve güçlü rüzgârda savrulan kurdeleler misali her yere savrulmaya başladığını hissettim. Bu his hoşuma gitmiyor değildi. Aksine özgürlüğün tadını aldığım bir hissi vadederken beni beklentiye sokuyordu. Bulutların üzerinde uçan kuşları tam da böyle hayal ediyordum.

Ancak buna son vermem gerekiyordu. Saçmalıyordum, toy davranıyordum. Birbirimizi tanı mıyorduk bile, üstelik özel birisi değildim. Willow ve Tristan'ı Nostraza'dan çıkarmak için hayatta kalmak zorundaydım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Şey pek de uzun değilmiş,” diye dalga geçtim. Gerginliği dağıtmaya çalışıyordum. “Zihnine dalıvermek çok zor olmasa gerek.”

Az önce söylediğim şeyin farkına varınca irkildim, ancak o alçak sesle gülüp başını iki yana sallamakla yetindi. Parlak bakır rengi saçları ışıldıyordu.

“Lor, Güneş Kraliçesi İmtihanları'nda senin gibi biri hiç olmamıştı.” Durup bana doğru eğilirken sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Üstüne giyeceğin şeyin... rahat olmasını öneririm.”

Ben tepki veremedenden göz kırparak yerinden kalktı. Baştan aşağı vücudumda gezindiğini hissettiğim son bir bakışın ardından arkasını döndü ve yanımdan ayrıldı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Okyanusa bakan büyük koyun kenarında duruyorduk. Sular o kadar maviydi ki okyanusun yüzeyiyle gökyüzü arasındaki farkı anlamak çok zordu ama inişli çıkışlı yeşil tepeler aradaki farkı ayırt etmeyi kolaylaştırıyordu. Suyun yüzeyinde gezen serin rüzgâr tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu.

Atlas'ın önceki gece verdiği ipucundan sonra, Mag'in sistemlerine rağmen ince deri zırhımı giymeye karar vermiştim. O, ilk imtihan için bir elbisenin daha uygun olacağını düşünüyordu. Birkaç soruya cevap verecekken neden pantolon giymem gerektiğini anlamamıştı. Ancak neden beni daha çok koruyacak bir şey giymem gerektiğini ona anlatamazdım. Atlas'ın bana ipucu vermemesi gerektiğinin farkındaydım. Ayrıca yıllar boyunca her gün tunik ve pantolon giydikten sonra, kendimi böyle daha rahat hissediyordum. Güzel elbiselere ben de bayılıyordum ama içlerinde kendimi iyi hissetmiyordum. Onlar benim gibi gözükmeyen diğer haraçlar için uygundu.

Bu sabah sahile geldiğimizde Atlas'ı dinleyerek doğru şeyi yaptığımı hemen anladım. Basit bir oyundan çok daha fazlasıydı.

Baş eğitmenimiz Üstat Borthius bize döndüğünde, ellerini arkasında birleştirmişti, koyu kahverengi saçları rüzgârda salınıyordu. Onun da deri bir zırh giydiğini görünce doğru kararı verdiğimden emin oldum. Griane yanımda duruyordu ve büyüleyici elbisesinin içinde tir tir titriyordu. Hatta soluk teni soğuktan kızarmıştı, altın sarısı saçları yükselen güneşle birlikte, sanki Günöte için harika bir kraliçe olacağını gösterecesine parlıyordu.

Şehrin hemen dışındaydık ve bizden sonra izleyicileri taşıyan küçük birkaç araç gelmişti. Gabriel, en az bir imtihanın Günöte'nin merkezinde, vatandaşların izleyebileceği bir yerde olacağını söylemişti. Kalanlar özel izleyicilere açık olacaktı. Gerginliğimden kurtulmaya çalışarak o etkinlik için daha sonra endişelenmeye karar verdim. Zaten o noktaya ulaşmam küçük bir ihtimaldi.

Muhafızların onu da buradaydı. Madam Odell ve tanıdığım birkaç kişi daha vardı. Elbette Atlas önlerinde, tıpkı tepelerin birinde sulara birkaç metre yükseklikte asılı kalmış çakar gibi parlayarak oturuyordu.

“İlk imtihana hoş geldiniz,” dedi Üstat Borthius. Elleri arkasında önümüzdeki kumları tekmeleyerek yürüyordu. “Bugün Günöte ve tarihi hakkında bilginizi test edeceğiz. Umarım hepiniz çalışmışsınızdır.”

Ensemdeki tüyler ürperirken Apricia'nın bana doğru bakarak sırtıttığını fark ettim. O da bugün elbise giymek yerine rahat bir tunik ve kalın bir pantolon tercih etmişti. Acaba Atlas ona da aynı ipucunu mu verdi diye merak ettim. Kalan sekiz haraç, kralın gözdesi olan parlak altın rengi kumaşlardan elbiseler giyiyordu. Sahile sürüklendiğimizde, hatalarının farkına vararak yüzleri düşmüştü.

Borthius elini salladığında, havada devasa bir cihaz belirdi. Bu beklenmedik görüntüye karşı hepimiz nefesimizi tuttuk.

Sakin suların üzerindeki ahşaptan yapılma uzun kiriş köşelerden desteklerle destekleniyordu. Güçlü hasırdan örülmüş kalın on ip kirişten sallanıyordu. Suyun üzerine gerilmişlerdi ve uçlarında ayaklarımızı yerleştirmemiz için büyük düğümler vardı. İplere boylu boyunca bir sürü düğüm bağlanmıştı. Halo'nun endişeli koyu renk gözlerinin sahilde gezindiğini fark ettim. Gördüğümüz şeyin tehlikeli olduğu, sanki birisi büyük harflerle gökyüzüne yazmışçasına belirgindi.

“Lütfen iplerinizi tutun,” dedi Üstat Borthius. “Ben söylediğimde suyun üzerinde yükseleceksiniz ve sizi düşmekten alıkoyan tek şey bu ipler olacak.” Adamın yüzüne tehlikeli bir gülümseme yayıldı. “O zaman size Günöte hakkında sorular sorulacak. Doğru bildiğiniz soruların sonucunda hiçbir şey olmayacak. Ancak yanlış yanıt verdiğiniz her soruda ip kısılacak. Beş kez yanlış cevap vererseniz ip serbest kalacak.” Yürümeyi bırakıp bize baktı. “Sizi temin ederim ki kimse suda neyin beklediğini bilmek istemez. Sorulara beş kez doğru cevap verdiğinizde meydan okumayı geçerek diğer tura atlayacaksınız.”

Dilimin ucuna bir milyon soru gelse de sormam için bana fırsat tanımadı. Üstat Borthius parmaklarını şıklatınca bir anda hepimiz kendimizi okyanusun üzerindeki kendi ipimize sarılmış halde bulduk. Yerimize yerleştığımızda sert ip ellerimizi kesmeye başladı. O kadar sıkı tutunuyordum ki halatın her bir telinin tenime saplandığını hissediyordum.

Deri zırhıma şükrederek bacaklarımı ipe doladım ve çizmelerimi de düğüme yasladım. Neyse ki Mag'in sürekli zorladığı o işe yaramaz altın terlikleri giymemiştim.

İp sallanınca daha da sıkı tutundum. Tam o sırada önce bir çığlık, ardından suya çarpma sesi kulaklarıma doldu. Altın bir kuş çoktan dalından düşmüştü. Dizili olduğumuz sıraya bakarak hangi haracın düştüğünü çözmeye çalıştım. O an koyu

renk saçlı bir kafa suyun yüzeyinde belirdi, kollarını deli gibi çırpıyordu. “İmdat!” diye çığlık attı Elanor. “Yardım edin!” Bir an sonra ansızın dibe çekildiğinde çığlığı yarıda kaldı.

Haraçlardan ve izleyicilerden korku dolu çığlıklar yükseldi. Aşağı baktığımda, altımda yüzen kasvetli gölgeler dikkatimi çekti. Koyu renk, kıvrak hareket eden bu gölgeler okyanustan çıkan yılanlar gibiydi.

Elanor’un dibe çekildiği kısımda kabarcıklar belirince hepimiz nefesimizi tuttuk. Sessizlik sürerken hiçbir şey olmuyordu. Korkuyla tüm gücümü kullanarak ipime sarıldım. Tüm uzuvlarım titriyordu. Neden ona yardım etmiyorlardı?

“Alın onu,” dedi Borthius sonunda. Bir elini tembelce okyanusa doğru uzatmıştı. O ana kadar fark etmediğim iki Yüce Fey sahilde ilerleyip okyanusa girerek dalgaların altında kayboldu.

Nefesimi tutup onlar yüzeye çıkana kadar dakikaları saydım. Aşağıda ne vardı? Bir şey kıza saldırmış mıydı? Gözümün ucuyla suda karanlık bir şeklin daha hareket ettiğini gördüm. Yüzeyden çok aşağıdaydı. İpi sıkıca tuttuğum için ellerim yanıyordu. Ancak ne olursa olsun, bırakmayacaktım.

Sonunda suyun yüzeyi aralanınca hareketsiz şekilde duran Elanor’u kurtaran Fey belirdi. Elanor’un gözleri kapalı, teni soluk maviydi. Nefes alıyor muydu, bilmiyordum. Alnında büyük bir kesik vardı ve tüm yüzü kanla kaplıydı.

Fey onu sahile bıraktığında, beyaz bir pelerin ve göğsünde altın haç taşıyan bir başka Fey onları bekliyordu. Bu bir Güneş Sarayı Şifacısı’ydı. Elanor’a doğru eğilip nazikçe ona dokundu.

“Günöte’nin otuz yedinci kralının adı,” diye bağırdı Borthius. Dikkatimi düşen haraçtan uzaklaştırmıştı.

“Kral Diell,” dedi gergin bir ses. Gözlerimi kırıştırdım. Elanor sahilde ölmüş olabilecek bir haldeyken imtihana devam ettiğimize inanamıyordum.

“Doğru!” dedi Borthius başını sallayarak Tesni’ye bakarken. Kız, koyu kahve teni ve parlak gümüş rengi saçları beline kadar uzanan bir haraçtı. Borthius sırada hemen Tesni’nin yanında duran Ostara’yı eliyle işaret etti. “Kraliçesi peki?”

Ostara tereddüt ederken bakışları muhtemelen onun da koyu renk şekilleri fark ettiği sulara çevrildi.

“Bu soruların bir zaman sınırı olduğunu söylemiş miydim?” diye sordu Borthius. Ses tonu sohbet eder gibiydi. “Çan çaldığında sıran geçecek ve ipin gevşeyecek.”

Ostara irileşen korku dolu bakışlarını ona çevirdi. “Kraliçe Akino,” dedi boğuluyormuş gibi. Ardından kesik nefesleriyle Borthius’u izlemeye başladı.

“Doğru!” Borthius sıradaki diğer haracı işaret etti, ne yazık ki o bendim.

“Çocuklarının adı neydi?” diye sordu. “İpucu olarak sana iki çocukları olduğunu söyleyeceğim.”

Titreyen uzuvlarımı sabit tutmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve son iki gündür kafama doldurduğum bilgileri taramaya başladım. Bir sürü cevap belirse de hepsi bir çöp yığını misali birbirine karışıyordu ve hiçbirisi doğruymuş gibi gelmiyordu. Tüm cevapları bir kenara iterek farklı bir cevap bulabilmek için beynimdeki dokuları yokladım. Colena. Se-vannah. Relius. Litsa. Greta. Hayır. Hayır. Hayır.

“Beş saniyen daha var,” dedi Borthius. Tutunduğum ipin dokusu o kadar sertti ki sanki sıvı bir kora tutunuyor gibiydim. Serin havaya rağmen yüzümden bir ter damlası süzüldü.

“Hathor ve Osbert,” dedim. Çaresizce aklıma gelen iki isme tutunmuştum ama doğru olmadıklarını biliyordum.

“Yanlış!” dedi Borthius. Sonra ben daha düşünmeden ip birkaç metre gevşedi. Midem altüst oldu. Bir anlığına ağırlığım gitmiş gibi olurken boğazımdan bir çığlık yükseldi. İp durduğunda, bu sert darbeye çapa misali sarıldığımı düğüm

ayaklarımın altından kaydı. Ellerim ipte birkaç santim kaydığından tenim kör edici bir acıyla yandı. Parmaklarımın arasından kan damlayıp acı kollarıma yayılırken bir çığlık daha attım.

Kendimi nefes almaya zorlayıp bedenimi bükerek suyun yüzeyine yaklaşan düğüme ayaklarımı yasladım. Hesaplı hareket ederek bir üstteki düğüme kendimi çektim. Ellerimle karşı koymaya çalışsam da ipi sıkıca tutarken acıyı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Güvenli bir şekilde pozisyon aldığımda, sahildeki herkesin rahat bir nefes aldığını hissettim. En azından bir dahaki sefere ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Borthius hiçbir şey söylemeden sırttı ve ardından sıradaki, bir sonraki kızı, Hesperia'yı işaret etti. Kalp atışlarımı yavaşlatıp etrafımda olup bitene odaklanmaya çalıştığım sırada soruyu duyamadım. Kızın verdiği cevap doğru olmalıydı çünkü Borthius bir sonraki haraca geçmişti. Başka birinin cevabının daha sonra işime yarayabileceğini umut ederek cevaplara dikkat kesilmeye çalışıyordum. Ancak çok az uyumuştum ve başım dönüyordu.

Sırada Solana vardı. Terle parlayan yeşilimsi kahverengi tenli kız. “Birinci esnaf loncalarının adları ne?” diye sordu Borthius. İpim sallanırken kızın ifadesinden farklı cevaplar düşündüğü anlaşıyordu.

“Marangozlar, demirciler, kuyumcular, terziler ve mukrizler,” diye cevap verdi tereddütle. Ancak hatasını fark edince gözleri genişledi. Aynı anda Borthius, “Yanlış! Gemi mühendislerini unuttun,” diye bağırdı.

Solana'nın ipi hızla bollaşırken nefesim kesildi. Bunun ne kadar acı veren bir deneyim olduğunu biliyordum. O güzel terliklerin olduğu ayakları düğümden kaydı ve ipte zıplarken başı geriye düştü, ardından suya düştü. Duyulan tek ses suyun

sıçrama sesi ve hepimiz ölümcül bir sessizliğe bürünürken duyulan çığlığının yankısıydı.

Borthius yine suya bakarak bekledi. Bekledi, bekledi. Uzun süre. Ona bağırıp kıza yardım göndermesini söylemek istiyordum. Elindeki altın köstekli saatine baktıktan sonra, sonunda cankurtaran Feye dönüp çenesiyle suyu işaret etti. “Bak bakalım, kızı çıkarabilecek misin.” Yine cankurtaranlar suya daldı. Gerçi çok acele ediyormuş gibi değillerdi.

Yüzeyde kaybolduklarında bekledik. Birkaç saniye geçti. Uçurum kenarında bekleyen herkes öne doğru eğilmiş, fırtınaya yakalanan buğdaylar misali bekliyordu. Atlas bir elini yüzünde gezdirip ensesine uzandı. Endişelenmiş gibiydi.

Kalanlarımıza bakarken, sanki orada olmamız onu rahatlatıyormuş gibiydi. Cankurtaranlar birkaç saniye daha oyalandıktan sonra birinin başı suda belirdi. Rahat bir nefes aldım. Ancak tamamen yüzeye çıktıklarında ikisinin de ellerinin boş olduğunu fark ettim. Solana onlarla değildi.

İki Fey, Borthius’a bakıp belirsizce omuz silkerken dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı. Boğazıma yükselen safra dilimi yakıyordu. Solana öylece gitmişti. Sırf Borthius’un keyfi için ölümün soğuk elleri etrafımızda gezinirken gözlerim tekrar Halo’nunkilere çevrildi.

Borthius adım atmayı bırakmadan meydan okumaya döndü ve sıradan sorularını sormaya devam etti. En başa dönüp dururken ne kadar süredir o ipe tutunduğumu bilmiyordum. Tahmin edildiği üzere beş sorusuna da doğru cevap verip meydan okumadan çekilen ilk kişi Apricia oldu. Ancak bize kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyip kahrolası saçlarını omzunun üzerinden atmadan çekilmemişti. Hemen arkasından arkadaşı Griane onu takip etti. İkisi de hesapçı bakışlarını üzerimizde gezdirmeye başlamıştı.

Meydan okumayı tamamlayan sonraki kişi Halo oldu. Kıyıya güvenli bir şekilde döndüğünde, Zerra'ya şükrettim. Suyun üzerinde güçsüzleşirken birkaç soruyu doğru yanıtlamıştım ama çoğu cevabım yanlıştı. Çalışmak için yeterince vaktim olmamıştı. Yıllarca süren eğitimi iki güne nasıl sığdırabilirdim ki?

İpim her gevşediğinde ellerim parçalanıyor, kalan gücümle sarıldığım ipten kan damlıyordu. Kollarım yorgun ve güçsüzdü, bacaklarım lastik gibi titriyordu. Ayaklarım düğümünden güç aldığı için acıyordu. Yorgunluktan görüşüm bulanıklaşıyordu. Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Bu çile mi, yoksa yağmurda boğulmak ve bir canavar tarafından binlerce parçaya bölünmek üzereyken Çukur'da geçirdiğim cehennem gibi günler mi?

Gözlerim acıdan yaşarırken gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Yenilgimi işaret etmediklerinden kendimi teselli edebiliyordum. Sadece fiziksel bir tepkiydi bu.

İp etrafımda dönerken Gabriel'ın bakışlarını fark ettim. Uçurumun kenarında dikiliyordu ve dikkatle beni izliyordu. Başını eğdi. *Bunu yapabilirsin* dercesine hafifçe başını salladı. O minicik inanca tutunup kalbime gömdüm. *Bunu yapabiliyordum.*

Sonunda kalan iki kişi ben ve Marici'ydi. Altın rengi elbisesinin etekleri yırtılmıştı. İpin bacaklarında bıraktığı kırmızı izlere bakarken yüzümü buruşturdum. Kar beyaz tenine tezat oluştururcasına sert ve kanlı görünüyorlardı. Acı verici olmalıydı. Buz rengi sarı saçları örgüsünden firar etmiş, karlı tutamlar rüzgârla savrulmaya başlamıştı.

Sıra yine bendeydi. Borthius boğazını temizledi. "Güneş Kralı'nın en sevdiği renk ne?"

Gözlerimi kııptım. Besbelli cevabı olan aptalca, basit bir soruydu bu. Altın rengi. Tabii ki Güneş Kralı altına

bayılıyordu. Değil mi? Ancak bunu hangi kitapta okumuştum? Son iki günde edindiğim bilgileri yoklamaya başladım. *Bunu biliyordum*. Cevap o kadar yakındı ki sanki zihnimde kilitli olduğu yerden uzanıp onu serbest bırakabilecekmişim gibi hayal ettim.

Sonra bana gizlice verdiği ince kitabı hatırladım. Doğru bilgilerinin olduğu kitabı. Gözlerimi kapatıp hafızamı zorladım. Sevdikleri ve sevmedikleriyle ilgili koca bir bölüm vardı. Çileği eriğe tercih ederdi, kemanı arpa, çayı kahveye. Ancak kahrolası en sevdiği renk neydi?

Bakışlarımı Gabriel ve Atlas'ın dikkatle beni izlediği uçuruma çevirdim. Gabriel öne doğru yaklaşıp ayaklarının üzerinde eğildi. Sanki bana yaklaştırmaya çalışıyordu. *Bunu yapabilirsin, Lor*. İfadesinden aklındakileri okuyabiliyordum.

Ellerim kayarken acıyla inledim. Sızı her bir uzvumu, her bir gözeneğimi sarıyordu. İki karanlık şekil altımdaki suda hareket ediyordu. Canavarlar yemlerini bekliyordu. Biraz daha hayatta kalamaz mıydım? Tutunabilir miydim? Lanet olsun, bu son sorum muydu? Hesabım şaşmıştı, telaş sivri pençelerini tenime geçirmişti.

“Kırmızı,” diye fısıldadım. Bu cevabı dipsiz bir çukurda bulmuştum. “Atlas'ın en sevdiği renk kırmızı.” Ancak boğazım o kadar hassaslaşmıştı ki zar zor sesim çıkıyordu. Bortius beni izliyordu. Süremin azaldığını biliyordum. Tekrar denedim, ciğerlerimden cevabın dökülmesini sağlamaya çalışırken harfleri tek tek bir araya getirerek suyun üzerinden bağırdım.

Sonra aynı anda birçok şey yaşandı.

Çan çaldı.

“Kırmızı!” Dudaklarımdan güçlkle dökülen sesi, kıyıda toplanan kalabalığın nefesini tutuşu takip etti.

Borthius gözlerini benden ayırmadı. “Doğru,” dedi ancak ben rahat bir nefes alamadan elini kaldırdı. “Ama çok yavaştin.”

Son durumu gösterircesine elini kaldırdığında kendimi hazırladım. Ani sarsıntıyı bekliyordum. Ancak o sarsıntı gelmedi, yanlış hesaplamıştım. Başımı kaldırıncı bakışlarım kırıšten kopan ipe çevrildi.

Sonra düşmeye başladım. Midem altüst olmuştu. Kulakları sağır eden bir çığlıkla buz gibi soğuk suya gömüldüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

Su beklediğimden soğuktu. Derinlere gömülürken kemiklerime işleyen soğuk beni şaşkına uğrattı. Ellerimdeki açık yaralar ve bacaklarımın iç kısmındaki çizikler tuzlu suyla temas ettiğim an, sanki asite batırılmışım gibi yanmaya başladı. Çığlık atmak istedim. Ancak yalnızca yüzümü buruşturarak acıdan bayılmamak için kendimi zorladım.

İp kollarıma ve bacaklarıma dolanmıştı. Serbest kalmak için deli gibi çırpınıyordum. O karanlık şekillerin benim için gelmesinin an meselesi olduğunun farkındaydım.

Gözlerimi açmaya zorladım. Suyun gözlerimi yaktığını hissediyordum. İki kasvetli şekil bana doğru yüzüyordu. Çarpık ve kıvraklardı, dolambaçlı bir yol izleyerek vakitlerini kullanıyorlardı. Yeterince yaklaştıklarında sonunda onların ne olduğunu görebildim. Yarı Fey yarı balıklardı. Bunlar deniz kızı mıydı? Ancak peri masallarındaki gibi uzun saçlı, güzel kızlar değillerdi.

Saçları *uzundu* ancak birbirine dolanmış, topak topak olmuştu. Siyah, mavi ve yeşil tutamlar halinde başlarının üzerinde süzülüyordu. Çıplak göğüsleri ve kolları alacalı bir mavi rengindeydi ve yumuşak bir parıltıları vardı. Gözleri parlak mavi kürelerden farksızdı ancak beyazı yoktu. Dişleri

o kadar keskindi ki beni çiğ et gibi parçalayabilecekmiş gibi görünüyordlardı.

Birinin bana doğru harekete geçtiğini görünce boğazımdan bir çığlık yükseldi. Ancak bana dokunmadan geri çekildi ve ince siyah dudaklarına tehlikeli bir gülümseme yayıldı. Hareketi birlikte tekrar ettiler. Bana doğru yüzüp yaklaştıklarında ve yanımdan geçtiklerinde tenimin altında atan nabzı hissedebiliyordum.

Bana işkence ediyorlardı. Dişlerini geçirip lezzetli bir lokma almadan önce akşam yemekleriyle oynuyorlardı. Hâlâ ellerimde tuttuğum iple onları savuşturmaya çalıştım ama hemen nefesim tükendi. Bir tanesi tekrar bana doğru atıldığında, ben de ona atılarak yaratığı hazırlıksız yakaladım. Hırıltısı suda yankılandı.

Yaratıklar tekrar bana hücum ettikleri sırada solumda bir şey dikkatimi dağıttı. Ancak sonra uzaklaşıp okyanusun derinliklerinde kayboldu. Ne olduğunu düşünecek vaktim yoktu. Sadece kısa bir süre bu şeylerle yüzleşmem gerektiği için minnettardım.

Nefes. Nefes almam gerekiyordu. Yüzeye doğru çıkıp atmosferle kavuşunca kesik bir nefes aldım. Tekrar suya çekilmeden önce bir gıdım nefes alabilmişim. Yaratıkla yüz yüze geldiğimde, keskin dişleri gülümser gibi ortadaydı. Dayanıklılığımı zorlayarak kolumu kaldırdım ve yaratığın burnuna doğru öyle sert bir yumruk indirdim ki başı geriye düştü.

Yüzünü tutup kıvranırken feryadının suda yankılandığını duyabiliyordum. Başının etrafına küçük bir kızılık yayılmaya başladı. Dikkat dağınıklığını fırsat bilerek ona atıldım. İpi boğazına geçirerek boynunu sıktım. Arkasına geçecek şekilde manevra yaptığımda, yaratık uzun kollarını sallamaya başladı. Nefesini kesmeye çalıştığım sırada, o da pençelerini bana

geçirmeye çalışıyordu. Daha da ve daha da sıktım. Suyun altında nefes alan bir şeyi boğabilir miydiniz?

Göğsü inip kalktığı için bunu nefes almasının bir işareti olarak kabul etmiştim. İpi kalan gücümün tüm kırıntılarıyla çekiyordum. Sonunda yaratığın hareketleri yavaşlamaya ve bedeni sonunda pelteleşerek süzölmeye başladı. İpi bırakırken bu yaratığı rahatça yüzebileceğim kadar etkisiz hale getirdiğimi düşündüm.

Yüzeye çıkarak rahat bir nefes aldım. Birkaç saniye boyunca aldığım hızlı nefeslerle göğsüm sıkışmıştı, uzuvlarım titriyordu. Bitap düşmüştüm, bedenim yorgundu. Başımı arkaya çevirdiğimde Marici'nin artık ipten olmadığını gördüm. Sahile hızla bakınca parlak beyaz saçlarını orada da göremediğimi fark ettim. *Lanet olsun.* Diğer yaratığın dikkatini çeken şey bu olmalıydı.

İpi tutamamış mıydı, yoksa hayatta kaldığımı bile umursamadan diğer soruya mı geçmişlerdi? İçimden bir ses ikincisinin yaşandığını söylüyordu. Suya dalıp çaresizce onu aramaya çalıştım, ancak hiçbir şey göremiyordum. Küfrederek tekrar suyun yüzeyine çıktım. Boğulan yaratığın kendine gelmediğini umut ediyordum. İleri doğru yüzsem de çok zayıf ve yorgundum.

Ne yapıyordum ben? Kendimi kurtarmam yeterliydi. Meydan okumayı zaten kaybetmiştim ama sudan çıkmayı başarırısam en azından Tristan ve Willow'a dönebilirdim. Günöte'deki kimseye hayatımı borçlu değildim. Ancak Marici, burada bana nezaket gösteren birkaç kişiden biriydi. Onu öylece bırakamazdım. İçimdeki kuşkuya rağmen dün geceki yardımı içtendi.

Sonunda uzak bir mesafedeki koyu renk bulanıklık dikkatimi çekti. Son bir kez daha nefes alarak, sanki yanıyormuşum gibi hızla yüzmeye başladım. Bu sefer ipim yoktu. Ne yapacağımı sanıyordum? Suya dalarken harika bir planın zihnimde belirmesini umut ettim.

Yaratık ellerini Marici'nin boynuna dolamıştı. Yüzü kıza, sanki onu öpmek üzereymiş gibi yakındı. Marici güçsüzce bacaklarını savururken dayanıklılığının gittikçe azaldığı ortadaydı. Sanki düşeli bir saat olmuştu. Ancak yalnızca birkaç dakika geçmişti. Hareketleri yavaşlamaya devam ederken uzuvları cansızlaştı. İçime oturan telaşla hızla öne atıldım.

Neyse ki yaratık yaklaştığını fark etmedi. Kalan gücümle ona vurdum. Ensesine dirseğimi geçirerek yumruğuma dolaşım saçlarını koparacak kadar sertçe çektim.

Yaratık tiz sesli bir çığlık attı. Başını çevirdiğinde bu sesin etrafımda yankılandığını hissettim. Neyse ki Marici'yi bırakmıştı. Bayılan kız yukarı doğru süzülüyordu. Yaratığın soluk borusuna yumruk atmaya hazırlanırken Nostraza bana savaşmayı öğrettiği için Zerra'ya şükrettim. Günöte'nin otuz yedinci kralının kim olduğunu bilmiyor olabilirdim ama kahrolası bir yumruk nasıl atılır, bunu biliyordum.

Yaratık yüzünü buruşturup iki büklüm olurken elleri boynuna uzandı. Ağzı açılıp kapanıyordu. Marici'yi belinden tutup yüzeye çıkmak için ayaklarımı deli gibi çırpmaya başladım. Gösterdiğim çabadan kaslarım da, kemiklerim de ağrıyordu. Ayak parmaklarım sonunda hissizleşmişti. Göz ucumla bir hareket yakalayınca korkuyla o yöne baktım. İlk savaştığım yaratık kendine gelmişti ve suda hızla hareket ediyordu. İşimiz bitmişti. Bu kadardı. Daha hızlı çırpınsam da bu sefer kaçma şansım yoktu.

Kalan gücümün son raddesiyle yüzerken kalbim tekliyordu. Zerra'dan bir mucize diliyordum.

Bir anda yaratık, sanki göğsüne bir kanca saplanmış gibi durdu. Geri çekildi. Bu hareketle uzuvları ve başı tıpkı bez bebek gibi hareket etmişti. Ne olduğunu görmek için durmadım. Daha da hızlı bacaklarımı çırpıttım.

Tekrar yüzeye çıktığımızda derin bir nefes alıp kıyıya doğru yüzmeye başladım. Tamamen sahile odaklanmıştım. Ciğerlerim yanıyordu ve bacaklarım kilden yapılmış gibiydi.

Marici hâlâ baygındı, ölmemiş olması için dua ediyordum. Gözümün önünde siyah noktalar belirirken bacaklarımı çırp-maya devam ettim, başım dönüyordu. İyileşmem, dinlenmem ve birinin beni kurtarması gerekiyordu. Kaybetmişim, yarış-madan atılmışım ama Nostraza'nın nemli taş duvarlarının ardına kapatılmadan önce Marici'yi evine canlı gönderecek-tim. Onu burada bırakmak kendimi bize bunları yapan Feyler kadar alçaltmak demekti.

Sonunda okyanusun kumlu zeminini hissettiğimde bacak-larımın üzerinde doğruldum. Rahat bir inilti dudaklarımdan döküldü. Nefesimi tutarak Marici'yi kuma sürükledim ve sonra onu kollarının altından tutarak çevirdim. Sırtımı izleyi-cilere dönerek onu santim santim sürüklemeye devam ettim. Sonunda güvenli sahile ulaşmıştık.

Kendimi kaybederek ıslak kumlara yığıldığımda yanağım yosun misali yere yapıştı, damarlarımdaki adrenalin çığlık çığlığıydı. Marici o kadar solgun görünüyordu ki sanki renk-ler onun varlığını unutmuştu.

“Birisi ona yardım etsin,” diye fısıldadım. Sesim kalın ve kesikti. “Birisi. Ona yardım. Etsin.”

Şifacılar Marici'ye doğru eğilirken etrafımı saran ve birbi-rini yönlendiren bedenleri hissettim. Sahilde uzanırken başım dönüyordu. Bir mucize için Zerra'ya dua ediyordum. Hare-ket edemeyecek kadar zayıf ve yorgundum. Vücudum acıyla sızlıyordu. Göz kapaklarım o kadar ağırdı ki birer demirden perde gibiydiler. İnledim, yanağımı kuma daha sert bastırdım. Tenime değen kumun tanecikleri sertti, bana hâlâ hayatta ol-duğumu hatırlatıyordu.

Sonra gözlerim kapandı ve dünya yok oldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

NADİR

Nadir babasının çalışma odasının penceresinin dışında süzülürken sihrinin oynayan parıltıları, sırtında ısıldayan iki kanadın şeklini almıştı. Birkaç defa pencerenin önünden geçip babasının hâlâ kalede olmadığından emin olmuştu. Bir kez daha oradan geçtikten sonra çalışma odasının hiç olmadığı kadar boş olduğuna kanaat getirdi. Rion, o sabah belirsiz bir müttefik olan Dağ Kraliçesi'yle buluşmak üzere Tepe'ye uçmuştu. Ancak konu Aurora'nın kralı olunca ekstra dikkatli olmanın zararı olmazdı.

Nadir yavaşça balkona süzöldükten sonra, çalışma odasını hızla adımladı. Bileğini çevirdiğinde etrafını saran ışıklar güneşin görünmesini beklemeyen birer çiçek misali açıldı. Kobalt rengi bir sarmaşık uzanıp kapıyı açtığına Nadir içeri adım attı.

Kalın koyu renk halılar adımlarını âdeta yutuyordu. Yavaşça hareket ediyordu. Dışarıdaki gardiyanlar gösteriş için buradaydı ama kral, kimsenin kendi alanına izinsiz giremeyeceğini göstermek isteyecek kadar küstahtı da. Eşyalarını karıştırırken yakalanacak kişi kendini Rion'un efsanevi öfkesinin karşısında bulurdu. Normalde olsa Rion muhtemelen haklı sayılırdı ama Nadir mahkûm 3452'nin gizemine öyle bir kapılmıştı ki bunu düşünemiyordu.

Nadir önlem olarak odadaki sesleri boğan bir büyü yaptı. Rafların çoğunu ve temiz masayı süzerken nereden başlaması gerektiğini merak ediyordu. Belki de kralın mahkûm 3452'ye ait dosyayı çalışma odasında tutacağını düşünmek aptallıktı ama Nadir'in bir yerlerden başlaması gerekiyordu. Dosyanın kralda olduğuna emindi. İçinden bir ses babasının sakladığı şeyin önemli olduğunu söylüyordu.

Rion'un bu kızla ilgileniyor olması, haber vermeden kim-
senin belgeyi Nostraza'dan çıkaramayacağı anlamına geli-
yordu. Yalnızca kral içeri girip istediği şeyi alabilir ve kendisi
muhafaza edebilirdi. Bu sebeple Rion'un çalışma odası ve
masası başlamak için en mantıklı yer olarak görünüyordu.

Bir ses duyunca Nadir'in bakışları pencereye çevrildi. Amya balkona indiğinde, Nadir tek kaşını kaldırdı. Kızın kendi ışıkları farklı renklerle parlıyordu. Kapıyı açıp içeri adım attı ve kollarını ovuşturdu. Kesilmiş tüllerden siyah kısa bir etek giyyordu ve bacaklarını saran saydam ipek kumaş elmaslarla kaplıydı. Kızın siyah korsesi önden düğümlenmiş, kollarını ve omuzlarını açıkta bırakmıştı. Havaya uygun giyinmiyordu, o şekilde giyindiğinde hareketlerinin fazla kısıtlandığını iddia ediyordu.

"Bu odadan nefret ediyorum," dedi omzundan dökülen iki örgüyü düzeltirken. Tutamlar kuzey ışıklarının parlak rengindeydi. "Burası neden bu kadar soğuk?"

"Hava gayet normal. Belki üzerine bir kazak geçirirsen daha rahat edersin," diye cevap verdi Nadir. Babasının çalışma masasını incelemeye döndü.

Amya burnunu kırıştırdı. "Bunu kastetmediğimi biliyosun." Ağır siyah çizmeleriyle Nadir'a yaklaşıp masaya oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Evet. Burada ne yapıyorsun?"

Nadir tersçe ona baktıktan sonra, masanın çekmecesine uzandı. Sihre dair bir belirti aradığı sırada renkli bir sis

çekmecedan yayıldı. Bir tuzak ya da muhafızları uyaracak bir sistem olabilirdi.

Bunu hissedince dudaklarını birbirine bastırdı. Masanın etrafını ağır bir hava sarmıştı. Dikkatlice ve hassasiyetle sihrin ilmeklerini tek tek çekip kendi ışığının renkleriyle örmeye başladı.

“Nadir, ben...” Amya konuşmaya başladığında, Nadir parmağını doğrultarak onu susturdu.

“Çeneni bir dakikalığına kapa.”

Bu iş için tüm dikkatini vermeliydi. Bir yanlış hareketiyle babası onun varlığını hiç şüphesiz hissederdi. Amya oflasa da kollarını kavuşturup sessizce beklerken hiçbir şey söylemedi.

Nadir hızlıca ama dikkatle hareket ederken masanın etrafında geziyor ve onları saran sihrî etkisiz hale getiriyordu. Şihrin ilmeklerinin nasıl dokunduğunu zihnine kazımıştı. Odadan çıkmadan önce onları tekrar yapması gerekeceğinin farkındaydı.

Birkaç dakika sonra işini bitirerek geri çekildi ve derin bir nefes aldı. Saç bağından bir tutam kurtulmuştu. Tutamı kulağının arkasına iterek Amya'ya baktı.

“Şimdi konuşabilir miyim?” diye sordu Amya.

“Konuşabilirsin,” dedi Nadir ve Amya cevabı karşısında gözlerini devirdi.

“Bu konuya neden taktın? Babam seni burada yakalarsa aklını yitirir.”

“*Bizi* burada yakalarsa,” dedi Nadir üst çekmeceyi açıp kâğıtları karıştırmaya başlarken. Çekmecedekilerin yerini mümkün olduğunca az oynatmaya çalışıyordu. Rion sırlarını hiçbir zaman Nadir'la paylaşmamıştı. Ancak Nadir, eline geçen belgelerin başka zaman olsa önem arz edeceğinin farkındaydı.

“Nadir,” dedi Amya, ses tonu uyarıcı nitelikteydi. “Anlat bana.”

Nadir durup ona baktı. “Açıklayamam ama içimden bir ses bu kızın önemli olduğunu söylüyor.” Araştırmasına diğer çekmeceyle devam etti.

“Bu ne demek? Nasıl önemli? Babam gerçekten bunu senden saklıyor olsa, muhafızla konuşmana neden izin versin ki? Neden kızı aramaya gitmeni söylesin? Bir tuzağa çekiliyor olabileceğinden hiç endişe etmiyor musun?”

Nadir cevap vermek yerine mektupları ve belgeleri karıştırmaya devam etti. Hiçbiri işe yarar görünmeyince diğer çekmeceye geçti.

“Tabii ki endişeleniyorum,” dedi bir an sonra. “Ama duymamı isteyeceğini sanmıyorum. Şimdi de önemli değilmiş gibi davranıyor ki bu daha da şüpheli.” Durup sessizce ekledi, “Bilmiyorum.” Nadir dişlerini sıkarken kulağa tuhaf geldiğinin farkındaydı. “İçimde bir his var.”

Amya masadan inip Nadir’in yanına geçerek durdu. Kardeşinin bakışlarını hisseden Nadir başını kaldırdı. “Ne?”

“Senin için endişeleniyorum, ağabey.”

Nadir bir nefes vererek başını eğdi, ellerini karıştırdığı çekmeceye dayamıştı.

“O zamandan beri aynı değilsin...”

Nadir ona sertçe baktı. “Bunu konuşmak *istemiyorum*.”

Amya pes ederek ellerini kaldırdı. Sihrinin pırıltıları endişeyle bedeninden sızıyordu. “Tamam, tamam. Bunu daha önce de söyledin.”

“O zaman artık anlamam lazım,” dedi Nadir. Doğrulduğunda masanın diğer tarafına geçmeyi planlıyordu ama Amya yoluna çıkıp kollarını göğsünde kavuşturarak dikilmeye başladı. Nadir’dan çok daha küçüktü, göğsüne zar zor geliyordu. Ancak boydan kaybetse de kararlılığıyla bunu tamamlıyordu.

“Çekil,” dedi Nadir. Amya bacaklarını aralayarak karşısına dikildi.

“Konuşman lazım.”

“Çekil, dedim.” Nadir kardeşine öfkeyle bakarken ikisinin sert bakışları çarpışıyordu. O gece hava bulutluydu, ışıklar gizlenmiş olsa da Nadir onları göğün ötesinden hissedebiliyordu. Damarlarında akan kan, göğsünde çarpan kalp kadar, o ışıklar da onun bir parçasıydı.

Nadir’in ifadesi yumuşadı. “Senin yanında olmak istemiştim. Senin her zaman benim yanımda olduğun gibi. Bu senin hatan değil. *Hiçbir* zaman senin hatan olmadı.”

Nadir yavaşça gözlerini yumup üçe kadar saydı ve tekrar açarak kendisini suçluluk duygusundan bir denizde boğmak üzere olan hislerini bastırmaya çalıştı.

“Ben iyiyim,” dedi Nadir. “Sana göz kulak olmak benim görevim, tam tersi değil.”

Amya’nın burun delikleri genişledi. Nadir verdiği cevabın onu kızdıracağını biliyordu ama gerçek buydu. “İşin aslı bu değil, biliyorsun.”

“Çekilir misin, lütfen? Burada çok fazla kalmamamız lazım.” Tam o anda kapının diğer tarafından sesler duyuldu. Nadir bakışlarını o tarafa çevirdi. Amya ağabeyine son kez baktıktan sonra kenara çekildi.

Nadir başını eğerek aramaya devam etti. Çekmeceyi karıştırmaya devam etse de elleri bomboştı. Amya pencerenin önüne geçerken Nadir son çekmeceyi de karıştırmış ve hüsranla bir nefes vermişti.

Bakışları odada gezindi. Bakabileceği raflar ve dolaplar vardı ama kısaca bir bakış bile hiçbirinin güvenli bir koruma sağladığını göstermiyordu. Babası değerli hiçbir şeyi bunlardan birine koymazdı. Nadir babasının masasını koruyan sihri yeniden örerken diğer seçenekleri düşündü.

Amya şöminenin yanında durmuş, onu izliyordu ama Nadir ona bakmaktan kaçınıyordu. Çünkü tekrar laf anlatmaya çalışacağını biliyordu.

Kapının dışından duyulan sesler artınca Nadir yüzünü astı. Belli ki bugünlük vakti bu kadardı.

Amya balkona ilerledi. “Hadi.” Nadir babasının sesini duyunca omuzları gerildi. Bunu itiraf etmekten nefret etse de bu dünyada onu korkutan tek bir şey vardı ve o da kapının diğer tarafında dikilen kraldı. Nadir dişlerini sıktı. Buraya gelerek çok riske girmiş ve hiçbir sonuç da alamamıştı.

“Nadir!” dedi Amya dişlerinin arasından. “Hadi. Ama.”

Nadir tereddütle kapıyı izliyordu. Babası onu yakalarsa neler olacağını biliyordu ama bir yanı da onunla yüzleşmek istiyordu. Belki kralın sakladığı gerçeği zorla öğrenebilirdi fakat onca derde değmezdi. Bugün yeterince sorun çıkarmıştı.

Bir an sonra kapının kolu çevrildi ve Nadir’in dikkati dağıldı. Sessiz adımlarla Amya’nın aralık tuttuğu balkonun kapısından süzüldü. Dışarı adım attığında kapının kapandığını duydu ve sonra tırabzanlara tırmandı.

Işığının farklı renkteki demetleri onu hemen sardıktan sonra, kendini tırabzandan atarak kendini düşmek için bıraktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LOR

Yumuşak bir el alnımdaydı. Gözlerim kapalı, hareketsiz uzanırken el yanağıma doğru iniyordu. Parmaklar altdağımı varla yok arası okşarken çenemden aşağı inerek kayboldu. O rahatlatıcı his kaybolunca yüzümü astım. Alçak sesli derinden bir gülüş kulaklarıma dolunca, elin sahibi tenimdeki gezisine devam etti.

Yatağın çöktüğünü hissedince gözlerim yavaşça aralandı.

Atlas yanımda oturuyordu, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. “Merhaba,” dedi. Sıcak, yatıştırıcı sesi bir merhem gibi beni sardı. “Tekrar hoş geldin, Lor.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi tekrar açtım.

“Hayatta mıyım?” Bundan emin olmak zordu. Yatakta kıpırdanırken bedenime bir acı saplanmasını bekledim ama bu hareket şaşırtıcı şekilde basitti. Bir ağrı vardı ama bayılmadan önce kıyıda hissettiğim o sert acı değildi bu.

“Hayattasın ve harika bir iş çıkardın,” dedi. Elini tekrar yanağımda gezdirmeye başladığında, ses tonunda hayranlık vardı. Başımı iki yana sallayarak hüsrarla ellerimi yumruk yaptım.

“Hayır, geç cevap verdim. Başarısız oldum.” Serbest kalmak için yalvaran gözyaşlarımı bastırdım. Tabii ki ilk fırsatta

beni Nostraza'ya geri göndereceklerdi. Hâlâ burada olduğum için şaşkındım. Güneş Kraliçesi olmakla ilgili saçmalıklardan ibaret olan rüyam bitmişti. Hem ne düşünüyordum ki? Tabii ki bu benim geleceğim olmayacaktı. Benim geleceğim çok daha belirsizdi. En azından Willow ve Tristan'ı görebilecektim. Bunu düşününce neredeyse ağlayacaktım.

“Başarısız olmadın,” dedi Atlas. Başımı kaldırıp ona bakarken kaşlarım çatıldı. “İmtihani geçtin, Lor.”

“Ne demek istiyorsun? Suyu düştüm.”

“Ama çıktın,” diye cevap verdi. “İmtihan sadece sorulara cevap vermekle ilgili değildi, kitap okuyan herkes onu yapar. Asıl meydan okuma başarısız olduğun takdirde kararlılığını test ediyordu. Bu yüzden cankurtaranlar, haraçlar düşer düşmez suya atlamıyordu. Kendi başlarına çıkmaları için onlara bir şans veriyorlardı. Kıyıya canlı bir şekilde varabildiğin için imtihanı da geçtin.”

Artık gözyaşları gözlerimi tamamen farklı bir sebeple yakıyordu. “Geçtim.” Bu bir soru değil, daha çok bir açıklamaydı. Geçmiştim. Beni Nostraza'ya geri göndermiyorlardı. En azından bugünlük.

Atlas gülümseyerek göz kırptı. “Evet. Küçük kitabımın yardımı dokunduğu için de çok mutluyum.”

“Doğru, teşekkür ederim.” Gerçi iki ölümcül canavarı atlatıp kıyıya yüzmek zorunda kalmama bakılınca ne kadar yardımı dokunduğundan emin değildim ama en azından düşünceli davranmıştı.

“Peki, ya Elanor?” diye sordum. “Düştü ve kurtarılması gerekti.”

Atlas yanımda oturduğu yerde kıpırdanırken kalçası bacağıma temas ediyordu. “İmtihanlardaki rolü artık sona erdi ama elenen haraçlar sarayında şeref konuğu olacak. O iyi olacak.”

“Peki, Solana...” Adı dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülmüştü. O haraç sudan çıkarılamamıştı.

“Büyük talihsizlik,” dedi Atlas. İfadesi hoşnutsuzdu. “İmtihanlar sırasında bir haracı kaybetmek bizim için bir trajedi.”

“Ama ailesi,” diye fısıldadım.

“Onlarla ilgilenilecek.” Atlas hafifçe sıktığı elimi kaldırarak kucağına koydu. Elime sargı bezleri sarılmıştı, parmaklarımı oynatınca koluma yayılan can sıkıcı acıyla yüzümü buruşturdum. Sanki ailesine kızları yerine, kardeşleri yerine altın ya da hazine vermek işe yarayacakmış gibi, bu söyledikleri canımın sıkılmasına sebep olmuştu. Solana hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama birilerinin onu özleyeceğinden emindim. Nostraza’dan gelen bu fareyi bile seven iki kişi vardı.

“Şifacılar ağrın için sana bir şeyler verebilir,” dedi nazikçe. Sargıları okşadı. “Ancak ölmene engel olmak haricinde seni iyileştirmeyecekler.”

İşte, o zaman hatırladım. Yerimden doğrulduğumda bednim bu ani harekete karşılık sızladı.

“Marici,” diye sordum telaşla. “O iyi mi?”

Atlas omzumdan beni nazikçe iterek tekrar yumuşak yastıklara yatmamı sağladı. “O iyi. Kıyıda onu hayata döndürdüler ve tamamen iyileşecek. Yaptığın şey çok cesurcaydı, Lor.”

“İmtihanalardan atıldı mı?” diye sordum. Bunun Marici için ne anlama geldiğini biliyordum. Ailesinin durumunun onun kazanmasına bağlı olduğunu biliyordum.

“Evet ama senin sayende yaşıyor.” Atlas kolumun iç kısmında şekiller çizerken bu his parmak uçlarıma kadar ulaştı. “Neden böyle bir şey yaptın, Lor? Onu kurtarmaya dönmek için kendi hayatını riske attın.”

Başımı iki yana sallarken saçlarım yastığa dağılmıştı. “Onu orada bırakamazdım,” dedim. Bundan şüphe etmesine

sinirlenmiştim. “Burası nasıl bir yer ki böyle bir şeyi sorguluyorsunuz?”

Atlas’ın yüzündeki ifade anlaşılmazdı, gözleri kararmıştı. “Haklısın. Yalnızca kendilerine ve hırslarına hizmet eden Feylere o kadar alıştım ki kendini düşünmeden hareket eden birini anlamakta zorlanıyorum.” Gözleri bana çevrilirken bakışları yoğundu. “Nostraza’da işler öyle değil mi?”

“Tabii ki öyle. Ama bu tamamen teslim olmam gerektiği anlamına gelmiyor.” Dudağımın kenarını ısırdım. “Yine de hayatta kalmak için gurur duymadığım birçok şey yaptığımı bilmelisin.”

Anlıyormuş gibi başını salladı. Belki de anlıyordu. Gabriel’in, krallar ve kraliçelerin vermek zorunda olduğu zor kararlar hakkında söylediklerini hatırladım.

“O zaman en başta düşündüğümden çok daha olağanüstüsün,” dedi elimi okşarken.

Yüzümü astım, benimle alay ettiğine emindim. Başımı çevirdim. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutarak yüzümü kendine çevirdi. “Ciddiyim, Lor. İlk gün o taht daire-sine adım attığında senin gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm.”

“Ölmeme ramak kalmış haldeydim,” dedim. Sözleriyle göğsümde oluşan garip hissi dağıtmaya çalışıyordum, başını iki yana salladı.

“Hayır, yıldız gibi parlıyordun. İfadende bir kararlılık, gözlerinde sertlik vardı. Sıradan bir haraç olmadığını o zaman anladım. Sen zaten kendini bir kraliçe gibi taşıyordun.”

Söylediği şeyin saçmalığını tartarken dudaklarımdan of-larcasına bir nefes döküldü. Ama beni pohpohlayarak ne elde edecekti ki? Onun için hiçbir şeydim. Elanor, Marici ve Solana yarışmadan elense de seçebileceği altı güzel ve çok daha kültürlü haraç vardı.

Atlas eğildiğinde yüzü benimkine çok yakındı, kokusunu içime çektim. İstemedem derin bir nefes alarak ciğerlerimi tarçın ve balla doldurdum. Dudağının kenarı kıvrıldı, parlak mavi gözleri haylazdı. Muhtemelen kalbimin hızla çarptığını duyuyordu. Ona bu kadar yakın olmak kahrediciydi.

“Diğerleri nasıl?” dedim kekeleyerek. Dikkatimi boynuyla gömleğinin açıkta bıraktığı köprücük kemiğinin zarif kıvrımından başka bir şeye odaklamaya çalışıyordum. Kalçasını benimkine daha sert bastırınca, Madam Odell’in yaptığı küçük düşürücü konuşmayı hatırladım ve acaba kişisel dairemde olması uygun mu diye merak ettim.

“Sanırım iyiler,” dedi. Dudakları hâlâ benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Parlak gözleri, sanki güneş içlerinde uyanmış gibi ışıldıyordu. “Kendini daha iyi hissedince benimle yine akşam yemeği yer misin? Söz veriyorum, bu sefer kimse bölmeyecek.”

“Diğerleriyle vakit geçirdin mi?” diye sordum. Onu neden kendimden itmeye çalıştığımı bilmiyordum ama bende bıraktığı kışkırtıcı hissin gayet farkındaydım. Nostraza’dayken Aero’yla ya da ondan önceki erkeklerle tattığım hislere hiç benzemiyordu. Bu tüketen bir histi. Ateşte boğulmak gibiydi. O gözlerde kaybolabilirdim. Kendimi kokusunda kaybedebilirdim. O güçlü, kaslı kollarına sarılıp bir daha asla ayrılmayabilirdim. Yüzümdeki gülümseme silinmeden huzurla ölebilir, tek bir nefes daha almayabilirdim.

Hafif kahkahası, sanki havadan dökülen kıvılcımlar misali beni sardı. Hoşgörülü ve nazikti. “Endişelenme, Lor. Görevim olduğu için tüm haraçlara vakit ayırıyorum. Ama aynı zamanda ben bir erkeğim ve kraliçemi arıyorum. Favorilerim olabilir.”

Coşkun bir his sinirlerimi okşarken yutkundum. *Favorileri mi?* O grupta olduğum için mutlu mu olmalıydım, yoksa

birden fazla favorisi olduğu için endişelenmeli miydim? Başka kimler o listedeydi?

“Peki, ya Ayna favorin olmayan birini seçerse?” diye sordum. Bu saraydaki yapıtın beni kraliçesi olarak seçmeyeceğine emindim.

Atlas’ın yüzündeki ifade düşünceli bir hal aldı. “Geçmişte bu yaşandı,” dedi, “ama Ayna’nın herkesin hissindeki kararlılığı anladığına ve bildiğine şüphe yok. Kimin ideal bir kraliçe olacağına dair hiç yanılmadı.”

Derin bir nefes aldım. “Peki, bu iyiymiş.”

Tekrar gülüp biraz daha yaklaştı. İri bedeniyle bana doğru eğilmişti. Kalçalarımız neredeyse birbirine bastırılmış durumdaydı, göğüslerimiz temas etmek üzereydi ve nefesim ciğerlerimi terk etmişti.

Bir tutam saçımı alıp nazikçe parmaklarının arasında çevirdi. Callias’ın ziyaretinden bu yana saçlarım daha da uzamıştı ve artık düzgün görünüyorlardı. Saçımı kulağımın arkasına atıp elini yastıkta başımın yanına koydu.

“Seni öpmeyi çok istiyorum, leydim,” dedi Atlas. İfadesi alev alevdi. “Bunun için bana izin verir misin?”

Konuşamadığım için kesik bir nefesle başımı onaylarcasına salladım. Gülümsemesi daha da genişlerken başını eğdi ve yumuşak bir kanatın teması misali dudakları benimkilere değdi.

Başlangıçta sıcak ve samimi bir öpücüktü, ipeksi yumuşaklıktaki dudakları narince benimkilere değiyordu. Ancak dili dudaklarımın arasına uzanarak dudaklarımı araladı, dahasını istiyordum. Onu ağzımda hissetmek istiyordum. Boğazından yükselen alçak sesle öpücüğü derinleştirdi. Sedir ağacı ve rüzgârın kokusuna karışan daha dumansı bir tat alıyordum, sanki büyülü bir ormanın ortasında dikilen antik bir ağaç gibiydi.

İşte, o an aç ve delirmiş bir halde öpüşürken odadaki atmosfer değişti. Bana biraz daha yaklaştı. Yatakta tam üstümde duracak şekilde uzandığında, göğsü benimkine değiyordu, bizi ayıran çok küçük bir mesafe vardı. Bu güzel Feyin beni neden öptüğünü düşünme fırsatı bulamadan bana doğru yaklaştı, ağırlığı altında ezildiğimde keyifle inledim.

“Lor,” dedi. Birbirimize doğru kıvrılırken nefessiz dudakları ismimle dolmuştu. Sertliğini bacaklarımın arasında hissedince kalçalarımı kaldırdım ve sertleşen aletine kendimi bastırdım. Böyle zarif bir varlığa bu şekilde hissettirebildiğim için harika hissediyordum. Çok uzun bir hayat yaşamıştı. Bir sürü kadınla olduğuna emindim. Kendime o fetihlerinden yalnızca bir diğeri olduğumu hatırlattım ama bunu umursamıyordum çünkü bu his inanılmazdı.

İnleyerek kalçalarını bastırdı. Geceliğimin ince kumaşının altından her şeyi hissedebiliyordum. Diliyle ağzımı keşfederken bacaklarımın arası ıslanmıştı, bir eli sanki kendine aitmiş gibi kalçamdaydı. Altdudağımı emip dudaklarını boynuma doğru kaydırmaya başladı. Tenimde, sanki birisi ateşten bir fırçayla resim yapmış gibi, kavrulan bir yol izliyordu.

“Atlas,” dedim. Ellerim parlak saçlarına uzandı ve onu kendime bastırdım. Bu ne olursa olsun, o kim olursa olsun daha fazlasını istiyordum. Hayatımı, etrafım karanlık ve soğukla sarılı bir halde, acımasızlık içinde geçirmiştım. Atlas’sa narinliğin ve sıcaklığın vücut bulmuş haliydi. Acımasız soğuğa karşı coşkunun bir ateşi.

Güneş Kralı. Parlak, altından, şanlı. Yanağına uzanıp parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdirdim. Bir kâbustan uyanıp altından bir dağın tepesine demir atmıştım. Kollarımı iki yana açmış en tepe noktada dururken *neredeyse* özgür hissettiren kesik bir çığlık atıyordum.

Tekrar üzerimde hareket ettiğinde sırtım kıvrıldı ve kalçalarım yukarı kalktı. Eliyle kalçamın yan tarafından aşağı doğru inerken geceliğimi kıvrıyordu. Avucu çıplak tenime değdiğinde, bu sıcaklık direkt içime işledi. Parmakları kaburgalarımın arasına girerken başparmağı göğüslerime çok yaklaşıyor ama göğsümün altını okşamak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Dudakları keşfine devam ederken boynumdan aşağı, köprücük kemiklerime doğru bir yol izledi. Tüm bu hisler içime işlerken inledim.

Bu deneyimlediğim *hiçbir* şeye benzemiyordu. Atlas bir çocuk değildi, yetişkin bir adamdı. Bunu bana dokunuşundan, beni öpüşünden anlayabiliyordum. Onun kollarında bir gece geçirsem, en iyi anlamda tekrar bir araya getirilemeyecek kadar mahvolacağımdan emindim.

“Lor,” dedi yalvararak. Sesi adımı söylerken çatallaşmıştı.

“Öhö.” Kapıdan nazik bir ses yükseldi. Birbirimizden ayrıldığımızda Mag karşımızdaydı. Ellerinde bir yemek tepsisi ve gümüş bir sürahi vardı. “Görüyorum ki uyanmışsınız, leydim. Mutfak akşam yemeğinizi gönderdi.”

Hakkını vermem gerekiyordu, hiçbir şey görmemiş gibi davranıyordu. Gözlerini yerden ayırmadan, bize yaklaştı ve tepsiyi, sanki az önce Güneş Kralı’nın beni yiyip bitirmesine şahit olmamış gibi yanıma bıraktı. Atlas üzerimden doğrulup yatağın ucuna oturdu ve çarpık bir gülümsemeyle yerinden kalktı. Kırışan gömleğini düzeltirken bana muzip bir gülümsemeyle dönünce yanaklarım kızardı.

Mag bakışlarını bir süre daha yemek tepsisinden ayırmadı, ardından başını kaldırdı.

“Majesteleri,” dedi sonunda. “İyileşme sürecindeyken leydimi ziyaret etmeniz büyük nezaket.”

Atlas hafifçe eğilirken düzgün bir centilmen gibi davranıyordu. “Tabii ki. Haraçlarımın her birinin güvenliğinden emin olmak benim yeminli görevim.”

Mag başını sallarken, sanki dilinden dökülmek üzere olan kelimeleri tutmak istiyormuş gibi, dudaklarını birbirine bastırıyordu. Atlas artık oturduğum pozisyonda bana baktı, geceliğimi düzeltmiştim.

“Mag,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Lor kendini daha iyi hissedince benimle akşam yemeğine katılmasını istiyorum. Haber verir misin?”

Mag reverans yaptı. “Tabii ki Majesteleri ama bu durumu belki Madam Odell’le konuşmak gerekir? Bana tüm haraçlar bir şey yapmadan önce ondan onay alınması gerektiği söylenmişti.”

Atlas’ın yüzündeki gülümseme kaybolurken Mag’in ifadesi kararsızdı.

“Madam Odell’in Günöte’nin kralı olduğunun farkında değildim.”

Mag başını iki yana sallarken bakışlarını ayaklarına indirdi, ellerini kavuşturmuştu. “Tabii ki değil Majesteleri. Ben düşündüm ki...”

“İmtihan eğitmeninin fikrini almak istediğimde alırım,” diyerek Atlas, Mag’in sözünü böldü. Kaşlarımı çatmış, merakla onları izliyordum.

“Tabii ki Majesteleri,” dedi Mag. Ses tonu kısıktı.

Atlas tekrar bana baktığında tekrar gülümsüyordu. “Harika. Seni yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, Lor.” Ayrılmadan önce elimi tutup dudaklarına götürdü. Topuklarının üzerinde dönmeden önce omzunun üzerinden bana göz kırptı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“**H**azır mısın?” diye sormuştu Gabriel. Altın rengi zırhının içinde görkemli görünüyordu. Koyu kumral saçlarını ensesinde toplamıştı. Bu sabah birlikte talim yapmamız için beni yataktan kaldırmış, ilk imtihanın bıraktığı etkileri atlatmam için daha fazla vaktim olacağını söylemişti.

Bir hafta geçmişti ve Atlas beni her gün ziyaret ediyordu. Bazen bir süreliğine, bazense birkaç dakika yanımda kalıyordu. Yanımda oturup benimle konuşuyor, bana Nostraza’daki hayatımla ilgili sorular soruyordu. Bana Günöte’yi anlatıyordu, ona Ouranos’la ilgili hep bilmek istediğim şeyleri soruyordum.

Bana her bir ülkenin krallarını anlatmıştı. Batıdaki Alüvyon’un kralı Cyan, doğudaki Ormanlık’ın kralı Cedar’dı. Aurora’nın Tepe, Dağ Kraliçesi Bronte ve Celestria’nın Kraliçesi D’Arcy’yle müttefik olduğunu söylemişti. Her bir krallığın yapıtı hakkında bildiklerini de anlatmıştı. Tepe’nin Kayası, Celestria’nın Tacı, Alüvyon’un Mercanı ve Ormanlık’ın Asa’sı.

Suyla buluşan kum gibi tüm bilgileri zihnime aldım. Yıllarım karanlıkta geçmişti. Bana unutulmuş Kalp ülkesini ve düşmüş kraliçesini anlattı. Oranın yapıtı kayıptı. Kan kırmızısı

taşı olan bir taç. Kraliçenin kusurlu ülkesi, Ouranos tarihinde bir kara lekeydi.

Ona ne olmuştu? Bu soruyu sorduğumda, Atlas başını iki yana sallayıp dünyadaki tüm sihrin Feyler tarafından kurcalanmaması gerektiğinden bahsetmişti. Kraliçe, güce olan açlığı için şu an sahip olduğumuz her şeyi kaybedebileceğimiz bir noktaya gelmişti. Bunları anlattıktan sonra, Atlas yanağıma uzanıp biraz daha dinlenmem gerektiğini söylemişti. Beni tekrar öpmediği için buruk bir hayal kırıklığına uğramıştım. Belki de diğer haraçlardan birini artık daha çekici buluyordu.

Şimdiyse Gabriel kapımda durmuş, Madam Odell ve diğer haraçlarla katılacağım öğle yemeğine eşlik etmek üzere beni bekliyordu. İnatçı bir bukleyi kulağımın arkasına atarken yüzümü buruşturdum. İyileşme sürecinde olduğum için Gabriel'in ağırdan alacağını düşündüysem de yanılmıştım. Sabahleyin beni öyle feci çalıştırmıştı ki kaslarıma oturan ağrıyı hissedebiliyordum.

Aradan geçen vakitte saçlarım uzayarak omuzlarımı geçmişti. Mag'in artık mümkün olduğunca saçlarımla uğraşmaya fırsatı vardı. Saçlarımın normal dalgalı halinde kalmasını tercih etsem de daha sevimli göründüğünü itiraf etmek zorunda olduğum kalın bukleleri yaparak saçıma şekil vermişti.

Aynadan Gabriel'in sırttığını fark ettim.

"Ne?" diye sordum arkamı dönüp kıstığım gözlerimle ona bakarken.

"Yok bir şey," dedi. "İskeletin bir az etlendiğini görmek güzel. Yürüyen bir ceset ya da kasap bıçağıyla saçlarını kesen birisi gibi durmuyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Bir kızı nasıl pohpohlayacağını çok iyi biliyorsun." Saçlarımı omzumdan atıp aynaya bakarak kabarttım. Bu kadar yumuşak ve parlak olmaları beni büyülüyordu. "Callias saçlarımı uzatmama yardım ediyor," dedim.

“Yakında belime kadar uzayacak.” Aynaya bakıp sonra tekrar Gabriel’a döndüm. “Atlas uzun saç sever mi?”

Gözlerini devirme sırası Gabriel’daydı. “Sırf onu memnun etmek için dış görünüşünü değiştireceğini söyleme sakın. Pek senin tarzın bir hareket değil.”

“Değiştirmeyeceğim,” dedim. “Ama güçlü yanlarıma oynamak isterim.”

Gabriel cevap vermeyince ona bakmayı sürdürdüm.

“Evet?” diye sordum.

Başını iki yana sallarken ifadesi anlaşılmazdı. “Sen kimsin, Lor?”

Kaşlarımı çatıp sorgulayan gözlerine baktım. “Nostraza’dan bir mahkûmum. Bunu biliyorsun. Beni getiren sensin.”

“Evet ama sen *kimsin*? Henüz çözemediğim bir şeyler var.”

Alaycı bir tavırla gülüp omuz silktim, artık gözlerine bakmıyordum. “Bana kalırsa hayal gücün seni gölgede bırakıyor, Yüzbaşı.”

“Atlas seninle çok ilgili,” dedi. Sanki tenimin katmanlarını bir bir kaldırmak istiyormuş gibi beni inceliyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. “Neden olmasın? Sormak istediğin şey şu mu? Etrafı bunca güzel, eğitilmiş, kültürlü kadınla kuşatılmışken Atlas bende ilgi çekici ne mi buluyor? Bir kral benim gibi bir hapisane çöplüğüyle neden mi ilgileniyor?”

Gabriel’ın bana hakaret ettiği için kendini kötü hissedeceğini sanıyorsam yanılıyordum. “Evet, aynen öyle,” diye cevap verdi. İfadesinde değişen hiçbir şey yoktu. “Alınma ama sende özel bir şey varmış gibi görünmüyor. Gayet güzelsin ama diğerleriyle kıyaslanınca değilsin ve ciddi bir davranış sorunun var. Atlas’ın tipi genelde daha az... öfkeli olanlardı.”

Bu dürüstlüğü beni öyle şoke etmişti ki kahkaha attım.

“Gerçekten şerefsizin tekisin, biliyorsun, değil mi?” dedim ayakkabılarımı giyip kemerimi sıkıca bağlarken.

Gabriel geniş omuzlarını silkti. “Sadece gördüğümü söyledim.”

“Artık gidelim mi?” diye sordum. Son kez aynada kendime bakıp yanağımdaki yara izini süzdüm. Mag, şifacıların bu yara üstünde çalışmaya devam etmeleri konusunda ısrar etmişti ve ben karşı koysam da şifacıları çağırmıştı. Elleriindeki yetileri kullanarak her şeyi denedikleri sırada sessizce oturmuştum ama yara izi, sihirlerine karşı dayanıklıydı. Başarısız olduklarında gülümsemeye devam etmek için kendimi zorlamamıştım bile. Mag, sanki birisi köpek yavrusunu çalıp götürmüş gibi kederlenmişti. Tam o noktada bunu tekrar denemeyeceğimi net bir şekilde ona söylemiştim.

Odamdan çıkıp sarayda ilerlemeye başladık. Yemek odasına yaklaştığımızda iç çektim. Madam Odell bugün benim için nasıl küçük düşürücü bir eleştiri düşünmüştü, merak ediyordum.

Her zamanki gibi son katılan bendim. Bunun Gabriel’in hatası olduğunu hatırlatmak için ona ters ters baktım. Bunu umursamadığından öylece omuz silkti. Böyle şerefsiz olmayan yeni bir muhafız isteyebilir miyim diye düşündüm.

Apricia her zaman olduğu gibi, Madam Odell’in yanında oturuyordu ve burnu o kadar havadaydı ki nasıl nefes alabildiğini merak etmeme sebep oldu. Halo masanın ucunda oturuyordu, yanındaki sandalyeye geçtiğimde bana hafifçe gülümsedi.

Karşımda Tesni oturuyordu. Koyu kahverengi teni, yüzünün iki yanında uzanan gümüş rengi parlak saçlarla tezat oluşturuyordu. Başımla ona selam verdim, daha önce onunla doğrudan hiç konuşmamıştım.

Ben oturduktan sonra hizmetçiler büyük altın rengi tabaklarla yemekleri getirmişti. Bugün her şey tek lokmalıktı. Krema kıvamında mezelerle kızarmış ekmeğin üzerinde sonradan balık yumurtası olduğunu öğrendiğim küçük siyah tanecikler vardı. Her şey lezzetli. Her şeyin terli çorap tadında olduğu Nostraza'daki yemekhaneye dönmeyi düşününce irkildim.

“Marici'yi gördün mü?” diye sordum başını eğen Halo'ya.

“Arafa gönderildi,” diye cevap verdi üzerinde kırmızı bir jöle ve krem peynir olan küçük krakeri ağzına atarken.

“Nerede?” diye sordum. Atlas'ın elenen haraçların Günöte sarayında şeref konuğu olduğundan bahsettiğini hatırlıyordum. Üzerinde adının somon olduğu söylenen açık pembe renginde bir balık olan yuvarlak ekmeğe uzandım. Üzerinde biraz krema, bir parça da yeşillik vardı. Ekmeği ağzıma atınca keyifle inlemekten kendimi alamadım.

Karşımdaki Tesni kıkırdayınca ağzımı kapattım. Ona baktığımı fark edince durup doğruldu, yanakları kızarmıştı.

“Sorun yok,” dedim. “Eğlence kaynağı olduğumun farkındayım. Zalimlik yapmadığın sürece gülmeni sorun etmem.”

Gözlerinde gördüğüm şey suçluluk duygusu mu bilmiyordum ama beyaz dişlerini göstererek gülümsediğinde bu duygu gözlerinden kayboldu.

“Hiç de bile. Tüm bu yeni şeyleri deneyimlemeni izlemek çok keyifli. Bunları yeni deneyen birini görmek harika.” Masayı işaret etti. “Bazen bizim fazla duygusuz yaklaştığımızı, etrafımızı saran tüm bunların ayrıcalık olduğunu düşünüyorum.”

Konuşması beni hazırlıksız yakalamıştı, böyle şeyler söylemesine şaşırmıştım.

“Haklısın,” dedim. Tam olarak nasıl cevap vereceğime emin değildim. “Öyle.” Tesni tekrar gülümseyerek yemeğinden bir lokma aldı.

Dikkatimi Halo'ya verirken bana söylediği şeyi hatırladım. "Araf nedir?"

"Bilmiyor musun?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "İmtihanlar bitene kadar kenarda kaybeden haraçların beklediği yere verilen saçma isim."

"Sonra ne oluyor?"

"Güneş Kraliçesi seçildikten sonra kızların hepsi cariyeye olup ölene kadar ona hizmet ediyorlar."

"Ah," dedim. Halo'nun yüzündeki huzursuz ifadeyi anlayamıyordum. "Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyor?"

Kaybedersem kendi kaderimin nasıl olacağını düşündüm. Kendi kişisel cehennemime dönecektim. Muhtemelen önce Çukur'da yarım kalan cezamı tamamlamam gerekecekti. Bir leydinin hizmetçisi olmak buna kıyasla hiç de ceza gibi gelmiyordu.

"Hayır, cariyelerin çoğu sonunda evlenme hürriyetine kavuşup kendi ailesini kurduğu için kötü değil," dedi Halo. "Ama başarısız olan bir haracın böyle bir şansı olmuyor. İmtihana girince kazansa da kaybetse de kralın malı haline geliyor. Bu bağdan kurtulmanın tek yolu ölüm."

Halo, sanki aradığı cesaret kadehinin dibindeymiş gibi, şarabından büyük bir yudum aldı. Ardından karanlık, parlayan gözleri bana çevrildi. "Bunların hepsini biliyorsundur tabii?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bana söylemediler."

Bana söylememişlerdi çünkü kaybedersem *benim* kaderim bu olmayacaktı. Haraçların kalanı lüks içinde yaşamaya devam ederken ben kurtlara atılacaktım. Kralla sonsuz bir bağ içinde olmak belki bambaşka bir mahkûmiyetti ama bunu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Duyduklarıma göre," dedi Tesni masanın karşısından, belli ki konuşmamıza kulak misafiri olmuştu, "önceki krallar canları ne zaman isterse başarısız olan haraçları kullanırmış. Yataklarını ısıtmak için."

Tesni'nin gözleri parlarken Halo'yla yüzümüzü buruşturduk. Verdiği bu bilgiyle bizi şaşkına çevirdiği için mi, yoksa kaybetse bile, kralla yatma fikrinden keyiflendiği için mi gülüyordu, bilmiyordum. Kraliçe olacak kişinin bunu destekleyeceğini sanmıyordum.

Atlas'ın beni öpüşünü düşününce yüreğim sızladı. Gabriel haklıydı. Atlas kadar zarif ve güzel bir adamın, etrafımı saran bunca büyüleyici Fey arasınca beni görmesi mümkün müydü? Muhtemelen hepsini aynı şekilde öpmüştü.

“Seni öptü mü?” diye sordum Tesni'ye. Öne eğilip sesimi alçaltmışım. Gözleri irileşti.

“Hayır, öpmedi. Seni öptü mü?” Konuşmamıza kulak mısafiri olan yakınımızdaki birkaç Feyin meraklı bakışlarını üzerimizde hissettim. Halo da beni inceliyordu. Yüz ifadesi ihtiyatlıydı.

“İmtihanların sonuna kadar kimseyi öpmemesi gerekiyor,” dedi Tesni. Ses tonu suçlayıcıydı.

“Tabii ki öpmedi,” diye yalan söyledim. “Sadece merak ettim. Hepsi bu.”

Tesni arkasına yaslanırken görünür ölçüde rahatlamıştı. Konu çözülünce diğer herkes de kendi sohbetine dönmüştü. Masadakilere bakarken gözüm Apricia'ya takıldı. Sanki bir mesaj vermek istiyormuş gibi dudağının kenarını kıvırmış, gözlerini deviriyordu. Bu pis ve iğneleyici bir mesajdı.

Atlas öpücüğün aramızda kalmasını söylemişti. Acaba diğerlerine de aynı şeyi mi söylemişti, merak ediyordum. Apricia her zamanki gibi omzuna düşen bir tutam saç omzundan geriye attı. Sanki bana onu öptüğünü ima edip beni sinir etmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Bu kraliyet politikasını ve oyunlarını anlamakta güçlük çekiyordum ve kime güveneceğimi, kime inanacağımı bilmiyordum.

Öğle yemeğinden sonra ders ya da talim yapmayacağımız nadir günlerden birini geçireceğimiz söylenmişti.

Halo'yla saray bahçesinin olduğu yöne doğru ilerlemeye başladık. Araf bahsedildiği kadar kısıtlayıcı olmasa gerekti çünkü Marici kısa bir süre sonra yanımıza gelmişti. Krala sonsuza kadar bağlı olmanın pek de onur duyulan bir şey sayılmayacağını düşünsem de başarısız olan haraçların başına daha kötü şeyler de gelebilirdi.

“Küçük birer kız olduğumuz zamandan beri arkadaşız,” dedi Halo. Yeşil çimenlerin üzerine kendimizi bırakmıştık. Sırt üstü yatarak ellerimi karnımda birleştirdim ve yüzümü göğe çevirdim. Güneşin sıcak ışınlarının tadını çıkarıyordum. “Ailelerimiz imtihanlara girmemizi istese de ikimiz de bunu başarabileceğimizi düşünmüyorduk.” Halo ve Marici birbirlerine anlam veremediğim bir şekilde baktı.

Marici bana döndü. “Ailelerimiz her yaz birlikte tatil yapardı. Yıllar içinde çok yakınlaştık.”

Öyle büyümenin nasıl bir şey olacağını düşündüm. Ailece yemeklere katılmanın, çocukluk arkadaşlarının, günlerimi sahil evlerinde uzanarak geçirmenin nasıl olacağını.

“Peki, ya sen?” diye sordu Halo. “Senin ailen nasıl? Yani... Gölge’de ailen var mı?” Bu soruyu, sanki sorması gerektiğinden emin değilmiş gibi, dikkatle sormuştu. Benim gibi birinin ailesi olması mümkün değilmiş gibi düşündüğünden anlık olarak sinirlenmiştim. Bu Halo’nun suçu değildi aslında. Bu Feyler, dünyanın kalanının gerçekliğinden saklanarak ve pohpohlanarak büyütülmüştü.

“Ebeveynlerim vefat etti. Bu hayatta sadece ağabeyim ve ablam var,” dedim. Soruya doğrudan cevap vermemeyi seçmiştim. İkisi de hüznle gülümsedi.

“Üzgünüm,” dedi Marici. “Çok zor olmalı.”

Başımı iki yana sallayarak omuz silktim. “Zamanla alış-yorsun. Çok uzun zaman geçti.”

Hepimiz bir an sessizliğimizi koruduk. Halo bana kaçamak bir bakış attı. “Tesni’ye neden kral onu öptü mü diye sordun?”

“Ne?” diye sordu Marici. Buz mavisi gözleri merakla iri-leşmişti.

“Bence son haraç bizden bir şeyler saklıyor,” dedi Halo. Sırıtarak omzunu Marici’nin omzuna hafifçe vurdu.

Dirseğimin üzerinde doğrulup bir parça çimeni kopardım ve parmaklarımın arasında döndürmeye başlarken ikisinin de bakışından kaçındım. “Bir sebebi yok,” dedim ama ben bile sesimden bunun yalan olduğunu hissedebiliyordum.

“İtiraf et,” dedi Marici. Bacak bacak üstüne atarak bana doğru eğildi. İkisinin yüzüne baktığımda, tepkileri temkin-liydi ama yüzlerinde ne kıskançlık ne de öfke vardı, sadece hayranlık görüyordum. “Seni öptü mü?”

Altdudağımı ısırdım. “Belki biraz.” İkisi de çığlık atarak el ele tutuştu.

“Nasıldı?” diye sordu Halo.

“Şey...” Bir nefes verdim. “Güneşle dolmak gibiydi.”

Açık alandan alaycı bir gülüş yükselince bu gülüşü sinsi kahkahalar takip etti. Apricia, Hesperia ve Griane bizi dinle-dikleri çitin arkasından çıktılar.

Doğrulduğumda Apricia’nın bana sinsi bir gülümsemeyle bakması sinirlerimi hoplattı.

“Sanki kral sana bir öpücük bahşedebilirmiş gibi,” dedi Apricia. Ellerini kalçalarına koymuş, burun kıvrırarak bana bakıyordu.

“Kıskandın mı?” diye sordum. Sakin görünüşümü koru-maya çalışıyordum. “Bana kalırsa, buz gibi soğuk ölü balık-ları öpmekten pek hoşlanmıyor.” Yavaşça kalkmaya hazırla-nırken madalyonumu elimin içine aldım.

“Yapma,” dedi Apricia saçını geriye atarak! “Yalancının tekisin. Herkes seni öpse bile, bunun sana acıdığı için olduğunu bilir.” Burnunu kırıştırdı.

“Seni öptü mü?” diye sordu Halo masumca. Gözleri kocaman açılmıştı. Apricia’nın yanakları kızarıırken *Halo*’yu öpmek istedim.

“Tabii ki öptü.” Hesperia ve Griane’in birbirine baktığını fark ettim. “Sadece o da değil, bana hem kendisinin hem de Güneş Aynası’nın gözdesi olacağımı söyledi. Bu bir söz sayılır.” Tırnaklarına baktığı sırada, arkadaşlarının bu durumda ne düşündüğünü merak ettim. Beni sinir ettiği kadar onları da ediyor olmalıydı.

“O zaman kaburgalarında ne dövmesi var?” diye sordum. Bu soru ansızın dudaklarımdan dökülmüştü. Atlas’ın bir yerinde dövmesi olup olmadığını bilmiyordum ama Apricia’nın Atlas’ı o kadar gördüğümü düşünmesini istiyordum.

Apricia gözlerini kırparken ağzı açık kaldı, gözlerini kısıtı. Alaycı bir kahkaha atarak yanımdaki Halo ve Marici’ye döndüm. Gülümsemelerini bastırmaya çalışıyorlardı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Acınasısın.” Bıçağı daha derinlere gömmek için omzumun üzerinden ona baktım. “Bir Gölge faresine kaybediyorsun. Ne kadar *utanç verici*.”

Gülümseyerek Halo ve Marici’ye baktım. Buradan hemen defolup gitmemiz gerektiği için gözlerimi açarak onlara bunu anlatmaya çalıştım.

“Seni fahişe!” diye bağırdı Apricia. Ardından başımın arkasına bir acı yayıldı. Bir avuç saçımı eline dolamış, sertçe çekiyordu. Saçlarımin kökünden koptuğuna yemin edebilirdim. Kolunun altında dönüp eline tutundum, hızlı nefesler alıyordum.

“Sürtük!” diye bağırdım ona saldırırken. Onu ittiğimde geriye doğru sendeleyip çimenlerin üstüne düştü.

“Lor! Dur!” diye bağırdı Halo. “İmdat! Birisi yardım etsin!”

Apricia’ya ters ters bakarak üzerine yürümeye başladım. Ellerinden ve ayaklarından güç alarak sürünüyordu.

“Bana dokunursan babamın hiddetini tadarsın! O çok güçlü biri!”

“Ne yapar, Apricia? Paramı ve mal varlığımı mı elimden alır? Yiyecek bulamadığım bir ağılda yaşamama mı sebep olur? Az para kazandığım işlerde tüm gün çalışmama mı neden olur?” Ona doğru bir adım daha atarken dişlerimi sıktım. “Unuttun sanırım, *haraç*, benim kaybedecek hiçbir kahrolası şeyim yok.”

Kendimi hazırlayıp üzerine atılsam da bir şey belime sarı-larak beni geri çekti ve uzaklaştırmaya başladı. Belime sarı-lan şeyin bir kol olduğunu fark ettiğimde, ayaklarım yerden kesilmişti.

“Lor!” Bu Gabriel’dı, sesi öfkeli geliyordu. “Sakin ol!” Dişlerinin arasından öyle bir sertlikle hırlamıştı ki ellerinin altında hareketsiz kaldım. Kolu hâlâ sıkıca belimdeyken arkasını dönüp beni yaramaz bir bez bebekmişim gibi sürüklemeye başladı.

Bahçenin diğer tarafına ilerledikten sonra durup beni yere bıraktı.

“Ah!” dedim kığım sert toprak zeminle buluşunca.

“Senin sorunun ne?” Üstüme eğildiğinde dişlerini sıkıyordu, mavi gözleri fırtınanın ortasındaki ölümcül dalgalar gibi bakıyordu.

“O başlattı!” dedim geldiğimiz yeri işaret ederek.

“Bahanen hep bu. Vahşi bir hayvan gibi ısırmadan, tırmalamadan anlaşıyor musun sen?”

Yerimden kalkmaya çalışırken öfkemin hedefi Gabriel’dı. “Hayır, anlaşıyorum! Ben cehennemi yaşadım ve bildiğim tek şey bu, tamam mı? Daha iyi bir yol varsa da kimse bana öğretmedi!”

Gabriel bana yaklaşırken tüm içgüdülerim geri çekilmemi söylüyordu ama yukarıdan bana bakarak tepemde dikildiğinde yerimden kıpırdamadım. “Ah, seni zavallı Lor. Çok zor olmalı. Atlas için düzgün bir kraliçe olabileceğini düşündüğüm her an şımarık bir velet gibi davranıyorsun. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun *sen*.”

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefesim dudaklarımdan kesik kesik çıktı. Ona sertçe bakarken kelimeleri gururumu ezip geçmişti.

Bana çeliğı kesebilecek sertlikle bir kez daha baktıktan sonra, arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Şerefsiz!” diye bağırdım arkasından. Ancak beni tamamen görmezden geldi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Okyanusun sert dalgalarının sesi kapılar daha açılmadan duyuluyordu. Camdan kapılar karşımdaki manzarayı dikey bir çerçeveye yansıtıyordu. Neredeyse akşam olmuştu ve batan güneş okyanusun suyuna turuncuyla pembenin tonlarını yansıtırken kum taneleri ezilmiş elmastan yapılmış gibi ışıltıyla parlıyordu.

İçime bir nefes çekince, hayatlarımız için savaşırken bizi oltadaki solucanlar gibi astıkları, okyanusa gittiğimiz o son sefer aklıma geldi. Zavallı Solana'yı düşündüm, tamamen kaybolmuştu. Suya düştüğümde yaralarımın şiddetle yandığını hatırladım.

Ancak bu akşam imtihan yoktu.

Söz verdiği gibi Atlas iyileştikten sonra beni akşam yemeğine davet etmişti, onu görmeyi çok istiyordum. Endişelerime ve kuruntularıma rağmen beni öpüşünü düşünmeden edemiyordum. Apricia'nın sözleri tekrar tekrar kafamda dönerken Atlas'ın onu öpme ihtimalinin de etkisinden kurtulmaya çalışıyordum ama bu bir yarıştı. Atlas kiminle uyumlu olduğunu görme hakkına sahipti ve bana bir vaatte de bulunmamıştı.

Gerçi bu akşam kalabalığın arasından sıyrılma fırsatım vardı. Bu konuda iyiydim. İstedğim şeyi almak için

vücudumu nasıl kullanmam gerektiğini biliyordum. Taçtan çok daha beter şeyler için sayısız defa fahişelik yaptığım olmuştu. Bu tamamen farklı bir durumdu. İkisini kıyaslamak mümkün bile değildi. Atlas kalbimin hızla atmasına sebep olan şanlı bir kraldı, aşağılık kompleksi olan pespaye bir hapisane muhafızı değil.

Kapılar açıldığında, ellerimi yumruk yaptım. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım. Güneş Aynası'nın karşısına geçmem *gerekiyordu*. Benden, Willow'dan ve Tristan'dan alınan her şeyi geri almak için bu tek şansım olabildi. Hiçbir şey bize annemizi ve babamızı geri getiremezdi ama belki onların hatırasını onurlandırmak, onları gururlandırmak için bir yol olabildi.

Kumun üzerinde geniş bir ahşap platform vardı. Çıplak ayaklarımın altındaki ahşaplar güneşten ısınmıştı. Mag bana iki parçadan oluşan bir kıyafet giydirmişti. Kumaşı yumuşak ve ipeksiydi ve bacaklarımı, karnımı ve kollarımı açıkta bırakıyordu. Üstüne tül den altın rengi bir kaftan geçirmiştim, üzerine yüzlerce boncuk işlenmişti. Kaftan rüzgârda arkamdan uçuşurken çıplak bacaklarımı açıkta bırakıyordu.

Ayak bileklerimde narin altın zincirler vardı, ben yürürken minik birer rüzgâr çanı gibi çınlıyorlardı. Saçlarım açık, rüzgârda uçuşuyordu. Başımı iki yana sallayarak özgürce uçuşan buklelerimin tadını çıkardım. Bir rüyadaydım ve horoz her an ötmeyecekmiş gibi davranmaya devam ediyordum.

Gabriel ahşap yolda, platformun sonuna monte edilen beyaz çadıra doğru önümden yürüyordu. Apricia'yla bahçede olanlar yüzünden bana hâlâ kızgındı ve sadece tek heceli kelimelerle konuşarak benimle iletişim kuruyordu. Sorun değildi, ben de ona kızgındım. Kendini beğenmiş şerefsiz.

Gabriel durup çadırın perdelerinden birini kaldırdı ve içeri girmemi işaret etti. Ahşap platform genişleyerek bir daire

şeklini almıştı. Üzeri kumlarla kaplı platform kadife kadar yumuşaktı. Çadırın karşı tarafı açık bırakılmıştı ve okyanusun büyüleyici manzarasını sunuyordu.

Çadırın ortasında küçük bir masa vardı. Üzerine parlak altın rengi örtü serilmiş, altın rengi tabaklar yerleştirilmişti. Parlak kadehler ve çatal bıçak takımları masanın ortasında duran krem rengi, parlak altın güllerden oluşan süsün hemen yanındaydı.

Tüm bu ortam kelimelerle anlatılmayacak kadar güzel değilmiş gibi, bir de masanın yanında duran Fey adam ciğerlerimdeki tüm nefesin tükenmesine sebep oldu.

Atlas arkasına yaslanmış, gülümseyerek beni bekliyordu. Mavimsi yeşil gözleri kayan yıldızlarla parlayan bir gelgit havuzu gibiydi. Bakır rengi saçları omuzlarından dökülüyordu. Ona doğru gidip saçlarını elime dolamamak için kendimi zor tuttum.

O da benimkiyle uyumlu bir kıyafet giyyordu. Aynı ipek kumaş yalnızca vücudunun alt kısmını örtüyordu. Bol kaftanı omuzlarından düşerken açıkta kalan *her yeri* gözlerimin önündeydi.

Bakışlarım bacaklarının kıvrımından kalçalarına doğru çıkarken, istemeden fark ettiğim bacaklarının arasındaki çıkıntıya kaydı. Gabriel boğazını temizlediğinde yerimden sıçradım, Atlas'a bakarken beni yakaladığını fark ettim.

Yine de bakışlarımı çekemiyordum. Bakışlarım Atlas'ın kaslı kollarında ve kıvrımlı karnında gezinip gözlerimle pürüzsüz göğsünü süzerken yanaklarım kızardı. Kaburgalarında dövme falan olmadığı açığa çıkmıştı. Sızlayan parmaklarım tarafından dokunulmayı bekleyen sıcak bronz bir ten vardı sadece.

Açık gömleğinin kıyısından gördüğüm karşımdaki köprücük kemiğine hayranlıkla bakarken, gözlerimiz sonunda

buluşmadan önce yutkununca âdemelmasının hareketini izledim. Bakışları karardı, artık kaftanımın kemerini çözmek istiyordum. Şu an aklımdan geçeni yapsam niyetim çok mu belli olurdu?

Bir anlığına yüzünde beliren ifade, bedenimi tam merkezinden vuran bir ifadeyle yer değiştirdi. Kimse bana öyle bakmamıştı. Tüm bunlar, sert döşeğimde üstümü doğru düzgün örtmeyen gri örtümün altında kıvrılıp her gece hayalini kurduğum bir fantezi gibiydi.

“Lor,” dedi bana yaklaşıp elini uzatarak. “Daha iyi hissetmene çok sevindim.” Gabriel’a bakıp çenesini eğdi. “Yemek için hazır olduğumuzu bildirebilirsin.”

Gabriel hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp çadırdan çıktı. Gitmeden önce omzumun üzerinden bakınca gözlerindeki kurnaz bakışı yakalayabilmişim. Hâlâ Atlas’ın neden benimle ilgilendiğini merak ediyordu, gerçi aynı şeyi ben de merak ediyordum. Ancak Apricia’nın söylediklerini hatırlayınca acaba onu da buraya davet etti mi diye merak etmekten kendimi alamadım. Ben, sadece ona tam gücünü kullanma olanağını vermek üzere burada bulunan bir haraçtım. Amaca giden yolda yalnızca bir araçtım ve kendi amacımdan sapmam gerekiyordu.

“Otur lütfen,” dedi Atlas beni masadaki rahat sandalyelerden birine yönlendirirken. Tenime değen kadife sandalye yumuşacıktı. “Bu akşam çok güzel görünüyorsun.” Gülümseyerek başını eğdi. “Her zaman çok güzel görünüyorsun, Lor.”

Söylediklerine kızarmadan edemedim, ensemde doğru bir sıcaklık yayılıyordu. Ya ilgili ifadesinin samimiliğinden ya da harika bir aktör olmasındandı. Oturduğumda önce bana, sonra kendine bir kadeh şarap doldurdu. Çadırın perdesi aralandığında bir sürü hizmetçi içeri doldu. Ellerindeki buharı tüten büyük tabakları masaya bıraktılar.

Günöte’de geçirdiğim haftalarda artık yemeklerini tanımaya başlamıştım. Bezelyeli safran pilavı. Kremalı, baharatlı tavuk çorbası. Gül suyunda haşlanan balık ve soslara bulanmış kabarık beyaz ekmek. Bunların hiçbirinden sıkılmam mümkün değildi.

Yemekler servis edilince Atlas elini sallayarak hizmetçileri gönderdi. “Bizi yalnız bırakabilirsiniz. Sonrasını hallederiz.” Başlarını eğerek hızla geri çekilen hizmetçiler beni Atlas’la yalnız bıraktı.

“Önce neyi denemek istersin?” diye sordu ben yemeklere bakarken.

“Her şeyi,” dedim nefesim kesilirken. Hoşgörüyü gülüp tabağıma kaşık kaşık yemek doldurdu.

“Bu kadar keyif almanı izlemek harika,” dedi. “Bunların ne kadar kıymetli olduğunu unutuyorum.”

Ağzım pilavla dolu olmasına rağmen konuşmaya başladım. “Tüm bunların Nostraza’yla aynı dünyada olduğuna inanmak zor. Böyle bir eşitsizliği kim kabul edebilir ki? Neden bir kesim bunları diğer kesimden daha çok hak ediyor?”

Atlas dirseklerini masaya dayayarak kaşlarını çattı. “Nostraza’daki insanlar birer suçlu. Katil, hırsız. Ceza çekmeyi hak ediyorlar.”

Boğazım düğümlendi. “Nostraza’daki insanların çoğunun doğduklarında hiçbir şeyi olmuyor,” dedim. Sesimdeki öfkeyi kontrol altına almaya çalışıyordum. “Hayatta kalmalarının tek yolu bu olduğu için çalışıyor ya da öldürüyorlar. Hiçbir şeyleri yok. Ve hiç kimse, ne Aurora Kralı ne de Ouranos’taki diğer hükümdarlar onlara yardım etmek için bir şey yapıyor.”

Atlas’ın ifadesi düşünceli bir hal aldı, çatılan kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Çok fazla mı konuşmuştum? Aşmamam gereken bir sınırı mı aşmıştım? Birisi kralla böyle konuşabilir miydi? Bilmiyordum.

“Gölge’de yaşayan insanlardan farkları var mı?” Herkes oradan geldiğimi düşündüğü için oradaki insanların Nost-raza’daki insanlardan pek de farklı olmadığını varsayabiliyordum.

Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Sana da aynı şey mi oldu? O kadar çaresiz mi kaldın?” Sesi öyle şefkatliydi ki tüm öfke-min kaybolmasına sebep oldu. Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı kucağıma indirdim, gözyaşlarımı tutuyordum.

“Hayır. Neden Nostraza’ya düştüğümü bilmiyorum,” dedim. Bu tam olarak doğru değildi. Atlas’ın niyetini doğru dürüst anlamadan ona gereğinden fazlasını anlatmak istemiyordum. “O zamanlar çocuktum, öncesindeki hayatımı çok az anımsıyorum.”

“Bir çocuğu içeri attılar.” Bunu karanlık bir ifadeyle söylemişti.

“Gölge’de yaşayan çocuklar var mı?” diye sordum. O gölgedeki karanlık yer düşüncelerime sızarken bu görüntülere engel olmaya çalıştım. Tekrar yüzleşene kadar karanlığın varlığını unutmak istiyordum.

“Tabii ki var,” dedi Atlas şarabını yudumlarken. “Ama Gölge bir hapisane değil. İsteyen oradan çıkıp kendine daha iyi bir hayat sağlayabilir. İnsanların nasıl davranacağını ben kontrol edemem.”

Bu kelimeleri öyle rahat bir biçimde söylemişti ki ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum.

“Duvarı ya da muhafızı yok diye oranın hapisane olmadığını söyleyemezsin,” dedim. Artık fazla ileri gittiğimin farkındaydım. Sinirlenip beni gönderecekti. Kimse kralı sorgulayamazdı.

Ancak aklımdan geçenlerin hiçbirini yapmadı. Aksine durup elindeki bir parça ekmeği tabağına bıraktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani aynı durum. Hiçbir şeyin yoksa hiçbir şey yapamazsın. Günlerin sonraki yemeğinin nereden geleceğini ya da geceyi boğazın kesilmeden nasıl atlatacağını düşünerek geçerken hayatını daha iyi bir hale sokacak enerjiyi de, motivasyonu da bulamazsın. Sadece hayatta kalmaya çalışmakla meşgul olursun.”

Atlas tekrar ekmeğini alıp ağzına attı, yavaşça çiğnedi. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim,” dedi. Kelimelerinde bir kayıtsızlık vardı.

“Düşünmediğin belli, burada altın sarayında otururken yoksulluk riskiyle hiç karşı karşıya kalmıyorsun.” Yılanların ansızın uzattığı dilleri gibi, bu kelimeler de dudaklarımdan ansızın dökülmüştü. Atlas bana doğru sertçe bakınca bu sefer fazla ileri gittiğimden endişe ettim.

Bana uzanıp kaftanımı omzumdan itti. Parmaklarıyla tenime dağlanan Nostraza’nın mührünü nazikçe okşadı, hareketsiz kaldım. İtaatsizliğimin cezasını mı çekecektim? Ancak sonra ifadesi yumuşadı. “Teşekkür ederim, Lor.” Elimi avucuna aldı. Büyük olan eli sıcaktı, dokunuşu kollarımın ürpermesine sebep oldu. “İyi bir kraliçe olacağına dair az da olsa şüphelerim vardı ama böyle konuştuğunu duyunca sen önderlik edersen Günöte’nin halkının ne kadar şanslı olacağını fark ettim.”

“Sahiden mi?”

“Evet.” Başını salladı. “Haklısın, Gölge’yi çok az ziyaret ediyorum ve gittiğimde de kimseyle konuşmuyor ya da insanların durumunu anlamaya çalışmıyorum.”

Bu söylediklerine güçlkle inanıyordum. “Yani bu konuda bir şey mi yapacaksın?”

Atlas elimi sıktıktan sonra saçımdan çıkan bir tutamı kulağımın arkasına itti. Parmak uçları yanağımda oyalanırken başparmağıyla elmacıkkemiğimdeki yara izini okşayıp enseme bir ürpertinin daha yayılmasına sebep oldu.

“Yarın ilk iş danışmanlarımı toplayacağım ve ne yapabileceğimize bakacağım.” Gülümsemesi sıcak ve içtendi, Güneş Kralı olmasa bile, bu gülümseme ufukta görülebilecek en parlak şeydi. “Teşekkür ederim, Lor. Hep olduğum Feyden daha iyi biri olacak bir eşe bağlanmayı umut etmiştim.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Bir fark yarattığımı umarken söylediklerinin doğruluğunu tarttım. Aurora Kralı gibi zalim birine benzemiyordu. Ouranos’un tüm hükümdarlarının karanlık bir kalbi olmadığını, kuru bir toz zerresinden fazlası olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Atlas’la fiziksel yakınlığım su götürmez olsa da hâlâ üstü örtülü bazı şeylerin varlığını hissediyordum. Onu daha iyi tanımak istiyordum. Belki de bu kişi bir hayat *kurabileceğim* biriydi.

İşte, o an tacı kazanmaya karşı olan kararlılığım bir anda kehribara dönüşerek sağlamlaştı.

Sadece Tristan ve Willow için değil. Sadece Aurora Kralı’ndan alacağım intikam ve elimden aldığı her şey için değil. Hayatımda ilk kez ben de mutluluğu hak ettiğim için.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Yüzmek ister misin?” diye sordu Atlas. Yemeklerimizi ve her biri bir öncekinden daha leziz ve kremalı olan dört farklı tatlının tadına bakıp keyfini çıkarmıştım. İçi doldurulmuş bir hindiden daha dolu olan midemi tuttum. Sonra buna pişman olabilirdim.

“Yüzmek mi?” Okyanusa bakınca ilk meydan okumayı ve beni avlayıp akşam yemeği yapmak için ellerinden geleni yapan deniz kızına benzeyen yaratıkları düşündüm.

Atlas düşüncelerimin ne yönde ilerlediğini anlamış olacak ki ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı. Elleri kalçalarımaya yöneldikten sonra beni kucağına çekti, kalbim sertçe çarpıyordu.

“Yüzmek,” diye tekrarladı. Geniş eli kaftanımın açıkta bıraktığı çıplak bacağımdaya geziniyordu. Eli bacağımın üst kısmında durunca parmaklarıyla tenimi okşamayı sürdürdü. Diğer eliyle sırtımdan enseme doğru uzanırken çaresizce kalp atışlarımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. “Orada seni incitecek hiçbir şey olmadığına yemin ederim.”

Alaycı bir şekilde gülerken okyanusa baktım. Batan güneşin karşısında içinden mücevherler taşan bir hazine sandığı gibi görünüyordu. Bu kadar güzel görünen bir şeyin tehlikeli olması mümkün değilmiş *gibi*di ama aynı zamanda bu koy

güzeldi. Atlas’a döndüğümde, mavimsi yeşil gözleriyle derin bir şekilde bakarak beni izlediğini fark ettim. Bakışları dudaklarıma inince midem kasıldı.

“Diğerlerini de öptün mü?” diye sordum, ancak anında bu sorumdan pişman oldum. Beni hiç ilgilendirmezdi ve cevabı duymak istemiyordum. Anlam veremediğim bir ifadeyle bana bakmadan önce ifadesi düşünceli bir hal aldı.

“Evet,” dedi net bir şekilde. Göğsüme keskin bir sızı yayıldı. Tabii öpmüştü. Başka bir şey beklememem gerekiyordu zaten. Apricia yalan söylemiyordu. “Sana karşı dürüst olmak istiyorum, Lor. Herkese şans vermeliyim. Haraçların bazılarına diğerlerine olduğumdan daha çok çekiliyorum.”

Parmağımı dudaklarına bastırarak konuşmasına izin vermedim. “Sorun değil,” dedim. “Anlıyorum. Tabii ki karar vermeden önce ‘nabız’ yoklaman gerekiyor.” Koyu renk kaşını kaldırdıktan sonra ağzını açıp harika beyaz dişlerini parmağıma hafifçe geçirdi.

Bir çığlık atarak parmağımı çektim. Elimi göğsüme yaslarırken gülüyordum. O da gülüyordu. Gözleri parlak, gülümsemesi muhteşemdi. Bir an sonra ifadesi sıcak bir hal alınca beni kendine çekti. Kolu sırtımdaydı. Ellerimi omuzlarına koyunca avuçlarımdın altındaki sıcak, sert kaslarını hissettim.

Yüzüm yüzüne çok yakındı. Verdiği hafif nefes dudaklarımı yalayıp geçti.

“Seninle öpücüğümüz favorimdi desem, bana inanır mısın?” diye sordu. Alaycı bir tavırla gülüp altdudağımlı ısırdım. Bunun doğru olmasını umuyordum.

“Hayır. İnanmam. Seni tekrar öpmem için beni ikna etmeye çalıştığına emin olurum.”

Cevabı bir gülümsemeden ibaretti. “İşe yarar mıydı?” Başını eğip beni koyu renk kirpiklerinin altından izlemeye başladı.

“Muhtemelen. Ne de olsa öpücüğümüzün daha iyi olması için pratiğe devam etmeliyiz. Öyle değil mi?”

Gülümsemesi yavaşça genişledi. “Kesinlikle öyle, leydim.”

Alnını benimkine yaslayıp elini kaftanımın altında gezdirmeye devam etti. Kaftanın önünü açtığında kalanı da aranarak çıplak tenimi gözler önüne serdi. Leziz bir ürperti bedenimi sardı, ballı kiraz gibi tatlı bir histi bu. Bakışlarıyla bedenimin haritasını çıkarırken eliyle karnımın altından kaburgalarımın uzandı. Tüylerim ürperdi.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, öyle ateşli bir ifade si vardı ki bacağımdaki kaslar kasıldı. Dudaklarıyla nazikçe benimkileri okşasa da öpücüğü hafifti, yalnızca bir saniye sürmüştü. Ardından iri eliyle başımın arkasını destekleyerek dudaklarımı tüketircesine öpmeye başladı. Dili ağzıma uzandığında inledim, altdudağıma emdi. Kaftanı omuzlarımdan iterken ona yardım ettim. Üzerimden attığım kaftanın yere düşmesine izin verdim. Tamamen çıplak değildim ama üzerimizdeki kıyafetler sınırlıydı ve tenimiz olabildiğince fazla temas ediyordu.

Alçak bir iniltiyle elleri kalçalarımı buldu ve beni kaldırıp bacaklarımı açarak kucağına oturmamı sağladı. Aletinin şaşmaz uzunluğunun baskısını sızlayan kadınlığımda hissedebiliyordum. “Lor,” diye inledi ağzıma doğru. Öpücüğümü zü derinleştirdi. Ellerim omuzlarından aşağı doğru sert kol kaslarına, aşağılara indi. Elleri vücudumda, bacaklarımda, sırtımda aşağı yukarı doğru geziniyordu. Kıçımı sıkıca tutarak beni sertçe kendine bastırdı.

Tırnaklarımı göğsünde gezdirirken kaslarını belli eden kıvrımları okşuyordum. Bacaklarımı alt kısmından tutup kaldırarak beline doladı. Beni çadırın köşesindeki yuvarlak kanepeye doğru taşıdı. Kanepenin üstü yastıklarla kaplıydı.

Beni altın rengi kadife kanepeye bıraktığında, bulut gibi kabarık yastıkların yumuşaklığını tattım.

“Durmamı istersen söyle,” dedi. Dudaklarını boynumun kıvrımından köprücük kemiğime doğru indirirken sesi alçak ve sertti. Ardından aşağı doğru ıslak ve sıcak öpücükler kondurarak inmeye devam etti. Göbek deliğimde durup tekrar yukarı çıkmaya başladı.

“Durmanı istemiyorum,” dedim. Nefes nefeseydim, ellerimi saçlarında gezdirip yüzünü yüzüme doğru çektim. Durmasını asla istemeyecektim.

Konu seks olunca deneyimsiz değildim ama böyle bir mahremiyet ya da vakit lüksüne hiç sahip olamamıştım. Şehvetli yakınlaşmalarımın her biri hapishanenin avlusunda, gizlenilebilecek bir yapının gölgesinde yakalanmamayı umarak acele sevişmelerden ibaretti. Sert ve delirmiş gibi. Çaresiz ve vahşi. Asla nazik ya da özenli değil. Buna hiç vakit yoktu. Hiç kimse beni böyle öpmemiş, bana böyle dokunmamıştı. Daha önce hiç, bir adamın karşısında cırılçıplak kalmamıştım.

“Emin misin?” diye sordu. Bacaklarımız birbirine dolanmış halde yan yana uzanırken alnını alnıma yasladı. “Bunu yapmamam gerekiyor... ama senin yanında kendime engel olamıyorum.”

“Eminim,” dedim. Sözleri göğsüme sıcak bir ümidin yayılmasına sebep olurken parmak uçlarıyla giydiğim kıyafetin dar kumaşının altına uzandı.

“Dahasını istiyorum.” Parmağı hassas karnımın üzerinden kumaşın köşesinde gezinerek göbek deliğimde durdu. Benimle buluşan yoğun bakışlarında şüpheli bir ifade vardı. Madam Odell’in uyarıları aklıma geldi. Kralın kendini kontrol etmesi gerekmeseydi bile, bizim “daha iyisini” yapmamız gerekiyordu. Atlas’ın yüzünü inceledim. Yoğun bakışlarını, dolgun dudaklarını inceledim. Yontulmuş gibi duran göğsünü, sıkı karnını.

Benimkine yaşlı olan sıcak bedeninin gün ışığı ve neşe kokan kokusunu içime çektim.

Gerçekten de Madam Odell defolup gitmeliydi.

Belki bu bir hataydı. Belki kral beni kullanıp bir paçavra gibi kenara atmak istiyordu. Gölge'den gelen pis bir fareydim. Ya da Nostraza'dan, artık hangi hikâyeye inanırsanız. Ancak onun nezaketi bağımlılık yapıyordu. Bana yumuşak dokunuşu, bu dünyada önemli olan tek kişi benmişim gibi hissettiriyordu. Aşınmış bir deniz kabuğu misali, gardımı düşürüyordu. Tüm bunların nasıl olması gerektiğini kimse bana göstermemişti.

Tüm kalbimle sevdiğim ama kendi başına idare edemeyecek iki mahkûm dışında, kimse için bir anlam ifade etmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ellerini derin derin nefes alırken kaburgalarımın gezdirdiyordu.

“Ben de dahasını istiyorum,” diye fısıldadım. Tedbiri elden bırakamazdım. Kazanma şansım ne kadardı? Apricia'ya kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını söylerken doğruyu söylüyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

En azından eve ya da ölüme gönderilmeden önce bu anlık zevkin tadını çıkarabilirdim. Onu istiyordum. Sadece sarhoş edici olmasından değil, aynı zamanda benim de tercihim olmasından. Aero gibi. Ondan önceki adamlar gibi. Kendi adıma verebildiğim kararlardan biri buydu, benim için büyük fark yaratıyordu.

Atlas başını eğip dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. Öpüşü direkt ayak parmaklarıma kadar titrememe sebep oldu. Açmışız gibi öpüşürken göğsümüz ve karnımız birbirine değiyordu. Yüzme kıyafetimizin kumaşı o kadar inceydi ki ten tene sayılırdık. Elleriyle etimi avuçlarken bacağımı beline dayayarak beni geriye yatırdı. Üzerime çıktığında kolları başımın iki yanına uzanmıştı.

Beni tekrar öpüp bedenimde aşağı doğru inmeye başladı. Dudakları indiği yol boyunca tadıma bakıyordu. İri eliyle göğsümü kavrayıp bacaklarımın arasına bastırduğunda nefesim kesildi. Kumaşın üzerinden meme ucumla oynarken sırtım ona doğru kıvrıldı.

“Lor,” diye mırıldandı tenime doğru. “Çok güzelsin.”

Üzerimdeki esnek kumaşı tutup çekince göğsüm açıkta kaldı. Dudaklarıyla meme ucumu sarıp dilini tenimde gezdirmeye başladı. Ellerimi saçlarına gömerken dizlerimi çekerek kalçalarımı ona doğru ittim.

Kumaşla tenimi tekrar örttükten sonra keşfine devam etti. Karnımı, göbek deliğimi öperken dilini karnımın altındaki hassas tende gezdirmeye başladı. Derinlerde onu öyle arzuluyordum ki dudaklarımdan bir inilti firar etti. Nefesinin sıcaklığı tenimde gezinirken alçak sesle güldü.

“Ne istiyorsun Lor?” diye sordu. Sesi buğuluydu, gözlerinde arzu vardı.

Aşağı doğru ona bakınca güzel yüzünü, biçimli omuzlarını süzdüm. Yere inerek dizlerimi araladı. Dudakları bacağımanın iç kısmındaki hassas tene değdiğinde bacaklarım titredi.

“Söyle,” dedi. “Ne istiyorsun?”

Bu konularda hiç utangaç değildim. Ne istediğimi söylemekten çekinmezdim ama güzelliği ve varlığı karşısında ezilmemem mümkün değildi. Tanıdığım herkesten farklıydı. Tüm Feyler böyle miydi? Yoksa ona mı özeldi? Tekrar bacağımanın iç kısmını öptüğünde, başparmağıyla bacaklarımın arasındaki ince kumaşın üzerinden tenimi okşamaya başladı.

Sonunda konuşacak gücü kendimde bulabildiğimde nefes nefese dudaklarımı araladım. “Dokun bana. Bana dokunmanı istiyorum.” Sırıtişi beni kahreden bir hal alınca gözlerine şeytani bir parıltı yayıldı.

“Utangaç davranmayacağını biliyordum.” Sonra istediğimi yaptı. Başparmağıyla kumaşın altına uzanıp sıcak, arzu dolu kadınlığımı buldu. Klitorisimi okşamaya başladığı an nefesim kesildi. Kanıma bir sıcaklık yayıldı. Kuş tüyü gibi hafif dokunuşuna karşı kanepede kıvrandım, aradığım rahatlığı bulmaya çalışıyordum. Ancak beni olduğum yerde tutarak işkencesiyle beni doruğa sürüklemeye devam etti.

Alçak sesli iniltisi resmen bir hırıltıyı andırıyordu. Elini çekerek beni yapayalnız bıraktı. Ardından beni bacaklarımdan tutup kanepenin köşesine doğru çekti. Hiç vakit kaybetmeden parmaklarını altımdaki kumaşın kenarına uzatıp tenimi açıkta bıraktı. Bacaklarımı genişçe açtığında bu hiç de alışık olduğum bir durum değildi. Bir yanım kendimden geçmişçesine kapanmak üzereyken, diğer yanım durmasını hiç istemiyordu. Beni tamamıyla yutmaya hazırlanan altın renginde aç bir kaplan gibi bana bakıyordu.

Tek kaşını kaldırarak bana baktığında dudağının kenarı kıvrılmıştı, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Birdenbire başını eğip dilini rahatça kadınlığıma uzattı. İnledim, bunu tekrar ettiğinde kalçalarım kanepeden havalandı. Dili ıslak kadınlığımı keşfederken harika hissettiren bir nokta keşfetti.

“Ah, Zerra aşkına,” diye inledim. Parmaklarımla saçlarını avuçladığımda tenimde enfes daireler çizerek sabrımın sınırlarını zorlamaya devam etti. Dahasını istiyordum. Bu hissi iliklerimde hissetmek istiyordum. Kalçalarımı kaldırıp öne doğru iterken ona sürtünmek için çırpınıyordum. Atlas zevk dolu boğuk bir ses çıkararak isteğime razı oldu. Parmağını içime itip de inlediğimde, bana gösterdiği ilgi gitgide arttı.

Tenimde ziyafet çekmeye devam ederek içime ikinci parmağını soktu. Parmaklarını kıvrıp vücudumu titreten bir his yaratırken ileri geri hareketine devam ediyordu. Doruğa o kadar yaklaşmıştım ki başımı geriye atarak doyumsuzca

inledim. Doruktan düşmek üzere olduğumu hissedince bir anda parçalara ayrılırcasına inledim ve çarpan dalgalar kadar kuvvetle boşaldım.

Atlas bacaklarımın arasından çekilmeden, titrememin durmasını beklerken bacaklarıma küçük öpücükler kondurdu. Sonunda nefesimi düzenleyebildiğimde kaslarım pelte gibiydi, geri çekilip üzerime uzandı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kendi tadımı dudaklarından alabiliyordum, bu tuhaf ama erotikti.

“Vay canına, harikaydı,” dedi. Dudakları boynumun kıvrımındaydı. Başımı eğip aletine uzandım. Kıyafetinin kumaşının altında şişmiş ve zonkluyordu. Ona dokunmak istiyordum. Onun bana yaptığı gibi tadına bakmak istiyordum. Bir anlığına onu tutunca gözlerini kapatıp başını geriye attı. Elimi aşağı yukarı hareket ettiriyordum.

Ancak sonra nazikçe bileğimi tutarak başını iki yana salladı. “Hayır, gerek yok.”

“Ama...” Bir öpücükle beni susturduktan sonra elleriyle yüzümü kavradı.

“İmtihanlardan sonra bunun için bolca vakit olacak. Bugün seni memnun etmek istedim.”

Gözlerimi kırptım, anlamıyordum. Önce beni boşaltmasına rağmen kendi zevkinin peşinden koşmayan bir adamla daha önce karşılaşmamıştım. Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştı. “Yüzmeye gidelim demiştim.” Uzanıp çıkardığı çamaşırımı bacaklarımdan geçirdikten sonra yukarı doğru çekti.

“Hadi,” dedi. Kaftanını çıkarıp sandalyeye attı. Kaslı geniş sırtı tüm görkemiyle karşımdaydı. Beni reddedişi o kadar aklımı karıştırmıştı ki kıpırdayamadım. Arkasını dönüp omzumun üzerinden bana baktı. “İyi misin, Lor? Her şey yolunda mı?”

Bana doğru gelirken endişeyle kaşlarını çatmıştı. Başımı iki yana salladım. “Hayır, evet. Yani evet, ben iyiyim ve tabii ki her şey yolunda. Sadece... İnanılmazdı.” Sırtarak elini uzattı. Beni yerimden kaldırarak elime bir öpücük kondurdu.

Ardından göz kırptı. “Suya kadar yarışalım.”

Tek kelime daha etmeden elimi bırakıp çadırdan dışarı fırladı. Omzunun üzerinden bana bakarken gülümsüyordu.

“Hey!” diye bağırıp peşinden koşmaya başladım, onu yakalamaya çalışıyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Diğer altı haraçla yanımızda muhafızlarımızla büyük bir kapıdan girdiğimiz stadyum davulların sesi, sohbetler ve gürültüyle doluydu. Gabriel ince deri zırhını giymişti, sarı saçlarını yüzünden geriye çekerek toplamıştı. Güçlü çenesini sıkıyor gibi duruyordu. Ucu zehirli okların atış hattındaymı-sız gibi stadyumun ortasına geçtik.

Gökyüzü her zamanki gibi açık bir maviye bürünmüştü ve altımızdaki zemin çakıl taşlı ve çamurluydu. Stadyum devasaydı. Binlerce insan etrafımızda yükselen tribüne yayılmış, tezahürat yaparken bedenleriyle resmen bir perde oluşturmuşlardı. Gabriel bir imtihanın şehirde yapılacağını söylemişti, bugün büyük gündü. Günöte vatandaşlarının bu anı beklediği bana söylenmişti. Bahis oynamışlar, gece boyu sürecek partiler organize etmişlerdi. Bugün tatildi ve herkes gündelik işiyle görevinden azat edilmişti.

Bardaklarındaki kalitesiz biranın fütursuzca çenelerinden aktığını görebiliyordum. Herkes kelimenin tam anlamıyla anın tadını çıkarıyordu. Ortamdaki ruh hali şen ve hayat doluydu, ancak bugün içimizden biri ölebilirdi de. Sanırım bu onları alakadar etmiyordu. Stadyumun ortasına konumlandırılan uğursuz mekanizmayı süzerken birimizin ölebileceği düşüncesi zihnimde daha da pekişti.

Büyük tahta kirişlerden yapılan mekanizma bir sürü bıçak ve kılıçla süslenmişti, ağır çuvallar Yeni Yıl süslerine benzer derilerle dikilmişti. Bu garabet alet derin, siyah bir kuyuya benzer alanın üstüne konumlandırılmıştı.

“Bu nedir?” diye sordum Gabriel’a. Bakışlarım mekanizmanın parlayan köşelerinde gezinirken iyi niyetle tasarlanmış olmadığı açıktı.

“Bir düellocu,” dedi. Sesi acımasızdı.

“Ne?”

Derin bir nefes verip bana döndü. “Bir engel parkuru. Açtıkları zaman o çuvallar sallanıp kılıçlar savrulmaya başlayacak. Siz geçmeye çalışırken sizi düşürmek üzere tasarlanmış.”

“O kuyuya düşürmek üzere.” Karanlık boşluğa bakarken midem altüst olmuştu.

“O kuyuya düşmek üzere,” diye tekrarladı Gabriel.

“Sanırım birilerinin o kuyudan çıkmasını beklemiyorlardır.”

Gabriel ağzını açsa da hemen kapattı. O an stadyum vahşi bir hırıltı sesiyle doldu. Sohbet sesleri kesilirken binlerce tedirgin bakış önce birbirini süzüp ardından gölgede kalan kuyuya çevrildi. Boğazıma yükselen safrayı yuttuğumda, Ha-lo’yla bakışlarımız ortak bir korkuyla birbirine değdi.

“Öleceğim,” diye fısıldadım.

“Muhtemelen,” dedi Gabriel. Ona ters bir bakış attım.

“En azından bana inanıyormuşsun gibi davranabilirsin.”

Gabriel sırtıttı. Benimle tek heceli kelimelerle konuşmaya en azından son vermişti ama yine de Lor hayran kulübünün adaylarından biri olmadığı da kesindi. “Hadi bakalım, haraç. İkimiz de oraya düşmeyecek kadar akıllı olduğumu biliyoruz.” Gözlerimi kıstım, az önce hakarete mi uğramıştım, yoksa övülmüş müydüm, emin değildim.

“Şerefsizin tekisin,” diye mırıldandım. Gabriel gülerken dikkatimi tekrar düellocuya vermiştim.

“Öyle olsun.”

Konuşmalar kaldığı yerden devam ederken, sanki bu etkinliğin ehemmiyetini sonunda aldırıışsızlıklarının ötesinden anlayabilmiş gibi, insanlar daha sakin bir ses tonuyla devam ediyordu. Trampetler çalındığında ve stadyumun ucundaki kapı açıldığında konuşmalar tamamen kesildi. Bu sefer Atlas tüm maiyetiyle içeri girdiğinde alkışlarla bağırışlar yükseldi. Kalabalığa hafifçe eğilerek selam verip stadyumun karşısındaki gölgeliğe geçmeden, yüzüne o güzel gülümsemesi yayılmıştı.

Sahildeki akşam yemeğimizin üzerinden birkaç gün geçmişti ve o zamandan beri onun tarafından beğenilmenin ne kadar harika olduğunu düşünmeden bir anım bile geçmemişti. O akşamın kalanını okyanusta geçirmiştik, yıldızlar yükselene kadar yüzmüştük. Bana çadırında veda edip de Gabriel’in şerefsizlik yaparak iğneleyici bakışlarıyla beni odama bırakmasından sonra onu hiç görmemiştim.

Atlas ertesi sabah bana devasa, altın rengi bir gül buketi göndermişti ve üzerinde el yazısı bir not vardı. *Harika akşamımız için teşekkür ederim. Tekrarlamak için sabırsızlanıyorum.* Bu jesti, sanki gün ışıklarını yutmuşum gibi içimi ısıtmıştı. Bu kadar önemli, güçlü, hoş biri daha önce benim için hiç çaba sarf etmemişti. Sanki ne hissettiğimi ve düşündüğümü sahiden önemsiyordu.

Atlas ve maiyeti stadyumda ilerlerken her zamanki gibi saçlarını omzundan atıp kralı arsızca süzen Apricia’ya baktım. Atlas bize gülümseyerek döndüğünde, bakışları diğerlerimize kıyasla Apricia’nın üzerinde daha fazla oyalanmıştı. Bu canımı yaksa da kendime ilgisine kapılmam gerektiğini hatırlattım. Bir yarışmadaydık ve ben de diğer yarışmacılardan biriydim. Hatta kazanma ihtimali en düşük olandım.

Apricia kalanımıza ukala bir şekilde bakınca aralarında ne geçtiğini merak ettim. Acaba Atlas onun da bacaklarının

arasının tadına bakmış mıydı? Onun da dokunuşlarını reddetmiş miydi? Başımı iki yana sallayarak dikkatimi toplamaya çalıştım. Üstesinden gelmem gereken bir meydan okuma vardı ve şu an önceliğim ölmemektir.

Üstat Borthius her bir kelimeyi vurgulayarak konuşurken sesi kalabalığı aşıyordu. Düelloçudan geçmemiz gerekiyordu ve bu sırada düşmemeliydik. Stadyum zeminine düşersek diskalifiye olacaktık. İyi haber şuydu ki en azından ertesi günü görebilecek kadar yaşama fırsatımız olacaktı.

Ancak kuyuya düşersek aşağıda bekleyen *thogrul*'un yemeği olacaktık. Üstat Borthius'un söylediklerini desteklemek istercesine yaratık tekrar kükreyerek tüm stadyumu titretti.

Hayatımda çok fazla zorluğun üstesinden gelmiştim ama bu meydan okumalar sahip olduğum tüm azmi sınıyor gibiydi. Geçmişte yaşadığım hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Uzuvarım titriyordu. Derin bir nefes alarak hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bir an sonra diğer altı haraçla birlikte arenanın diğer tarafına götürüldük. Bugün herkes ince deri bir zırh, pantolon, yelek ve çizme giymişti. Kimse tekrar aynı hataya düşmemiştir.

Karşımdaki mekanizmayı incelediğim sırada yapılan bazı açıklamaları kaçırmıştım. Mekanizma ahşaptan yapılma büyük ve tehlikeli bir örümceğe benziyordu. İlk engelde üzerinden sallanan kolların sarktığı uzun bir dizi giriş vardı. Her bir kolun ucunda deriyle kaplanmış, devasa bir damla şeklinde olan bir yastıkçık vardı. Metronom ritmiyle farklı yönlerde öne arkaya sallandıkları için amaçları bizi düşürmek olsa gerekti.

Apricia sıranın önüne geçti. Uzun saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmıştı, demek bir saç lastiği vardı. Yine de bu durum saçlarını omzundan atıp bana doğru memnuniyetsiz bir bakış atmasına engel olmamıştı.

Bir saatimiz vardı. Vaktinde düello cudan geçmeyi başarır-sak üçüncü meydan okumaya geçecektik. Başaramazsak da oyun dışı kalacaktık.

Omuzlarımı öne geriye oynatarak içimde kalan dayanıklılığa ulaşmaya çalıştım. Bunu yapabilirdim. Haraçların hiçbirisi bu ödülü benden daha çok hak etmiyordu.

Oyunun başladığına dair işaret duyulduğunda Apricia hiç vakit kaybetmeden platformun üstüne çıktı. Tek seferde yalnızca bir kişi geçebilirdi. Neden en öne geçmek için zorbalık yaptığını böylece anlamıştım. Bense geride kalmış, diğerlerini izleyip hatalarından ders çıkarmanın daha kolay olacağına karar vermiştim.

Apricia dar girişin ucunda durup bir ayağını diğerinin önüne attı. Kollarını bir akrobat misali iki yana açtı, dengesini bulunca ilk sarkacı koşarak geçip durdu ve bir sonrakinin yolundan çekilmesini bekledi. Aynı şekilde devam ederek kolaylıkla sonraki iki sarkacı da geçti. Dördüncüye, yani sonuncuya geldiğinde ise sendeledi, ayağı kayınca stadyumda herkes nefesini tuttu. Ancak iyi eğitim aldığı açıktı, kolaylıkla kendini toplayıp platformun uzaktaki ucundan indi.

Rahat bir nefes aldım. Apricia için endişelendiğimden değil, bu platformu geçmenin mümkün olduğunu gördüğüm için cesaretim arttığından rahatlamıştım.

Sırada Apricia'nın arkadaşı Hesperia vardı. O da engeli aşp diğerine geçti. Tesni ve Halo da geçerken kendi sıramı beklemiştim. Ardından sıra bana geldi. Eğilip kollarımı iki yana açmış şekilde ahşabın üzerinde durduktan sonra ilk sarkacı geçtim ama durmadım. Diğerlerini izlerken, eğer doğru ritmi bulursam dengemi kaybetmeme sebep olacak şekilde sendelemeden bitirebileceğimi fark etmiştim. Bir risk sayılırdı ama zaten geride kalmıştım.

Hızımı arttırarak sonraki sarkacın geçişini hesapladım ve ikinciyi, sonra da üçüncüyü hallettim. Gabriel'in bana verdiği eğitimden mi, yoksa Nostraza'da odaklanmayı öğrenerek geçirdiğim yıllardan mıydı, bilmiyordum ama kendimi mekanizmanın ahengine kaptırmıştım. Farkına bile varmadan sona ulaştım.

Platformdan indiğimde öyle hafiflemiştim ki bayılabildim. Uzuvarım kış bahçesinde yetişen çiçekler gibiydi. Nefes nefese gözlerimi kapatıp ellerimi dizlerime dayadım ve soluklanmaya çalıştım. Bir çığlık yankılandığında arkamı döndüm. Griane sarkaçlardan birine sarılmış haldeydi. Çığlık atmaya devam ederken bacaklarıyla kollarını mekanizmaya sarmıştı. Her bir sallanışında sarı saçları havalanıyordu.

Kılıç ve bıçaklarla çevrili dönen bir sütun olan sonraki engele baktım. Apricia çoktan engeli aşmıştı ve Hesperia da diğer tarafa geçmeye çalışmakla meşguldü. Devam etmem gerekiyordu. Bu bir yarışmaydı. Diğer haraçlar benim sorumluluğumda değildi ve zaten Griane de sürtüğün tekiydi.

Griane tekrar çığlık atınca *thogrul* aşağıdaki kuyudan daha yüksek sesle kükredi. Resmen yaratığın leziz yemeğin kokusunu almış gibi dudaklarını yaladığını hissedebiliyordum. Platformda dizlerimin üzerine çökerek Griane'e doğru uzandım.

"En yükseğe çıktığında atlamam lazım," diye bağırdım. Kuyuya düşmeden sarkacın ötesine geçmesi mümkün değildi ama doğru zamanda hareket ederse kuyuyu ıskalayıp stadyumun zeminine inebilirdi.

Ona tekrar bağırdım. "Griane, düşmeden önce atlamalısın!" Söylediğim şeyi idrak ederken korku dolu bakışları benimle buluştu. Güzel yüzünden gözyaşları dökülürken başını iki yana salladı. Dudaklarını oynatarak *yapamam* dediğini fark ettim.

"Yapmak zorundasın! Yapmazsan düşeceksin." Sarkacı izledim, hareketlerini hesaplıyordum. "Üç kadar sayacağım ve mümkün olduğunca uzağa zıplayacaksın! Anladın mı beni?"

Griane hiçbir şey söylemedi. Elleri kaymaya başlarken deri mindere sarılmaya çalışıyordu. Daha fazla tutunamayacaktı. “Griane!” Bu sefer onaylarçasına başını sallamıştı. Gözleri irileşmiş, rengi atmıştı.

“Tamam. Ben sayacağım. Hazır mısın? Bir... İki...” Sarkacın en üst noktaya ulaşmasını bekledim ve bağırdım, “Üç!”

Griane emrimi yerine getirirken cesaretini tamamen toplamış olmalıydı çünkü sarkacı bırakıp bedenini yukarı doğru itti. Bedeni yükselirken nefesler tutuldu, onu güvende tutacak hattı takip ederek süzülürken zaman durmuş gibiydi. O kadar uçtaydı ki başaramayacağından korktum. Yumruklarımı sıkarken adımlarımla onu takip ettim.

Çarparak yere düştüğünde yalnızca ayakları uçta kalmıştı. Yere iner inmez çığlık attı, koluna sarıldım. Kalabalık da çığlık atıyordu. Kalkmasını söylüyorlardı. *Thogrul* uzanıp onu kapmadan önce kuyunun ağzından çekilmesini haykırıyorlardı. Kendini öne çekerek yere yığıldı. Kalabalık desteklercesine tezahürat yaparken alkışlar her tarafa yayıldı.

Elimi göğsüme götürerek bir nefes verdim. Ancak devam etmem gerekiyordu, bu yüzden diğer engele ilerledim.

Bir düzine uzun kılıç yavaşça silindirin üzerinde dönüyordu. O sırada geçmeye çalışan Tesni bedenini kılıçlara uyacak şekilde eğip büktü. Tamamladığında yüzü terle parlıyordu ve kollarıyla bacaklarında oluşan kesiklerden küçük kan damlaları akıyordu.

Kendi sıram için hazırlanırken ileriden bir çığlık dikkatimi dağıttı.

Bir beden düelloğunun üzerinden düşüyordu. Apricia’nın yordakçılarından biri olan Hesperia olmalıydı. Bedeni ahşap platforma çarpıp oradan sekerek kollarıyla bacakları açık bir halde düşerken parlak kırmızı saçlarını görür gibi olmuşum.

Aşağıdaki kuyuya doğru yuvarlanmaya devam ettiği sırada vahşice bir çığlık attı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Stadyuma bir sessizlik yayıldı. Hesperia'nın son ılığı havada yankılanarak kesilirken kalabalık şok içindeydi. Bir an sonra kırılan kemiklere, parçalanan ete ve birbirine çarpan dişlere ait olduğu kuşkusuz olan bir ses duyuldu. Hareket edemedim, korkuya kapılmıştım. Nihayet. Sonunda Hesperia'nın iniltileri kesildi. Bir haraç daha ölmüştü.

Düelloğunun bölmelerine baktığımda, Halo ve Tesni'nin yukarıdaki platformlarda olduğunu gördüm. Bakışlarımız buluştu, azmim parçalara ayrılırken her şeyin tehlikede olduğuna dair zalim bir farkındalıkla birbirimize baktık.

Neden burada olduğumuzu kolayca unutup Günöte'nin refahına kapıldığımız anlar oluyordu. Atlas'la akşam yemeğimizi düşününce, asıl amacımı unutacak kadar acı gerçeklerden uzaklaşmıştım. Hayale kapılmış bir aptal gibiydim. Buraya iradem dışında getirilip sonucunda ölebileceğim bir yarışmaya sokulmuştum.

Bir çan çaldı. Hesperia'nın yasını tutmak için daha sonra vaktim olacağını bana hatırlatıyordu. Vaktimizin ilk çeyreği geçmişti. Devam etmemiz gerekiyordu.

Omuzlarımı esneterek yüzümü dönen kılıçlara çevirdim. Nostraza'dayken gardiyanların kılıçlarına karşılık defalarca

silahsız mücadele etmem gerekmişti. Yıllar önce dört şeref-siz etrafımı sarıp kılıçlarını bana doğru savurarak kahkahalar atarken bir kaza yaşanmıştı. Sırf eğlenmek için eğilip büküleyim diye tenimi çizikler içinde bırakmışlardı. O zaman hayatta kalmıştım, şimdi de hayatta *kalacaktım*.

Kalabalık tekrar tezahürat yapmaya başlamıştı bile. Yaratık, yükselen iğrenç seslerle Hesperia'nın cesedinin tadını çıkarırken kalabalığın gürültüsü de artıyordu. Boğazımdan safra yükselirken kendimi kusmamaya zorlayarak karnımı tuttum.

Zerra'ya çaresizce dua ederek ellerimi yumruk yaptım ve koşmaya başladım. *Eğil. Dön. Zıpla. Tekrar dön. Kaç. Eğil.* Tekrar ve tekrar, bir suikastçının titizliğiyle bana doğru gelen her bir kılıca odaklanarak kaçtım.

Acı. Kendini sol bacağımda hissettiriyordu. Dişlerimi sıkarak acıyı bastırdım. *Odaklan,* diye hatırlattım kendime. Neredeyse geçmiştim. *Zıpla. Adım at. Eğil. Dön.* Son atlayışımı yapıp inleyerek diğer tarafa düşmeden önce bir kılıç ayağıma denk gelmişti.

Birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey, güneşin ısıttığı ahşabın üzerinde uzanıp zar zor aldığım nefesimi düzenlemeye çalışmaktı. Ancak acı, sanki ateşten bir kırbaç yemişim gibi bacağımdan yayılıyordu. Kan kaybediyordum. Çok fazla. Bir kılıç pantolonumu kesip bacağımın etli kısmında derin bir yara açmıştı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Hareketlerim yavaştı. Yeleğimin altındaki ince beyaz gömleğimin kolundan biraz kumaş koparıp bacağıma sardım. Ardından bir düğüm attım. Çok uzun süre dayanmazdı ama iş görürdü.

Neyse ki çıkarken ayağıma çarpan kılıç hasar bırakmamıştı. Deri çizmemde bir kesik vardı ama tenime ulaşmadan kurtulmuştum. Küçük bir teselliydi.

Çan çaldığında mekanik titreşim neşeyle vaktimin daraldığını gösteriyordu. Vaktimin yarısı geçmişti. Devam etmem gerekiyordu.

Temkinli bir şekilde yerimden kalkıp yaralı bacağımı kontrol ettim. Her adımında acı bacağıma doğru yayılıp kaburgalarım ve omzuma vuruyordu. Yüzümü buruşturup dudaklarımı birbirine bastırdım. Alnımdan ter damlıyordu. Diğer haraçlar birer karınca gibi üst tarafta ileri geri hareket ediyordu. Zorlayarak kendimi ileri ittim ve sallanan halattan merdivene tırmanarak Hesperia'yı ölüme gönderen engelle karşılaştım. Bu sefer ağırdan almak akıllıca bir strateji gibi geldi.

Dikkatlice bir ayağımı kirişe atarak gücünü test ettim. Bacağımın ağrısını görmezden geliyordum. Kiriş sağlamdı ve ağırlığım altında oynamamıştı. Ayağımın genişliği kadar olan kirişe odaklanarak kendimi ileri doğru ittim, kollarımı dengemi sağlamak için iki yana açmıştım. Tüm sesleri susturmak istiyordum. Dikkatimi dağıtan her şeyi.

Kalabalık artık daha da sarhoştı. Şişen bir balon gibi artan gürültü her yanıyı sarıyordu. Zerra aşkına, herkes çenesini kapatmalıydı. Atlas'ın aşağıda beni izlediğini ya da Gabriel'in yüzünde ona tokat atmak istememe sebep olacak kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beklediğini düşünmemeye çalıştım.

Bir adım ve sonra bir adım daha attığımda kirişin ortasına kadar gelmiştim. Gabriel bu hafta bana saatlerce denge çalıştırmıştı. Bir şeyler mi biliyordu acaba? Yoksa bu askerler için standart bir talim miydi? Ne olursa olsun ona minnet borçluydum. Hem de gördüğüm en büyük şerefsiz olmasına rağmen.

Stadyumun zemininden yüksekte esen rüzgâr dengeme meydan okuyarak sıcak yanaklarımı serinletiyordu. Her bir adımda bacaklarım zonkluyor, pantolonum kanla sırılsıklam oluyordu.

Odaklan, Lor.

Birkaç adım daha atarak neredeyse yolun üçte ikisini tamamlamıştım.

“Lor!” Birisi adımı seslenince gözlerimi kırıştırdım. Kendimi kıpırdamamaya zorladım. Duymazdan gelmeye, devam etmeye çalıştım. “Lor! İmdat!” Tekrar yükselen ses Willow’unkine çok benziyordu. Willow’un bir gardiyan tarafından dayak yiyip çığlık atarak bana seslendiği an aklıma gelince ölümcül bir hata yaparak sese döndüm. Bu o değildi. Tabii ki değildi ama konsantrasyonumu bozup ayağımın kayması için yeterliydi. Diğer ayağım da kayınca düştüm, kiriş bacaklarımın arasına çarparak omurgama sert bir sancının saplanması sebep oldu.

Gövdeme ve bacaklarıma doğru yayılan acıyla inlediğimde orada öylece duruyordum. Dünyanın başka bir açıda döndüğünü fark etmem biraz vakit aldı. Kayıyordum. Bedenimi ileri atarak tam ters döndüğüm sırada kirişe sarıldım. Şimdi ağaçtaki bir tembel hayvan gibi bacaklarımı ve kollarımı ahşaba sarmış halde duruyordum.

Altımdaki canavar sıcak ve kokuşmuş nefesi beni kana susamış bir özlemle sararcasına kükredi. İştahı açılmıştı, bir atıştırmalık daha istiyordu.

Bacağımdaki yara, sanki kendi nabzı varmış gibi atıyordu. Kan kaybediyordum, kollarım güçsüzleşmişti, titriyordum. Kendimi döndürebilmem gerekiyordu. Gözlerimi sıkıca yumarak derin ölçülü nefesler almaya başladım. Korkudan ağlamak ve bağırarak istiyordum ama bunun için sonra nasılsa vaktim olurdu.

Öyle olmasını umuyordum.

Titreyen uzuvlarımı sakinleştirerek kendimi kirişe yaklaştırdım. Kollarım ve bacaklarım resmen çığlık atarak bu eyleme karşı koyuyorlardı. Bacağımdaki yaraya rağmen bunu

nasıl yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Bu yüzden acıyı bastırıp devam ettim. Toplayabildiğim her bir parça güçle kollarımı kirişin yan tarafına doğru doğrultmak için kullandım. Dişlerimi sıkarak bacaklarımı da aynısını yapmaya zorladım. Üste çıkmaya çalışıyordum. Yaralı bacağımı oynattığımda gözlerim bir anlığına karardı. Ancak tüm gücümü bilincimi kaybetmemek için kullandım. Bayılırsam işim biterdi. Elveda, Lor.

Ama yeterince güçlü değildim. Bunu yapmam fiziksel olarak mümkün müydü, onu bile bilmiyordum. Bacaklarım kayınca bir çığlık attım. Geriye doğru düşünce tüm gücümü toplayıp tekrar kendimi yukarı çektim. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum. Birisi soracak olursa da onlara yalnızca Zerra'nın kutsal elinin beni sırtımdan itip nazikçe bana destek olduğunu söyleyebilirdim.

Ancak işte buradaydım, tekrar üste çıkmıştım. Mutluluktan ağlayabilirdim.

Pozisyonumu sağlama aldıktan sonra bacaklarımla kollarımı yengeç misali kirişe sardım. Göğsüm o kadar kasılmıştı ki zar zor nefes alıyordum. Bacağımdan akan kanın kendimi ileri doğru sürdüğüm sırada ahşapta bıraktığı vıcık vıcık sesi duyabiliyordum. Bir tırtıl misali üst bedenimi oynattım ve sonra da alt bedenim için aynısını yaptım. Kalkmaya cesaret edemiyordum, denersen dengemi kaybetmekten korkuyordum. Tribünden yükselen kahkahalar gülünç göründüğümü tasdikliyordu. Bakışlarım öfkeli bir hal aldı.

Lanet olası insanlar. Lanet olası aşağılayıcı deneyim.

Sonunda platformun diğer ucuna ulaştım. Acıyla kalkmayı başarıp sonraki engele baktım. Sonraki platformda yükselen bir silindir daha vardı. Üzerlerinde tırmanmayı sağlayan küçük çıkıntılı tutamaçlar bulunuyordu.

Halo silindirin altında durmuş, yüzeyini inceliyordu. Yaklaşırken bana baktı. Bakışları bacağımdaki uydurma bandaja

inip sonra yüzüme döndü. Dudaklarını kararlı bir ifadeyle birbirine bastırıyordu. Benden daha iyi durumda görünüyordu. Sadece kollarıyla yanaklarında birkaç morluk ve çizik vardı.

“İyi misin?” diye sordum. Bacağımdaki acıyla yüzümü buruşturduğumda, sesim çatallaşmıştı.

“Sanırım senden iyiyim,” diye cevap verdi yavaşça.

“Neden orada dikiliyorsun?”

İfadesi kararsızdı. Konuşmak için ağzını açtığında çan tekrar çaldı. Vaktimizin üç çeyreği dolmuştu.

“Hadi,” dedim. “Devam etmemiz lazım.”

Uzanabildiğim en yüksek tutamaca tutunup kendimi yukarı çektim. Birkaç metre tırmandıktan sonra tedbirli bir ifadeyle beni izleyen aşağıdaki Halo’ya baktım.

“Geliyor musun?” diye sordum. Neyi beklediğinden emin değildim. Elleriyle oynayarak, sanki bir şey arıyormuş gibi arkasına baktı. Ardından önünü döndüğünde kaşlarımı çatıttım. İfadesinde bir şeylere karar verdiğini fark ettim. Başını iki yana salladıktan sonra tutamacı tutarak kendini duvara doğru çekti.

“Hemen arkandayım,” dedi. Başımla onayladım. Tırmanmaya devam ederken sarılı olduğumuz sütundaki tutamaçlardan yolu izliyorduk. Tepeye ulaştıkça tutamaçlar gittikçe birbirinden uzaklaşmaya başlamıştı, sınırlarımızı zorluyorlardı. Halo tüm bu süre boyunca yanımdan ayrılmamıştı. Biriyle birlikte olmak iyi hissettiriyordu. İmtihanlar boyunca etrafım hep birileriyle sarılıydı ama yine de hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Çok az konuşup hareketlerimize konsantre olsak da Halo’da bir şeyler vardı. Tavrı beni düşündürüyordu. Tepeye ulaştığımda kendimi yukarı çektim. Ardından platforma uzanıp arkamı dönerek yolun kalanında yardım etmek için elimi Halo’ya uzattım. Parmaklarım acıyordu ve kızarmışlardı,

uzuvlarım titriyordu. Bacağımdaki yaranın kanamasının en azından şimdilik azaldığını düşünüyordum.

“Lor,” diye fısıldadı aşağıdan bana doğru yaklaşırken. İfadesi anlaşılmazdı. “Bu yarışmada bana yardım etmen lazım.”

“Ne?” diye sordum. Onu yanlış duymuş olmalıydım. “Neden?”

Başını iki yana salladı. Koyu renk gözleri yaşlarla dolmuştu. “Artık buna katlanmak istemiyorum.”

“Anlamadım.”

“Şu an açıklayamam. Lor, ayağım kaymış gibi yapacağım. Beni yakalamaya çalış, tamam mı?” Aşağıdaki zemine baktı.

Bu saçmalıktı. Neden bahsediyordu böyle?

Ancak ne söylemek istediğini sormadan söylediği gibi yaptı ve ayağı kaydı. Duvardan birkaç santim kaydığında aşağıdaki bir tutamacı yakaladı. Fikrini mi değiştirmişti, yoksa rol mü yapıyordu bilmiyordum ama kaymaya devam ederken çığlık atıyordu. Onu yakalamaya *çalışmadım*, aksine onu *yakaladım*. Tam düşmek üzereyken elimle bileğini kavradım.

“Halo!” diye bağırdım elimden kaydığı sırada. Diğer elimle sıkıca platformu tutmuştum. Daha iyi tutabilmek için köşeye doğru kaydım. Sallanan vücudunu kendime doğru çekmek için yerden destek alıyordum.

“Bırak!” diye bağırdı. “Kaymışım gibi yap. Yere atlayacağım.” Bacağını kıracağı bir yükseklikteydik ama en azından hayatta kalırdı. Ancak kuyudaki canavar hemen altımızdaydı ve aramızda çok mesafe yoktu. Belki kendini öne doğru atarsa kurtulabilirdi. Ancak onu bırakırsam direkt kuyuya düşerdi.

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından. Elimden kayıyordu, ikimizin eli de kan ter içinde kalmıştı. “Delirdin mi? Başarmazsın.”

“Lor,” diye yalvardı. “Lütfen.”

Onu daha da sıkıca tutarken direkt gözlerinin içine bakıyordum. “Neden böyle yaptığını ya da neden durmak istediğini bilmiyorum ama bunu yapamazsın. Seni bırakırsam öleceksin. Atlayamayacağın kadar uzak. Halo. Lütfen. İzin ver seni yukarı çekeyim.” Ağırılığıyla beni aşağı çekerek ikimizi de düşme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu. Zemin hareket edince dişlerimi sıktım. “Halo!”

Koyu renk gözlerindeki endişeli bir ifadeyle sonunda aşağı ve etrafına baktı. Ne söylediğimi tam olarak anladığı anı gördüm. Gözleri kapalı olmasına rağmen benim idrak edemediğim bir şekilde kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Bir ayağını duvara dayayıp kendini yukarı çekerken hiçbir şey söylemedi. Kalan tüm gücümü kullanarak onu platforma çektim.

İkimiz de soluklanmak için durduğumuzda gözlerime bakmıyordu. İkimizi de öldürtmek üzere olduğu bu saçma hareketi yüzünden onu azarlamayacaktım. İçimden bir ses zaten kendini kötü hissetmeye başladığını söylüyordu. Ayağa kalkabileceğimi hissettiğimde ona döndüm, “Hadi gidelim.”

Zaman daralıyor olmalıydı. Çan çalarak son dakikalarımızı hatırlattı. Neyse ki bir engel kalmıştı ve o da kuvvet gerektiriyordu. Stadyumun zeminine gerilen uzun bir ip birkaç kişinin bizi izlediğini fark ettiğim diğer uca kadar uzanıyordu. Bir grup makara bir direğe bağlanmıştı.

Halo’yu kolundan tutarak makaraya yönlendirdim. “Hadi.” Onu saçma bir karar vermesin diye yalnız bırakmayacaktım. Çanın tekrar çalmasıyla bir dakikamız kaldığını anladım. “Acele et!” dedim tersçe. Kaybedecek vakit yoktu. Bu kadar yakinken elenmeme sebep olursa onu asla affetmezdim. Ne düşünüyordu ki?

Söylediğimi yaparken bana tedirgin bir şekilde baktı. Makarayı tuttuğu an onu platformdan ittim ve ipe bağlı olan makaranın da kuvvetiyle uzaklaşmaya başladı.

Kendi makarama yönelirken hiç vakit kaybetmedim. Tutamaçları tutarak derin bir nefes aldım. Kollarım çok yorulmuştu. Sonuna kadar dayanabileceğimi umut ediyordum. Çan çaldı. Otuz saniyem kalmıştı. Makaraya asılarak koşup kendimi ittim. Hızla boşluğa uzanırken göğsümün ortasından bir savaş nidası yükseldi.

Ellerim zonkluyordu, ahşap tutamaçlar ellerimden kayıyordu. Parmaklarımı acıtacak kadar sıkıca tuttum. Makara hızlandı, bacaklarım süzülürken kalbim hızla atıyordu. Bu korkunçtu. O kadar hızlı gidiyordum ki kalbim boynumda atıyordu. Rüzgâr ağzıma dolarak nefes alışımı zorlaştırdı.

Kalabalık son saniyeleri birlikte sayarak tezahürat yapıyordu.

On! Dokuz! Sekiz!

Çok yakındım. Çok fazla. Altımdaki zemin hızla akıyordu.

Yedi! Altı! Beş!

Başaramayacaktım. Çok uzaktaydım. Kendimi gözlerimi açık tutmaya zorladım. Sona kadar dayanmak istiyordum.

Dört!

Üç!

İki!

Ayaklarım bitiş çizgisinin olduğu zemine değdiğinde öne doğru sendeleyerek dizlerimi çarptım ve yüz üstü toprak zemine gömüldüm. O sırada kalabalık öyle gürültüyle bağırıyordu ki altımdaki zemin titredi.

Biiiiiir!

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NADİR

Nadir, Auro Kalesi'nin kendisine ait bölümündeki geniş koridorda yürürken siyah takımının yakasını düzeltti. Elini omuzlarından dökülen uzun saçlarında gezdirdi.

“Mael!” diye seslendi. Hangi cehennemdeydi bu adam? Nadir'in yanına yirmi dakika önce gelmesi gerekiyordu. Nadir zaten geç kalmıştı ve babası başına dert olacaktı. Koyu renk üniformalı bir hizmetçi kolları havlularla dolu bir şekilde koridorda belirdi.

“Yüzbaşıyı gördün mü?” Nadir homurdanınca hizmetçinin gözleri irileşerek titremeye başladı. Kirli havluları kullanarak koridorun sonundaki küçük bir odayı işaret etti.

“Orada gördüm,” dedi kız. Sonra başını eğerek aceleyle kaçtı. Nadir'in burun delikleri genişledi. Hizmetçinin işaret ettiği odaya yaklaşarak kapıyı sertçe açtı ve hızla içeri girdi. Oda çoğunlukla boş olurdu, eğlenmek için ekstra alana ihtiyaç duyulduğunda kullanılıyordu. Kalenin çoğu gibi, odanın zeminini kırmızı, zümrüt, eflatun, turkuaz ve fuşya renkleriyle parlayan siyah bir mermerdendi. Duvarlar sırmalı ipek kumaşlarla kaplıydı. Geceyi gösteren uzun pencerelerin olduğu duvar hariç.

Nadir odanın ortasında durup alçak sesle hırladı. Büyük kaslı bir beden Mael'ı duvara dayamıştı. Belli ki odaya giren

Nadir dikkat kesilebilecekleri en son şeydi. Nadir kollarını kavuşturup abartılı bir tavırla boğazını temizledi.

Mael'in arkadaşı hızla döndü, pantolonunu çekiştirirken gözleri büyüdü, kütüphanedeki bir bando takımının tüm dikkatiyle aletini içeri soktu.

"Nadir," diye mırıldandı Mael. "Hangi rüzgâr attı seni?" Mael tuniğinin yakasını düzelterek elini kıvrıkcık saçlarında gezdirdi. Bol tüylü bir kedi misali sırtıyordu.

"Yirmi dakika önce benimle buluşman gerekiyordu."

Mael burnunu kırıştırırken Nadir tek kaşını kaldırdı. "Üzgünüm. Burada Emmett'e rastlayınca zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım." Mael odadaki üçüncü adama arsızca göz kırptı. Ardından kışına bir şaplak atıp dilini şaklattı. "Sen devam et, Emmett. Ben seni sonra bulurum."

Emmett, Mael'a hiçbir şey söylemeden yalnızca Nadir'a bakıp reverans yaptı. Adamın bronz yanakları yakut kadar kırmıştı. "Majesteleri," dedi kalın sesiyle. Ardından odadan çıktı.

Nadir adamın çıkışını izledikten sonra yeniden arkadaşına döndü. "Kendi askerlerini becermen gerçekten münasip mi?"

Mael keyifle omuz silkti. "Muhtemelen değil ama böylesi vahşi bir güce ve hayvansı çekime karşı bir Fey ne yapabilir ki?"

Nadir burnunun kemerini sıktı. "Seni bir haftalığına Nost-raza'ya atmam lazım."

"Muhtemelen," diye cevap verdi Mael. Nadir'a doğru ilerledi. "O vakte kadar sana anlatacaklarımdan bahsedeyim mi?"

Nadir iç çekerek topuklarının üzerinde döndü. "Bana eşlik et. Şu saçma partiye geç kaldım." İki Fey odadan çıkıp Nadir'ın önceki geldiği yoldan devam ettiler.

"Amya'nın kaynakları Alüvyon'dan, Tepe'den ve Ormanlık'tan önemli haberler getirmedi," dedi Mael, sesi alçak ve temkinliydi.

“Diğerleri?” diye sordu Nadir, bakışlarını önünden ayırmıyordu.

“Hâlâ Celestria’da bekliyor. Orada yeni bir kadın varmış ama bilgi sızdırma olayı yavaş işliyormuş.”

“Gizemli kızdan haber yok mu?”

“Ne hikmetse yok.”

Nadir homurdandı. Bu bilmece gittikçe daha da akıl karıştırıcı bir hal alıyordu. Önceki haftalarda babasının çalışma odasını birkaç kez daha karıştırmıştı ama mahkûm 3452’ye dair hiçbir bilgi bulamamıştı.

“Kalp’ten bir şey var mı?” diye sordu Nadir. Tüm hızıyla devam eden bir partinin seslerinin duyulduğu salona yaklaştılar.

“Her zamanki gibi,” diye cevap verdi Mael. “Çoğunlukla aynı. Her şey ölü, kayıp, çorak. Saraya bile girdik ama bir lahitten farksız.”

Mael tereddüt edince Nadir’in keskin hisleri alevlendi.

“Ne? Söyle.”

“Bir şey olmadığına eminim ama bunu bulduk.” Mael cebine uzanıp kırmızı bir gülün çiçek kısmını çıkardı. Cebe sıkıştırıldığı için yaprakları ezilmişti. Nadir kaşlarını çatı.

“Bu ne?”

“Sarayın önündeki bir çalıda yetişmişti.”

“Her şeyin öldüğünü söylemiştin,” dedi Nadir.

Artık partinin girişinde duruyorlardı. Kol kola bir çift yanlarına geldiğinde Nadir ve Mael salona giren çifte başlarıyla selam verdi. Nadir, Mael’ı oradan hafifçe uzaklaştırdı.

“Bu hariç her şey.” İkisi de birbirine baktı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Nadir.

“Bilmiyorum.” Mael başını kaldırdı. “Muhtemelen anlamı yoktur.”

Nadir çenesini ovuştururken çiçeğe baktı. Kafasındaki düşünceler taze sürülmüş toprak gibi yeşeriyordu.

“Bir şey daha var,” diye ekledi Mael, ardından duraksadı.

“Öyle mi?” diye sordu Nadir. “Ağzından cımbızla mı almam lazım?”

Mael’ın koyu renk kaşları çatıldı. “Babanın ordusunun son zamanlarda yerleşim yerlerini ziyaret ettiğine dair bir duyum var.”

Nadir suratını asmıştı. Düşen ülkenin sınırındaki küçük kasabalar ve köyler, Ouranos’taki en yardıma muhtaç yerlerdi. Öksüz vatandaşlarını başka bir yere sevk etmek denenmişti ama halk, Kalp Kraliçesi’nin dönüp onları gelecekte kazanacakları zafer için bulacağına körü körüne inanıyordu. Aptal fanatiklerden fazlası değillerdi. En kötü anlamda tehlikeli ve kaçık, en iyi anlamda da hayal dünyasında yaşayan insanlardı.

“Ne için?”

Mael omuz silkti. “Belli ki evleri arıyorlarmış. Şey... Etrafıca. Tabii duyumlara inanırsak.”

İki Feyin bakışları buluştu. “Yani bir şey arıyor,” dedi Nadir.

“Ya da birini.”

Partiden müzik ve kahkaha sesleri yükselince Nadir derin bir nefes alıp henüz isimlendirmedeği fikirlerini susturdu. “Gitmem lazım.”

Mael hızla reverans yaparken Nadir gülü cebine koydu.

“İyi eğlenceler,” dedi Mael sırtarak. Nadir’in bu tip şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Nadir yüzünü asarak arkadaşının yanından geçip salona girdi. Etrafa bakınca babasını büyük yuvarlak bir masada otururken buldu.

Bunun görevi olduğunu bildiğinden, kendini yaltakçılık ve havadan sudan muhabbete hazırlayarak kralın yanına oturmak için yöneldi.

“Nadir,” babasının sesi monotundu. “Bize katılman ne hoş. *Sonunda.*” Masada partnerleriyle birlikte konsey üyelerinden

bazıları oturuyordu. Şık akşam için süslenmiş, boyunlarına mücevherler takmış, kıyafetlerini her birinin yuva olarak tanımladığı bölgelerin renklerinden lüks kumaşlarda diktirmişlerdi.

“Özür dilerim, baba,” dedi Nadir. Birisi önüne bir kadeh kırmızı şarap bırakmıştı. “Beni tuttular.”

Rion kendi şarabından içerken hiçbir şey söylemedi. Nadir arkasına yaslanıp salonu süzerken konuşmalar devam ediyordu. Misafirler arasında Fey aile üyeleri, çok uzak akrabalar, başka Fey soylular ve Aurora’da önemli pozisyonlarda bulunan birkaç üst düzey ölümlü vardı. Ölümlüler genelde Yüce Feylerden altta bulunsa da bunlar arasında prensip açısından şüpheli olanlar tırnaklarıyla kazıya kazıya aristokrat seviyesine ulaşmıştı.

Rion ülkenin en güçlü insanlarını toplayıp onlara gözlerinin hep üzerlerinde olduğunu hatırlatırken yemek ve şarap ikram etmenin, iyilikler yapmanın akıllıca olduğunu düşünüyordu.

Baba ve oğul birkaç dakika sessizce oturdu. Ardından Rion yumuşak bir sesle konuştu, “Aradığın şeyi bulabildin mi?” Kadehinden bir yudum alırken gözleri salondaydı.

Nadir babasına baktı. “Ne?”

“Çalışma odamda,” dedi Rion. Hâlâ Nadir’a bakmıyordu. “Girdin değil mi, dört mü? Beş kez mi? Ne arıyordun?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Nadir. Sanki sırtı buz gibi soğuk bir şekilde okşanıyordu.

“Yapma,” dedi Rion sonunda Nadir’a bakarak. “Haberim olmadan çalışma odama girebileceğini sanmamışsındır. Şimdiye kadar beni daha iyi tanımış olman lazım, değil mi?”

Nadir yutkundu. Gerginliğini bastırmaya çalışıyordu. Babası ona, sanki İkinci Sercen Savaşı’nda ön saflarda savaşmış üç yüz yaşında Yüce bir Fey değil de küçük bir çocuk gibi hissettirmeyi nasıl başarıyordu?

“Bana yalan söyledin,” diye devam etti Rion.

“Hangi konuda?” diye sordu Nadir. Gerginlik küçük iğneler misali tenine batıyordu.

“Mahkûm 3452 hakkında. Batakkatili onu öldürmedi.” Rion’un gözlerinde, Nadir’in anlam veremediği soğuk bir ifade vardı. “Bana yalan söylemen hoşuma gitmiyor, Nadir.”

Nadir çenesini sıktı. “Ah, üzgünüm. Bir daha olmayacak,” diye cevap verdi. Kelimeleri içtiği gereğinden pahalı olan şarap kadar tatsızdı.

Rion’un ifadesi sertleşti. “Bana neden yalan söyledin ve neden dosyayı bulmaya çalışıyorsun?” Nadir babasına baktı. “Bir araya getiremeyeceğimi mi sandın? Bir anda günler sonra ikinci muhafızım ölüyor, dosya odasında bulunuyor. Oğlum da sürekli çalışma odama gizlice giriyor. Belli ki bir şey arıyorsun.”

“Kim o kız?” diye sordu Nadir.

Rion, sanki bu konuşma onu bunaltmıyormuş gibi omuzlarını oynattı. “Onu bulmanı istiyorum,” dedi sorudan kaçarak.

“Zaten arıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Rion. “Benim bilmediğim bir şey yapabileceğini zannetme, Nadir. Bunu şimdiye kadar öğrenmeliydin.”

Nadir kadehinin kenarından Rion’a baktı. Kalbinin her bir kilitli odası sessiz bir kinle doluyordu. “Kim o kız?” diye sordu tekrar. “Neden önemli?”

Nadir, Rion’un gözlerinde parlayan bir ifade gördü. Esraren-gizdi. Bir anlığına belirip yok olmuştu.

“O hiç kimse. Bir kaçak ve onun icabına yıllar önce bakmalıydım,” dedi. Nadir babasını boğmasına sebep olabilecek öfkesini bastırdı. Kral, kızın değeri hakkında yalan söylüyordu. Nadir bundan emindi. Onu başından savmaya mı çalışıyordu?

“Bu ne anlama geliyor?” Nadir sesini sakın tutup cevap azıcık ilgisini çekiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Belli ki ikisi de bu oyunu oynuyordu. Ancak Rion, Nadir’in kızın geçmiş hakkında delil ararken ne kadar çabaladığını bildiğinden ilgisinin farkındaydı.

“Sen ne kadar şikâyet edersen et, bu krallığı ben yönetiyorum. Nadir, bir daha bana yalan söylersen, senin için önemli olan bir şeyi ya da *birini* alırım. Şu yüzbaşın son zamanlarda çok göze batıyor mesela.”

Rion’un ifadesi Aurora’nın doruklarında esen rüzgâr kadar soğuktu. Yüzünde hiçbir his yoktu. Nadir o ifadeyi kopyalamaya yüzyıllarca çalışmıştı ama damarlarında bastırılmayı reddeden ehlileştirilmemiş vahşi bir his hep kendini belli ediyordu. Nadir çok duygusaldı. Etinden ve kemiğinden taştan bir kale olamayacak kadar hislerine bağlıydı.

Rion’u boktan bir baba yapan şey de buydu. Her şeye ve herkese karşı bu kadar kayıtsız olmak, bir Feyi bile altüst edebilecek düzeyde bir bencillik gerektiriyordu.

“Onu bulunca ne yapmalıyım?” diye sordu Nadir. Babasının tehdidini duymazdan gelmeyi deniyordu ama Rion, Mael’ı incitirse keyifli bir ıslık çalarak kralın uzuvlarını bir bir koparabilirdi. Sonuçlarının ne olacağını da düşünmezdi.

“Onu yok et,” dedi Rion. “Bir zamanlar aksini düşünsem de artık ne benim için ne de başkaları için işe yarar.”

Nadir babasının bir şeyler daha söylemesini bekledi, ancak Rion sessizdi. Şarabından yudumlarırken soğuk bakışlarını salonda gezdirdi.

“Şu saçma Güneş Kraliçesi İmtihanları balosu için benim yerime Günöte’ye gitmen lazım,” dedi Rion. Nadir alaycı bir şekilde güldü.

“Mümkün değil.”

Rion yavaşça başını çevirip soğuk ifadesiyle Nadir’a baktı. “Bu bir soru değildi.”

Nadir gözlerini kırptı, seçeneği olmadığını biliyordu. Diğer hükümdarların arasında hoplayıp zıplayacak, Atlas ve Ayna’sının masum bir kadını sonsuz esareti altına almasına şahit olacaktı. Günöte kralının, biriyle bağ kurmasının tek yolu, onu kandırıp bunun büyük bir onur olduğunu düşünmesini sağlamaktı.

Baba ve oğul tekrar sessizliğe büründüğünde Nadir salondan erkenden ayrılmak üzere en iyi yalanını uydurmaya hazırlanıyordu.

Gerçi bu davetin zamanlaması iyi sayılabilirdi. Amya’nın Güneş Sarayı’nda hâlâ bir casus bulamadığını biliyordu. Bakmak isteyeceği son yer burasıydı ama diğer ülkelerden bir haber gelmezse, bunu mecburen kabullenmek zorunda kalabilirdi.

“Tamam,” diye mırıldandı sonunda. “Amya’yı da götürüyorum.”

Rion öyle kan donduran bir kahkaha attı ki sanki donmuş bir göle yayılan çatlakların sesi duyuldu. “Evet, kardeşini de al Nadir. Onsuz hiçbir şey yapamayacağını biliyorum. Belki bir dahaki sefere çalışma odama girerken ondan yardım istersin? Neden olduğun beceriksizce karmaşayı düzeltmem haftalar alacak.”

Bakışları buluştu, sırtıma sırası Nadir’daydı. Kendi dışında kimseyi düşünmeyen kralın tek zayıf noktası buydu. Rion’un kıymetli kızı, aile tebaası savaşında onu reddedip Nadir’in tarafını seçmişti.

Büyük mesele olmasa da Nadir onun sadakatine güveniyordu ve bu durum aynı zamanda ona babasına karşı bir üstünlük sağlıyordu. Kimi zaman Nadir’in, Amya’nın babasına karşı nefretinin Rion’un uzun ve acınası hayatındaki tek pişmanlığı olup olmadığını merak ettiği oluyordu hatta.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LOR

S ırt üstü dönerken ağzıma dolan toprakla öksürdüm. Gün ışığı gözlerimi yakıyordu. Kalabalık hâlâ tezahürat yapmaya devam ediyor, hayatta kalan haraçları kutluyordu. Bedenime uzanan elleri hissettim. Birisi nazıkçe bacağıma çekiyordu, uzuvlarım alev alırken inledim. Acı dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Ayağım uyuşmuş ve nefesim daralıyordu.

İki Fey şifacı üstüme doğru eğilip bacağımdaki kesikle ilgilenmeye başladı. Hızlıca çalışıyorlar, yaramı temizleyip sargı bezine sarıyorlardı. Atlas, şifacıların yalnızca ölmemize engel olabileceğini söylemişti. Yani sadece kan kaybını durdurmaya çalışıyorlardı. Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Benimle ilgilenilirken kutlama yapan kalabalığın sesini duyabiliyordum. Keşke aynı enerji bende de olsaydı.

Az önce olan her şeyi idrak edebilmem birkaç dakika sürmüştü. *Halo*. Aklından ne geçiyordu? Ona öyle öfkeliydim ki midem yanmaya başladı. İkimizi de neredeyse o kuyuya düşürecekti. Kuyuya düşmemeyi başarsa bile, neden yarışmayı kaybetmek istemişti ki? Her şeyi bir kenara atacaktı. İmtihanlardan elenirse cariyelik gibi hayat boyu sürecektir rahat bir işi olacaktı. Ancak ben duruma aynı sempatiyle

yaklaşamıyordum çünkü stadyumun zeminine düşsem bile, Günöte’de beni bekleyen onurlu bir rol olmayacaktı.

Bir şifacı elini başımın altına uzatıp kalkmama yardım etti. İki küçük hap uzattı. Hapları alıp kuru kuru yuttum. Anında etki gösterip bacağımdaki yakıcı acıyı hafiflettiler. Etrafım Halo, Tesni, Apricia, Gabriel, Atlas ve deli gibi bir şeyler karalayan not tutucu üçlüsüyle çevriliydi.

Kral önümde eğilip büyük elini yanağıma uzattı. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Parlak mavi gözlerinde endişe vardı. “Bitiş çizgisi zordu.” Gülümsediğinde, ne kadar bitap halde, öfkeli, yaralı olursam olayım, o gülümseyişinde öyle aşikâr bir gurur vardı ki karşılık vermekten kendimi alamadım.

Gabriel, Atlas’ın yanında diz çökerek gözlerini devirdi. “Seni saraya geri götürelim.” Kalkmama yardım etmek için uzandı ve bir kolumu Atlas, diğerini de o tuttu.

“Majesteleri,” dedi bir muhafız, “ben halledeyim.” Atlas onu gönderdi.

“Lor.” Halo önümüzden yürüyordu. “Ben...” Sözleri yarıda kesildi. Kralın önünde, yaptığı şeyi açıklamak istemiyordu. Yarışmayı kötülemek Günöte’ye karşı ihanetle eş değer sayılıyordu ve sonuçları muhtemelen imtihanlardan atılmaktan çok daha kötüydü. Ancak ben onu bu şekilde cezalandırmak istemiyordum. Hoşnutsuzluğumun boyutunu anlayacağı bir şekilde ona tersçe baktım.

“Bunu sonra konuşacağız,” dedim imalı bir şekilde. Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı.

Atlas ve Gabriel beni döndürdüğünde kollarım onların boynuna sarılıydı. İkisi de o kadar uzundu ki onlara tutunabilmem için eğilmek zorunda kalıyorlardı. Atlas hoşnutsuzca oflayarak beni kollarına aldı. İrkilerek gözlerine baktım. Gözlerim kocaman olmuştu.

Sırıttı. “Merhabalar.”

“Selam,” dedim.

“Kollarını boynuma dola,” diye emretti. Başımı sallayarak söyleneni yaptım. Bu hareket başımın dönmesine sebep olunca alnımı boynunun kıvrımına yaslayıp geçmesini bekledim. Yürümeye başladığındaysa gözlerimi açıp omzunun üzerinden baktım. Apricia, kralın kollarındayken beni izliyordu. Yanaklarına kan hücum etmişti ve resmen bakışlarıyla beni delip geçiyordu. İşte, o zaman kirişi geçmeye çalıştığım sırada birinin adımı seslendiğini hatırladım.

Kendimi o kişinin Willow olduğuna ikna etmiştim. Zihnim stres altındayken bir sisle çevrili halde bana oyunlar oynuyordu. Gerçeği fark ettiğimde Apricia’ya öfkeyle baktım. Oydu. Kayıp neredeyse kuyuya düşmeme sebep olacak kişi oydu. Cevap olarak gülümserken gözleri neredeyse zafer denebilecek bir edayla parlıyordu. Onu da öldürecektim.

Gabriel, Atlas’ın arkasına geçerek görüş açımı kapattığında, kaşlarımı çattım. Bu ifademe buyurgan bir tavırla kaşını kaldırarak karşılık verdi.

“Kaç kişi başardı?” diye sordum. Düşüncelerimi yavaş yavaş topluyordum. İfadesi karanlık bir hal alan Atlas’a baktım.

“Kuyuda bir kişiyi kaybettik,” dedi alçak sesle, midem kassıldı. Kızıl saçları bir an için görmüş ve *thogrul*’un onun kemiklerini parçalarken çıkardığı sesleri duymuştum. “Griane ve Ostara diskalifiye edildi.” Gözlerimi kapattım.

“O zaman dört kişi kaldık.” Sesim sanki kafamın içi boşmuş gibi boğuk çıkmıştı. Önümüzde iki meydan okuma daha vardı ve dört kişi kalmıştık. Bana karşı hiç nazik olmamış olsa bile, Hesperia’nın ölümünün yasını tutuyordum. Hedefime ne kadar yaklaştığımı düşünmemek mümkün değildi. Güneş Aynası’nın karşına geçmeye hak kazanarak hayatta kaldığımda ne olacaktı? Ayna bana ne yapacaktı?

Atlas'ın hızlı temposu sayesinde sarayın dış kapılarına ulaşmıştık. Beni koridorlardan geçirirken düzinelerce kişi beni kollarından alıp onu rahatlatmayı teklif etmiş ama o hepsini geri çevirmişti. Daireme ulaştığımızda, Mag ayakları üzerinde sekerek ellerini kavuşturmuş, bizi bekliyordu.

Beni görünce mırıldanmaya, kafası kopmuş bir tavuk misali oradan oraya koşmaya başladı.

“Ah, felaket!” dedi. “Onu banyoya götürün. Küvet hazır. Onu temizlememiz lazım.” Mag endişeyle altdudağını ısıtırırken Atlas beni içeri sokup Mag'in yönlendirdiği kapitone banka bıraktı. Mag anında dizlerinin üzerine çökerek çizmelerimi çözmeye başladı.

Duvara yaslanıp benimle ilgilenmesine izin verdim. Burada olmak için ödeme alıyor bile olsa, birilerinin benim sağlığım için endişelenmesi güzeldi. Çizmelerimle işi bittiğinde uzanıp yeleğimin bağlarını çözdü ve sonra krala dönüp boğazını temizledi.

“Majesteleri, ben haraçla ilgilenirken sizin burada durmanız uygun olmaz.” Bunu öyle manalı söylemişti ki yorgunlukla bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Atlas bedenimi yeterince görmüştü ama sanırım ikimizin de uslu durması gerekiyordu. Atlas, Mag'e başını eğerek selam verdikten sonra bana döndü. “Tabii ki. Sonra gelip nasıl olduğuna bakacağım.”

Gitmeden önce eğilip şakağıma nazik bir öpücük kondurdu ve derin bir nefes aldı. “Bugün harikaydın,” dedi yavaşça. Ona gülümsedim. Göğüs kafesimin altında sıcak bir nehir akıyordu.

“Teşekkür ederim.”

Hızlıca eğilerek bize selam verdi ve yanımızdan ayrıldı. Kapıda bize ters ters bakan Gabriel'in omzuna hafifçe vurdu.

Mag onu içeri çağırdı. “Şunu çıkarmama yardım et.” Kanla sıırılsıklam olan pantolonumu ya da pantolonumdan geriye

kalanları işaret etti. Şifacılar yaramı inceleyebilmek için kumaşın çoğunu yırtmıştı.

“Hop,” dedim. “O neden girebiliyor? *Onun* beni çıplak görmesini istemiyorum.”

Gabriel sırtıtarak belindeki hançeri çıkardı. “Görmediğim bir şey yok, haraç.”

“Konu bu değil,” dedim dişlerimi sıkarak. Mag yeleşimi ve altındaki ince gömleği çıkarmak için beni hareket ettirdiğinde, bedenime bir acı yayıldı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ters ters Gabriel’a baktım. Kayıtsızlıkla beni süzüyordu.

“Güven bana, geveze insan kızların bahsi geçmemesi gereken yerleriyle ilgilenmiyorum.” Hançerini bana yaklaştırdığında küçük bir çığlık atarak geri çekilmeye çalıştım. Bacağıma sert bir sızı saplanınca inledim. Şifacıların verdiği hapların yardımı dokunmuştu ama tüm acı kaybolmamıştı.

Gabriel parmaklarını pantolonumun beline yerleştirip yaralı bacağıma çok az dikkat ederek beni kendine çekti. “Düzgün dur,” diye homurdandı. Ardından ustaca deri kumaşı kesmeye başladı.

“Mag,” dedim dişlerimin arasından. “Üstümü örtmem için bir şey getirir misin?”

“Ah! Tabii,” dedi. Gabriel pantolonu üzerimden soyarcasına çıkarırken bir havlu getirip bana doğru attı. Ancak ilgilenmediğini *söylediği* şu bahsi geçmemesi gereken yerleri süzmeden harekete geçememişti Gabriel. Yanaklarım kızarıırken Gabriel sırttı, sıkıntılı halimden keyif aldığı belliydi.

“Onu küvete taşımama yardım et,” dedi Mag yerinden kalkarken. Gabriel’ın beni bu halde çıplak görmesinden nasıl rahatsız olmadığını anlamıyordum. “Şifacılar su geçirmez sargı bezi kullandığı için suya girebilir.”

“Olmaz.” Beni kaldırmak üzere uzanan Gabriel’ı elimi kaldırarak durdurdum. “Yürüyebilirim.”

Pes edercesine ellerini kaldırdığında yerimden kalkmaya hazırlandım ama kalktığım an bacağım kaskatı kesildi. Neredeyse yere düşecektim. Gabriel beni yakaladı, iri elleri çıplak tenimi bulmuştu. Bir koluyla omuzlarımı tutup diğerini de dizlerimin altından geçirdiğinde gözlerimi devirdim.

“Nereye dokunduğuna dikkat et,” diye tersledim onu. Alaycı bir tavırla güldü. Mag, sanki odanın ortasındaki devasa küveti bulamayacakmış gibi ona nereye gitmesi gerektiğini tarif ediyordu. Gabriel üç adım atıp durdu. Bana şeytani bir gülümsemeyle baktığı sırada bedenimi bir endişe sardı.

“Banyonun tadını çıkar haraç.”

Sonra beni uyarmaksızın yukarıdan küvete bıraktı. Düşerken çığlık attım. Kıçım bir tak sesiyle sert mermere çarparken kuyruk sokumumdan omurgama sert bir acı yayıldı. Suya batmamla birlikte havlu ıslanıp göğüslerimle karnıma yapışmıştı. Küvetin kenarlarına tutunarak oturur pozisyona geldim, bacağım isyan edercesine titriyordu.

Gabriel kafasını yatırarak kahkahalara boğuldu. Dişlerinin her birini görebiliyordum. Sanki şakayı anlamış gibi kanatları da titriyordu.

“Şerefsiz!” diye bağırdım. Basamaklara yönelirken hâlâ gülüyordu. “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım arkasından. Gitmek üzere dönmeden önce alaycı şekilde hayali şapkasını eğdi. Onu *öldürecektim*.

Yanımızdan ayrıldığında Mag tenimi ovup saçlarımı sıcak sabunlu suyla ıslatmaya başladı. “Yeni bir muhafız isteyebilir miyim?” diye sordum. “Herkese böyle aksi mi davranıyor?”

Mag dudaklarını birbirine bastırdı. “Senden ciddi biçimde hoşlanmıyormuş gibi görünüyor,” dedi keyifle. “Gerçi geçen seferki gibi değil.” Ardından gözleri irileşti ve hızla bakışlarını kaçırdı.

“Geçen sefer mi?” diye sordum. “Geçen sefer derken neyi kastediyorsun?”

Boştaki elini salladı. “Ne? Ah. Öyle demedim.”

“Evet, dedin.” Mag cevap vermek yerine yumuşak süngeri kollarımda gezdirdi. Bileğine uzanıp, tuttum, onu bana bakmaya zorladım. “Bana söylemediğin şey ne?”

Yüzünün çizgilerine endişe yayıldı. “Yasak,” diye fısıldadı. Sanki birisi banyoda gizlice bizi dinleyebilirmiş gibi etrafına baktı.

“Şimdi bana söyleyen iyi olur çünkü sen söyleyene kadar sormaya devam edeceğim. Yoksa Atlas’a sorarım.”

Mag bana kaygıyla baksa da doğru şeyi söylemiş olmalıydım çünkü anlatmaya başladı. “Benden duymadın ama.”

“Tamam,” diyerek kabul ettim. “Kuşlar söyledi.”

Bana ters ters baktı. “Yüzbaşının senden neden hoşlanmadığını anlamaya başlıyorum.”

“Anlat,” dedim yaptığı yorumu duymazdan gelerek.

Süngeri suya daldırıp sırtımda gezdirmeye, tenimi ovalamaya başladı. “Son Güneş Kraliçesi İmtihani beş yüz yıl önce değildi,” dedi. “İki yıl önceydi.”

Kalbim tekledi. “Ne demek iki yıl önceydi? Ne oldu?”

Mag sırtımı ovalamayı bırakıp kollarını küvetin kenarına dayadı. “Bunu gerçekten konuşmamamız gerekiyor.”

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. “Ama bana anlatacaksın.”

Mag gözlerime baktı. “Hepsi öldü.”

Midem bulanmaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Meydan okumalardan birinde oldu.” Süngeri küvete bırakıp eline mor şampuandan sıktı. Sanki yüzüme bakmayı kaldıramıyormuş gibi arkama geçip saçlarımı yıkamaya başladı. “Ne olduğunu bilmiyorum, tüm detayları gizli tuttular ama haraçlar bir bir içeri girdi ama hiçbirisi çıkamadı. Sadece kral, muhafızlar ve Madam Odell

oradaydı. İmtihanlar iptal edildi ve birkaç hafta önce kral tekrarlanacağını duyurana kadar bir daha bahsi açılmadı.”

Saç derimi güçlü bir şekilde ovmaya başlamıştı, gerginliği resmen derime işliyordu. Devam etmesine izin verip cildimi kazımasının tadını çıkardım. İkimiz de sessizdik, yalnızca sabun köpüklerinin sıçrama sesi duyuluyordu.

Mag’ın bana söylediği şeyin detayları uzanamadığım bir yerim kaşınıyormuş gibi canımı sıkıyordu. Son imtihanlar iki yıl önce yapıldıysa, o zaman Aurora’dan başka bir haraç seçilmiş olmalıydı. Zihnimi zorladım, Nostraza hapishanesinde başka genç bir kadın var mıydı, hatırlamaya çalışıyordum. Aklıma kimse gelmedi. Nostraza’daki mahkûmların çoğu erkekti, benim yaşlarımda bir kadın kaybolursa fark ederdim. Tabii Aurora Kralı onu başka bir yerden seçmediyse. Olan onca şeyden sonra gitmeme nasıl izin verdiğini zaten anlamıyordum.

Mag saçımı yıkamayı bitirdiğinde, portatif duşu açarak sıcak suyla saçlarımı duruladı. Ona bakmak için arkamı döndüm. “Nasıl öldüklerine dair hiçbir fikrin yok mu?”

“Bazı dedikodular duydum. Hizmetçiler konuşuyordu.”

“Ne dedikodusu?” diye sordum.

“Kral, adaylardan memnun olmadığından erkenden... bitirmiş.”

Ona baktım, rengi atmıştı. “Bu doğru mu?” Kralı düşündüm. Nezaketini düşündüm. Bana karşı çok iyi oluşunu düşündüm. Aynı Feyin böyle bir şey yapmış olması mümkün değildi. Acaba olabilir miydi?

“Hayır,” dedi Mag sertçe ama kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissettim. “Tabii ki doğru değil. İnsanlar hep böyle korkunç şeyler söylüyor zaten, değil mi?” Sesi endişeli geliyordu. İnsanların yalan söylemeyi ne kadar sevdiğini, kralın böyle bir şey yapmayacağını söylerken sesi incelmışti.

O inkâr ettikçe ben daha da şüpheleniyordum.

Bu doğruysa, tekrarlanması mümkün müydü? Dört kişi kalmıştık ve önümüzde iki meydan okuma vardı. Acaba birimiz sona ulaşacak mıydık? Diğer haraçlar neden yeterli bulunmamıştı? Atlas kazanmamı umduğunu birden fazla kez söylemişti ama acaba duymak istediklerimi mi duymuştum?

Mag yanılıyor olmalıydı. Bu, can sıkıntısından dikenli teller misali yalandan bir ağ örmeyi seven Feylerin yaydığı canice iftiralardan olmalıydı.

Saçımdaki kremi duruladıktan sonra fazla suyu almak için başıma bir havlu doladı.

“İşte,” dedi. “Çok iyi oldu. Yürüyebilir misin, yoksa yardım etmesi için yüzbaşını çağırayım mı?” Odaya doğru döndüğünde elimi kaldırıp onu durdurdum.

“Hayır. Sakın onu çağırma. Kendim hallederim.” Gabriel muhtemelen bu sefer beni “yanlışlıkla” camdan atardı. Mag kollarımı tutarken yavaşça doğruldum, bacağımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. Kıçımın üzerine doğru dayanarak küvetten çıkıp basamakları indiğimde, Mag tüylü bir bornozla beni sardı.

Derin bir nefes alıp doğruldum, bir kolumu Mag’in omuzlarına doladım. Benden yarım kafa boyu kısaydı ve kendimi yatağa bıraktığım sırada harika bir koltuk değneği görevi görmüştü.

“Biraz dinlenmelisin,” dedikten sonra örtülerin altına girmeme yardım etti. Anında göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ki zar zor açık tutabiliyordum. Kendimi yumuşak yorganların ve yastıkların arasına gömüp uykuya dalarken cevap vermedim.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum ama uyandığımda gökyüzü kararmıştı ve odam loştu. Kollarımı başımın üzerine uzatıp bacağımdaki can sıkıcı acıya karşı yüzümü buruşturdum. Birisi başucumdaki sehpaye bir bardak su ve birkaç ağrı kesici bırakmıştı. İlaçlara uzanırken banyodan öfkeli fısıltılar duydum.

Kapı aralıktı, Gabriel ve kralın fısıltılı sesini seçebiliyordum.

“Kim bu kız, Atlas? Burada ne işi var ve neden onunla bu kadar ilgilisin? Bu durum bana hiç güven vermiyor,” dedi Gabriel. Sesinde öfke vardı.

Atlas cevap verse de boğuk sesini duyamıyordum. Kıpırdamadan bekledim, uyandığımı fark etmelerini istemiyordum. Gabriel’in arkamdan ne konuştuğunu duymaya hakkım vardı.

“Bu kızlardan herhangi birini seçebilirsin. Senin için daha iyi bir seçenek olurlar,” dedi Gabriel. “Kurtul ondan.”

Kıpırdamadan dururken gözlerim irileşti. *Ne?* Benden kurtulacak mıydı?

“Saçmalıyorsun,” dedi Atlas, bu sefer sesi daha yüksekti. Sesine yansıyan öfke, gerginliğimin biraz azalmasını sağladı. “Endişelenecek bir şey yok. Güven bana. O doğru kişi. Bundan eminim.”

“Atlas,” dedi Gabriel uyaran bir ses tonuyla.

“Bu kadar yeter,” diye cevap verdi Atlas. “Onun güvenliğinden ve imtihanları geçmesinden sen sorumlusun. Zerra aşkına, ben üstüme düşeni yaptım.”

“Ben de öyle yapıyorum zaten,” dedi Gabriel. Resmen dişlerini sıktığını hissedebiliyordum.

Birkaç parça zihnimde bir araya gelirken kaşlarımı çattım. Atlas kütüphanede bana bir kitap ve ne giyeceğim konusunda ipucu vermişti. Deniz kızı yaratık beni kovalarken bir anda durmuştu. Gabriel denge çubuğunda bana talim yaptırmıştı. Bunun sonucunda düellocuda düşmekten kurtulabilmişim.

“Saçının bir teline zarar gelirse hesabını verirsin. Gayet açık mı?” dedi Atlas.

Uzun bir bekleyiş oldu, karşılıklı durduklarını gözümde canlandırabiliyordum. Gabriel’in yanında güvende miydim? Atlas gerçekten endişelense hâlâ muhafızlığını ona yaptırır mıydı? Ve neden bana yardım ediyorlardı? Atlas ne istiyordu?

Aurora Kralı buraya gelmeme karar vermişti, Atlas *değil*. Değil mi? Bir anda bu ayrım gözüme çok önemli görünmeye başladı. Gabriel’in beni Nostraza’dan aldığı gece yaşanmadığını iddia ettiği isyanı düşündüm. Bana söylediği her şey gerçekten doğru muydu?

Sonunda Gabriel’in cevabını duydum. “Evet, Majesteleri. Gayet net.”

“Güzel,” dedi Atlas sertçe. “Bir daha sakın benim kararımı sorgulama. Arkadaşlığımız çok eskiye dayanıyor. Ancak ben hâlâ senin kralınım ve sen de benim hizmetlimsin.”

Gabriel cevap verdi mi ya da başıyla onayladı mı bilmiyordum çünkü saniyeler sonra kapı açıldı ve ben de gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaptım. Adım seslerinin yatağa doğru geldiğini duyduğumda, nefes alışlarımı kontrol altında tutup yüzümü rahatlatmaya çalıştım. Bir an sonra yumuşak bir elin yanağımda gezindiğini ve bir başparmağın altdudağımı okşadığını hissettim.

“Sonra gelip seni göreceğim,” dedi Atlas yumuşak bir sesle. Odadan çıkmak üzere arkasını döndüğünde, adımlarının sert sesini duydum.

“Gel,” dedi Atlas. Ardından onunkilere Gabriel’in adımları eşlik ettik. Gözlerimi açmak için kapının kapanmasını bekledim. Doğrulduğum, az önce duyduklarımdan nasıl bir anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitaap>

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Sonraki birkaç günü yatakta iyileşmeye çalışarak geçirdim. Şifacılar günde iki kez gelip sargıları değiştiriyor ve yanıma ağrı kesici bırakıyorlardı. Temiz bir kesik olduğundan güzelce iyileşeceğini söylüyorlardı. Halo'nun birkaç kez kapıma geldiği söylenmişti ama onu görmek istememiştim. Söyleyeceği şeyler ilgimi çekmiyordu. Neredeyse yarışmadan diskalifiye olmama sebep olacağı için ona hâlâ öfkeliydim. Arkadaşım olduğunu sanmıştım. Bu tavrı Apricia'dan beklerdim, ondan değil.

Atlas'la Gabriel'in kulak misafiri olduğum konuşmasını da aklımdan atamıyordum. Benimle sorunu neydi? Bildiği tek şey, Nostraza'dan ölümlü bir mahkûm olduğum ve bile isteye bir karıncayı bile incitemeyeceğimdi. Benim için hile yaptığını öğrendiğimden Atlas'ın asıl niyetinin ne olabileceğini de düşünmeliydim. Bunu diğer haraçlar için de yapıyor muydu, merak ediyordum.

Güneş Kraliçesi İmtihanları'nı da bir türlü aklımdan çıkarıyordum.

Daha fazla bilgiyi kimden alabilirdim ki?

Mag konuyu tekrar açtığımda beni tamamen duymazdan gelip konuyu değiştirmişti. Odama gelen tek kişi Atlas'tı ama

Mag, imtihanlar hakkında konuşmanın yasak olduğunu söylediği için ona sormak doğru gelmiyordu. Bir de bana kesilip atılmam gereken iltihaplı bir uzuvmuşum gibi davranan Gabriel vardı. Ona kesinlikle soramazdım.

Bunu diğer haraçların da bildiğini düşünüyordum. İki yıl önce hepsi hayattaydı ve Günöte'de yaşıyorlardı. Belki de gidip Halo'yu bulmalı ve ona sormalıydım. En azından bu kadarını bana borçluydu.

Bu fikir aklıma gelince yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Kendimi daha güçlü hissediyordum, sürekli yatakta durmaktan keçileri sıyırmak üzereydim. Yatağımdan kalkıp üzerime rahat bir şeyler giydim. Sarı bir tunik ve sütlü kahve renginde bir pantolonla açık sarı bir çift terlik giydim. Boynumdaki madalyonun sağlam bir şekilde takılı olduğundan emin olduktan sonra Willow ve Tristan'ı düşündüm. Acaba şu an ne yapıyorlardı? Haftalardır yoktum, acaba hayatta olduğumu biliyorlar mıydı? Bana gerçekte ne olduğunu kimsenin onlara söylemediğine emindim.

Callias'ın sihri sağ olsun, saçlarım uzamaya devam ediyordu, omuzlarımı geçmişti. Parmaklarımla saçlarımı tarayıp başımı salladım. Enseme çarpmaları hoşuma gidiyordu.

Dairemden çıkıp rasgele bir yöne ilerlemeye başladım, koridorlarda yürüdüm. Her zamanki gibi sarayda Feylerle ölümlülerin içtiği, yediği ve soyunmanın farklı aşamalarında olduğu etkinlikler ve tam kapasite partiler vardı. Tüm saraylar kendi dünyevi zevkleri konusunda bu kadar özgürlükçü müydü, yoksa bu Günöte'nin karakteristik bir özelliği miydi, merak ediyordum.

Gerçi konu yatak odası olunca Feylerin genelde hevesli olduğunu biliyordum. Ancak Aurora'dan birinin bu kadar eğlendiğini hayal dahi edemiyordum. Orası çok karanlık ve

karamsardı. Aurora Kalesi cenazelere ve dirilme ayinlerine daha uygun bir yer gibi görünüyordu.

Gülümseyerek neşe içinde geçip giden insanları izledim. Sadece zevkin var olduğu bir hayat acaba nasıldı? Günöte'nin kraliçesi olduğumda beni bu da mı bekliyordu? Bu beni tatmin eder miydi? Kendimi öyle bir kraliçe olarak hayal etmiyordum.

Partiler her ne kadar neşeli ve sıcak görünse de bugün kalabalığa karışabilecek bir havada değildim. Özellikle Griane ve Apricia'nın şampanya yudumladıklarını gördükten sonra. Apricia'nın da neden Madam Odell ile bitmek bilmeyen derslere tabi tutulmadığını merak ediyordum ama bunun cevabını tahmin edebiliyordum sanırım.

Yanlarından geçtiğim sırada ikisi de beni fark etti. Griane artık yarışmada olmadığından bana hafifçe gülümsedi. Düellocuda hayatta kalmasını sağladığım için bana bir teşekkür borçluydu ama bir şey söylemedim. Apricia'nın duygusuz bakışları her zamanki gibiydi. Onun cariyelerinden biri olabileceğimi düşününce titredim, Nostraza'ya geri dönmem muhtemelen daha iyi bir seçenek olurdu.

Keyfimi kaçırmamasına izin vermeyerek yürümeye devam ettim ve karşıma camdan kapılar çıktı. Kapıları açıp geçtiğimde sakin bir bahçeye adım attım. Parlayan altın rengi güllerle dolu bir sürü çalı vardı. Farklı yönlerde doğru açmışlardı ve güneş onlara yaşam veriyordu. Görüntü büyüleyiciydi. Parmaklarımı yumuşak yapraklarda gezdirirken acele etmeden patikada ilerlemeye başladım.

Güller o kadar yumuşaktı ki sanki kadife yastıklara dokunuyordum. Bir gülü koklamak için eğilip zengin ve görkemli kokusunu içime çektim. Bana Nostraza'yı, bu tomurcukların gölgesi olacak bir kokuya sahip küçük bir parça sabunu anımsattılar. O yavan bir parça sabun benim Çukur'a atılmama ve

sonra da kaderin kestirilemeyen yolundan bu bahçeye adım atmamı sağlamıştı.

Kimsenin sorun etmeyeceğini umarak çiçeklerden birini koparıp aldım, ince dalını işaret ve başparmaklarım arasında çevirdim.

Uzaktan okyanusun sesi yükseliyordu. Bahçenin okyanusa bakan alçak taş duvarına doğru yürümeye başladım. “Lor.” Birisi seslenerek beni dalıp gittiğim hayallerimden çekip aldı. Halo, Marici’yle durmuş, ikisi de tedirgin bir ifadeyle beni izliyordu.

“Selam,” dedim kısaca. İhanetin acı tadı hâlâ ağzımdaydı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Halo bana yaklaşarak. Marici hemen yanındaydı.

“Ben... İyiyim. Sanırım.”

“Seni görmeye geldim. Birçok kez.”

“Biliyorum,” dedim.

“Açıklamak istemiştım.” Halo eliyle eteklerini toplarken Marici’ye tereddütlü bir bakış attı. Diğer Fey yaklaşıp solgun elini Halo’nun koluna uzattı ve hafifçe başını salladı.

“Anlat ona,” diye fısıldadı Marici. “Bilmeyi hak ediyor.”

Kaşlarımı çattım, neler döndüğünü merak ediyordum. Burada sırlardan kaçabileceğim bir yer yok muydu?

“Marici ve ben,” dedi Halo, sonra durdu. Marici tekrar Halo’nun kolunu sıktığında birbirlerine öyle şefkatli, öyle saf bir duyguyla bakıyorlardı ki iç çektim.

“Birbirinize âşıksınız,” dedim. İkisinin yüzü de hem şaşkınlık hem rahatlama benzeri bir ifadeye büründü.

“Evet,” dedi Halo. Ancak yüzüne bir telaş yayılırken gözleri irileşti. “Ama kimseye söyleyemezsin.”

Ellerimi kaldırdım. “Tamam. Hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Gözlerinde bir gölge belirdi. “İmtihanlara katıldığında kral dışında biriyle *olmak* ihanet kabul ediliyor.”

Böylece birkaç konu açıklığa kavuşurken elimi yüzümde gezdirdim.

“Meydan okumadan diskalifiye olmak istemenin sebebi bu.” Halo başını sallarken dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Planın ne? Cariye olarak birlikte yaşayıp...” Bu bilgi aramızda kalacaktı, cümlemi tamamlamadım. Duvardan uzaklaşarak başımı iki yana salladım. “Bu çok tehlikeli. İkiniz de hapse atılabilir, asılabilir ya da Günöte’de hainlere artık ne yapılıyorsa, onunla karşı karşıya kalabilirsiniz.”

Halo bakışlarını yere çevirdi. “Evet, olabilir,” dedi tekrar bana bakmadan önce yavaşça. “Ama biz çok uzun zamandır arkadaşız...”

“Ailelerimizin hiçbir fikri yok,” diye ekledi Marici. “Birimizin kralla bağ kurmasını bekliyorlar. İmtihanlara girmek dışında bir tercihimiz yoktu.”

“Düellocuda seni neredeyse öldürtmek üzere olduğum için özür dilerim. Öfkeli olmakta haklısın,” dedi Halo.

Gerçekten beni öldürtecekti ve ona öfkeliydim. Ancak ikisinin duruşuna yansıyan hüznün ve geçici umut öfkemin yok olmasına sebep oldu. “Bunu sır olarak saklamak zorundasınız,” dedim.

“Ta ki kral ona o şekilde ait olmadığımıza karar verene kadar,” dedi Halo. Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. “Haraç cariyeler hiçbir zaman bir partnere bağlanmazlar ama eğer kral onlarla ilgilenmiyorsa, başka ilişkileri olabilir. Kralın onayıyla.”

Kaşlarımı çattım. Günöte’nin kadınlara karşı davranışında gerçekten bir sorun vardı. Bir de *beni* medeniyetten uzak olmakla yaftalıyorlardı.

Marici, Halo’ya yaslanmış, tıpkı bir ağaca sığınan minik bir çiçek gibiydi. “Eğer kazanırsan...” dedi Halo, ancak cümlesini bitirmedi.

“Kazanmayacağım,” dedim. Atlas ve Gabriel arasındaki konuşmaya rağmen buna emindim. Eksi yanlarım beni Güneş Aynası karşısında değersiz kılacaktı.

“Ama eğer kazanırsan,” dedi Marici.

Ona ters bir bakış attım. “Kazanmayacağım,” diye tekrar ettim. Atlas, Gabriel’ın bana zarar vermesine engel olmuş olabilirdi ama bu güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Meydan okuma sırasında başımdan bir talihsizlik geçmiş gibi davranmak kolaydı.

Marici başını sallarken bakışları hüznünlüydü. Onu terslediğim için kendimi kötü hissettim ama umutlanmasını istemiyordum. Ya da kendi kendimi umutlandırmayı. İç çekerek elimi yüzümde gezdirdim.

“Eğer kazanırsam ne yapabileceğimize bakarım. Bana güvenin, eğer kazanırsam partnerimin benim dışında biriyle yatmasına katlanamam.”

İkisinin yüzü de aydınlanırken gülümsemeye başladılar. Ancak sözlerimde iddialı olmadığımı gösteren bir meydan okuma da vardı. Eğer kazanırsam, bu ülkede gerçek gücü elinde tutan ikinci Fey olacaktım.

“Teşekkürler, Lor,” dedi Halo ellerime uzanarak. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme,” diye cevap verdim. “Henüz hiçbir şey yapmadım.”

“Evet,” dedi Marici. “Yine de teşekkürler.”

Tekrar iç çektim, dünyanın ağırlığı, sanki taştan bir tavan misali omuzlarıma binmişti.

Tristan. Willow. Halo. Marici.

Güneş Kraliçesi İmtihanları’nda bana bel bağlayan insanların sayısı gittikçe artıyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Apricia, Tesni, Halo ve ben, bizi kuyumcudaki elmaslara değer biçen bir uzman misali inceleyen Madam Odell'in karşısındaydık. Beni burnunu kırıştırarak süzmesine bakılırsa sayılamayacak kadar kusuru olan, ilgi çekmeyen bir taş parçası olduğumu düşünüyordu.

“Final dörtlüsü olduğunuz için tebrik ederim,” dedi Madam Odell. “Bazılarınızın burada olmasına şaşırmam da içinizden biri beni inanılmaz şaşırttı.”

Bir mucize gerçekleşir de Günöte'nin kraliçesi olursam Madam Odell, Aurora Kralı'nın da içinde olduğu cezalandırmak istediğim insanlar listesine girecekti.

Gözlerimi devirdim, dilimi çıkararak karşılık vermemek için kendimi zorluyordum. Bu çok çocuksu bir tavır olabildi ve ben... Şey, tam olarak leydi sayılmazdım ama beni küçük düşürmeye çalışmasına izin vermek de istemiyordum. Tamamen kendi başarım sayılmasa da diğer altı haracı geçip buraya kadar gelmiştim. Apricia'ya baktım. Atlas'ın yardım ettiği tek kişi olduğumu sanmıyordum. Favorileri olduğunu söylemişti. Favorileri.

Ne olursa olsun, bu kadının saygısını asla kazanamayacağım belliydi ama en azından benden daha iyi olmadığının farkındaydım.

Halo'nun beni savunmak üzere ağzını açtığını fark edince koluna uzandım. Değmezdi çünkü bir fark yaratmayacaktı. Madam Odell ne isterse onu düşünmeye devam edecekti. Halo gönülsüzce başını salladı. Marici'yle onun sırrını sakladığım için kendini bana borçlu hissettiğini düşünüyordum ama buna gerek yoktu. Onları sıkıntıya sokacak bir şey ne yapar ne de söyledim.

“Bir sonraki meydan okuma üç gün sonra Güneş Kraliçesi İmtihanları balosunda gerçekleşecek,” dedi Madam Odell. “Bu Günöte'deki her imtihanın geleneği ve temel bir etkinlik. Her ülkenin hükümdarı sıradaki potansiyel Güneş Kraliçesi'ni görmek için gelecek.” Sanki karar çoktan verilmiş gibi Apricia'ya gülümsedi. Duymazdan geldiği alaycı bir gülüş dudaklarımdan döküldü.

Ancak söyledikleri başımı döndürmüştü. Tüm hükümdarlar.

Bu, Aurora Kralı'nı tekrar göreceğim anlamına geliyordu. Bunca yıl sonra. Midem düğümlendi.

Rehinesini kontrol etmek için mi gelecekti? Hâlâ hayatta olduğumu biliyor ya da umursuyor muydu? Beni buraya göndermekteki niyeti neydi? Bu daha büyük bir planın parçası mıydı? Beni paramparça etmek için elinden geleni yaptıktan sonra, aradan geçen onca yılda beni unuttuğunu düşünmüştüm. Bir gün mahvetmeye ant içtiğim İmparator Feyle yüzleşmeyi çok uzun zaman olmuştu.

Hazır mıydım, bilmiyordum.

“Maskeli bir balo olacak,” diye devam etti Madam Odell. “Diğer misafirlerin arasına haraçlar olarak değil, anonim ve sıradan kişiler olarak katılacaksınız. Göreviniz kaynaşmak, onları etkilemek ve baştan çıkarmak. Meydan okumaya katkı sağlaması için birkaç katılımcı seçildi, ancak oyun bitene kadar oyunun bir parçası olduklarını bilmeyecekler. Her biri duygusal bağları olan bir nesneyi kıyafetinde taşıyor olacak.

Bir yüzük, broş gibi. Balo başladıktan bir saat sonra muhafızınız size ele geçirmeniz gereken nesnenin ne olduğunu söyleyecek. İşaretinizin kimde olduğunu arayıp bulmanız gerekecek.

“Hedefiniz, nesnenin sahibini onu size vermeye ikna etmek. Onlara kim ve neden orada olduğunuzu söylemek dışında gereken her şeyi yapabilirsiniz. Nesneyi en son getiren görevde başarısız olarak elenecek. Diğer üç kişi de dördüncü ve son meydan okumaya geçecek.”

Madam Odell adımlarını yavaşlatıp bize döndü. Ellerini karnında birleştirmişti. “Yönergelerim net mi?”

Hepimiz başımızı salladık. Diğerlerine kıyasla bu imtihan daha basit görünüyordu ama bir aldatmacası olduğuna da emindim. En azından bu sefer sonuçlardan biri ölüm değildi. Gerçi bilgi yarışmasında da böyle düşünmüştüm.

“Harika,” dedi Madam Odell. “Nüktedanlığınıza ve baştan çıkarıcılığınıza şahit olmak için sabırsızlanıyorum.” Her zamanki gibi, o özellikler sanki beni teğet geçmiş gibi umursamaz bir ifadeyle bana baktı. Muhtemelen haklıydı. Birini nasıl etkileyeceğimi bilmiyordum. Umarım hedefim yumuşak başlı biri olurdu.

“Çekilebilirsiniz,” dedi. “İyi şanslar haraçlar.”

Callias hızla odama girdiğinde tekerlekli arabasının üzeri tarak ve iksirlerle doluydu. Beni baştan aşağı süzdü. Bir kadeh şampanyayı yudumlarken Mag’in bana bir süre önce getirdiği öğle yemeğimi bitiriyordum. Güneş Kraliçesi balosu günü gelip çatmıştı, görünüşe göre hazırlanmam saatler sürecekti.

“Ah, güzel,” dedi Mag ellerini çırparak. “Sonunda geldin.”

Callias alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. “Evet, geldim. O çekilmez Apricia’nın hizmetçisini kovalamam gerekti.” Dudağı kıvrıldı. “O kazanırsa Zerra kralın yardımcısı olsun. Ve tüm Günöte’nin. Sürdüğüm parlaticı yeterince *göz alıcı* olmadığı için bana yirmi dakika boyunca bağırıldığını biliyor musunuz?” Eşyalarını arabadan boşaltıp makyaj masasına yerleştirirken yüzünü astı. “Sanki saçlarının doğal parlaklıktan yoksun olması benim suçummuş gibi. Onun gündelik stilisti değilim. Saçını yıkayıp kremlerken ne kullanıyor bilmiyorum ama yemin ederim ki...”

“Callias,” dedi Mag hızla. “Lütfen odaklan. Çok vaktimiz yok.”

Daha saatlerimiz olduğu konusunda karşı çıkmak üzereydim ama Mag ters bir bakışla beni susturdu.

Callias bezgin bir şekilde iç çekerek elini kalçasına yerleştirdi. “Evet, tamam.” Beni süzdükten sonra başını eğdi, ardından gülümsedi. “Görüyorum ki haplarım işe yaramış.” Eşyalarını boşaltmaya devam etmeden önce omuzlarını sallayarak ukalaca küçük bir dans etti.

“Evet, işe yaradılar,” diye cevap verdim. Saçlarım artık sırtımın ortasına kadar geliyordu. Mag’in kullanmam için ısrar ettiği şampuan sağ olsun, saçlarım o kadar yumuşak ve parlaktı ki resmen ipek hissi veriyordu. Muhtemelen Apricia’nın gür saçları kadar görkemli değildi ama geldiğim zaman ki o kötü görüntüyü düşününce kesinlikle bir gelişme vardı.

Callias elinde bir tarakla yanıma gelip küçük yemek masamda oturduğum sandalyenin etrafında döndü.

“Bu akşam ne yapmalıyız?” dedi keyifle. Aslında benimle konuştuğunu düşünmediğimden cevap vermeyerek kendime bir kadeh daha şampanya doldurdum. Şişe bitmişti, Mag’e işaret ederek şişeyi kaldırdım.

“Bir tane daha getirebilir misin?”

Başıyla onaylayarak ricamı yerine getirmek üzere gitti. Bu akşam için inanılmaz gergindim ve cesaretimi alkolden almam lazımdı. Aurora Kralı’nı görecektim olmanın düşüncesi, dikkatle denizin dibine ceset gömer gibi, zihnime gömdüğüm düşüncelerin suyun gücüyle yukarı çıkan cesetler misali zihnime hücum etmesine sebep oluyordu.

Hâlâ etrafımda dönen Callias durup diğer tarafa döndü. *Hımm* ve *hah* gibi birkaç nida çıkarınca kendimi mezattaki bir at gibi hissetmeye başladım.

“İşin bitmedi mi?” diye sordum. “Bana yapacağın şey bir saat sürecektir kadar umutsuz bir durumda mıyım?” Durup bana göz kırparken taşkınlığım pek umurunda değilmiş gibiydi. Elimdeki kadehi aldığında karşı çıktım, ancak beni susturdu.

“Hadi bakalım. Şurada da sarhoş olabilirsin.”

Kadehi makyaj masasına bıraktıktan sonra, oturmamı işaret etti. “Tamam,” dedim yerime geçerken. Bana birkaç farklı açıdan daha baktıktan sonra sonunda saçımı yapmaya başladı. Aynadan gözlerime baktığı sırada saçlarımı tarıyordu.

“Eğleniyor musun?” diye sordu. Güldüm.

“Yaralanmayı ve birkaç kez ölümün kıyısından dönmeyi eğlenceden sayıyorsan, tabii ki.” Callias buklelerimi tararken kendi kendine gülümsedi. Sonra ısıtılmış mavi bir bigudi aldı. Hafifçe üfleyerek bigudiyi bukleme sardı ve kafama doğru bastırdı.

“Dedikodulara göre kral senden pek etkilenmiş,” dedi Callias, ifadesi muzipti. “İşleri ilginçleştireceğini söylemiştim ama, değil mi? Hayal edebiliyor musun? Son haraçlıktan gözdeliğe? Gölge’dekilerin aklını yitirdiğini duydum. Gerçekten ilham veriyorsun, Lor.”

Çalışmaya, saçlarımı farklı boyda bigudilerle sarmaya devam ettiği sırada cevap vermedim. Gölge. Hiç görmediğim bir

yerden “olmak” garip geliyordu. Oradaki hiç kimsenin kim olduğumu bilmediğinin farkındalar mıydı? Yoksa bu Gölge, insanların kendi içlerinden birini tanımayacağı kadar sefil bir yer miydi? Kendime içlerinden biri olmadığımı hatırlattım. Ben Nostraza’ dandım ve kaybettiğimde oraya dönecektim.

“Tuhaf derecede sessizsin,” dedi Callias. “Biraz daha iç. Seni canlandırır.” Kadehimi alıp Mag’in az önce getirdiği şişeye doldurdu.

Gülümseyerek kadehi kabul ettim ve büyük bir yudumda bitirdim.

“Onu öptün mü?” diye sordu Callias. Mag’in kendi işiyle ilgilenip yatağını toplarken kaskatı kesildiğini fark ettim. “Kimseye söylemem.”

Aynadan Callias’a baktım. İfadesi yargılayıcı değil, meraklıydı.

“Evet,” diye itiraf ederken buldum kendimi. “Öptüm.”

Callias bunu zaten bekliyormuş gibi bir ses çıkardı. “O zaman son haracın kazanmasını izlemek için çok heyecanlıyım. Zayıf, intizamsız, acınası ve zavallı bir Gölge faresini buraya getirip ona ipek elbiseler giydirmeleri ve Günöte’deki en yetenekli genç kadınlarla yarışmasını beklemeleri kepazelik.”

Kaşlarımı çattığımda söylediğinin farkına varmış gibi oldu. “Ah, tatlım, sen değil. Senden bahsetmedim. Gayet iyi geldin, değil mi? Söyledikleri gibi, sen, herkesin hayatını değiştirebileceğinin kanıtısın.” Gülümseyerek saçlarımı kıvırmaya devam etti.

Kafamdaki tüm saçları sardıktan sonra kadehimi tekrar doldurdu ve biraz daha içtim. Böyle devam edersem midemdeki tüm gerginliğin çözüleceğini umut ediyordum. Canavarlar, yüksekten atlama ve Apricia’nın saçlarını savurmasıyla yüzleşmişim ama Aurora Kralı benim için en kötü yüzleşmeydi. Kimse bana onun yaptığı gibi acı çektirtmemişti.

Kadehimi tekrar doldurmak için hareketlendiğimde, Callias bileğime uzandı. “Belki de birazcık yavaşlamalısın. Böyle içmeye devam edersen geceyi atlatamazsın.”

“Ben iyiyim,” dedim. Onu ittikten sonra içkimi doldurmaya devam ettim. Omuz silkerek bigudileri tek tek çıkarmaya başladı. Saçlarım parlak buklelerden bir şelale gibi dökülüyordu.

“Kralın başka birini beğendiğine dair dedikodular var mı?” diye sordum. Sesimi olağan tonunda tutmaya çalışıyordum ama başarısız olduğuma emindim. Callias tek kaşını kaldırarak dudağını ısırdı.

“Koyu renk saçları olan şu malum engerekle görüldüğünü söyleyenler var.”

“Altın rengi aydınlatıcıları gösterişsiz kalan mı?” Şampanyamdan bir yudum aldığımda, kabarcıklar dilimde dans etti. “Hı hı.” Callias’ın cevabı belirsizdi.

“Sorun değil,” dedim. “Umursamıyorum. Diğerleriyle de vakit geçirmesi gerekiyor.”

Callias saçımın yarısını başımın üzerinde toplarken aynadan her bir hareketini izliyordum. Başını salladı.

“Tabii ki de umursamıyorsun.”

Kibirli ses tonuna karşı gözlerimi kıstım. “Kraliçe seçildikten sonra da cariyelerini çağırmaya devam edecek birisi mi sence?”

Callias komik bir kahkaha koyverdi. “Ah, tüm Feyler aynıdır, tatlım. Bir şeyleri pantolonumuzda tutmayı başaramıyoruz. Belli ki bizimle yeterince vakit geçirmemişsin.”

“Hepsi mi öyle?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Hepsi değil,” dedi. “Sadık olanlar da var. Gerçek eşini bulacak kadar şanslı olanlar.” Buna inanmıyormuş gibi elini şöyle bir salladı. “Ama o çok nadir, neredeyse efsane denebilir. Yine de Feyler tabiatı gereği maymun iştahlıdır.”

Umursamak istemiyordum. Kendime krala karşı geçici bir bağlılık hissettiğimi söylüyordum. Nazikti, cömertti, bana kendimi daha önce kimsenin hissettirmediği kadar iyi hissettiriyordu. Ancak dikkatimi görevimden ayırmamalıydım. Ne için burada olduğumdan. Tristan ve Willow. İsimleri, sanki biri bir davula vuruyormuş gibi zihnimde yankılanıyordu. Halo ve Marici de bana bel bağlamıştı. Atlas kimi isterse becerebilirdi. Benim için fark etmezdi. Burada olmamın sebebi bu değildi.

Bir kadehi daha şarapla doldurup kafama diktim ve birkaç büyük yudumda bitirdim.

“Aynen öyle,” dedi Callias omzuma vurarak. “Hislerini içerek bastır. Böylece her şey daha iyi olur.”

“Kes sesini,” dediğimde kahkaha attı. “Gerginliğimi bastırmak için içiyorum, hislerimi değil.”

“Neyse ne... Hazırsın.”

Callias beni şöminenin üzerine asılacak türden bir sanat eserine çevirmişti. Saçlarım güneşe dokunmuşçasına parlıyordu. Buklelerimin bir kısmı başımın üzerinde toplanmış, uçları yüzümü çerçeveliyordu. Yanağı yanağıma degecek şekilde eğilip ellerini omuzlarıma yerleştirdi. “Bir kraliçe gibi görünüyorsun, diyebilir miyim?”

Gülümsediğimde istemeden hafifçe geçirdim, hemen ağzımı kapattım. Callias’ın dudakları tiksintiyle aşağı doğru kıvrılırken geri çekildi. “Kızı Gölge’den çıkarabilirsin ama belli ki Gölge’yi kızdan...” Kendi kendine mırıldanırken eşyalarını toplamaya başlamıştı. Ağzımı elimle örterken yüz ifadesi karşısında güldüm.

O da gülerek başını iki yana salladı. “Kendini öldürtmeye çalış. Olur mu?” Burnumun ucuna nazikçe dokununca bu, garip derecede babacan bir tavır olarak geldi.

“Giyinme zamanı!” dedi Mag. Beni giyinme perdesinin arkasına doğru sürükledi. Sabahlığımı üzerimden çıkararak

adım atmam için elbiseyi aşağıdan bana doğru uzattı. Tabii ki altın rengiydi ve üstü binlerce parlayan kristalle süslenmişti. Tam oturan bir korse bir omzuma uzanıp Nostraza'nın mührünü kapatıyor, diğer omzumu çıplak bırakıyordu. Elbisenin etekleri nazik katlar halinde yere kadar dökülürken kumaşı o kadar hafif ve havadardı ki sanki bir bulutun üzerindeymişim gibi hissediyordum.

Mag beni oturtarak gözkapaklarıma ve yanaklarıma altından bir toz sürdü. Ardından güzel bir fırça ve altın boya kavanozu alarak çıplak kolum boyunca çiçekli bir sarmaşık çizmeye başladı. Parlak çizgiler açık kahve tenimde harika görünüyordu.

İşi bittiğinde yansımama nefesim kesilerek baktım. Altı hafta önce eskimiş gri tuniğimle pis bir çukurun dibindeyken, kemiklerim kırılacak durumdayken ve cildim kâğıt gibiymişken böyle görünmem imkân dahilinde bile değildi.

Kendimi bir kraliçe *gibi* hissediyordum, diğer yandan da bu düşünceye bir o kadar uzaktım.

Gözlerim şu anda inceleme özgürlüğümün olmadığı karşılıksız duyguların neden olduğu bir karmaşayla yanıyordu, onları uzaklaştırdım. Şu an, ben doğmadan önce her şey farklı olsaydı sahip olabileceğim geleceği düşünmenin kesinlikle zamanı değildi.

Mag, köşeleri altın boncuklu olan ve bir köşesine altın rengi bir tüy takılmış zarif, altın rengi ipekten maskemi gözlerimin üzerine yerleştirip başımın arkasından bağladı.

“Hazır mı?” diye seslendi Gabriel perdenin ardından. İniltimi bastırdım. Atlas'la konuşmalarını duyduğum o günden beri aramıza mesafe koymaya çalışıyordum ama yine de her gün talim yapmamız gerektiğinden bu hiç de kolay olmamıştı. Genelde onun yanındayken çenemi kapalı tutuyordum, titreyecek kadar yorulana kadar beni çalıştırdığı sırada

hakaretlerini dinlemeye pek hevesli değildim. Buradan gitmemi istediği açıktı ama neden umursadığını bilmiyordum.

“Evet,” dedi Mag neşeyle. Beni perdenin arkasından çıkardı. Huzursuz bir an boyunca Gabriel’la birbirimize baktık. Kendimi kaçınılmaz hakaretlere hazırladım. Bana istedikleri kadar güzel elbiseler giydirseler de kim olduğumu değiştiremeyeceklerini duymaya hazırlandım.

O, bedenine tam oturan ve kalçalarında biten altın rengi ceketinin içinde zarif görünüyordu. Ceketin kalıbı geniş omuzlarını ve kaslı kollarını sarıyordu. Kahverengi kumaşsa bacaklarını sarıp parlatılmış uzun kahverengi çizmeleriyle buluşuyordu. Koyu kumral saçları arkaya yatırılarak açık bırakılmış, boynundaki güneş dövmesinin ardından bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Her zamanki gibi kuşandığı kılıcı kalçasından sarkıyordu ama Gabriel’in bu versiyonunda hem rahat hem lüks bir görünüm vardı.

Beni baştan aşağı süzdü. Omuzları gerildi, kar beyaz kanatları kasıldı. Ardından beni onayladığını gösteren kaçamak bir mırıltı dudaklarından döküldü.

“Hadi.” Topukları üzerinde dönüp kapıya yöneldi. Kapıda durup onu takip etmemi beklerken geçtiğim sırada beni tekrar süzdü. Koridorlarda yan yana yürürken etraf sessizdi. Herkesin bu akşam baloya katıldığını varsayıyordum.

“Masken nerede?” diye sordum uzun adımlar atarken onu incelediğim sırada. Bana küçümsercesine baktı. “Bu bir maskeli balo, değil mi?” Sesimi onu sinir etmek için tizleştirmiştim. Derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi, bana attığı ters bakış başarılı olduğumu gösteriyordu. Gülümseme zafer dolu bir eda yayıldı.

“Diğer ülkelerin hükümdarları burada,” dedi. Sesi alçaktı.

“Evet, Madam Odell bize anlatı... Aurora Kralı da burada.” Bu kelimeleri zar zor söylemişim.

“Hayır, Rion üzgün olduğu haberini yolladı. Onun yerine prens geliyor.”

Prens. Kral değil. Midemdeki düğüm çözülürken karma-karışık düşüncelerim yine de zihnimi terk etmedi.

“Prensin benden haberi var mı?”

Gabriel kindar bir şekilde bana baktı. “Hayır. *Sen* bir Gü-nöte vatandaşısın. O şekilde kalsın. Anladın mı?”

Başımı sallayarak onayladığımda, geniş kapının ardında kalan, tamamen dolu olan, kahkahaların taşıdığı balodaydık.

“Hazır mısın, son haraç?”

Elbisemin önünü düzeltip omuzlarımı geriye attım. Kaderim için bir basamak olacak başka bir meydan okumayı kazanmak için kendimi hazırladım. “Bana öyle deme.”

Gabriel bir kez daha içime işleyen bakışlarını yüzüme çevirdi, ardından kenara çekilerek içeri girmemi işaret etti. “Bir saat sonra görüşürüz, Lor. Beladan uzak durmaya çalış.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

NADİR

Şarabından bir yudum alırken Nadir mermer sütunlardan birine yaslanmış, partideki insanları inceliyordu. Mayetini almadan Aurora'dan uçarak gelmişti ve mümkünse Günöte'de uzun süre kalmaya da niyeti yoktu. Amya onunla gelmeyi kabul etmeyip bu akşam tek başına acı çekmesi için onu yalnız bırakmıştı.

Ouranos'un diğer hükümdarlarının oturduğu büyük masaya baktı. Sanki hepsi birbirinden ölesiye nefret etmiyormuş gibi keyifle sohbet ediyordu. Atlas neredeydi ve babası neden gelmemişti? Diğer tüm kral ve kraliçeler gelmişti. Daha doğrusu etrafta hiçbirinin varisi yoktu.

Nadir sırf bir şey yapıyor olmak için misafirlerin arasındaki haraçları seçmeye çalıştı. "Oyun" bitene kadar belli ki ortaya çıkmayacaklardı. Kimse misafirlere ne olacağını söylememişti, sadece etkinliğin sonuna kadar kızların kalabalığının bir parçası olacağı bilgisi verilmişti. Nadir başını iki yana salladı. Kadehinden bir yudum alırken ten rengi siyah, saçları gümüş rengi bir kızın elleriyle oynayarak kalabalıkta yalnız başına gezdiğini fark etti. Gergin görünüyordu, tedirgin bakışları etrafta geziniyordu.

Nadir alaycı bir tavırla güldü. Bu zavallı kızları bulmak çok kolaydı. Başka kim yalnız takılacaktı ki? Nadir beline uzanan koyu renk saçları olan bir başka kıza baktı, saçlarını omzundan geriye atıyordu. Bakışları Güneş Kralı'nın muhafızlarından biriyle karşılaşana kadar kız kalabalığı süzdü. Muhafız çok hafifçe başını eğdi. Muhtemelen kızın muhafızı olmalıydı.

Kısa bir an sonra bakışları odaya giren başka bir kıza çevrildi. Parlak altın rengi elbisesi bal rengindeki bir duman misali üzerinden süzülüyordu. Durup ellerini tırabzanlara dayadı, o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

Gözleri altın rengi maskenin ardında gizlense de dans edenleri izlerken Nadir, onun ifadesinde meraklı bir parıltı yakaladı. Hem etrafındaki her şeyden bunalmış hem de tamamen akli başında görünüyordu. Çenesinin duruşuna bakılırsa kararlı olduğu söylenebilirdi.

Nadir gözlerini kısıp bir yudum daha almak üzere kadehini kaldırdığında, içkisinin bittiğini fark etti. Yetersiz içki olan salona göz gezdirdikten sonra tekrar bakışlarını çevirdiğinde, kızın uzun boylu, kıvrıcık kahverengi saçlı bir adamla konuştuğunu fark etti. Nadir gözlerini devirdi. Atlas kalabalıktan biriymiş gibi zavallıca bir çabaya girmişti. Gerçekten birilerini kandırabileceğini sanıyor muydu? O kadar kibirliydi ki muhtemelen herkes onu tanımamış gibi davranacaktı.

Kızı merdivenlerden indirip dans pistine yönlendirdikten sonra, imtihanların sonucu ne olursa olsun, kızın çoktan ona ait olduğunu düşündürtecek bir sahiplenicilikle kızı kendine çekti. Nadir'in dudakları kıvrıldı. Taç için orada olan biriyle evlenmek ne kadar da utanç vericiydi. Kendisi kraliçesine bağlandığında, bu kişinin kanını kaynatacak birisi olduğuna emin olacaktı.

“Neden gölgede saklanıyorsunuz, *Majesteleri*?” Yanında yükselen sesle Nadir dönünce karşısında ellerini belinde bağlamış, ileriye bakan Gabriel’ı gördü.

“En rahat olduğum yer de ondan,” dedi Nadir. Gabriel’ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Hep neşe saçıyorsun, değil mi Nadir?”

Nadir sırtıtarak bakışlarını kalabalığa çevirdi. “Kimsenin şikâyet ettiğini duymadım.”

Gabriel hafifçe güldükten sonra iki Fey bir anlığına sessizliği korudu.

“Sence bu sefer birini seçer mi?” diye sordu Nadir. “Eline başka masumların kanı bulaşır mı?”

Gabriel’ın dudakları gergindi. “Bu hiç... hoş değil.”

“Yine de belli ki Atlas inançlı bir tazı gibi.”

Gabriel, Nadir’a ters bir bakış attı. “Öyle değil.”

“Beni ilgilendirmez.” Nadir yanlarından geçen bir hizmetçiye kadehini verip tepsiden dolu bir kadeh aldı. “Sana bir şey sorabilir miyim? Ama aramızda kalacak?”

“Neymiş?”

“Günöte’de buraya ait olmayan birinin varlığına dair bir şeyler duydun mu?”

Gabriel’ın kaşları yukarı kalktı. “Buraya ait olmayan mı? Bir şeyini mi kaybettin, Nadir?”

“Öyle de denebilir. Aurora’dan bir kız.”

Gabriel’ın kaskatı kesilerek odayı süzmesini izledi. “Hayır, duymadım,” diye cevap verdi kısa bir an sonra. Nadir diğer Feyi izlerken gözlerini kıstı, Gabriel’ın yalan söylediğine emindi.

“Kendini göstermeyi planlıyor musun?” diye sordu Gabriel. Konuyu değiştirip Atlas’ın haraçla dans ettiği yeri işaret etmişti.

Nadir derin bir nefes aldı. “Sanırım buna mecburum, Aurora’nın genç dişi Feyleri bulup öldürmenizi ciddiye almadığı düşünölsün istemem.”

“Ayna...” dedi Gabriel ama Nadir sözünü kesti.

“Ayna saçmalığın daniskası.”

“Sesini alçalt,” dedi Gabriel sıkıdığı dişlerinin arasından, sırtı gerilmişti.

“Bunlar seni yormadı mı?” Nadir elini uzatıp diğer hükümdarların oturduğu masayı işaret etti.

“Bu benim görevim,” dedi Gabriel. Ses tonu, sanki bu sözleri ezberlemiş ve ardında hiçbir tutku ya da amaç kalmayana kadar tekrarlayıp durmuş gibiydi.

“Evet. Görev.” Nadir boynunu esnetti.

“Bir seçeneğim olmadığını biliyorsun,” dedi Gabriel. O kadar kısık sesle söylemişti ki Nadir istese bunu duymamış gibi davranabilirdi. Dikkatini Atlas’ın kollarında neşeyle duran haraca çevirdi. Güneş Kralı dönüp Nadir’in bakışlarıyla karşılaşınca gülümsemesi kayboldu.

Nadir kendi kendine bir kahkaha patlattı. Muhtemelen az önce kendini göstermişti.

“Sanırım gidip diplomatik olmam lazım,” dedi Nadir, Gabriel’a bir kez daha göz ucuyla bakarak. “Aurora’dan bir kızla ilgili tuhaf bir şey görür ya da duyarsan...”

Gabriel başını salladı. “Tabii.”

Nadir, Günöte’nin Yüzbaşı Muhafızı’nın omzuna hafifçe vurarak koyu renk ceketini düzeltti ve yürümeye başladı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

LOR

İçeri adım attığımda hiçbir şey beni balo salonunun görkemine hazırlayamazdı. Devasaydı, tavanında kristaller ve altın rengi incilerle süslü düzinelerce avize vardı. Kıvrımlı duvarlar altın rengi sırmalı ipekle süslü, sanki tanrıçanın karşısına çıkacakmış gibi görünen iyi giyimli yüzlerce Feyin etrafını sarıyordu.

Parlak elbisemin fazla abartılı olduğunu düşünmüştüm ama kendimi başka bir altın, mücevher, bolluk kalabalığının içinde bulmuştum. Herkes en güzel kıyafetini giymiş, saçını parlatmış, harika makyaj yapmıştı ve gözleri parlıyordu. Callias'ın bana sıradan ölümlü statümden bahsetmemem konusunda verdiği öğüdün aklımdan çıktığını o an fark ettim.

Etrafa bakarken diğer haraçlar geldi mi diye merak ediyordum. Dengem biraz bozulmuştu, dikkatlice bir ayağımı diğerinin önüne atarak salonu saran altın rengi tırabzana yaklaştım. Belki de son kadeh şampanyayı içmemem gerekiyordu.

Kısa geniş merdivenler dans pistine inecek şekilde ayarlanmıştı. Köşede küçük bir orkestra vardı, çiftler rüzgârda savrulan sonbahar yaprakları misali müzikle dans ediyordu.

Atmosfer canlı ve enerjikti, misafirlerin yüzünde gülücükler vardı. Endişemi bastırdım. Buraya nasıl gelmişim? Bu nasıl benim hayatım haline gelmişti?

“Bu dansı bana lütfeder misin?” Kalın bir erkek sesi duyunca başımda dikilen Feye döndüm. Üzerine tam oturan çiçek işlemeli altın rengi bir ceket giyiyordu. Yüzü benimkine çok benzeyen bir maskeyle örtülü olsa da onun maskesinde tüy ya da süs yoktu. Bakır rengi saçları o kadar parlaktı ki ateşle süslenmiş gibiydi.

“Atlas,” dedim. Biri bana şaka mı yapıyor diye etrafa bakıyordum. Bir parmağını dudaklarına götürerek *şışt* dedi.

“Ben maskeli baloya katılan eğlence düşkünlerinden biriyim yalnızca, leydim.” Bel hizasında eğilirken dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Bir kahkaha attım. Maskeye rağmen bu Feyin kim olduğunu karıştırmak mümkün değildi. İnkâr edilemez bir çekimi vardı. Nereye giderse gitsin, bakışlar onu takip ediyordu. Bizi büyülüyordu.

Elini uzattığında tek kaşımı kaldırarak reverans yaptım ve elimi onunkinin üstüne yerleştirdim. Gabriel’la haftalar önce ilk kez tanıştığımda reverans konusunda ne kadar gerildiğimi hatırladım. Belki de Madam Odell’in eğitimlerinin *biraz* faydası olmuştu. “Tabii ki. Şeref duyarım.”

Sırıtarak beni altın rengi, damarlı, soluk sarı mermerden merdivene yönlendirdi. Dans pistine giden basamakları inmeye başladık.

“Derslerim dışında bunu hiç yapmadım,” diye fısıldadım, üstün Fey kulaklarıyla sözlerimi duyabileceğini bilerek.

“Endişelenme, sana yardım edeceğim.” Eliyle belime uzanarak beni kendine çektiğinde ona yapışmış gibiydim. Buradayken aramızda ılımlı bir mesafe yoktu. Diğer elimi büyük olan eline aldı ve dans ederken beni yönlendirmeye başladı.

“Büyüleyici görünüyorsun,” dedi Atlas. Eğilip bunu direkt kulağıma söylerken sesi alçaktı. “Belki de partiden sonra gelip beni ziyaret edersin?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp parlak mavi gözlerine baktım. Reddetmeliydim. Callias’ın bana Apricia hakkında söylediklerini düşündüm. Atlas çift taraflı mı oynuyordu? Bunlar Güneş Aynası’nın işin sonunda vereceği kararı etkileyecek miydi? Aynanın kendi tercih hakkı olduğunu söylemişti. Bu yarışmayı kazanmak için burada olduğumu kendime hatırlattım. Her şey buna bağlıydı. Kazanamazsam Tristan ve Willow’u kurtaramazdım, bir kraliçenin kaynaklarına sahip olmadan Aurora Kralı’ndan intikamımı da kesinlikle alamazdım. Apricia sarayda yaşayıp bu güzel Feyin kollarında olmak için kazanmak istiyor olabilirdi ama benim için bu hayat memat meselesiydi. Benimkinin daha asil bir amaca hizmet ettiği ortadaydı.

On iki yıl boyunca vücudumu bir silah ve bir değer olarak hayatımda gördüğüm en kötü adamlara karşı kullanmıştım. Risk hiç bu kadar yükselmemişken şimdi neden duracaktım ki? Ayrıca Atlas beni iyi, güzel ve arzulanan biri gibi hissettiriyordu. Israr etmeme gerek yoktu. Böyle sınırdarken kendimi daha fazla tutmama gerek yoktu.

Atlas’ın bana yardım edip etmemesini umursamamaya karar vermiştim. Bunu “adilce” kazanmama gerek yoktu. Hayatımdaki hiçbir şey adil olmamıştı.

Beklentiyle beni izlerken, sanki teklifini gerçekten reddedeceğimi düşünüyordu. Sonunda başımı salladım. “Çok isterim.”

Beni salonda döndürürken gülümsemesi göz alıcıydı. Dikkatim köşedeki platformun üzerine yerleştirilen altın örtülü masayla dokuz görkemli sandalyeye kaydı. Tam ortada büyük, altın rengi bir taht vardı. Zannediyorum ki dans ettiğim Feye aitti.

Masanın bir tarafında daha küçük, siyah bir taht vardı, sırt kısmı zümrüt yeşili kadifeyle kaplanmıştı. Yanlarında ise yarı tenli iki Feyin oturduğu sarmaşıkla süslenmiş ahşap iki sandalye vardı. İlki uzun, dalgalı kahverengi saçları olan ve şık yeşil bir tunik giyen bir adamdı. Onun yanında yine uzun kahverengi saçlı ve soluk yeşil bir elbise giyen büyüleyici bir kadın vardı. İkisinin de sırtında deriye benzer kahverengi kanatlar uzanıyordu.

“Ormanlık’ın Kralı ve Kraliçesi,” dedi Atlas nereye baktığımı fark ederek. “Cedar ve Elswyth. Cedar’la yüzyıllardır arkadaşız. *Ailesinin* kalanına rağmen o iyi bir Feydir.” Sesindeki hoşnutsuzluğu fark edince Cedar’ın bağ kurduğu partnerine bir şeyler fısıldamasını ve kadının gülümsemesini izledim. Kadın adama baktığında, sanki ışıldayan gözlerinden kalp şeklinde gökkuşakları uzanıyormuş gibiydi. Göğsüm sıkışmıştı.

“O kadın da aynı şekilde mi seçildi? Bir imtihanla mı?”

“Sayılır,” dedi Atlas. Beni pistte döndürdü. “Her ülkenin kendine has bir İmparator Fey seçme yöntemi var.”

“Bana bahsedecek misin?” diye sordum. Sanki etraflarındaki her şey hükmünü yitirmiş gibi, birbirine âşık görünen çifte döndüm.

“Tabii ki” dedi Atlas. “Kendini Günöte’yi yönetirken bulursan bunları bilmen gerekecek.” Ona baktığımda gülümsedi.

“Diğerleri kim?”

Ormanlık’ın kralı ve kraliçesinin yanında cam gibi görünen yarı saydam mavi bir taht vardı. Üzerinde oturan güzel erkek Feyin duruşu rahat görünüyordu, şarabını yudumlarken ilgisiz bir şekilde etrafı izliyordu. Ten rengi o kadar solgundu ki neredeyse mavi olduğu söylenebilirdi. İndigo rengi saçları o kadar uzundu ki masanın ardında nereye kadar uzandığını göremiyordum. Keskin elmacıkkemikleri, güçlü çenesi ve koyu mavi gözleri cazibesini arttırıyordu.

“Alüvyon Kralı,” dedi Atlas. “Okyanusun hükümdarları. Cyan kibirli bir piçtir ama kalbi olduğu yerde duruyor. Henüz bağlanacağı kişiyi bulamasa da çok uzun zamandır arıyor.”

Güneş Kralı’nın tahtının diğer tarafında taştan iki taht ve iki Fey daha vardı. Kahverengi tenleri ve uzun gümüş rengi saçlarıyla gördüğüm en güzel kadınlardı. Onların gri tüylerle kaplı kanatları vardı. “Onlar Tepe’nin Kraliçeleri. Bronte ve Yael. Müttefikimiz değiller ama Günöte ve Tepe zaman zaman anlaşmalar yapar.”

Diğer taht neredeyse sıvı gibi görünmesine sebep olacak biçimde gümüşümsü bir materyalden yapılmıştı. Üstünde oturan kadının teni o kadar solgundu ki mermer kadar beyazdı, saçlarıysa tamamen beyazdı. Kara gözleri merakla kalabalıkta geziniyordu. “D’Arcy, Celestria’nın Kraliçesi,” dedi Atlas. Gözleri karardı. “Günötede’ki en zemheri cadı.”

Nazik bir şekilde konuşan salonun ön tarafındaki semavi varlıkları inceledim. Birbirlerine dokunmadan edemeyen Ormanlık’ın Kral ve Kraliçesi hariç hepsi sıkılmış gibi görünüyordu.

“Senin de orada olup onları eğlendirmen gerekmiyor mu?” diye sordum, Atlas sırtıttı.

“Bir danslık sürede kendi başlarının çaresine bakabilirler.”

Başka bir şarkı başladı ama Atlas beni bırakmadı. Akıldaki soruyu soracak cesareti kendimde buldum. “Aurora Prensi nerede?”

Atlas başını iki yana salladı. “Sanırım gecikti. Her zaman ki Aurora işte. Kendi hükümdarları hariç kimseye saygı duymuyorlar. Prens de korkunç ve zalim biri.”

“Babası gibi,” diye fısıldadım. Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine engel olamamıştım.

Atlas’ın omuzları düşerken gözlerine bir endişe yayıldı. “Evet. Babası gibi.” Odayı süzdü. “Belki şanslıyızdır ve hiç

gelmez. Sırf diplomasi için Aurora Kralı'nı davet etmiştim. Ülkemden mümkün olduğunca uzak olmalarını tercih ederim."

Kelimeler boğazıma dizildi, onaylarcasına başımı salladım. Sabahtan beri içtiğim şampanya başımı döndürüyordu. Muhtemelen Callias'ı dinlemem gerekirdi.

"Uç tarafta kim oturuyor?" diye sordum son tahta bakarken. Küçük siyah bir tahttı ve sırt kısmına tek bir tane kırmızı mücevher işlenmişti.

"Kalp Kraliçesi şerefine yerleştirdik."

Bakışlarım Atlas'a döndü. "Ne? Kalp Kraliçesi yüzyıllar önce öldü sanıyordum?"

"Ve hiç varis bırakmadı," diye ekledi. Ses tonunda, sanki buna aslında inanmıyormuş gibi bir tını vardı. "Evet. Ama Kalp bir zamanlar Ouranos'un en güçlü krallığıydı. Onların şerefine bir taht koymayı doğru buluyoruz. Kim bilir, belki Kalp'in Tacı bir gün bulunur ve yeni bir kraliçe yükselir."

Atlas'ın bakışları beni delip geçerken koluyla beni daha da sıktı.

Başım dönerken gözlerimi kapattım, boynumdaki madalyona uzanıp sıkıca tuttum.

Maskesindeki deliklerden gözlerinin dudaklarıma indiğini görebiliyordum. Başını eğdiğinde dudakları kulağımın kıvrımını okşadı. "Seni tekrar istiyorum, Lor. Seni de sahildeki akşam yemeğimizi de düşünmeden edemiyorum."

Tenim gerilirken karnımdan bacaklarımın arasına doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Ben de düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Hem de çok." Kemiklerime kadar nüfuz eden bir kahkaha attı.

"Nesneyi çabucak bulmaya çalış," dedi çenemi okşarken. "Benim için, olur mu?"

Başımı salladım. "Tabii." Bana öyle baktığı müddetçe her şeyi kabul ederdim.

Şarkı bittiğinde beni hayal kırıklığına uğratarak elimi bıraktı ve hızlı bir reverans yaptı. “Tüm akşam seninle dans etmek istesem de dediğin gibi gidip misafirlerimi eğlendirmeliyim.” Elimin arkasını öptü. “Sonra görüşürüz.”

Ardından topuklarının üzerinde dönerek beni açıkladığı her şeyi kafamda tartarken geride bırakıp ilerlemeye başladı. Tekrar kralları ve kraliçeleri bir bir izledim. Aurora Prensi’ne ayrılan boş tahta baktım. Onun yüzünü görebilmeyi istiyordum. İntikamımı kraldan alamazsam belki prensten alırdım.

Yüksek tavanlı salonun bir ucuna asılan büyük saate baktım. Balo başladığından bu yana neredeyse bir saat olmuştu. Gabriel’i bulmam gerekiyordu. Misafirlerin arasında dolaırken kalabalıkta bana el sallayan Halo’yu gördüm. Bir Fey erkeğinin boynuna kollarını dolamış, saçlarını savuran Ap-ricia’ya gözüm takıldı. Acaba Atlas bunu görse ne düşünecekti ya da görmüş müydü? Tesni ortalarda görünmüyordu, iyi olduğunu umdum. Bu meydan okuma diğerlerinden daha az tehlikeli olmasına rağmen gardımı düşürmemem gerektiğini biliyordum.

Diğer muhafızlar dans pistinin köşesinde gezinirken hepsi birer melek savaşçı misali altın rengi giyinmişti. Ancak Gabriel aralarında değildi.

Sinirlenerek onu aramaya devam ettim. Benden tamamen kurtulmak için beni sabote mi etmeyi planlıyor diye düşünmeden edemedim. İpucumu da alıp ortadan kaybolmuş muydu? Balo salonunun bir duvarında yüksek kemerler vardı. Bir kemerin altından geçerek küçük odalara açılan uzun koridora adım attım.

İnsanlar içip sohbet ederken bu odaları doldurmuşlardı. Her birini kontrol ettiğim sırada Gabriel’in koyu kumral saçlarını ve kar beyaz kanatlarını bulmaya çalışıyordum. Bu sırada bir gözüm de saatteydi. Bir saat neredeyse dolmuştu

ve onu zamanında bulamazsam hedefime diğerlerinden önce ulaşma şansım azalacaktı. Onu gebertecektim.

Koridorun sonunda başka bir oda vardı. Kapı hafifçe aralıktı, açıp başımı içeri uzattım. İçeride ışık yoktu, karanlığı bölen tek şey pencereden yansıyan ay ışığına ait parıltıydı. Bir inilti duyunca yanaklarım kızardı, bir kaçamağı böldüğümü fark ettim. Ancak kısa bir an sonra gözlerim loş ışığa alışınca kanepenin önünde diz çökmüş, altın rengi ceketli bir adam gördüm. Koyu kumral saçları yüzünün iki yanına dökmüştü.

Gabriel. Şerefsiz. Bana *yardım* etmesi gerekiyordu, bunu... yapması değil. Olduğum yerde durup izledim. Kanepede bir erkek vardı, bacaklarını açmış, başını geriye atmıştı. Ay ışığı yalnızca aşağı yukarı hareket eden Gabriel'in başının arka kısmını aydınlattığı için detayları seçemiyordum. Boğuk maskülen bir inilti daha yükselince bu sesin kime ait olduğunu bilemedim.

Sesten büyülenmiş gibiydim, olduğum yerden uzaklaşmıyordum. Geldiğimi haber vermeliydim. Ya da gitmeliydim. Ancak Gabriel yapılması gerekeni yaptı.

"Ne istiyorsun, Lor?" Gabriel'in bıkkın sesi beni öyle irkiltmişti ki yerimden sıçradım. Kalbim hızla atarken elimi göğsüme koydum.

"Seni arıyordum." Sesim nefes nefese ve yüksekti. Neden utanması gereken benmişim gibi hissettiğimi bilmiyordum.

Gabriel öfkeli bir bakışla bana döndü. Bedeni ve kanatları karşısındaki arkadaşını gizliyordu. Bahsi geçen adam başını kaldırırsa da yüzünü seçemedim. Karanlıkta sadece gözleri parlıyordu. Gabriel'in işini bitirmesini sabırla bekleyecekmiş gibi başını geriye attı.

"Buldun da. Aferin sana."

Benden bu kadar. Ona neden ihtiyacım olduğunu biliyordu.

“İpucumu vermen lazım. Vakit geldi.”

“İki dakika daha var. Çık.” Sırtışı vahşi bir hal aldı. “İşim hemen biter.”

Ağzımı açıp kapattım, buna inanamıyordum.

“Çık. Dedim,” diyerek hırladı.

Utanç içindeydim, bunu tekrar söylemesine gerek yoktu. Yüzlerce insanın gezindiği bir partinin ortasında başka bir adamın aletini emerken onu yakalamam hiç umurunda değilmiş gibiydi.

“Tamam,” dedikten sonra odadan çıktım ve kapıyı ardımdan sertçe kapattım. Tam gitmek üzereyken bunu yapamayacağımı fark ettim. Ona hâlâ ihtiyacım vardı.

Öfkeyle kapıya yaslanıp ona hâlâ burada olduğumu göstermek istercesine omzumu sertçe vurdum. Kollarımı kızgınlıkla kavuştururken şerefsiz Feyler ve ilkel arzularıyla ilgili kısık sesle mırıldandım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Dakikalar hızla akıp geçiyordu ve Gabriel hâlâ ortalıkta yoktu. Tesni'nin baş başa verip muhafızıyla konuştuğunu, sonra da ayrılıp birlikte odayı aramaya başladıklarını görebiliyordum.

Halo ve Apricia muhafızlarıyla müzakere edip sonra kalabalığa karışmışlardı. Öfkeyle bir nefes verdim. Geride kalmıştım bile. Gabriel götün tekiydi. Ben aptal gibi dikilirken o birilerini becermekle meşguldü. Kapının ardından kalın sesli bir kahkaha yükselince dişlerimi sıktım.

Bir dakika daha geçerken Tesni'nin düz siyah saçları ve koyu renk gözleri olan güzel bir kadına yaklaşmasını izledim. Kadın yakasına gümüş rengi büyük bir broş takmıştı. Başka bir köşede Apricia kısacık kestane rengi saçlı uzun, erkek bir Feyle konuşuyordu. Adamın sivri kulağında gösterişli boyutta bir elmas vardı.

Lanet olsun. Nesneye en son ulaşan ben olacaktım.

Arkamı dönüp kapıyı yumrukladım, artık neyi böldüğüm umurumda değildi. "Gabriel! Şerefsiz kıcını kaldır da buraya gel!" Kapıya vurup bağırmaya devam etmemden birkaç saniye sonra kapı sonunda açıldı ve içeriye doğru sendeleyip muhafızıma çarptım. Düşmemi engellemek için hiçbir şey

yapmadı, ayaklarının önüne kirli bir çamaşır yığını gibi düşmeme izin verdi.

“Şerefsiz kırım mı?” Başını eğerek tek kaşını kaldırdı. “Bundan daha iyisini bulamaz mıydın haraç?”

Yerimden kalkarken homurdanarak eteğimi düzelttim. “Kes sesini.”

“Bu gece pek de güzel konuşuyorsun.” İri eliyle kolumu kavrayarak beni odadan çıkardı ve kapıyı ardından kapattı.

“İçeride seninle olan kimdi?” diye sordum. “Bana yardım etmen gerekiyordu, önüne gelenin aletini emmen değil! Bunun için mi para alıyorsun?”

Beni kapıdan uzaklaştırıp balo salonunun diğer tarafına götürürken iteklemeye devam ediyordu. “Canımı yakıyorsun.” Kolumu öyle sıkı tutuyordu ki kolum kırılacakmış gibi hissediyordum. Sonunda durduğumuzda, beni çevirip yüzüne bakmamı sağladı.

Oda dönüyor, müzik çalarken dans edenler altın rengi bir çayırıltıdaki karahindibalara benziyordu. Alnıma dokundum, iki şişe şampanya içtiğime şimdiden pişman olmuşum. Gabriel eğilip kulağıma fısıldadı. “Hedefin o.”

Bakışlarını Ouranos’un kralları ve kraliçelerinin oturduğu ön taraftaki masaya kadar takip ettim. Atlas yerinden kalkmış, omuzlarına uzanan dalgalı koyu renk saçları olan erkek bir Feye bakıyordu. Demek ki hepsi kral ve kraliçe değildi.

Adamın gece kadar siyah takım elbisesi resmen sarayın görkemine sürülen bir leke gibiydi. Atlas’tan birkaç santim uzundu, iri ve kaslıydı ama muhtemelen Güneş Kralı’ndan daha zayıftı. Yine de şık, karanlık bir Fey prensinin altında bir savaşçı olduğu aşikârdı.

“Kim?” diye sordum. Gabriel’in düşündüğüm kişiyi ima ediyor olması mümkün değildi.

“Elindeki yüzük.” Prense baktım. İşaret parmağında üzerinde parlak siyah bir taş olan gümüş bir yüzük vardı. Taş siyah değildi. Elini hafifçe oynattığında yansımalar olduğunu görüyordum. Kırmızı, zümrüt, camgöbeği ve eflatun. Karanlık, yıldızlı bir gökyüzünü bölen dalgaların renginde. On iki uzun yıl boyunca hayatımdaki tek güzellik kaynağının.

“Aurora Prensi,” diye fısıldadım, etrafımdaki hava, sanki isminin hecelerine yer açmak istercesine hareket ediyor gibiydi. O kral değildi ama oğlu da beni strese sokup mideme sert, tanıdık bir sızı saplanmasına sebep olmuştu. Aurora’ya ait her şey bir nevi damıtılarak benim ve kardeşlerimin çektiği bu acınası hayatı bir şekilde atlatmama sebep olan öfkemi güçlendirmişti.

Şimdiyse Aurora Prensi burada, salonda duruyordu.

“Adı Nadir,” dedi Gabriel. İçime nedeni anlaşılmaz bir his yayıldı, her şey sonsuza kadar değişmişti. Bu garip hissi üzerimden attığımda oda yine dönüyordu. *Gerçekten* de ikinci şişeyi içmemeliydim.

“Ya beni tanır mı?” Gabriel’a baktım. Bana o kadar yakın duruyordu ki bedenini ardımda hissedebiliyordum.

“Seni neden tanırsın ki? Bir hapisane faresinden fazlası değilsin. Seni gördüyse bile, o delikten çıktığın halinle aynı değilsin.”

Derin bir nefes aldım, söylediği şeyi kabullenmiştim.

“Neden o? Diğerlerinininki sıradan misafirler.” Salona baktığımda Halo’nun, beyaz saçlarına parlak bir taç takan yaşlı bir Feyle oturduğunu gördüm.

Gabriel’in alçak sesli kahkahası kesinlikle göz korkutucuydu. Sanki yaptığı şeyi fark etmemden dolayı keyfi yerindeydi. “Biraz meydan okuma seni korkuttu mu, son haraç?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ancak onun yüzünde bu sınavdan çekilmem için bana meydan okuyan, kendini

beğenmiş bir gülümseme vardı. Yarışmadan atılmamı istiyordu ama ben kazanmaya ve ona bu memnuniyeti tattırmamaya kararlıydım. Boğazımdaki o belirsiz hisse rağmen sertçe yutkunarak elbisemin önünü düzelttim. Bunu yapabildim. Aurora Kralı'na ve sevdiği her şeye karşı nefretimi bastırarak saçlarımı omzumdan geriye attım ve öne doğru birkaç adım attıktan sonra dönüp muhafızıma baktım.

“Sorun mu var?” diye sordu Gabriel başını hafifçe eğerek.

“Zerra biliyor ya, sen çekilmez piçin tekisin,” dedim çünkü gerçekten öyleydi. Önce geç kalmama sebep olmuştu ve şimdi de bundan inanılmaz keyif alıyordu. Yüzümü tekrar salona dönerek gözlerimi kııptım. Aurora Prensi artık burada değildi.

Atlas tahtında oturmuş, Ormanlık'ın Kralı'yla konuşuyordu. Öfkeli bakışları odanın kenarına kaydı, prensin kalabalığın arasından geçtiğini gördüm. Gidiyor muydu? *Lanet olsun.*

Hiç düşünmeden elbisemin eteklerini toplayarak hızla salonun çıkışına yöneldim. Önünü kesmek için kısa merdivenleri tırmandım. Elinde şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan hizmetçiden bir kadeh alarak hiç durmadan prensi takip etmeye devam ettim.

Bir grup eğlenen insanın yanından geçmek üzereyken, sanki başka tarafa bakıyormuşum gibi yaparak başımı çevirdim ve sıradan bir şekilde önüne doğru adımladım. Birbirimize çarptığımızda dünyam tepetaklak oldu. Elimdeki kadeh uçup içindeki şampanya dökülürken takılıp onun kollarına düştüm.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

NADİR

İçgüdüleri Nadir'in kızı yakalamasını sağlamıştı. Bir eliyle kızın belini, diğeriyle de kolunu tutmuştu. Üstü şampanya olmuştu ve muhtemelen takım elbisesi berbat haldeydi. Boğazından yükselen alçak sesle kızı doğrulttuğunda, kızın maskesinin üzerindeki boşluklardan gözleri buluştu.

Nadir gözlerini kırptırdı. Kızın gözlerinde öfke ve korku karışımı bir his görmesinin üzerinden bir saniye geçmeden kız, "Zerra aşkına!" dedi. Pürüzsüz kahverengi yanakları kızarıyordu. "Çok özür dilerim!" Etrafa bakıp geçen bir hizmetçinin tepsisindeki peçeteyi aldı ve Nadir'in ceketinin ön tarafını silmeye başladı. "Üstüne şampanya döktüm. Çok üzgünüm. Ah, ne kadar da sakarım!"

Konuşmaya devam ediyor, Nadir'in kulağa zorlama geldiğine emin olduğu ikinci sınıf aktris rolünü bir sohbetle sürdürüyordu.

Nadir gözlerini kıstı. "Sorun değil," diye cevap verdi. Kızı geçiştirirken sesinde huzursuzluk vardı.

"Hayır, sorun tabii," dedi kız. İri, koyu renk gözleriyle ona bakıyordu. Bakışları uçsuzdu. Sanki dünyanın en derin kuyusu gibiydi. Nadir böyle bir şeyi hiç görmemişti. Başını iki

yana sallayarak bu yersiz düşünceyi sildi. O zaman bu kızın Atlas’la dans eden haraç olduğunu fark etti.

“Lütfen telafi etmeme izin ver,” dedi kız. Peçeteyi kenara bırakırken sesi yakarır gibiydi. “Bir dansa ne dersin?”

Nadir tereddüt ederek kızı baştan aşağı süzdü. Gördüğü kadarıyla kızın güzel pürüzsüz kahverengi bir teni vardı ama maskenin altından başlayıp yanağının ortasında biten bir yara izi olduğunu görebiliyordu. Feyler arasında yara izi çok görül-müş bir şey değildi. Gösteriş, gevezelik ve eleştirel konuşmalar en güçlü Feyi bile dize getirirdi. Ancak kız yara izini gururla taşıyor, hatta şu an çaresizliğin sınırındaymış gibi görünüyordu.

“Hayır, sağ ol,” dedi Nadir. Sonunda aklı başına gelmişti. “Zaten çıkıyordum.”

Yanından geçtiği sırada kız onun kolunu yakaladı. “Hayır. Lütfen, gitme.” Nadir durup yavaşça döndü. Kızın dokunuşunun, kıyafetlerinin üzerinden olmasına rağmen neden bu kadar canlandırıcı olduğunu merak etti. “Lütfen, Majesteleri.” Kız son kelimeyi sanki kraliyetten bir Feye dokunarak ölümcül bir hata yaptığının farkına varmış gibi söylemişti. Ellerini çekerek beceriksizce reverans yaptıktan sonra kızın bakışları balo salonundaki büyük altın rengi saate çevrildi. “Tek bir dans.”

Nadir bakışlarını salonda gezdirirken kafasında bunu tartıyor gibiydi. Gidebilirdi. Her zamanki gibi Atlas’la münakaşaya girmişti ve hoş karşılanma süresini aşmıştı. Zaten en başında da hoş karşılandığı söylenemezdi.

Kız ona yaklaştı. Sadece bir kız değildi. Genç bir kadındı. Oldukça da cazibeliydi. Bir adım daha yaklaşarak anlamlı bakışlarıyla Nadir’a baktı ve bir elini nazikçe onun göğsüne yasladı. Nadir’a dokunmak için garip ölçüde cesurca bir hareketti bu. Ancak Nadir’ın kalp atışları hızlandı. Kaşlarını çatarak kızın eline, sonra da yüzüne baktı, kız tepkisini anlamamıştı.

“Lütfen,” dedi tekrar. Bu sefer Nadir, sanki bedeni beyin sinyallerinin dışında hareket ediyormuş gibi, kendini başıyla onu onaylarken buldu. Kızın gülümsemesi zoraki görünse de omuzları rahatlamış gibiydi. Nadir onu çözemiyordu.

Kendisini dans pistine götürmesi için kızın onu beklediğini fark ettiğinde, Nadir kendi kendine konuştu. *Topla kendini, Nadir.* Elini uzattığında kız da elini uzattı. Nadir’in parmaklarına dolanan parmaklar küçük ama kıymetliydi. Temas ettikleri an Nadir’in bedenine bir şok dalgası yayıldı. Kız durup merakla ona baktı. O da hissetmiş miydi?

Bir anlığına ikisi de hareket etmedi.

“Devam edelim mi?” Kız başıyla dans pistini gösterince Nadir başını salladı.

İlerleyerek kalabalığın ortasına geçtiler. Nadir nazikçe elini kızın beline yerleştirdiğinde, kafasını karıştıran o tehditkâr hissi hâlâ hissedebiliyordu. Kız elini onun omzuna attı ve yavaşça dans etmeye başladılar. Adımları hiç çabasızca birbirleriyle uyumluydu.

Nadir bakışlarını ondan ayıramıyordu, salonun kalanı gürültü kirliliğine, ışıklar da arka planda birer buğuya dönüşmüştü. Kız ellerinin birleştiği noktaya bakınca kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

“Güzel bir yüzükmüş,” dedi kız. Bakışları bir kez daha devasa saate döndü.

“Bir yere geç mi kaldın?” diye sordu Nadir. Kızın yanakları kızardı.

“Hayır.” Gergin bir kahkaha attı. “Hayır, geç kalmadım.”

Müziğin ahengiyle hareket etmeye devam ettiler. Çiftler yanlarından geçiyordu ama Nadir hiçbirini görmüyordu, tamamen kıza odaklanmıştı.

“Aile yadigârı mı?” diye sordu kız yüzüğü işaret ederek. Nadir kaşlarını çattı, kızın ilgisi aklını karıştırmıştı.

“Aurora’daki Eflatun Bölgesi’nden aldığım bir şey sadece.”

Kızın güzel ifadesi aklının karıştığını gösteren bir ifadeye büründü.

“Senin için kıymeti yok mu? Önemli bir aile yadigârı değil mi?”

Nadir başını iki yana salladı. “Hayır. Neden yüzüğüm hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?”

Kız bir anda Nadir hastalıklı birine dönüşmüş gibi hareket etmeyi bırakıp ellerini çekti ve bir adım geriledi. Maskesini çıkarıp ona baktı. Kızın koyu renk gözleri Nadir’ı delip geçerken bir anda adamın içine var olan en huzursuz his yayıldı. Kız titriyordu. Nadir kızın ellerini yumruk yaptığını, dişlerini sıkıldığını fark edince bunun öfke olduğunu anladı.

“Bir şey mi yaptım?” diye sordu Nadir. Kıza doğru yaklaşırken neden böyle hissettiğini anlamaya çalışmak yerine, bir şey yaptıysa düzeltmek istiyordu.

“Lor!” diye seslendi birisi. Kız bakışlarını çevirdi. Atlas hızla yanlarına gelirken ifadesi öfkeyle parlıyordu. Gabriel bir anda kalabalığın arasında belirip diğer yönden yaklaşmaya başladı. Nadir’ın ellerinden fırlayan kıza doğru geliyordu.

“Beni kandırdın! İşaretim bu adamda değil!” dedi kız Gabriel’a dişlerini sıkarak. Gabriel iki uzun adımda kızı omuzlarından tuttu. “Bırak beni, şerefsiz!” Kız kendini Gabriel’ın ellerinden kurtarmaya çalışsa da gücü, kralın muhafızlarından birine yetmezdi. Gabriel kızın sırtını Nadir’a çevirip bir elini beline doladı ve diğeriyle omzunu tuttu. Kız kurtulmaya çalışıyordu.

Her şey bir anda gerçekleşti.

Nadir araya girmeye karar verdiğinde kızın omzundaki kumaş düştü ve tenindeki pürüzsüz izi açığa çıkardı.

Kumaş düştükten hemen sonra düzeltilse de Nadir göreceğini görmüştü.

Bir dairenin içine yerleştirilmiş üç dalgalı çizginin olduğu siyah bir dövme.

Nostraza’ya atılan her bir mahkûmun aşikâr damgası.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

LOR

Gabriel beni tutarken gerildim, “Ne haltlar yiyorsun sen?” diye bağırdım. “Bana neden yalan söyledin?”

İşte, o zaman aynı anda birden fazla şey oldu. Atlas kalabalığı yararken gözleri hiddetle parlıyordu. Kolumu tutup beni kendine doğru çekti.

“Onu buradan çıkarın,” dedi Atlas. Aurora Prensi’ni işaret ettiğinde birkaç muhafız adamın etrafını sardı. “Hemen.”

“Neden?” diye sordu prens.

Atlas’ın sesi soğuktu. “Günöte’de istenmiyorsun, Nadir. Seni bir daha krallığımda görürsem görüldüğün yerde kalbine demir bir kılıç saplanacak. Gayet net oldu mu?”

“Bunu yapamazsın, cafcacı göt herif seni.”

“Benim bölgemdesin. Kesinlikle yapabilirim.”

İki Fey birbirine döndüğünde ikisinden de düşmancıl bir tavır yayılıyordu. Bu kavgayı kim kazanır bilmiyordum ama aralarında kalmıştım ve işin kavgaya dönüşmesini istemiyordum. Prens’in bakışları bana çevrildiğinde ifadesi anlaşılmazdı. Ardından geri çekilip sıradan bir şekilde ceketinin kollarını düzeltti, sanki Atlas’la kavga etmek vaktini ziyan etmekmiş gibi.

Nadir her yanını saran muhafızlara hırladı. “Köpeklerini geri çek, Atlas. Kendim çıkarım.” Ardından prens bana, sanki

benimle işi bitmemiş gibi bakıp topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaşmaya başladı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sanki göğsümden fırlayacaktı.

Prens odadan çıktığında Atlas bakışlarını ondan ayırıp beni kendine çevirdi. “Ne yaptın sen? Onunla neden dans ediyordun?” Bunu gözleri alev alev parlarken hiddetle soruyordu. Kollarımı öyle sıkı tutuyordu ki canım yanıyordu.

“Atlas, canımı yakıyorsun.”

“Onunla niye dans ediyorsun?” diye kükrediğinde irkildim.

“Gabriel işaretin onda olduğunu söyledi,” dedim. Sesim titriyordu. Tüm salon sessizleşmişti, herkes bana bakıyordu. “Yüzüğünü almam gerektiğini söyledi.”

Atlas’ın ifadesi karardığında sonunda beni bırakıp Gabriel’a döndü. “Ne yaptın sen?”

Gabriel doğrulduğunda eli kılıcına uzandı. “Seni koruyordum, yemin ettiğim görevi yerine getiriyordum.”

“Buna hakkın yoktu!” Güneş Kralı öyle bir kükremişti ki tüm salon titredi. Kalabalık nefesini aynı anda tuttu. Hızla nefes alırken göğsü inip kalkıyordu, vahşi bakışları beni buldu. Geri çekildim, arkamdaki herkesin aynı şeyi yaptığını hissetmiştim.

“Meydan okuma sona erdi,” dedi Atlas. “Herkes son rauntta yarışacak.” Misafirler arasında bir fısıltı daha yayıldı. Bu sefer akıllar karıştı, etrafa baktım. Tesni, Halo ve Ap-ricia’nın nerede olduğunu merak ediyordum. Onlar işaretli nesneleri alabilmişler miydi? Artık önemi yoktu.

Atlas muhafızlarına döndü. “Nadir’in gittiğine emin olun ve Aurora’dan Günöte’ye kimsenin adım atmayacağına dair ekstra güvenlik önlemi alın. İmtihanlar tamamlanana kadar bütün muhafızlar görevde olacak. Anladınız mı?”

Gabriel bir adım atarak Atlas’ın emirlerini yerine getirmeye hazırlandı.

“Sen değil,” dedi Atlas. İlk imtihanda ölmeden önce Solana’nın muhafızı olan adama döndü. “Rhyle, Muhafızların Yüzbaşı’sı artık sensin. Ben ilgilenene kadar bu hainin mahzene atıldığına emin ol.”

Atlas, Gabriel’ı işaret ediyordu. Diğer muhafızlar tedirgince birbirine baktı, belli ki Gabriel’a dokunmaya tereddüt ediyorlardı.

“Yap şunu!” diye kükredi Atlas. Rhyle sonunda harekete geçerek başka bir muhafıza kendisine eşlik etmesi için işaret etti. Gabriel iki kolundan da tutulup dans pistinden sürüklenirken karşı çıkmadı. Basamaklara ulaştıklarında Gabriel, Atlas’a döndü. “Bunu senin için yapıyordum. Hata ediyorsun.”

“Defol,” dedi Atlas dişlerinin arasından. Rhyle ve diğer muhafız, Gabriel’ı salondan çıkardılar. “Parti bitti!” Atlas şaşkın kalabalığa bağırdı. Ardından bakışları tekrar beni bulduğunda hiddetinin çaresizlik ve açlıkla dolu bir hal aldığını fark ettim.

Her şeye rağmen o bakışın tenimi yaktığını, ayak parmaklarıma kadar beni ısıttığını hissettim.

Elimi tuttu. “Lor. Benimle geliyorsun.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Atlas nefeslerini tutan konukların arasından beni geçirirken herkes bize yol vermek için geri çekiliyordu. Kapıya ulaştığımızda Atlas yavaşlamadı, kolunu belime sararken beni peşinden sürükledi.

Koridorlardan rüzgâr gibi esip geçerken onun uzun öfkeli adımlarına yetişmeye çalıştım. Bu akşam olanları kafamda tekrar tekrar evirip çevirdim. Nesne prenste olmamasına rağmen Gabriel yine de beni ona göndermişti. Neden? Gabriel, prensin kim olduğumu bilmediğini söylemişti ve ben de ona göre davranacaktım ama bir yandan da bunu açığa çıkarmaya çalışıyordu. Peki, ne için? *Bu*, Gabriel’in benden kurtulma planı mıydı? O zaman nereden geldiğimi saklamamı neden söylemişti?

Sessiz koridorlarda adımlarımız yankılanırken düşüncelerim bir döngüye girmiş gibiydi. Sonunda Güneş Kralı’nın armalarıyla süslü devasa kapıya ulaştık. Dışarıda iki muhafız bekliyordu, Atlas kapıyı açıp beni içeri sürüklerken muhafızların sırtları dik, bakışları karşıya bakıyordu. Canımı yakmıyordu ama nazik de sayılmazdı.

“Atlas, üzgünüm,” dedim. Neye kızgın olduğuna emin değildim. Aurora Prensi’yle dans etmeme sinirlenmiş gibiydi

ama Gabriel'in yalan söylemesi benim suçum sayılmazdı. "Bilmiyordum."

Sonunda beni bırakıp odada volta atmaya başladı. Gözleri yere çevrilirken önce çenesini ovuşturdu, sonra elini saçlarının arasından geçirdi. "Onunla ne konuştun?" diye sordu bana dönerek. "Ona ne söyledin?"

Ağzımı açarken başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Yüzüğünü soruyordum."

"Yüzüğünü?"

"Bana vermesi için onu ikna etmem gerektiğini düşünüyordum ama sonra öylesine satın aldığı değersiz bir şey olduğunu ve onun için hiçbir anlam ifade etmediğini söyledi ve..." Atlas bana bakarken cümlem yarım kaldı, mavi gözlelerinden resmen alevler fişkırıyordu.

"Bu mu?"

Sessizce başımı salladım. "Bir şey söylemedi bile. Yüzüğü istemek için ben onu dansa ikna etmeye çalışıp durdum. Yemin ederim." Neden yemin ettiğimi ya da söylediğim şeyin onu neden tedirgin ettiğini bilmiyordum. "Ona Nostraza'dan geldiğimi söylemedim. Gabriel, Günöte'denmişim gibi davranmaya devam etmemi söylemişti."

Atlas'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Öyle mi söyledi?"

"Evet," diye fısıldadım. Sesim yumuşaktı. Sonunda ifadeindeki hiddet silinmeye, omuzları rahatlamaya başladı.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun? Ona nereden geldiğini söylemedin mi?"

"Söylemedim... Neler oluyor?"

Atlas'ın tavrı o an değişti, öfke yerini endişeye bıraktı. Bu değişim o kadar ani olmuştu ki gözlerimi kırpıştırarak bir adım geriledim. Ancak o bana yaklaşıyordu. İri ellerini omuzlarıma koyup yüzüme baktı. "Seni onunla dans ederken görünce... Çok üzgünüm... Aklımı kaybettim."

Beni kendine çekerek göğsüne yasladı ve kollarıyla bedenimi sıkıca sararak dudaklarını başımın üstüne koydu. “Sen benimsin,” diye mırıldandı. “Benim olacaksın ve ikimiz birlikte durdurulmaz olacağız.” Sesi uzaktan geliyor gibiydi. Sanki bunu kendi kendine defalarca tekrarlamış gibiydi.

Kendimi geri çekip yüzüne baktım. “Öyle mi? Bundan nasıl bu kadar eminsin?”

Ağırbaşlı bir tavırla söylediklerimi onaylarken elleri yüzüme uzandı. Başparmağıyla yanağıma uzanan yara izini okşadı. “Çünkü hissediyorum, Lor. Birlikte olduğumuzda sen de bu çekimi hissetmiyor musun?”

Yavaşça başımı salladım çünkü bir şey hissediyordum. Bir odaya her adım atışında dikkatim bu Feye çekiliyordu. O bir çiçektir ve ben de bitki özü arayan bir arıydım. Önceden bunun sebebinin o mu, yoksa bir İmparator Fey olması mı olduğunu merak ediyordum.

Prensle dans ettiğim anı düşündüm. Bakışlarımız buluştuğunda bambaşka bir çekim vardı. Atlas’ın yanındayken hissettiğim şey gibi değildi, daha büyük, daha derin bir çekimdi. Bir kasırgada savrulmakla tek bir dalgaya karşı çırpınmak arasındaki fark gibiydi. Ancak bu saçmaydı. İki dakikadan daha kısa bir süre dans etmiştik ve bu vaktin çoğunda sadece bana bakmıştı. Doğru düzgün bir şey söylememişti bile. Henüz bir İmparator Fey değildi ama belki de bu Feylerle ilgili bir şeydi. Gerçi son birkaç haftada etrafım düzinelerce Feyle çevriliydi ama buna benzer bir şeyi hiç hissetmemiştim.

“Hissediyorum,” dedim. Çünkü bu bir yalan değildi ama neden bahsettiğinden tam olarak emin değildim de. Atlas cevabımı duyunca gülümsedi ve alıştığım o sıcaklık yüzeye çıkmaya başladı. Rahat bir nefes aldı. “Seni korkuttuysam özür dilerim. Sadece... Seni kaybedemem.”

Sesi arzuluydu, ellerini tutup başımı salladım. “Son sınava kadar iki hafta var ve sonra Ayna kararını verecek,” dedim. Bu yarışmayı kazanacağıma daha önce hiç olmadığım kadar emindim.

“Evet.” Kaşları çatıldı. “İki hafta.” Bakışları, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi dalgındı.

“Atlas?”

“Yok bir şey. Evet. Yakında aramıza giren hiçbir şey kalmayacak, Lor. Hiçbir şey,” diye tekrarladı kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Sonra beni kendine çekerek dudaklarını benimkilere bastırdı. Anında temasının uzuvlarıma yayılan sıcaklığını hissettim. Bana dokunuşunu, etrafındayken kendimi uçuyormuş gibi hissetmeyi özlemiştim. Sanki peri masallarının gerçek olduğu başka bir hayatta, başka bir dünyadaydım.

Ellerini uzatıp başımı geriye yatırdığında, bir iniltiyle daha yoğun bir şekilde öptü. Dili ağzıma uzandığında, bedenime bir ürperti yayıldı.

“Sana ihtiyacım var,” dedi. “Seni tatmaya, sana dokunmaya ihtiyacım var.” Beni tekrar öptü. Bu seferki beni nefessiz bırakan yoğun, çılgınlar gibi bir öpüşmeydi. Elleriyle kıcıma uzanarak kalçalarını bana bastırdı. “Dik yürüyemeyene dek seni becermek istiyorum.” Boynuma doğru homurdanarak tenimi nazıkçe ısırdı. Anlaşılmaz bir cevap olarak nefesim kesildi. Uzun sert aleti karnıma değiyordu.

Bu iyi bir fikir miydi, bilmiyordum ama beni kötü cadının ellerinden kurtaran bir şövalye misali kollarına alıp kaldırdığı için pek umursamıyordum. Hayatımda çok fazla kitap okumamıştım ama en sevdiklerim hep mutlu sonu ve yakışıklı kahramanları olan romantik kitaplardı ve şu an bunların benim gerçeğim olması imkânsız gibi geliyordu. Alnını benimkine yaslayarak adımı fısıldadı.

Dairesinde ilerleyip geniş kapının bizi karşıladığı geniş bir koridordan geçtik. Kapıyı omzuyla açtığında saray yavrusu gibi bir yatak odasına girdik. Devasaydı, Nostraza'daki yemekhanenin iki katı büyüklüğündeydi. Bir duvarı ayın aydınlattığı okyanusu gören geniş pencerelerle donatılmıştı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak, altın çarşaflar ve yastıklarla kaplı bir diğer duvara dayalıydı, ayrıca kat kat altın ve sarı ipekten bir sayvan vardı. Diğer uçta devasa mermer bir şömine vardı ve korlar yanıyordu.

Atlas kapıyı sertçe kapatıp beni yere bıraktığında odayı incelemeye son verdim. Beni döndürüp sırtımı duvara yasladı, dudakları ve dili çoktan beni tüketmeye başlamıştı. Bu sefer ona dokunduğum için beni durdurmayacağı besbelli ortadaydı. Bu yüzden altın ceketinin düğmelerini açarken anın tadını çıkardım. Dalgalanan o altın tenini ellerimin altında hissetmek istiyordum.

Boğazından alçak bir ses yükselirken ceketini açmama yardım etti ve ardından gömleğini başının üzerinden çıkardı. Çıplak göğsünü karşımda gördüğüm an derin bir nefes aldım. Muhteşem bedeninin kıvrımları ve çıkıntıları tapılasıydı. Ellerimi kabarık omuzlarından göğsünün kıvrımına ve oradan karnına indirdiğimde inledi.

Atlas bileklerimi tutup dudaklarımı dudaklarıyla kapatarak sırtımı duvara yasladı ve kalçalarını bana doğru bastırdı. Eliyle sırtıma uzandı, elbisemin iplerini çözmeye başlamıştı. İplerle çok uğraşmayıp çekiştirerek genişlettikten sonra korseyi kalçalarıma doğru itti. Bir anlığına yapmam gereken şey acaba bu mu diye tereddüt ettim. Sanırım bunu istiyordum ama Atlas'ın benimle olmak istediğini söylemesine rağmen bir yanım hâlâ bana sadece duymak istediğimi söylediğine inanıyordu. Aynı sözleri başka haraçlara da söylüyor olabilirdi. Beni kullanmaya çalışıyor olabilirdi. Ne de olsa ben de

onu kullanıyordum çünkü Güneş Aynası'nın karşısına geçmem *gerekiyordu*.

Kelimeleri gerçek gibiydi, beni öpüşü de gerçek gibiydi. Daha önce hiç âşık olmamıştım, bu yüzden nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Bunun aşk olduğunu düşünmüyordum ama bir yakınlık, şehvet ve tutku söz konusuydu. Belki de şu an ihtiyacım olan tek şeydi.

“Lor,” dedi. Ses tonu sertti. “Durma. Lütfen. Sana ihtiyacım var.” Elbisemi aşağı iterek beni iç çamaşırlarımla bıraktı. Bakışları bedenimde, sanki yırtıcı bir hayvanmış gibi geziniyordu. Kanım ısındı, bu sıcaklık bacaklarımın arasına aktı.

Bakışları vahşileşip nefesleri daha da hızlanırken tekrar beni öpmek için uzandı. İri eliyle bacağımin arkasına uzanıp bacağımlı kaldırıp beline doladı. İnleyerek kalın aletini sızlayan noktama bastırdı.

“Atlas,” dedim. Boğuk bir sesle zar zor konuşabilmişim. “Belki de durmalıyız. İmtihanlardan sonrasını beklememiz gerektiğini söylemiştin.” Dudakları tenimde, boynumdan aşağıya doğru ve köprücük kemiklerimin üzerinde gezinirken bir yanımdan neden onu durdurmaya çalıştığımı merak ediyordu.

Atlas öfkeli bir nefes vererek bana yaslandı.

“Haklısın,” dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. “Üzgünüm. Kendimi kaptırdım.”

“Emin misin?” diye sordum tereddütle. Reddedilmeye alışık olmayan bir adama “hayır” demenin sonuçlarının bir hayli farkındaydım.

“Evet, tabii ki eminim.” Bakışları yumuşadı. “Bu akşamki tavrım için özür dilerim. Ben böyle biri değilim. Sadece sona çok yaklaştık ve benim olmanı istiyorum. Başka birinin ya da başka bir şeyin yolumuza çıkmasını istemiyorum.”

Tuttuğum gergin nefesimi vererek kollarımı ona doladım. “Teşekkür ederim. Ayrıca ben seninim... Güneş Aynası beni seçtiği müddetçe.”

“Seçecek,” dedi. Sanki küle dönüşebilirmişim gibi beni sıkıca tuttu. “Seçecek.”

Bakışları benimle buluştuğunda gözleri mavi birer alev gibiydi. Yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı ve gözüme hiç bu kadar güzel gelmemişti. Ayna beni seçerse, o zaman Ouranos’taki en şanslı kadın olacaktım.

“Geceyi burada geçir bari? Sadece yanımda uyursun.”

Hevesle başımı salladım. “Çok isterim.”

Elimi tutup beni yatağına yönlendirdi ve ben yatağa geçmeden örtüleri kaldırdı. Kıyafetlerinin kalanını çıkararak iç çamaşırıyla kalıp yanıma geçti. Sıcak bedeniyle yanıma kıvrıldı.

Elleri kalçamda ve sırtımda gezinirken omurgama leziz bir ürperti yayıldı.

“Lor,” dedi yavaşça. “Lor, sen inanılmazsın.” Dudaklarıyla boynumun kıvrımına uzanınca tenimi emdi ve dudaklarımla ilerleyerek beni sertçe öptü. Alnı benimkine yaslanırken, “Senin yanımdayken aynı anda çok fazla şey hissediyorum,” dedi.

“Ah, Atlas,” diye cevap verdim. Bir anlığına utanmış, ne yapacağımı bilememiştim. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Bu büyük ve ezici bir histi ve hayatımın sonuna kadar tadına varabilmek için böyle olmak istiyordum.

Bu gece Atlas imtihanları kazanabileceğime beni inandırmıştı. Sevmeye değer olduğumu düşündürtmüştü bana. Güneş Kraliçesi olabileceğime, Tristan ve Willow’u Nostraza’dan kurtarabileceğime ve üçümüzün kaderinde hiç olmayan mutlu sonun bir versiyonuna ulaşabileceğime beni inandırmıştı.

Hepsini istiyordum.

Aşkı ve tutkuyu istiyordum.

İntikamımı almayı istiyordum.

Göz ardı ettiğim sihri ve gücü istiyordum.

Güneş Aynası, karşısına geçtiğimde ne yapacaktı, bilmiyordum ama kazanmak zorundaydım.

Atlas hâlâ beni öpüyordu. Omzumu, yanağımı, köprücük-kemiğimi hafifçe öpüp ısırıldığı sırada elleri belimde ve kalçalarımda geziniyordu. İkimiz de uzuvlarımız birbirine dolanmış, bitap bir halde uyuyana kadar, “Çok güzelsin,” diye tekrarlayıp durdu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NADİR

Nadir'in ayakları çalışma odasının dışındaki balkonun zeminiyle buluştuğunda, duruşunu düzeltip parlayan kanatlarını gerdi. Kapıyı açıp hızla içeri daldı ve direkt odanın ucundaki bara yöneldi.

Bir karafı açıp kadehi normalde olması gerekenin üç katı kadar doldurdu ve ardından alıp kafasına dikti. Boşaldığında kadehi öyle sert fırlattı ki cam parçalara ayrılarak keskin uçları etrafa dağıldı.

“Kahretsin,” diye hırladı.

Başka bir kadeh alıp daha çok doldururken dağınıklığa bakmıyordu bile.

Buzul av köpeklerinin ikisi de uzandığı yerden kalkmıştı, sahiplerine bakarken kalın beyaz kuyruklarını sallıyorlardı. Paytak paytak gelip Nadir'in yanına oturdular, pembe dilleri sarkıyordu.

“İşler iyi gitti diye düşünüyorum,” dedi Mael bir ayağını diğer dizine koymuş, koltukta otururken. Amya hemen yanındaydı, bacaklarını altına alıp oturmuştu.

“Sizin kendi odanız falan yok mu?” diye sordu Nadir. Morana ve Khione'a kısa bir an eğilip dikkat kesildi. “Neden hep buradasınız?”

Mael başını eğip yalandan incinmiş gibi yaptı. “Kalbimi kırdınız, prensim. Biz olmasak ne yapacaktın?”

“Kız orada.” Nadir yerinden kalkıp arkasını döndü. Mael ve Amya kıpırdamadan otururken gözleri irileşmişti.

“Kız mı? Onu gördün mü?” diye sordu Amya. Bacaklarını indirerek öne eğildi. Nadir içkisinden büyük bir yudum daha aldığı anda burun delikleri genişledi. Dudaklarını birbirine bastırıyordu.

“Onu gördüm. Nostraza’nın işaretini gördüm. Atlas onu siktiğimin imtihanlarında yarıştıranıyor.”

Nadir öfkeyle odanın ortasına geldiğinde, sihri öfkeyle parlıyordu. Onu saran parlak bir aura halini alan sihri bastırılmayı reddediyordu. Koyu renk halıda volta atmaya başladığında zihninde düşünceler dönüp duruyordu.

Kızla karşılaşmasını Amya ve Mael’a detaylıca anlattı. Kızın dans etmeyi nasıl teklif ettiğini. Hayır, Nadir sonunda merhamete gelene kadar nasıl yalvardığını anlattı. Aklını kaybetmiş gibi hissetmesine sebep olduğu kısmını atlamıştı, gerçi bunun ne demek olduğunu bilmiyordu da.

“Yüzüğümü sorup durdu,” dedi Nadir.

“Yüzüğünü mü? Niye ki?”

“Bilmiyorum.” İçkisinden büyük bir yudum daha aldığı anda, alkol sonunda işe yarayıp kanını kaynatmaya ve zihnini berraklaştırmaya başladı.

“Atlas beni kızla görünce aklını kaçırdı. Kızı ellerimden alıp bana Günöte’den ayrılmamı emretti, benim ya da Aurora’dan herhangi birinin oraya adım atmasını yasakladı.”

Mael alaycı bir tavırla güldü. “Rion’a Güneş Kralı’nın ülkesine girmenin yasaklandığını söylediğin sırada gizlice dinlemek isterim. Cyan ve Cedar’ın da aynı şeyi yaptığını hayal edebiliyorum.”

Nadir arkadaşına tersçe baktı. “Çok yardımcı oldun, Mael.”

Mael omuz silkerek ellerini başının arkasına koydu. “Ben, kıta çapında bir olaya sebep olmadan bir partiye katılamayan kişi değilim.”

Nadir tekrar volta atmaya başladı. “Onunla dans ediyordum. Bu kadar.”

“O zaman herif niye kızdı?” diye sordu Amya.

“Bilmiyorum ama belli ki kızı çalmasının bir sebebi varmış. Kızı İmparator Feyliğe *yükseltmek* ve ona bağlanmak istemesinin bir sebebi olmalı.”

Nadir’ın birkaç hafta önce Çukur’a gittiği an aklına geldi. Araştırma yapmak için gitmişti ve orada aldığı kokunun Gabriel’a ait olduğunu şu an fark ediyordu. Nasıl hemen anlayamamıştı? Onu görmeyeli yıllar olmuştu ve hatırası çok derinlere gömülüydü.

Ancak Nadir, Gabriel’ın kızı çekiştirirkenki niyetinin kasıtlı olduğuna emindi. Nadir’a Nostraza’dan Günöte’ye gelen bir kızıdan haberi olmadığını söyledikten sonra, kızın elbisesinin omuz kısmının dövme gözükecek kadar kaymasına izin vermişti. Bu da Atlas’ın Gabriel’a kızın nereden geldiği hakkında birine bilgi vermesini yasakladığını gösteriyordu. Gabriel’ı kralına bağlayan o bağlar, ondan aldığı emirlere itaatsizlik etmesini imkânsız kılıyordu ama yuları gevşetmenin yolları hep vardı.

“Nadir,” dedi Mael yerinden kalkıp volta atan Nadir’ı izlerken. “Kız kaybolduğu için baban sadece biraz endişelenmiş gibiydi. Sen niye bunu büyük bir mevzu haline getiriyorsun?”

Nadir yüzünü astı. “Kızı bilmemi hiç istemediğine eminim ve önemli değilmiş gibi davranıyor. Ya da belki kızın yeterli bir tehdit olduğunu düşünmeyecek kadar kibirlidir. Belki de kız tehdit falan *değildir* ve Atlas doğru olmayan bir şeye inanıyordur. *Ya da* Atlas kimsenin bilmediği bir şey biliyordur.”

Nadir'ın bakışları şöminenin üst rafında duran, zaman geçtikçe kararıp kurumuş tek bir kırmızı güle çevrildi.

“Nadir,” dedi Amya uyaran ses tonuyla onun dikkatini çekerek. Bu ses tonu ağabeyine takıntılı olmaya ve kendini kaybetmeye başladığını hatırlatıyordu.

“Hayır,” dedi Nadir ona dönerek. “Nutuk çekmeni dinlemek istemiyorum. Bir şey vardı...” Durup ikisine de baktı ve sonra bir ileri bir geri volta atmaya devam etti. Bir yudum daha almak istediğinde kadehinin boşaldığını fark etti. Kadehe doğru homurdandığında öfkeyle duvara fırlatmasına vakit kalmadan Mael kalkmış ve kadehi elinden almıştı.

“Bir tane daha getireyim,” dedi Mael dikkatli bir şekilde.

Nadir derin bir nefes aldı. Mael'ı duymazdan gelerek şömineye ilerledi ve ellerini rafa uzattı. Bu gül düşüncelerini çok fazla etkiliyordu.

Amya'nın arkasından geldiğini hissetti. Kardeşi bir elini nazikçe Nadir'ın omzuna koydu. Nadir onu kendinden uzaklaştırmadı.

“Bir şey vardı, dedin, neydi Nadir? Ne oldu?”

Nadir başını çevirirken karanlık gözlerinde eflatun ve kızıl parıltılar vardı. “Bilmiyorum. Ben sadece... bir şey hissettim.”

Amya temkinli bir şekilde Nadir'ın düşen bir tutam saçını kulağına doğru iterken endişeyle kaşlarını çattı. “Peki, bir şey çıkarmaya... çalışmadığına emin misin?”

Nadir'ın boğazından bir hırıltı yükseldi. “Ne hissettiğimi biliyorum.”

“Ne hissettin?”

Nadir bunu konuşmak istemiyordu. Meselenin kökenine inmek istiyordu. Babasının ve Atlas'ın ne sakladığını öğrenmek istiyordu.

“Hiçbir şey.” Nadir doğrulup arkasını döndü ve Mael'ın uzattığı kadehi aldı.

“Peki, ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Mael. Belki de Nadir’ı bundan vazgeçirmenin bir yolu olmayacağını hissediyordu.

“Kızı oradan çıkarmamız lazım.” İçkisinden bir yudum alırken Amya ve Mael’in endişeyle birbirine baktığını fark etti.

“Sonra ne olacak?” diye sordu Mael.

“Onu buraya getirip ne sakladığını öğreneceğiz,” dedi Nadir.

“Ya bir şey yoksa?” Amya bu soruyu sorarken Mael’in yanına geçmişti.

“O zaman sorun yoktur. Kızdan kurtulup hayatımıza devam ederiz.”

“Bunun peşini de bırakacak mısın peki?” diye sordu Amya. Nadir ters bir bakışla kardeşine döndü. “Bırakacağım.”

Amya duraksadı, yüzündeki ifade ne olursa olsun, onaylarcasına başını salladı. “Tamam. O zaman sana yardım edeceğiz.”

Amya, kaburgalarından dürttüğü ve yüzünde şüpheli bir ifade olan Mael’a döndü. “Değil mi?”

Mael kaşlarını kaldırıp iki kardeşe baktı. “Evet. Tabii.”

“Atlas’ın kızı bağlanmasına izin veremeyiz,” dedi Nadir. “Kızı oradan çıkarmak için son raunttan önce iki haftamız var.”

“Kıza neden bağlanmamalı?” diye sordu Mael.

“Çünkü planı her neyse kızın imtihanları kazanmasına bağlı olmalı. Yoksa neden kızı yarıştırsın ki?”

Amya dudaklarını büzerken düşünceli görünüyordu. “Nostraza’dan ölümlü bir mahkûm, bir Feyin sunamadığı neyi sunuyor olabilir ki?”

Nadir kardeşine bakarak bu ihtimalleri kafasında tarttı.

“Bir teorin var,” diye fısıldadı Amya. Sanki odadaki tüm hava çekilmişti.

“Olabilir.” Nadir ateşe bakarken içkisinden bir yudum daha aldı. “Ve eğer haklıysam, bu her şeyi değiştirebilir.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LOR

Çok üşüyordum. Gözlerim kapalıydı. Kıyafetlerimi aşan rüzgârla titredim. İnleyerek kıvrıldım ve kendime sarıldım. Zemin sertti, kalçama ve kolumla omzuma batan sert bir şey vardı. Mermilerle dolu bir zeminde yatıyormuşum gibi hissediyordum. Rüzgâr uğuldarken soğuğa karşı titredim.

Hatırladığım son şey yanımda sıcak bedeniyle Atlas'ın yatağında uyuyakaldığımdı. Bu korkunç bir rüyaydı. Ancak inanılmaz gerçekçiydi. Buz gibi soğuk tekrar saldırıya geçince dişlerim birbirine çarpmaya başladı. Kıpırdandım. Sert çakıl taşları ince tuniğimi ve pantolonumu aşıyordu. Kesinlikle doğru olmayan bir şeyler vardı. Yavaşça gözlerimi açtım ve gözkapaklarım birer çapa misali tekrar aşağı doğru kapandı.

Karşımda boş bir tuval şekillendi. Üzerinde sadece beyaz ve gri lekeler vardı. Yanaklarım kızarmıştı. Soğuk rüzgâr hareket ederek arkamı dönüp de kalkabilmek için bacağımı uzattığımda ısırgan otu misali tenime batıyordu. Uzattığım ayağımın zeminle buluşmasını beklerken boşlukla buluşunca çığlık attım ve altımdaki kaya parçasına tutundum. Sarp bir kayalığın olduğu uçurumdan düşmek üzereydim. Tekrar çığlık atarak ellerimin üzerinde geri çekilirken sert ve sıcak bir şeye çarptım. Başka bir beden.

Üstünden atlamaya çalışırken tekrar çığlık attım. Eğimli zemin beni tekrar kenara getirirken korku kalbimi pençesine almış, sıkıyor gibiydi. Bakışlarımla beyaz bir bulanıklık dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sonunda sırtım soğuk bir duvara çarptı.

Halo, Tesni ve Apricia aynı korkunç manzaraya uyanıyordu. Bir dağın kenarında olduğunu tahmin ettiğim oyulmuş bir mağaradaydık. Genişliği yalnızca üç metreydi ve diğer ucu sonsuz bir uçurumdu. Önümüzde gri ve inanılmaz uzun, kar ve buzla kaplı dağlar vardı.

Halo da nefesi kesilerek geri çekildi ve soğuk taş zeminde emekleyerek durduğum yere gelip yanıma oturdu. Ellerimi sıcak tutmak için koltuk altlarına sokmuştum. Buz gibiydi ve hepimiz ince kahverengi tunik ve pantolon, yumuşak kahverengi çizmeler giyyorduk. Rahatlardı ama ısırın soğuğa karşı koruma sağlamıyorlardı.

“Neredeyiz?” diye sordu Halo. Dişleri birbirine çarpıyordu.

Başımı iki yana salladım, konuşamayacak kadar üşüyordum. Tesni yerde sürünerek diğer tarafıma geldi, o da baştan ayağa titriyordu. “Sıradaki imtihan bu mu?” diye sordu. Nefes verdiği ellerini birbirine sürttü.

Halo başını iki yana sallarken koyu renk bukleleri sallanıyordu. “İki hafta daha vardı. Balo dün geceydi... değil mi?”

Tereddütle birbirimize baktık. “Dün gece yatarken onları mı giyyordunuz?” diye sordu Tesni bize. Nerede nasıl uyduğumu düşününce yanaklarım kızardı. Dudaklarıma dokundum. Hâlâ Atlas’ın tutkulu öpücüklerinden ötürü şişlerdi ve bana olanların rüya olmadığını hatırlatıyorlardı. Ayrıca iki hafta geçmiş de olamazdı. Uzanıp tenime değen metal madalyonu bulunca hayatım ona bağlıymış gibi tutundum.

“Hayır,” dedi Halo. “Geceliğimleydim.”

Apricia hoşnutsuzca üçümüzü izlerken mağaranın diğer tarafına çekildi.

“Neden buraya gelmiyorsun?” diye sordum. “Birbirimizi sıcak tutmaya çalışabiliriz.” Yüzünü asarak aptal saçını aptal omzundan geriye attı ve boş, beyazımsı gri manzaraya, tek manzaramıza baktı. “Keyfin bilir.” Gözlerimi devirdim.

“Dün gece kral üçüncü imtihanı bitirdi,” dedi Halo sanki olanları kendine hatırlatıyormuş gibi. Bana baktı. “Ne oldu? Aurora Prensi’yle dans ettiğini görünce niye o kadar kızdı?”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden tereddüt ettim. “Bilmiyorum.” Sonra beni balodan alıp nereye götürdüğünü sormasın diye konuşmaya devam ettim. “Sonra hepimiz uyuduk ve burada mı uyandık? Farklı kıyafetlerle?”

“Bu dördüncü meydan okuma *olmalı*,” dedi Tesni. Yavaşça elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu. Küçük mağaramızın köşesine yaklaşarak kenardan bakabilmek için karnının üzerine yattı. Kendim de görmek istediğimden onu takip ettim. Dikkatli hareket ettiğime emindim. Soğuk hava kenarda buz tutmasına sebep olmuştu ve işleri daha da tehlikeli kılıyordu.

Karnımın üzerinde biraz daha kaydığım da, zemin sanki beni bir şeytanın ağzına itiyormuş gibi kaydırıyordu. Burada ayağa kalkmak imkânsızdı. Tesni’nin yanına geçtiğimde hâlâ aşağı bakıyordu. Taş, kar ve nerede bittiğini bile göremediğim bir uçurum dışında hiçbir şey yoktu. Kesinlikle sıçmıştık.

Tesni’ye baktığımda koyu renk gözleri endişe doluydu.

“Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu. Başımı iki yana salladım. Bu kısım mağaradan daha soğuktu, bu yüzden birkaç santim geri çekildikten sonra Halo’nun yanındaki yerime döndüm. Kolumu onunkine sardığımda bedenlerimizi birbirine yasladık ve ısınmaya çalıştık.

“Yüksekten hoşlanmıyorum,” dedi. Sesi cansızdı ve kah-verengi teni solmuştu.

“Kenardan uzak durun.” Bu gereksiz bir uyarı olsa da bir şey söylemem gerekiyormuş gibi dile getirmeden edemiştim. Tesni diğer tarafıma gelerek kolunu diğer koluma doladı.

“Yemek ya da suyumuz yok,” dedi Apricia sonunda. “Bize buradan olabildiğince hızlı çıkmamızı söylemeye çalışıyorlar.” Bunu öyle kendinden emin bir şekilde söylemişti ki neredeyse inanacaktım.

“Neden? Sanki öncesinde güvenliğimiz konusunda çok mu dikkatliydiler?” diye tersledim. Nasıl olduysa bütün meydan okumaları bir yeri bile çizilmeden atlatmayı başarmıştı. Bu işte Atlas’ın parmağı var mı diye düşünmeden edemiyordum.

Apricia, sanki çoktan kahrolası kraliçe olmuş gibi siyah kaşını kaldırdı. Bütün hayatım boyunca birine vurmayı hiç bu kadar istememiştim. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparken mağaranın duvarlarını incelemeye başladım. Neden burada olduğumuza dair ipucu verecek bir taş parçası falan arıyordum. “Duvarları incelemeli miyiz? Belki bir kapı mandalı ya da gizli bir şey vardır?”

Tesni ve Halo bakışlarımı takip ederken ifadeleri merak doluydu.

“Olur,” dedi Tesni. Kolumu bırakarak dizlerinin üzerinde hareket etti ve arkamızdaki duvara ellerini bastırmaya başladı. Yavaşça daha da yukarılara uzanarak kollarını uzanabildiği yere kadar uzattı ama yerinden kalkmadan pek bir şey hissedemiyordu. Tereddüt ettiğini görebiliyor ve anlıyordum.

“Bekle,” dedim. Ona doğru kayarak bacaklarının arkasına oturdum ve yamuk zeminde dengede durmasına yardım ettim. Başını sallayarak yerinde doğruldu ve yukarılara uzandı. Mağara çok büyük değildi ve Tesni de benden birkaç santim uzundu, yani tavana ulaşabiliyordu.

Zayıf kahverengi elleri yavaşça mağaranın tavanını ince-
lerken Halo'yla ben düşmemesi için ona bariyer olmayı sür-
dürüyorduk.

“Yardım edebileceğinin farkındasın, değil mi,” dedim Ap-
ricia'ya. Karşı duvara yaslanmış, sanki onu eğlendirmek için
buradaymışız gibi bizi izliyordu. Omuz silktiğinde Tesni ve
Halo da ona öfkeyle baktı. Kızgın bir şekilde iç çekerek araş-
tırmaya devam ettik. Tesni duvarları incelerken ben de aynı
şeyi zemin için yapıyor, bir şeyler bulabilmeyi umut ediyor-
dum. Bir merdiven? Belki bir tuzak kapısı? Taşa elimle vur-
maya devam ederken titredim.

Mağarayı incelememiz ne kadar sürmüştü, bilmiyordum
ama işimiz bittiğinde gökyüzü kararmıştı. Geceyi burada ge-
çirecekmişiz gibi görünüyordu.

“Isınmak için bir arada kalalım,” dedim. “Dış tarafta uyu-
yanla ara ara yerimizi değiştiririz.”

Apricia karşı çıkmak için ağzını açtı. “Aptallık etme,” de-
dim. “Bunu yapmazsan soğuktan öleceksin. Korkma. Kimse
senin üstün olduğunu bir an olsun unutmayacak.”

Gözlerini kısarak bize doğru emekledi. Bir şekilde dik bur-
nunu havada tutmayı başarmıştı. Teni solgundu, elleri kızarıp
çatlamıştı. Tesni'yle aramıza girip ona doğru dönerek uzandı-
ğında, hepimiz birbirimize mümkün olabildiğince yaklaştık.
Zemin sert ve çok soğuktu, rüzgârın kıyafetlerime işlediğini
hissēdebiliyordum. Bu çok acınası bir durumdu.

Gece yavaşça ilerlerken doğru düzgün uyuyamadığım-
dan sık sık irkilerek uyanıyordum. Bir noktada sonunda ken-
dimden geçmiş olmalıydım çünkü uyandığımda gökyüzü
aydınlanıp diğer günü kucaklamaya başlamıştı. Yutkundum.
Boğazım kuruydu, guruldayan karnım ağrıyordu. Açlık be-
nim için nefes almak kadar doğal olmalıydı ama zengin, bir
sürü yemekle haftalar geçirmek açlığın köşelerini sivriltilmiş

olmalıydı çünkü içten içe çılgınlık atan bu açlık jilet gibi keskin bir şekilde bana yine her şeyi kaybetmek üzere olduğumu hatırlatıyordu.

“Açlıktan ölüyorum,” diye inledi Apricia. “Bize *bir şeyler* veremezler miydi?”

Gözlerimi kırparak doğruldum ve mağaranın açıklığına baktım. Hava biraz daha ısınmış gibiydi, bu bir lütuftu. Hafifçe yağın yağmuru fark ettim. Ellerimle dizlerimin üzerinde emekleyerek biraz öne yaklaştım ve elimi uzatarak yağmurun avucumda birikmesine izin verdim. Avucumu yaklaştırıp yalarken suyun tatlı ve taze tadı ağızıma doldu. Çukur’da geçirdiğim o geceler gibi, yağmur bir kez daha hayatımı kurtarmıştı. Şu an hangi durumun daha kötü olduğuna karar veremiyordum.

Diğer üç Fey hareketlerimi tekrar ederek olabildiğince fazla su içti.

İçtikleri sırada تنها alana baktım. Dördümüzün ne yapacağını merak ediyordum. Çıkışımızla ilgili hayati bir ipucunu kaçırıyor olmalıydık.

Gözümün ucuna kolaylıkla dikkatten kaçabilecek hafif bir parıltı ilişti. Ancak baktıkça altındaki kar ve taşlara rağmen daha belirgin bir hale geliyordu. Parlamaya devam edip daha da aydınlık bir hal aldıktan sonra, bir anda flama gibi söndü.

“Şunu gördün mü?” dedim uzağı işaret ederek.

“Ne?” diye sordu Tesni gözlerini kısarak.

Tekrar etrafa bakıp ışığı aradım ama gitmişti. Birkaç saniye bekledikten sonra, başımı iki yana salladım. “Boş ver. Bir şey gördüğümü sandım.”

Yağmur durup bizi terk edene kadar yağmur damlalarını yudumlamayı sürdürdük. Sonra tekrar rüzgâr esmeye başlayıp bizi mağaranın köşesine gönderdi. Bu sefer Apricia bile bize katılmıştı, saçlarının uçları buz tutmaya başlamıştı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Halo. Gözlerini kapattığında yanakları ıslandı. Nefesi havada buhar oluyordu. “Bizden ne istiyorlar?”

Görmediğimiz bir oyun, bir yapboz olmalıydı. Bizi ölüme terk etmiş olamazlardı... Buz kesen parmak uçlarım titrerken bir düşünce midemi bulandırmaya başladı. Mag’in ağzından kaçırdığı şeyi, önceki Güneş Kraliçesi İmtihanları’nın nasıl sonuçlandığını hatırladım. O zaman olanlara dair cevap alamamıştım. Ama şu an bu konuyu açmanın yeri değildi.

Atlas aynı şeyi ikinci kez yapmış olabilir miydi? Bizi burada ölüme mi terk etmişti? Ancak benim kazanıp kraliçe olacağıma çok emindi. Yine de ona güvenebilir miydim, bilmiyordum.

Bir gün ve bir gece boyunca titremeye, mağarayı en baştan aramaya ve işe yarar bir şey bulmayı umut etmeye devam ettik. Ancak mağara sırlarını kendine saklayan hava geçirmez boş bir kayalık zeminden fazlası değildi.

Tekrar gündüz olduğunda puslu grilik o kadar yoğundu ki sanki pamuktan yapılmış gibi onu avuçlayabilirdik. Dışarı bakarak manzaranın değişmesini bekledim. Beyaz ve gri renklerini bir daha görmesem aramazdım bile.

Sinirlerim gerilmişti ve donuyordum, biraz daha baskı altında kalsam patlayacak gibiydim. Kendimi ağlamamak için zorladım. Eğer ağlamaya başlarsam duramayabilirdim. Kazanmaya çok yakındım. Sonunda istediğim her şeye ulaşacaktım ama şimdi donmuş bir gölün üstünü kaplayan tabaka misali her şey parmaklarımdan kayıyordu.

Halo yerde hareketsiz halde kıvrılmıştı, yalnızca dua eden dudakları kıpırdıyordu. Onu rahatlatmak için elimi sırtına uzattım ama fark etmemiş gibiydi. Tesni ve Apricia daha iyi durumdaydı. İkisi de az konuşuyor, gözlerini zar zor açık tutuyordu.

Günöte'ye geldiğimden beri ilk kez onlara acıdım. Bu zavalılı Feyler böyle acınası bir şeyi hiç deneyimlememişti. Yapıları buna uygun değildi. Belki Nostraza beni güçlendirdiği için minnettar olmalıydım ama bu yalnızca hayatta kalabilen son kişi olcağımı ve kalan acıları tek başıma çekeceğime işaret ediyordu.

Gözümün ucuna bir şey takıldı, dünkü ışık pırıltısını tekrar görmüştüm. Bu sefer daha parlaktı. Daha berrak ve netti.

O zaman ilk akşam yemeğimizde Atlas'ın bana sihrini gösterdiğini hatırladım. Gerçeğine harikulade benzeyen yapay bir okyanus yaratmıştı. Gözlerimi kırıştırdığımda her şey yerli yerine oturdu.

“Bu bir illüzyon,” dedim. Apricia ve Tesni yorgun başlarını kaldırarak akılları karışmış bir halde bana baktılar. “Gerçek değil. Bu Atlas'ın sihri.”

Kendimi kalkmaya zorlayarak kenara doğru dikkatli adımlar attım. Rüzgâr beni dengemi bozmakla tehdit ediyordu. Aşağı baktığımda yükseklik anında başımı döndürdü.

Haklı olduğuma emindim ama çok gerçek geliyordu.

“İllüzyon mu?” Apricia dudak büktü. Benimle hemfikir olmayışı sağ olsun, keyfi biraz yerine gelmişti. “Bu çok anlamsız.”

“Görebiliyor musun?” Artık daha belirgin olan parıltıyı işaret ettim. Atlas'ın yarattığı yanlış bir vizyon sayesinde bugün daha parlaktı. Belki de kendimiz fark edemediğimiz için bize yardım etmek adına böyle yapmıştı. “Bak. Orada. Bu gerçek değil.”

“Buna nasıl bu kadar eminsin?” diye sordu Apricia kollarını kavuşturarak. Atlas'ın bana gösterdiği şeyi anlattım. Başta bana inanmadıklarının farkındaydım ve Apricia'nın Atlas'ın buna benzer bir gösteri yaptığına dair hiçbir şey söylememesi de dikkatimi çekti. Gittikçe daha da çaresiz hissettim. Bu bir yarışmaydı ve hayatımız buna bağlıydı.

“Peki, ne yapacağız?” diye sordu Tesni. Kollarıyla dizlerini sardı. Ona bakıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Cevabımdan kimsenin hoşnut kalmayacağını biliyordum.

“Atlayacağız.”

“Ne?” Apricia artık tamamen kendisi gibi davranıyordu. “Bu saçmalık. Öleceğiz.”

“Ölmeyeceğiz. Bu bir sınav. Yapmamız gereken şey bu.” Sesime hissetmediğim bir özgüven yansıttım.

“Ya yanıliyorsan?”

Omuz silkerek Apricia’ya cevap verdim, “O zaman sanırım ölürüz. Her iki şekilde de zaten çok yaşamayacağız.”

Rüzgâr bana hak veriyormuş gibi, göğsüme çarpan bir el misali sertçe esti. Halo yattığı yerden kalkıp tereddütle bana baktı. Ona uzandım.

“Benimle gel.”

“Lor,” diye fısıldadı. “Bilmiyorum.”

“Bana güven.”

Bakışlarımız buluştu. Burada olmak istemiyordu. Bu imtihanlardan çıkmak istiyordu ve daha nedenini bilmeden ona engel olmuştum. O an düşmesine izin verseydim olmak istediği yerde Marici’yle güvende olurdu.

Hayır diye hatırlattım kendime. Oradan zıplasa da başaramazdı. Yalnızca kuyudaki canavar için kemikleri et dolu bir yemek olurdu. Burada kapalı kalmıştı ve kazanmak istemese de hayatta kalması gerekiyordu.

“Kaybedecek neyimiz var?” diye sordum hepsini kastederek.

Rüzgâr alay edercesine bir kez daha uluduğunda, sanki burada kalmamız için bize meydan okuyordu. Halo ise hâlâ tereddütlüydü.

“Gel,” dedim tekrar elini tutup onu kaldırırken. “Burada daha fazla kalırsak zaten öleceğiz.” Herkeste olan o kaygılı ifadeye baktım.

“Geliyor musun?” diye sordum Apricia’ya.

Saçını geriye attığında, üstüne yürüyüp onu saçlarından asmamak için kendimi zor tuttum. “Benimle dalga geçiyorsun herhalde? Uçurumdan atlamıyorum.” Tesni’nin tereddütlü bakışları benimle Apricia arasında gidip gelirken hangimize hak verdiği konusunda emin değilmiş gibiydi.

“Tamam. Önce ben atlıyorum.”

Halo elini çekerek göğsüne koydu, bakışları korkuyla büyüymüştü. “Bunu yapmak istemiyorum.”

“Tamam, ben atlayacağım. Görürsün. Bu illüzyonu aşacağım. Güvenli olduğunu fark edince gelirsin.”

Başını sallasa da hâlâ bana inanmıyormuş gibiydi.

Kahretsin, haklı olmayı umut ediyordum.

Ancak başka seçeneğim de yoktu, bu tek seçenektir. Bizi burada ölüme terk ettilerse çok geçmeden buna son verebilirdim. En azından işin sonunda daha az acı çekmiş olurdu.

Son düşüncelerimi kendime sakladım.

Haklı *olmalıydım* ve eğer değilsem de... En iyisi öyle olduğumu ummaktı.

Derin bir nefes aldım ancak nefesimi düzene sokmak işe yaramıyordu. Mağaranın arkasına geçip sırtımı duvara dayadım. Madalyonuma tutunup cesaretimi toplarken hayatım boyunca bir kez olsun beni duyduğunu umut ederek Zerra’ya dua ettim.

Kendi iyiliğim mevzu bahis olunca hep pervasız olmuştum. Belki de bunu enine boyuna düşünmeliydim. Bu benim “*önce yap, sonra düşün*” tabutuma çaktığım son çivi olabilirdi. Ancak başka seçenek yoktu.

“Hadi bakalım,” dedim. Üç çift göz de umut ve korku karışımı bir ifadeyle beni izliyordu.

Sonra kenara doğru koşup hiçliğe atlamadan önce kendime daha fazla düşünme lüksü tanımadım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Düşüyordum. Midem ağzıma gelmişti ve o kadar hızlı düşüyordum ki taşların, karın, beyaz ve griliklerin bir leke halinde aktığını görüyordum. Saçlarım gözlerimi örterken ağzıma ve kulaklarıma rüzgâr doluyordu.

Yanılmışım.

İllüzyonu geçmiş olabilirdim ama bu düşüş çok ama *çok* gerçektir. Kısa süre önce kendi ölümümü kesinleştirmiştım. Daha da hızlı düşerken, rüzgâr kıyafetlerimi savururken ve gözlerim yaşarıp yaşlar yanaklarımdan süzülürken boğazımdan bir çığlık koptu. Gölün dibine batan bir taş parçası gibiydim. Kanatları kesilmiş bir kuştım. Cennetten kovulmuş asi bir şeytandım.

Ancak sonra hava değişti ve sıcaklık beni sarmaya başladı. Hemen ardından sertçe yumuşak bir yere çarpıp yuvarlandım ve sonra durdum.

Sırt üstü uzanırken berrak mavi gökyüzünü görüyordum. Dünyanın dönmeyi bırakmasını bekledim. Göğsüm sık nefeslerle kasılırken küçük düşürücü bir korku damarlarıma adrenalin pompalamaya devam ediyordu.

Hareketsiz kalıp yeni seslerle hislerin etrafımı kuşatmasına izin verdim. Sıcak ve nemliydi. Öten kuşlar, yaprakları

okşayan hafif bir rüzgâr vardı. Kollarım iki yanımda uzanırken yumuşak çimlerin avuçlarımı gıdıkladığını hissettim. Güneş, ihtişamlı parlak güneş zevk dalgaları yayarak beni selamlıyordu. Soğuğun ısırdığı el ve ayak parmaklarım çözülürken hem ıstırap hem neşe içindeydim. Günlerdir ilk kez eklemelerimi saran buzlar çözülüyor gibiydi.

İşte, bu kadar. Buradan kalkmayacak, hareket etmeyecektim. Sonunda ölmüş müydüm? Gabriel beni Çukur'dan aldıktan sonra Güneş Sarayı'nda uyandığım âna çok benziyordu.

Midem acıyla guruldarken bana hayatta olduğumu anımsattı. Demek ki bu meydan okumanın sonraki aşamasıydı.

İstemedenden de olsa kendimi kalkıp etrafımı incelemeye zorladım. Etrafı zümrüt yeşili yapraklar ve küçük sarı çiçeklerle süslü, yüksek çitlerle çevrili çimenlik bir alandaydım. Açıklık, gövdeleri geniş ve kökleri yaşlılıktan kalınlaşmış elma çiçekleriyle dolu büyük ağaçlarla kaplıydı. Ani güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştırmaya devam ederken Atlas tarafından yaratılmış sahte gerçekliği gösteren ışık parıltıları aradım.

Ancak rüzgârın taşıdığı hanımeli kokusu dikkatimi çekti. Tatlı ve lezzetli. Üstelik bir taburede oturup tatlı çörek hamuru yoğurup fırınlamaya hazır olduğum ormanın içindeki küçük evin sıcak mutfağına dair bir anıyı zihnimde canlandırdı.

Arkamı dönerek karşımdaki anlaşılmaz manzaraya baktım.

Üç tarafı uzun çitlerle çevrili devasa bir masa vardı, üstü yiyeceklerle doluydu. Sıralar halinde tatlılar mücevher gibi parlak ve canlı renkteydi. Kremalı tavuk çorbaları vardı. Kristal sürahilerde capcanlı bir pembe renginde içecekler vardı. Altın tabaklarda kalın dilimler halinde sulu meyveler vardı.

Anında ziyafete doğru yürümeye başladım. Günlerdir yağmur damlaları dışında hiçbir şey girmeyen midem acıyla isyan ediyordu.

Ziyafetin karşısına geçince durdum, önce hangisinden başlayacağıma emin değildim. Mükemmel görünüyordu. Buna güvenmemem gerektiğini biliyordum. Bir imtihanın ortasındaydık, bu da bir test olmalıydı ama açtım. Bizi gerçekten de zehirlerler miydi?

Saflığıma karşı dudak büktüm. Tabii zehirlerlerdi.

Kısa bir an sonra bir inilti duyunca arkamı döndüm. Sanki tabanları alev almış gibi masaya doğru koşan Apricia karşımdaydı. Tesni ve Halo da onun hemen arkasındaydı. Gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Apricia hızla yanımdan geçip kocaman bir hindi budu aldı. Üzerinden yağlar damlıyordu. Tam ısır-mak üzere ağzına götürdüğü sırada bağırdım, “Dur! Güvenli mi bilmiyorsun!”

Ancak beni şaşırtmayarak söylediklerime dikkat vermedi. Çoktan ikinci lokmasını almıştı bile. Diğer elini masanın ortasındaki çikolatalı pastaya daldırdı. Bir parça koparıp ağzına tıktı.

Ters giden bir şeye dair işaret ararken Apricia’yı sanki büyüteçle inceliyor gibiydim. Zehir ne kadar hızlı tesir ederdi? Ağzı hemen köpürmeye başlayacak mıydı, yoksa darağacına asılmış gibi yavaş bir ölüm mü olacaktı?

Tesni de masaya yaklaşmış, beyaz peynir ve tereyağına batırılmış ıstakozu yemeye başlamıştı. Halo’yla birbirimize bakıp bir sorun olmadığına karar vererek masaya yaklaştık.

İhtiyatı elden bırakarak yumuşak bir dilim ekmeği ısır-dım. Kırıntılar çamur içindeki tuniğime döküldü. Sonra bardağında buzların birbirine çarptığı limonatayı kafama diktim. İkinciye almak için uzandığımda boğazım resmen rahatlamıştı. Ağzıma bir parça biftek tıktım ve düşünceli bir şekilde çiğnemeye başladım. Bir kulağım dışarıdaydı. Belki de bu illüzyonu çözmenin ödülüydü. Yine de gözüme çok basit geliyordu.

Birkaç lokma daha aldım. Fıstık ezmeli bir parça ekmek. Biraz vanilyalı pasta. Bir parça poşe tavuk. Ve su. İçebileceğim kadar su. O kadar güzeldi ki zevkle inledim. Yemek dikkatimi çektiği için ne kadar sıcakladığımı fark edememiştim. Hava o kadar nemliydi ki tuniğim bedenime, saçlarım alnıma yapışmıştı.

Çıtır tatlıyı ağızıma tıktıktan sonra ahududunun tadı damagımda patladı. İşte, o zaman altımızda zemin sanki aç bir balinanın sırtındaymışız gibi gürledi. Tabii ki tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzeldi. İşte, o an çitlerin arasında boşluklar gördüm. Durduğumuz yerden ileriye doğru uzanan tüneller vardı. Yemek yemeyi bırakarak yerin sallanmasına neyin sebep olduğunu anlamaya çalıştım.

Diğerleri de fark etmişti. Bakışları bir uçtan diğerine gezse de görünürde bir şey yoktu.

“Neydi o?” diye sordu Halo. Sesi titriyordu. Korkunç bir şey geliyordu. İliklerime kadar hissedebiliyordum.

Gözümün ucuyla bir hareket fark edince arkamı döndüm. Çitlerin arasından bir figür gözüme çarptı. Ne olduğunu anlamak için labirentin girişine yaklaşıp durdum. Karanlık yaprakların arasındaki koridora baktım. Figür artık görünürde değildi ve karşımda bir boşluk uzanıyordu. Diğer haraçlara baktığımda dikkatle beni izlediklerini fark ettim.

“Oraya girme,” dedi Halo. Sesi yumuşaktı.

Başımı iki yana salladım. Başka seçenek olmadığının farkındaydım.

“Buna mecburuz. Meydan okuma bu.” Bir adım daha attığımda çitlerin uzun gölgeleri üzerime düştü, hava serinliyordu. Başka bir şeyin daha farkına vardım. Tünelin diğer ucunda birisi duruyordu, aradaki mesafeden yüzünü seçemiyordum. İçeriye doğru ilerlediğimde Halo’nun beni takip eden ve geri dönmemi haykıran sesini duydum.

Ama yapamazdım.

Bu son meydan okumaydı ve istediğim her şeye kavuşma-
ma çok az kalmıştı. Yıllar sonra tacıma ve sihriime ulaşmaya
çok yakındım. Tristan ve Willow'u geri almaya çok yakın-
dım. Aurora Kralı'ndan intikamımı almaya *çok yakındım*.

Tempomu arttırarak hafifçe koşmaya başladım, alnım çok-
tan terlemeye başlamıştı. Kuru soğuk rüzgârın yerini dama-
ğımı kurutan bezdirici bir sıcaklık almıştı. Sanki daracık dört
duvarın arasında nefes alıyor gibiydim. Ancak devam ettim,
bu yolun beni son derece belirsiz geleceğime çıkaracağını bi-
liyordum.

Yapraklarla kaplı koridor ben koştukça uzuyor gibiydi
ama sonra bekleyen figüre yaklaştım. Bu mesafeden ba-
kınca bir erkeğe benziyordu. Uzun ve zayıftı, siyah saçla-
rı vardı. Rengini göremediğim bir tunik giyiyordu. Gri ya
da kahverengi olabilirdi. Gözlerimi kısıtım, acaba gözlerim
beni yanıltıyor olabilir miydi? Olamazdı. Zihnim bana oyun
oynuyordu.

Figür köşeyi dönüp yaprakların arasında kayboldu. Onu
kaybetmek istemediğim için hızımı arttırarak onun kaybol-
duğu yere doğru koşmaya başladım. Hızla gözden kaybolan
sırtını görünce tekrar koşmaya başladım.

Köşeleri dönüp dar bir yola girdiğinde onun peşinden koş-
tum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Görebildiğim
tek şey her yeri kaplayan yeşil duvarlar ve yukarıda çizgi ha-
linde görülen mavi gökyüzüydü. Nefeslenmek için bir an du-
raksayarak etrafı dinledim. Diğer haraçların nereye gittiğini
merak ediyordum. Artık denesem bile, geldiğim yönü bula-
mazdım.

Yaprakların kıpırtısı dikkatimi dağıtınca tekrar harekete
geçtim. Ortasında taş bir çeşme olan küçük bir avlu vardı.
Çeşmenin karşısında kovaladığım adam duruyordu.

Kalbim tekledi, nefesim ciğerlerimden boşalırken dizlerimin güçten kesildiğini hissettim.

Tristan.

“Tris?” diye fısıldadım. Sesim umutla doluydu. Bakışlarımız buluştuğunda dünya yörüngesinden kaydı. Burada ne yapıyordu? Gözlerimde yaşlar birikti. Hayatım boyunca birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Ama neden orada dikilip, sadece bana bakıyordu? Tuhaf bir şey vardı. Bakışları normal değildi. Soğuk ve mesafeliydi, sanki beni görmüyordu. “Tristan?” Öne doğru bir adım atarak ona uzandım. “Sen iyi misin?”

Bana cevap vermeyip açık alandan tekrar labirente doğru son sürat koşup gözden kayboldu. “Tristan!” Az önce adım attığı labirente dalsam da ona dair hiçbir iz yoktu. “Tristan, geri dön!” O kadar çok bağırdım ki sesim çatallaştı. Çaresizlik aşındırıcı damlalar halinde dışarı sızıyordu. “Lütfen! Geri dön!”

Koştum. Hangi yöne gittiğini bilmiyordum ama koştum. Adını tekrar ve tekrar bağırdım. Her bir boşluğa, her bir yola bakarak bir iz aradım. Sırtımla şakaklarımda biriken ter damlaları tenime yapışıyor, nemli hava beni sarıyordu. Tuniğimin koluyla alnımı silmemin hiçbir anlamı yoktu çünkü kaynayan kanım serinlemiyordu. Hâlâ ağabeyimin peşindeydim, kör olmuş gibi koşuyor, çaresizce onu yakalamaya çalışıyordum.

Kısa bir an sonra ayağım kaydı ve kendimi yumuşak çimlerin üzerinde buldum. Dizlerimle ellerim sert zeminde kayıyordu. Hareket edemeyecek kadar nefesim kesilmişti. Birkaç derin nefes aldıktan sonra inleyerek sırt üstü dönüp doğruldum. Dizlerim ve avuçlarım yeşillenmişti. İşte, o zaman ayağımın takıldığı şeyi fark ettim.

Bir kılıç.

Parlayan gümüş kılıç yolda uzanıyordu. Basit ama şıktı. Altın bir kabzası ve ucunda kristal berraklığında bir mücevher

vardı. Etrafa bakarken bu kılıcı buraya kimin bırakmış olabileceğini düşündüm. Öylece duruyor gibiydi. Duyduğum tek ses yaprakları sallayan rüzgârın hafif uğultusuydu. Kılıcı alıp ağırlığını tarttım. Bir yanım ekstra koruma sağladığı için mutluydu ama diğer yanım labirentte bunun bana neden verildiğini merak ediyordu. Bunun tek anlamı, kullanmaya ihtiyaç duyacağımdı.

Bir çığlık dikkatimi çekince tekrar koşmaya başladım. Çığlığın kaynağına ulaşmaya çalışıyordum. Bu ses Tristan’a ait değil gibiydi. Daha tizdi, kalbim göğsümde umutla çarpı. Belki de Willow’du. Ama çığlık atıyordu, dikkatli olmam gerekebilirdi. Bir elimi terle kaplanan yüzümde gezdirirken zihnimi zorlayan karmakarışık düşünceler beni şaşırtıyordu.

“Willow?” diye bağırdım. “Sen misin?” Çığlıkları acı dolu iniltilere dönüştüğünde, sanki çitin ötesinden geliyormuş gibiydi. “Willow,” diye bağırdım tekrar ve tekrar. Onu karşımda görmek istiyordum.

Ancak çitin ötesindeki Willow değildi, Halo’ydu. Yere çökmüş, yüzünü bir bedenın göğsüne gömmüştü. Acı dolu hıçkırıkları yükselirken sarıldığı bedenın Marici’ye ait olduğunu gördüm. Soluk sarı renk elbisesinin önünden kan damlıyordu, teni hayalet gibi bembeyazdı.

Elimdeki kılıç düşerken dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı Halo’ya doladım.

“Gitti,” diye inledi Halo. Sesi kısık ve tizdi, elleri Marici’nin karnındaydı. “Ona ne yaptılar?” Sanki cevabı biliyormuşum gibi bana baktığında başımı iki yana salladım.

“Bilmiyorum. Çok üzgünüm, Halo.” Marici’nin ölü mavi gözleri gökyüzüne bakıyordu. Uzanıp gözkapaklarını kapatmıştı, teni nemliydi.

“Artık devam etmek istemiyorum,” dedi Halo. “Hiç istememiştim. Çıkmak istiyorum.”

Başını kaldırıp çığlık attı. “Beni duyuyor musunuz? Kraliçe olmak istemiyorum! Hiç istemedim! Bu yarışma barbarca! Hepiniz birer hayvansınız!” Yerinden kalktı. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. Tuniğiyle yanağından kan damlıyordu. Çenesini göğsüne kaldırarak bağırdı, “Beni çıkarın!”

“Halo!” Yerimden fırlayarak kollarımla onu sardım. “Sakin ol.”

Ellerimden kurtulmaya çalışırken yanaklarından yaşlar süzülüyordu, yumruklarını göğsüme indirdi. “Hayır! Çıkmak istiyorum. Öldür beni! Bir yere kapat! Umurumda değil! Artık Güneş Kralı’na hizmet etmiyorum! O bir canavar!”

Titrerken elleri iki yanında serbest kaldı, bir an hareketsiz durdu. Yine kollarımı bedenine sararak ona tutunacak bir şey verdim. Yüzünü boynuma gömdüğünde sıcak gözyaşları boynumdan aşağı doğru akıyordu.

“Neden çıkmama izin vermiyorlar?” Sanki boğuluyormuş gibi tuniğime tutundu. Neredeyse böyle hissettiğine emindim.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım saçlarını okşayarak. “Bilmiyorum.”

Beni aydınlık, altın bir ışıkla boğulan güzel bir yerde yaşamak için yarışmam adına buraya getirmişlerdi. Nostraza’dan çok farklı görünüyordu ama Halo bana sarılırken ve Marici’nin ölü bedeni ayaklarımın dibinde uzanırken tüm bunların da bir illüzyon olduğunu fark ettim. Günöte’nin kenar mahallelerinden birinden gelmişim gibi davranıyorlardı. İnanırlarsa neler başarabileceklerinin bir örneği olarak beni teşhir ettiler. Tabii yeterince çabalarlarsa. Ancak ben birkaç gece önce altından bir yatakta uyuyabiliyorsam Gölge diye bir yer neden vardı ki? Günöte’nin Nostraza’dan bir farkı yoktu. Etrafımdaki parlak her şey akan bir altın ırmaktan çıkmış gibiydi ama burası da bir hapisaneydi, aynıydı.

Ama *ben* pes etmezdim. Öyle bir lüksüm yoktu ve hâlâ kazanma şansım vardı. Özgür olmaya o kadar yakındım ki resmen tadını damağımda hissedebiliyordum.

Kraliçe olursam her şey değişecekti.

Halo kollarımda sessizce hıçkırırken yapraklar bir rüzgâr-la kıpırdandı. Tristan'ı merak ettim. Kanım buz kesti. Ya Marici'ye yaptıkları şeyi ona da yaptılarsa? Bizi tamamen mah-vetmeye mi çalışıyorlardı?

Onu bulmam gerekiyordu. Neden benden kaçmıştı? Te-reddüt ettim. Halo'yu burada yalnız da bırakamazdım.

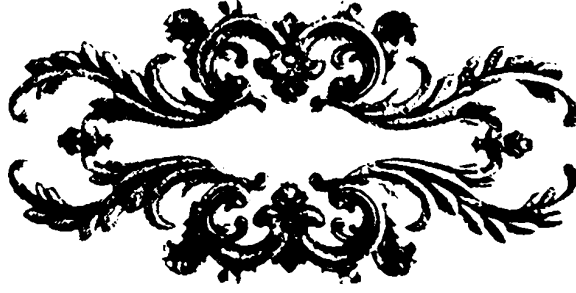
Uzaktaki yapraklar tekrar titreyince bir figür belirdi.

Bakışlarım alev alırken göğsüme bir ağırlık çöktü.

Willow.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Willow'un kahverengi gözleri kuşkuyla büyürken derinlere yerleşen bir korku olduğunu görebiliyordum. Bu bakışı, kendi kalp atışlarımı tanıdığım kadar iyi tanıyordum. O güzel yüzü Günöte'de geçirdiğim uykusuz geçen her gece görmüştüm. Olduğum yerde dondum, hareket edemeyecek kadar korkuyordum çünkü kaçmasından endişe ediyordum.

"Willow," diye fısıldadım. İsmi göndere çekilmiş bir bayrak misali havada asılı kaldı. Halo başını omzumdan kaldırdığında, bakışımız ikimizin de sonunda farkına vardığını gösteriyordu. Hayatımızdaki en önemli insanları tehlikeli bir oyuna katmışlardı. Marici çoktan yenilmişti. Tesni ve Apricia'nın labirentte ne yaptıklarını merak ettim.

Willow, sanki orada değilmişim gibi bana bakıyordu. Tristan'ın gözlerinde de gördüğüm o garip bakışı anımsadım. Bunlar illüzyon muydu? Görüntüsünü bu şekilde kopyalaması mümkün müydü? Ancak Atlas'ın niyeti gerçekten zarar vermekse hiç şansım yoktu.

"Willow," dedim daha yüksek sesle. Ancak etrafa bakarken tepki vermedi, gözleri irileşiyordu. Bir anda koşmaya başladı ve son sürat çitlerin arasına daldı. "Willow!"

Peşine düştüm. Onu korumalıydım. Benim işim hep bu olmuştu. Yerde bıraktığım kılıca baktım.

“Git,” dedi Halo. “Peşine düş.”

“Seni burada bırakamam.”

Halo dizlerinin üzerine çökerek Marici’nin bedenini kendi bedeniyle örttü. “Benim burada işim bitti. Onlar gelip beni bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum.” Başını kaldırdı. “Sevdiklerini koru ve bu şeyi kazan. O zaman Günöte, Apricia’nın kraliçeliğine kalmaz. Bunu yapman gerekiyor, Lor. Son haraç olduğunu biliyorum ama buraya kadar geldin ve tarihin de tüm krallığın da değişmesinin vakti geldi.”

“Emin misin?” Bakışlarım Willow’un kaybolduğu yere çevrildi. Gittikçe uzaklaşıyordu. Halo, Marici’nin üstünden eğilip kılıcın kabzasına uzandı ve bana doğru uzattı.

“Git. Şimdi. Lütfen. Boşu boşuna ölmüş olmasın.”

Başımı sallayarak harekete geçip Willow’un peşinden koştum. Tabii ki onu kaybetmiştim ama koşmaya devam ediyordum, uzuvlarımın titremesini ve başım dönerken bedenimi saran mide bulantısını görmezden geliyordum. Günlerdir doğru dürüst bir şey yememişim ve labirentin girişindeki ziyafetin üzerinden saatler geçmiş gibi hissediyordum. Hâlâ ayakta olmamın tek sebebinin Gabriel’in son birkaç haftadır beni eğitmesi olduğunun farkındaydım. Neden bunun için çaba gösterdiğinden emin bile değildim.

“Tristan!” diye seslendim. Sanki ismini söyleyince görüneceğine inanıyordum. “Willow!” İşe yaramıyordu ama denemeye devam ettim. Kaç dakika boyunca her bir rüzgârın, her bir adım sesinin yankısının peşine takılıp labirentin derinlerine doğru ilerlediğimden emin değildim. O sırada meydan okumanın kurallarını da çözmeye çalışıyordum. Sevdiklerimizi kurtarmak mı? Bu sefer ne yapacağımız neden söylenmiyordu? Ve neden tarihi değiştirmişlerdi?

Koşmaya devam ederken bir hırıltıyı takip eden iniltileri duyunca yavaşladım. Başka bir sınavla yüzleşeceğimi bilerek yolumu değiştirdim ve gelen seslere doğru yöneldim. Kendimi çıkmaz bir yolun sonunda bulmuştum. Her tarafım yeşillikle çevriliydi. Çevrem yeşilliklerle öyle fazla kaplanmıştı ki sarmaşıklar uzayıp kubbe oluşturmuşlardı.

Tesni, koyu renk teni ve uzun gümüş rengi örgüleri olan genç bir kızı koruyordu. Histerik bir şekilde ağlarken iri gözyaşı damlaları yuvarlak yanaklarından süzülüyordu. Kızı süzdüğümde, onun Tesni'nin kardeşi olduğunu ya da en azından kıymet verdiği birisi olduğunu hemen anladım.

Kendilerinin iki katı uzunluğunda, koyu renk kürkü olan bir yaratığın karşısındaydılar. Kurt ve ayı karışımı bir şeye benziyordu. Sırtı kamburdu ve ağız kısmı bir sürü sivri dişle kaplıydı. Arka ayaklarının üzerinde durmuştu, kolları ağaç gövdesi kadar kalındı ve ağzından yükselen alçak sesli hırıltı ayağımın altındaki zemini titretiyordu.

“Onlardan uzaklaş!” diye bağırdım. Titreyen kılıcımı kaldırdığımda, kabzayı terli elimle tutuyordum. Kıyafetlerim üstüme yapışmıştı ve hareket etmemi zorlaştırıyor, her hareketimde beni aşağı çekiyordu.

“Lor, hayır!” dedi Tesni. Gözlerini bana dönen canavarın iri kafasından ayırmıyordu. Canavarın gözleri öyle koyu renkti ki dipsiz görünüyordu. Bana odaklandığında, o gözler hiç tehdit oluşturmayan avına bakan vahşi bir hayvanın kiler gibi parladı. Bu o azgın yaratıklardan değildi. İfadesinde zeki ve kurnaz bir yan vardı. Bana yaklaşırken, sanki sosa bulanmak üzere olan kalın bir biftek dilimiymişim gibi keyiflendi.

“Koşun!” diye bağırdım Tesni ve kardeşine. “Gidin.”

Gerçi söylediğim şey anlamsızdı çünkü çıkmaz bir yolun ucunda duruyorduk ve gidecekleri hiçbir yer yoktu. Tek umutları benim canavarı uzaklaştırmamdı.

“Yakala beni!” diye bağırdım topuklarımın üzerinde kıpırdanarak. “Seni koca çirkin canavar. Tüylerin ve kasların dışında hiçbir olayın yok, değil mi? Kim seni kafesinden saldı? Bir köpek gibi dört ayak üzerinde durman gerekmiyor mu?”

Canavar, sanki az önce hakarete uğrayıp uğramadığını anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı.

“Gel de beni yakala,” dedim dişlerimin arasından. Arkamı dönüp ters yönde koşmaya başladım. Son sürat koşarken çitlerin arasından fırlayıp omzumun üzerinden baktım. Yemimi yutan canavar dar tünele girdi. O kadar büyük bir şeyin sahip olamayacağı bir hızla koşuyordu. Korkudan adımlarım hızlandı, bileklerim ve dizlerim taş kesti. Ondan kurtulana kadar dayanabilmeyi umut ediyordum. Tesni ve kardeşinin bu fırsatı değerlendirip mümkün olduğunca uzaklaşmış olması için dua ettim.

Kollarım ve bacaklarım zonkluyordu. Canavarın hâlâ arkamdan geldiğine emin olmak için baktığımda beni şaşırtarak dönüp başka bir yola saptı. *Lanet olsun*. Duraksadım, acaba dikkatini ne çekmişti? Willow ya da Tristan mıydı? Bu düşünce beni paniğe sürükledi, karşılaşacağım şeyden korkuyordum.

Köşeyi dönüp canavarın peşine düştüm. Ancak benden daha hızlıydı. Daha hızlı nefes alırken ve bacaklarım ağırlaşıp, sanki bileklerim bağlanmış gibi hissetmeme sebep olurken benden uzaklaşıyordu. Sonunda onu gözden kaybetsem de büyük olduğundan bedeni dar tünellere sığmıyordu, bu yüzden dökülen yaprakları takip ederek labirentte onun izini sürmeye çalıştım.

Sonra çığlıklar yükseldi.

Gözlerim akmayan yaşlardan dolayı yanıyordu. Alnımda bir baskı vardı. Bu şimdiye kadarki en zor meydan okumaydı. *Bizden ne istiyorlar?*

Bir adım attım, sonra bir adım daha atarak bir avluya çıktım. Alçak taştan çitlerin arasında tomurcuklanan rengârenk çiçek tarhlarına baktım. Tesni ve kardeşıydi. Hüsran ağır bir şekilde mideme oturdu. Canavar iki Feyi köşeye sıkıştırmış, dudaklarını yalarken boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. İki kız titriyor, birbirine sarılıyordu.

“Bırak onları!” dedim tekrar. “Hadi seni koca it. Buraya gel de kemiğini al.” Devasa omzunun üzerinden bana bakınca bu sefer sanki bir daha oyunuma gelmeyeceğini gösterircesine sırtıttığını görür gibi oldum. Daha kolay yemler için burada kalacaktı.

Ben daha tepki veremedi devasa kolunu kaldırdı ve Tesni’nin kardeşini belinden kapıp korkunç pençesine aldı. “Kyri!” diye bağırdı Tesni. Kyri’nin kolunu tutarken onu çekmeye çalışıyordu. Ancak canavar yüzlerce kat daha güçlüydü. Kızı bir gülün yaprağını koparır gibi kolayca Tesni’nin elinden çekip aldı. Kyri’nin çığlığı kulaklarımı acıtacak kadar yüksekti. Canavar geri çekilip kızı omzuna atarken kısa bacakları hareketsiz kaldı.

“Hayır!” diye bağırdım. Canavara doğru atılıp kılıcımı savurdum. Bacağının arkasında derin bir kesik açmıştım. Parlak kırmızı kan dökülüp kürkünü ıslatmaya başlayınca canavar kükredi. Dişlerinden damlayan salyalarıyla bana döndü. Bir elini daha uzatıp beni karnımdan yakaladı ve açık alana doğru fırlattı.

Taş çitlerden birine çarptığım kolum ve başım acıyordu. Yere yığıldım. İnleyip olduğum yerde dönerken görebildiğim tek şey kan damlalarıydı. Sanki kızıl bir perdenin arkasından bakıyor gibiydim. Tesni’nin hâlâ kardeşine ulaşmaya çalıştığını, canavarın kızı uzatıp geri çekerek ve alayla gülerek onunla oynadığını görüyordum.

Yavaşça kendimi kalkmaya zorladım. Yaralı omzum acıyla bana karşı çıktı. Ellerimle dizlerimin üzerinde doğrulduğumda

karnımda sert bir acı vardı. Bu acıyla öğürdüğüm an safra boğazımdan yükseldi. Aşağı bakınca tuniğimdeki kanın kumaşla tenimi parçalayan dört uzun kesikten kaynaklandığını fark ettim. Kızıl bir sisin içindeymişim gibi hissederken olduğum yerde sallandım, bayılmamak için kendimi zorluyordum.

Canavar kükreyince dikkatimi Tesni'nin hâlâ kardeşini kurtarmaya çalıştığı yere verdim.

“Bırak onu,” diye bağırdım güçsüzce. Ancak bağırışım hiçbir işe yaramadı. Canavar başını eğerek bana son kez baktı. Ardından arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Tesni avazı çıktığı kadar bağırırken çitlerin ötesinde kayboldu. Tesni beni yerde bırakıp canavarın peşine düştü. Derin nefesler alırken gücümü toplamaya çalışıyordum. Burada işim bitmemişi. Hâlâ ölmedilerse Willow ve Tristan'ı bulmalıydım.

Göz açıp kapayıncaya kadar zaman geçiyordu. Bilincimin kapanmaması için çaba sarf ediyordum. Tenimde nazik dokunuşlar hissettim, kumaşın yırtılma sesini duydum. Tesni tuniğini yırtmış, benim karnıma bağlarken bir taraftan burnu akıyor, bir yandan da yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

“Kardeşin,” diye fısıldadım.

“O gitti,” diye cevap verdi Tesni. Tunüğünün koluyla burnunu silerken sesi yorgundu. “Canavar çok hızlıydı. O gitti. Onu kaybettim.” Sesi son iki kelimede çatallaşınca resmen göğsünde parçalanan kalbinin sesini duydum. Tunüğimin kollarından birini kopararak uydurma bandajlarla bedenimi sarmaya devam etti.

“Kesikler çok derin değil,” dedi. “Ama kafanı vurmuş olabilirsin.” Temkinli bir şekilde şakağıma dokunduğunda yüzümü buruşturdum. Düzgün düşünemememin sebebi bu muydu?

“Lor!” Uzaktan birinin bağırdığını duydum. Beni hayata döndürmek için gereken şey tam da buydu. “Lor!”

“Willow?” Yavaşça doğruldum. Tüm dünyam dönerken gövdeme bir acı saplandı.

“Lor!” diye bağırdı ses tekrar. Bu sefer aklımdan şüphe etmedim.

Tesni’nin koluna sarıldım.

“Onu bulmam lazım.”

Tesni başını sallayarak kalkmama yardım etti. “Belki senin için geç değildir.”

Canavar beni ittiğinde fırlayan kılıcımı elime uzattı. “Onu bul, Lor. Onu koru. Sanırım oyun bu.”

“Lor!”

Başımı iki yana salladım. Kanım uğursuzca kaynıyordu. Önemli olan tek şey buydu. Yarışmayı boş vermeliydim. İntikamımı boş vermeliydim. *En başından* beri önemli olan tek şey Tristan ve Willow’du. Onlara bir şey olursa bunların hiçbirinin anlamı kalmazdı.

Bir adım attığımda karnıma bir acı saplandı. Ancak nefesime odaklandım, kanımdaki o uğursuz hisse odaklandım. Bunu görmezden gelebilirdim. Hayatımın yarısını ıstırabın eşiğinde geçirmiştım. Azaba öyle bir batmıştım ki neredeyse beni ezip geçecekti. Yıllar boyunca varlığımın dört bir yanı acıyla çizilmişti ve o anıları aklımdan silmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım asla unutmayacaktım.

Acı bildiğim tek dildi. Binlerce kez yazdığım bir senaryoydu.

Tristan ve Willow’u bulmam gerektiğine odaklanarak yürümeye başladım. Willow tekrar ismimi seslendiğinde koştum. “Geliyorum,” diye bağırdım. “Geliyorum!” Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Yaralarım izin verdiğiince hızlı koşarak sesine doğru ilerledim, yeşillikler gözümün kenarından bulanık bir şekilde akıp geçiyordu.

Etrafım yemyeşil tünellerle kaplıydı. Köşelerden bakarak ablama yetişmeye çalıştım, onu kaybetmemek için Zerra'ya dualar ediyordum. Karanlığın uzadığı başka uzun bir koridora saptığımda sonda hareket eden bir figür gördüm.

Koyu renk saçlar, ince bir beden ve rengi bir hatıradan ibaret gri bir tunik giyen birisi. Daha hızlı koşmaya başladım. Karnımın yan tarafındaki yaralar zonkluyordu, bandajlar kırmızıya bulanmıştı. Sanki bir şey onu kovalıyormuş gibi çok hızlı koşuyordu. Aynı anda hem etrafımda neler olduğuna bakmaya çalışıyor hem de her an bir saldırı bekliyordum. Hiçbir şeye güvenim yoktu.

“Willow!” diye bağırdım. Dinlemeyeceğini biliyordum.

Ancak sonra yavaşlayıp omzunun üzerinden bana baktı. Sanki sesimi arıyor gibiydi. “Willow!” Tekrar bağırdığım ismi bir bomba gibi aramıza düşünce bizi birbirimizden uzak tutan o bariyeri yıkmasını umut ettim.

Ancak o durmadı. Önüne dönüp tekrar hızlandı.

“Willow.” Sonunda dayanamadım. Ruhum resmen parçalandı. Uzun zamandır gömdüğüm gözyaşları yanaklarımı ıslatmaya başladığında peşinden koşuyordum. Ölürsen hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktı. Onu kurtaramazsam bunların hiçbirinin önemi olmayacaktı. İkimiz de koşuyorduk. Aramızdaki mesafe hiç değişmiyordu. Neden durmuyordu ki?

“Willow! Lütfen dur.” Güçsüzleşiyordum, bandajlarımdan kan damlıyordu, şakaklarım zonkluyordu, boğazım kuruydu ve karnım acıyordu. “Willow. Bana dön.”

Koşmaya devam ediyorduk, yavaş yavaş ona yaklaştım. Aramızdaki mesafe kısalırken onun adını seslendim ama hâlâ dönmüyordu. Önünde, hiçliğin ortasında kavisli, ahşap bir kapı belirdi. Ne duvarlar ne de bir bina vardı. Etrafı her yöne doğru uzanan yeşilliklerle çevriliydi.

Willow, sanki Cehennemin Prensi ardından koşuyormuş gibi kaçıyordu. Sendeledim, ona yetişmeye çalışıyordum. Sonra gizemli kapıya ulaşip kapıyı araladı ve ardından kapatmadan önce gözden kayboldu.

“Willow!” Onu kaybetmiştim. Hızımı ayarlayamadığım için daha kapının kolunu indirmeden omzumu sert ahşaba çarptım. Kilitliydi. Kapıyı yumrukladım, açılması için bağırdım. Kılıcımı kullandım, ahşabı zorladım, kırmaya çalıştım. “Beni içeri al! Willow! Beni içeri al!”

Kapının etrafında döndüm. Tuzlu bir nehir misali akan gözyaşlarımın tadını alıyordum. Kapı diğer taraftan da aynıydı. Hiçliğe açılan bir eşik.

Tüm bedenimi kullanarak ağırlığımı kapıya verdim. Omzumdan karnıma bir acı yayılırken öğürdüm. Kapıya tekrar ve tekrar vururken kendimde değildim.

Bir anda kapı ağırlığım altında hızla açıldı. Yüz üstü içeri düştüm. Pürüzsüz zeminde savrulduğum an bedenime güçlü bir acı yayıldı.

Gözlerimi sıkıca kapatarak nefes alırken acının hafiflemesini bekledim. Kendimi bayılmamak için zorlarken yüzlerce alkış sesi kulaklarıma doldu. Bağırışlar, tezahüratlar göğeye yayılıp bir dolu misali üstüme yağdı.

Aklım tamamen karışmış şekilde gözlerimi açık tutmaya zorladım. Gözkapaklarım birbirine yapışmış gibiydi. Kan, ter ve gözyaşlarım birbirine karışmıştı. Sislin ardında beni altın mermerler ve açık mavi göğeyi bakan camdan bir tavan karşıladı. Başımı kaldırdım. Taht odasında yatıyordum. Atlas yerinden kalkıp bana doğru gelirken güzel yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dizlerinin üstüne çökerek elini nazikçe başıma uzattı ve iğrenç saçlarımı okşadı. “Başardın,” dedi. Hâlâ gülümseyordu. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Willow nerede?” diye sordum. Boğazım kuru ve çatlaktı. “Ve Tristan? Neredeler? İyiler mi?”

Atlas endişeyle yüzünü buruştururken birisi beni nazikçe sırt üstü çevirdi. Şifacılar etrafımda toplandı, başımla karnımda yatıştıran hafif dokunuşlar vardı. Parlak bir ışık görüşümü bozdu. Yaralarım dikilirken nefesimi tuttum. “Neden beni iyileştiriyorlar?”

Alkışlar azalırken kalabalık artık beni izliyor, birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

“Atlas? Ne oluyor?” Bana içten bir gülümseme sunsa da dudaklarının kenarı belirsiz görünüyordu. Sanki o kurumamış bir resimdi ve birisi elini sürüp resmi bozmuştu.

“Son meydan okumayı atlattın,” dedi. Yavaşça yanağımı okşadıktan sonra doğrulmama yardım etti. Oturduğumda parmaklarını çeneme uzatarak yüzümü kendisine çevirdi. “Güneş Aynası’nın karşısına çıkacaksın.”

“Ne?” O kadar aklım karışmıştı ki hiçbir şeye anlam veremiyordum. “Tristan ve Willow neredeler?”

Atlas dudaklarını birbirine bastırdı. “Çok üzgünüm Lor ama onlar burada değil.”

“Ne? Hayır, gördüm! Neredeler? Eğer onları incitirsen...”

Atlas elini omzuma bastırdı. “Onlar birer illüzyonu. Gerçekten burada değiller.” İğrenç, çürümüş, hastalıklı bir farkındalık midemi bulandırdı. “Meydan okumanız sevdikleriniz kapıdan geçene kadar onları korumanızdı. Sadece bir haraç daha başarılı olabildi.” Odanın karşısında Apricia’nın oturduğu yeri işaret etti. O da benim kadar bitap ve berbat haldeydi. Platformun merdivenlerinde başını ellerine dayamış otururken yüzünde o alışık olduğum kendini beğenmiş gülümseme yoktu.

“Peki, Marici ve Tesni’nin kardeşi?” diye sordum.

“Onlar da gayet iyiler,” dedi Atlas nazik bir sesle, sanki bu her şeyi yoluna sokacakmış gibi.

“Ama Halo ve Tesni. Onlar çok korktu.” Kötü bir cadının ateşte kaydattığına benzer sıcak bir öfke göğsümde parladı. “Tristan ve Willow ölecek diye aklım çıktı!”

“Üzgünüm, Lor. Ama son meydan okuma buydu.”

Elini iterek geri çekildim. Şifacılar yaralarımı iyileştirmeye çalışırken geride donuk bir acı kalmıştı.

“Öldüklerini sandılar!” dedim. Ses tonum gittikçe yükseliyordu. “Senin sorunun ne? Willow tehlikede sandım!”

“Lor,” dedi Atlas yerinden kalkıp bana yaklaşırken. Elini uzattı. “Sakin ol.”

“Sakin olmayacağım! Sen canavarsın! Tesni ve Halo nerede? Neredeler!”

Atlas yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırarak bana baktı. “Onlar iyi. Lor, diğer elenen haraçlarla birlikteler.”

“Senin öldürmediklerinden bahsediyorsun herhalde.”

Kontrolümü artık kaybetmiştim. Titriyordum. O kadar öfkeliydim ki öfkemin katmanları parçalara ayrılıp beni incecik ve çıtırplak bırakmakla tehdit ediyordu.

Sonunda titreyen bacaklarımın üzerinde doğrularak taht odasındaki herkesin yüzüne baktım. Oda ağızları bir karış açık kalan iyi giyimli Feylerle doluydu.

“Hepiniz canavarsınız!” diye bağırdığımda aynı anda irkil-diler. Sanki elimin tersiyle onlara vurmuştum. Keşke vurabil-seydim. Göğsüm hızla inip kalkarken artan öfkemi beslemeye devam ediyordu. İyileşmeme rağmen yamaçta geçirdiğim gün-lerin ve labirentte durmaksızın koşmanın verdiği yorgunluk beni bitap düşürmüştü. Kalbime uzandım. O kadar sert öksü-rüyordum ki karnımda az önce iyileştirilen yaralar geriliyordu.

“Lor,” dedi Atlas yavaşça. Elini sırtıma uzatarak ileri geri hareket ettirdi. “Bunun hoş olmadığını biliyorum ama imti-hanların kuralı bu.”

İki büklüm halde bir damla gözyaşının çizmeme düşme-sini izledim. Tozdan bir yolu aşarak ayak parmaklarıma doğ-ru süzüldü. Hâlâ ağlıyordum ve parçalara ayrıldığım o anda, orada buna şahit olan herkesten nefret ediyordum. “Tristan ve Willow buradalar sandım,” diye hıçkırdım. “Tehlikedeler sandım.”

Atlas bana yaklaşıp eğildi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Onlar hâlâ Nostraza’da,” diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir şekilde. “Yakında onları çıkarabileceksin. Güneş Aynası seni bekliyor.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, dişlerimi sıktım. “Bunca şeyden sonra sana bağlanmak istediğimi düşünüyor-san delirmişsin.”

“Lor,” dedi. Gözlerinde bir gerginlik belirdi.

“Apricia’yla bağ kur. Öylesi daha mantıklı. Beni eve gön-der, Atlas. Bu ülkenin bir parçası olmak istemiyorum. Geri dönmek istiyorum.”

“Ne diyorsun sen? Bana bağlanmaktansa o bok çukuruna mı dönmek istiyorsun?”

Doğrularak herkesin beni duyabileceği şekilde, ona yorgun ruhumun el verdiği en düşmancıl ifademle baktım. “Evet.”

İfadesi değişti, maskesi çatlayarak ışığın altındaki karanlığı açık etti. Gözlerindeki o nazik sabır silinerek yerini buz gibi bir öfke aldı. *Ah, demek böyleydi.* Sözlerinde, ilgisinde hep doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Bir türlü alışamamıştım. Güzelliği beni büyülemişti. Tüm varlığı beni etkisi altına almıştı. Üstelik zaten Nostraza’da eksik kaldığım şeyler yüzünden her şeye kördüm.

Beni onun için yapabileceklerim için değil, *ben* olduğum için istediğine inanmıştım. Ama daha iyi bilmem gerekirdi. Göremeyecek kadar aptaldım.

“O zaman bu çok kötü oldu, Lor,” diye fısıldadı Atlas. Sesinde ölümcül bir tehdit vardı. “Seni Aurora Kralı’ndan çaldım ve *benimsin.*”

Söylediklerini idrak etmeye vaktim olmadan omuzlarını doğrulttu ve altın ceketini düzeltti. “Aynanın seçim yapma vakti geldi,” diye duyurdu odaya.

“Yapmayacağım,” dedim kendimi geri çekerek. Yorgunluktan yıkılmak istesem de yere güçlü bastım. Üzerimde parlak ışıklar halinde patlamak üzereymiş gibi dikilen Atlas’a baktım.

“Başka seçeneğin yok.”

Cevap olarak ona tükürdüm. Tükürüğüm mükemmel yükseklikteki elmacıkkemiklerinden birine yapışıp da herkes dehşet içinde nefesini tuttuğunda gözlerini kıırttı. “Yapmayacağım,” dedim dişlerimin arasından.

“Majesteleri,” dedi muhafızlardan biri bana öfkeyle bakarak. “Onu mahzenlere götürüyorum.” İki muhafız yanımda belirdi.

“Hayır,” dedi Atlas elini kaldırarak. Gözlerini benden ayırmadı. “Ayna’nın karşısına geçecek. Gabriel, getir onu.”

Gabriel karşıma geçip bana onaylamaz bir tavırla bakarken hırladım. Atlas'ın onu mahzene attığını sanıyordum. “Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırma, Lor.”

“Neden umursuyorsun ki?” diye bağırdım. “Ölmemi istedin!” Gözlerini kırıştırdı. Bu onu şaşırtmıştı.

“Gabriel!” dedi Atlas. “Hemen getir onu.”

Gabriel bana uzandığında bağırmaya ve onu tekmelemeye başladım. “Hayır! Bırak beni! Eve gitmek istiyorum!”

Gabriel ve birkaç muhafız etrafımı sararak kollarımla bacaklarımı tuttu. Gabriel arkama geçip kollarımı belimde sabitleyerek mengene gibi sıktı. Ellerimi kurtarmaya çalıştığım da kollarımı öyle bir çekti ki omuzlarım acıdı.

“Kıpırdama,” dedi dişlerinin arasından.

“Hayır!” diye bağırdım.

“Bundan emin misiniz, Majesteleri?” diye sordu Gabriel gergin bir sesle. “Kızın isteğini yerine getirebilirim.”

“Kesinlikle olmaz,” diye cevap verdi Atlas. “Ayna'ya gidiyor.”

“Ama neden? Sana ne sunabilir ki Atlas?” Gabriel'in normalde soğuk olan tavrı kaybolurken sesinde çaresiz bir ton vardı.

Atlas ikimizin karşısına geçerek Gabriel'in gözlerine baktı. Atlas'ı tekmelemek için uzandığımda Gabriel beni geriye çekti. “Ben senin kralınım ve onu Ayna'ya getirmeni emrediyorum. Seni mahzenden çıkardığıma pişman etme, Gabriel. Hâlâ sınırda sayılırsın.”

Bir duraksama oldu. Kalabalık iğne atılsa duyulacak şekilde sessizleşti. Gabriel'in onaylarcasına başını salladığını hissettim.

“Evet, Majesteleri,” dedi sakın bir sesle. Beni ittiğinde muhafızlar etrafımı sarmış halde ve Gabriel kendimi kurtarmaya çalışırken beni bileklerimden sürükleyerek yürümeye

başladık. Beni Apricia'nın yanına geçmeye zorladılar. Bana bakan Apricia'nın ifadesi temkinliydi. Alnına kan sıçramıştı ve normalde harika olan saçları berbat haldeydi.

Bakışlarımız buluştuğunda bugün ikimizin de kazanmadığı açıktı. Atlas, Apricia'nın ona bağlanma isteğine rağmen beni burada istediğini açıkça belli etmişti. Atlas onu istemiyordu ve bu odada sebebini bilen tek kişi sadece bendim.

Anlamadığım şey Atlas'ın bu sırrı nasıl çözmüş olduğuydu.

Bileklerimi tutan Gabriel beni öne doğru itti.

Ayna devasaydı. Benim boyumun üç katıydı. Kalın oval çerçevesi altından yapılmış, burgular ve çiçeklerle süslenmişti. Altın rengi ipekle örgülü bir duvara yaslanmıştı. Yüzeyi o kadar parlak ve pürüzsüzdü ki hareketsiz bir su birikintisi gibiydi.

Yansımama baktım. Yüzümde kan vardı. Bakışlarım vahşiydi.

“Bırakacağım,” diye fısıldadı Gabriel kulağıma. “Sen de söyleneni yapıp orada duracaksın. Orada yerinden kıpırdarsan Atlas'ın ne dediğini ya da bana ne yapacağını umursamadan seni anında öldürürüm. Anladın mı?” Yavaşça omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerinde gördüğüm şey ciddi olduğunu gösteriyordu. Başımı salladım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

Kaşları çatıldı. “Seni öldürmekle tehdit ettim, Lor. Küçük, garip bir yaratıksın.”

“Beni burada istemediğini biliyorum ama yine de bana yardım ettin. Beni güçlendirdin. Senin yardımın olmadan bu kadar gelemezdim. Çoktan ölmüş olurdum.”

“Sadece işimi yapıyordum,” diye cevap verdi, ses tonu soğuktu.

“Yine de. İyi yaptın.”

“Sen iyi olursan beni de iyi göstereceğini söylemiştim.” Hayal miydi bilmiyordum ama gözlerinde yumuşak bir parıltı gördüğümü sandım. “Ve ben olsam da olmasam da buraya kadar gelirdin, Lor.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Sözleri beni şaşırtmıştı. Gözlerimde tekrar yaşlar birikti. Sonunda yaşları akıtabilirdim, artık tutmamın anlamı yoktu.

“Vakit geldi,” diye araya girdi Atlas. Kollarını göğsünde birleştirmiş, her zamanki güzelliği ve donuk parıltısıyla dikiliyordu.

Gabriel sonunda bileklerimi bıraktığında kollarımı salladım, hâlâ Atlas’a bakıyordum. Yavaşça bakışlarımı ayaklarıma çevirdim. Kendimi asla çıkacağımı hayal edemeyeceğim yolculuğun sonraki adımına hazırladım. Haftalardır burada durunca ne olacağını merak etmiştim. Ayna’nın ne göreceğini.

Hayatımda aldığım en derin nefesi alarak ileri doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Adım seslerim odada yankılanırken gözlerimi kaldırıp Ayna’ya baktım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Aynanın pürüzsüz parlak yüzeyi, sanki üstünde taş sekti-
rilmiş gibi erircesine hareketlendiğinde başka bir mekân
ve başka bir zaman karşımda belirdi.

Sakladığım ama asla unutmadığım bir hatıra.

*Ormanın ortasında bir kulübe, uzaktan yükselen toynak ses-
leri. Annem tezgâhta hamur yoğuruyor, yüzüne un bulaşmış.*

*Babam elinde kılıcıyla odaya giriyor. Korku dolu bir ba-
kışla birbirlerine baktıktan sonra beni ve evin arka tarafında-
ki ablamı hızla kucaklıyorlar.*

*Gizli bir kapı ve ucunda tek bir kırmızı taş olan kolye.
Annemin gözyaşları ve babamın boyun eğişi. Karanlıkta Wil-
low'a sarılırken bizi korumak için ölen ebeveynlerimizin çığ-
lıklarını duyuyorum. Ancak bu kadarı yeterli değil. Bir ışık
ve ardından bir adamın yaklaşan yüzü, ardından çığlıklara
karışan çığlıklarım.*

*Haftalarca seyahat ettiğimiz sırada ablam ve ağabeyimle
bir at arabasının arkasına atılmıştık. Tristan'ı, Aurora Kra-
lı'nın üç askerini öldürdüğü ormanda bulmuşlardı. Birbiri-
mize sarılarak anne ve babamızın yasını tuttuk. Bildiğimiz
her şeyin kaybının yasını tuttuk. Sonunda tamamen yok olan
mirasımızın yasını.*

Avluda durduğumuz sırada Nostraza'nın karanlık taş duvarları yükseliyordu, etrafımıza yumuşak kar taneleri dökülüyordu.

Aurora Kralı karşımdaydı. Ellerini belinde kavuşturmuş, bizi inceliyordu. Boyu benimkinin iki katıydı. Babam küçük bir adam değildi ama bu İmparator Fey gördüğüm en iri adamdı. Keskin ifadesi yüzünü zalimlik ve fenalıkla gölgeliyordu. Dipsiz siyah gözlerinde renkli ışık demetleri oynayıyordu.

Kelimeleri kulaklarımda yankılandı. Hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım kelimeler.

O duvarların ardında yaşayacak ve kim olduğumu unuttuğum. Kim olabileceğimi unutacağım. Hayattaki kimse bunu bilmeyecekti. Benim, ağabeyimin, ablamın, yani bu dünyadan geriye kalan kişiler olarak bizlerin yaşamasına izin vermişti çünkü biz çocuktuk ve zararsız olduğumuzu düşünüyordu. Bu, bir gün aksini ispatlayabileceğim bir ihtimaldi. Ne olursa olsun, Nostraza'nın sert gerçekliğine yenilsem de o umursamayacaktı.

Çocuk olalım ya da olmayalım masumiyetimiz sonsuza kadar elimizden alınmıştı.

Üzerindense on iki uzun yıl geçmişti.

Bu hatıralar zihnimde canlanırken ciğerlerim sıkıştı. Bu anları içime atıp tekrar ve tekrar o kadar çok yaşamıştım ki! Bedenime zar zor tutunan ruh gibi, bunlar da benim bir parçamdı.

Sonra hareketli bir valse benzeyen bir sesin ahenkli notaları zihnime doldu. Bu Ayna'ydı, benimle konuşuyordu.

Ah, ne varmış burada?

Demek söylentiler doğruymuş.

Hepimiz çok, çok uzun zamandır bekliyorduk Majesteleri.

Karşımda ne işiniz var?

Evden bu kadar uzağa nasıl geldiniz?

Belki de bilmiyorsunuz bile.

Ne olduğunuzu, kim olduğunuzu...

*Çok uzun zaman oldu, belki de bu bilgi artık unutulmuş bir
hatıradan ibaret.*

Ama hâlâ hatırlayanlar var.

Sanırım sizi gücünüz için istiyor?

Bu Feyler aptalın önde gideni.

Hatalarından asla ders çıkarmıyorlar.

Üzgünüm, Majesteleri ama siz buraya ait değilsiniz.

Bu yasak.

Bu bir daha asla olamaz.

Ouranos hayatta kalamaz, siz de öyle.

O dünyayı parçalamaya çalıştıktan sonra

Tacın nerede son bulduğunu bilmiyorum.

Zamanda kayboldu.

Belki yıkımda yok oldu.

Hâlâ var mı bilmiyorum bile.

O bilgi benim varlığımı aşıyor ama sizin

için tek yolun bu olduğunu biliyorum.

Onu bulursanız lütfen dönüp tekrar önümde reverans yapın.

O gün geldiğinde size bir hediyem olacak, Majesteleri.

Tacı arayın ve beni tekrar bulun.

Ayna karardığında geri adım attığım sırada yüzeyinde beyaz, saf bir ışık vardı, sanki suyun altından çıkmışım gibi nefes aldım. Oda tamamen sessizdi, sadece yavaş adım seslerini duyuyordum.

Atlas bana yaklaştı, gözleriyle beni inceliyordu. “Ne oldu?”

Başımı iki yana salladım. Sesimin uysal ve kırgın olmasına çalışıyordum. “Beni reddetti.”

“Ne?” dedi Atlas yaklaşarak. Elini tuniğimin önüne sarak beni kendine çekti. “Sana ne dedi?”

“Hiçbir şey. Günöte’nin asıl kraliçesi olamayacağımı söyledi. Onun hakkıymış.” Titreyen parmağımla Apricia’yı işaret ettim. Dilimin ucundaki yalan dökülürken aramızda bir gümbürtü yükseldi. Atlas hırlayarak tuniğimi daha da sıkı tuttu.

“Olamaz,” dedi yüzünü bana yaklaştırarak. “Doğruyu mu söylüyorsun?”

“Ta... tabii ki” diye kekeledim.

Bana tersçe bakarak bıraktı ve itti.

“Ayna için hazırım, Majesteleri,” dedi Apricia. Kirli saçlarını omzunun üzerinden attı. Aynı etkiyi bırakmamıştı ama hevesini takdir etmem gerekirdi.

“Hayır,” diye tersledi Atlas. “Bu yarışma bitti.”

Arkasını dönüp herkese ters ters baktı. Omuzları çökerken ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Uzun cüppe giyen bir Fey öne çıktı. “Majesteleri, imtihanları bitirmeniz lazım. Dördüncü meydan okuma bu sefer tamamlandı ve iki haraç da Ayna’nın karşısına geçti. Eğer yarım bırakırsanız sonuçları çok kötü olur.”

Atlas dişlerini sıktağında başka bir Fey öne çıktı. “O haklı, Majesteleri. İmtihani tamamlamanız lazım, yoksa tacı da sihrinizi de riske atarsınız. Kuralları biliyorsunuz.”

Atlas’ın çenesindeki kas seğirirken gözleri öfkeyle parladı. Odadaki herkesi bir bir mahvetmek istiyor gibiydi. “Tamam,” dedi Apricia’ya kaşlarını çatarak. “Yap.”

Atlas’ın sözü ve fesat bakışlarıyla Apricia, Ayna’ya yaklaştı. Gabriel yine yanımdaydı ama beni tutmuyordu.

Apricia omuzlarını geriye atarak Ayna’ya yaklaştı. Ayna’yla yüzleştiği sırada oda sessizleşti. Apricia’yla da konuşuyor mu diye merak ediyordum. Acaba o da acı dolu anılarını tekrar yaşamak zorunda kalmış mıydı?

Sessizlik saatler gibi gelen bir süre boyunca uzarken etrafımızı saran hava o kadar gergindi ki elle tutulur cinstendi.

Atlas, Apricia'nın arkasına geçerek elini çenesine dayadı ve dizlerimin korkuyla çözülmesine sebep olacak bir ifadeyle bana bakarak beklemeye başladı. Benim için ne planlıyordu acaba? Şimdi ne yapacaktı?

Bir anda Ayna altın bir parıltıyla odayı ışığa boğdu. Apricia geri çekilirken teni güneş sanki göğsüne hapsolmuş gibi parlıyor, koyu renk saçları suyun altında süzülen simsiyah kurdeleler misali uçuşuyordu.

Parladı, parladı ve gözlerimizi örtmemize sebep olacak bir parıltıya ulaştı. Kollarımızla gözlerimizi örttük. Bir titreşim vardı, kısık sesli bir mırıltı odada şarkı söylüyor, dişlerimin arkasında hissettiğim bir çınlamaya dönüşüyordu.

Birkaç saniye sonra ışık azaldı ve Apricia'nın teninde soluk altın bir parıltıyla son buldu. Apricia yavaşça bize döndüğünde artık aynı olmadığı ortadaydı. Hâlâ güzeldi ama bu artık Atlas'ınki gibi muhteşem bir güzelliğe dönüşmüştü. Başka bir dünyadan gibiydi. Gülümsemesi o kadar genişti ki tek nefeste bin mumu yakabilecek gibiydi.

Odadaki herkes tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

“Güneş Kraliçesi,” diyen fısıltılar odada dolaşıyordu.

Gabriel, Atlas ve ben odada saygılarını sunan bedenleri izliyorduk. Apricia gülümseyerek ellerini kavuşturdu ve krala öyle büyük bir hayranlıkla baktı ki neredeyse ona üzülecektim. Diğer taraftan Atlas'sa gökyüzünü parçalara bölüp bir top yapacak ve cennete doğru savuracak kadar öfkeli görünüyordu.

Kendime engel olamadan dudaklarım aralandı, “Artık eve dönebilir miyim?” Buradan mümkün olduğunda uzaklaşmak istiyordum. Gabriel'a baktım. “Eğer kaybedersem beni geri göndereceğini söyledin. Eve dönmek istiyorum.”

“Hayır,” diye kükredi Atlas. Odadaki herkesin aynı anda irkilmesine sebep oldu. “Bu bitmedi! Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Gabriel’a döndü. “Onu bir yere kapat.”

“Ne! Bunu yapamazsın. Yanlış hiçbir şey yapmadım.”

Hızla bana yaklaşırken sesini yalnızca benim duyabileceğim şekilde alçalttı. “Gitmiyorsun, Lor. Sana benim olduğumu söyledim ve ciddiye dim.”

“Neden? Benden ne istiyorsun?”

Gözlerini kısıp beni süzdü. Belki de beni ilk kez gerçekten görüyordu. “Biliyor musun, Lor, acaba bunca zamandır masum, ceylan bakışlı rolü yaparak yalan mı söylüyordun, merak ediyorum.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedim. Öfkesi, tenimi yüzmek istemesine sebep olacağı dalgalar halinde bedenine yayıldı.

“Götür onu,” dedi dişlerinin arasından. “Güvende olduğundan emin ol ve başında yirmi dört saat nöbet tutulsun.”

Hemen sonra beni sürükleyerek sarayın koridorlarından aşağı indirmeye başladılar. Altın duvarların ve parlak zeminin solduğu, geriye yalnızca kasvetli taş duvarların ve sessiz, boş bir yankının kaldığı yere kadar aşağı indirdiler.

Beni bir hücreye attıktan sonra kapıyı ardımdan kapattıklarında yankılanan ses hem çok yabancı hem de çok tanıdıktı. Arkamı dönüp parmaklıklara tutundum ve kilidi zorladım. Gabriel diğer tarafta durmuş, başı eğik şekilde merakla beni süzüyordu.

“Atlas’ın herkese söylemediği şey ne? Orada neyi kastetti? Sen *kimsin*, Lor?” Aynı şeyi birkaç hafta önce de söylemişti ve o zaman ona yalan söylemiştim. Aynı yalanı sürdürdüm.

“Hiç kimseyim! Nostraza’dan bir mahkûmum! Hiçbir şeyi olmayan değersiz bir ölümlüyüm! Eve gitmek istiyorum!”

Gabriel başını iki yana salladı. Aramızdaki küçük alanda pişmanlık hissediliyordu. “Yapamam, Lor.”

“*Sen kimsin, Gabriel?*” diye bağırdım. “Bir an beni öldürmeye çalışıyorsun, sonra kendinden başka birini umursayabiliyormuş gibi davranıyorsun.”

Hücreye doğru adım attığımda yüzü benimkine o kadar yakındı ki nefesini hissediyordum. “Kralımın sadık bir hizmetkârıyım, Lor. Pervasızca bir şey yaptığını düşündüm. Senin onun için tehlike olduğunu düşündüm.” Durdu, burun delikleri genişlemişti. “Ama belki küçük, son derece küçük bir parçam senden hoşlanmış ve şevkini takdir etmiş olabilir. Yine de fark etmez. Benim görevim şimdi de sonsuza kadar da Atlas. *Sense* artık çıkmazdasın.”

“Atlas bok gibi bir herif,” dedim. Gabriel’in gözleri karardı. “Seni hak etmiyor.”

Gabriel’in omuzları düştü. Söylediklerimin niyetlendiğimden daha büyük bir etki bırakması beni pişman etti. “Belki öyledir ama başka seçeneğim yok, Lor. Benim bağlı olduğum hayat bu.”

Gitmek üzere arkasını döndüğünde ona seslendim. “Dur!” Omzunun üzerinden bana baktı. “Beni Nostraza’dan aldığın gün bir isyan olduğunu duydum. Hayal kurmuş olabileceğim konusunda bana yalan mı söyledin?”

Başını salladı. “Seni oradan çıkarmak için bir dikkat dağınıklığına neden olmalıydım. Aylar önceden içerideki insanlarla çalışmaya başladım.”

“Ölen birini gördün mü?”

İfadesi yumuşadı. “Arkadaşlarına ne olduğunu bilmiyorum. Üzgünüm.”

“Tamam,” diye fısıldadım. Bir şey bilmesinin çok küçük bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de umut etmiştim. Hayatta olmak *zorundaydılar*. Onlara bir şey olsa hissedeceğime emindim.

İsteksizce arkasına döndüğünde o uğursuz sözler havada asılı kasıldı. İki muhafıza nöbet tutmasını emretti. Ardından ortadan kayboldu. Kaybolana kadar adım seslerini dinledim.

O gittikten sonra iki muhafıza baktım. Karşıya bakıp beni görmezden geliyorlardı. Karanlık hücremde yürüyüp kendimi gölgelere gömdüm. Yaslandığım duvarda kayıp yere oturduktan sonra, boynumda taşıdığım madalyonu çıkarıp açtım.

Taşı çıkarıp avucuma aldım, bir kan damlası gibi hayat doluydu. Aurora Kralı'nın ordusu ailem için geldiğinde annem elime bir mücevher koymuş ve bunu güvende tutmamı söylemişti. Ne anlam ifade ettiğini bilmesem bile, annemin ellerimden alındığı o günden beri bunu yapıyordum.

Taşın bir tarafı, sanki bir kılıç ya da sihirle kesilmiş gibi düzdü. Diğer yüzeyleriye bu küçük taşa yüklenen tarih ve anlamın ışığıyla çok hafifçe parlıyordu.

Ayna'nın sözleri kafamda tekrar edip duruyordu.

Majesteleri... siz buraya ait değilsiniz.

Taç... zamanda kayboldu... sizin için tek yol bu... size bir hediyem olacak... Majesteleri... Majesteleri... Majesteleri...

Atlas her şeyi yanlış hesaplamıştı.

Ayna'nın beni ona bağlayacağını sanmıştı ama artık başka yollar olduğunu biliyordum. Onun takip etmeyi düşünmeyeceği yollar olduğunu.

Ya Ayna farklı bir karar verse ne olacaktı? *Bunun* yasak olduğunu söylerken neyi kastetmişti? Yasak olan *neydi*? Ouranos neye karşı hayatta kalamazdı?

Ne olursa olsun Ayna, beni Güneş Kralı'nın planlarından şimdilik kurtarmıştı.

Ben de Tristan ve Willow'a on iki yıl önce verdiğim sözleri tutacaktım. Onlar hatıralarımı unutmayarak ellerine geçen her fırsatta bana ebeveynlerimizi anlatırdı.

Aurora Kralı bizi bulduğunda Tristan on yedi yaşındaydı, neredeyse yetişkin bir adamdı. Geçmişimizin bekçisi oydu. Anlayacak kadar büyümemi bekliyordu.

Atlas beni nasıl tehdit ederse etsin, sırlarımı öğrenemeyecekti. Ebeveynlerimin hayatlarını kaybetmek uğruna koruduğu sırları şerefim pahasına son nefesime kadar koruyacaktım.

Hazır olana kadar. Ne yapmam gerektiğini anlayana kadar.

Avucumdaki kıızıl mücevheri sıkıca tutarak başımı yukarı kaldırdım. Bulutlu ve bulanık ama artık sil baştan bir geleceğe giden yolu görüyordum.

Bir kez daha mahkûmdum ama artık kafeste değildim.

Hücremin karanlığında başımı kaldırdım. Dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı.

SONSÖZ

Boğuk patırtılar ve homurtular yükselirken uykumdan uyandım. Birisi düşüyordu. Düşen kişi parmaklıklara çarparak yere yığıldı. Oturup görüşümü gölgeleyen karanlıkta neler olduğunu anlamaya çalıştım. Atlas'ın beni buraya atmasının üzerinden günler geçmişti ve o zamandan beri ne onu ne de Gabriel'ı görebilmiştım.

Ancak şimdi hücremin dışında bir beden dikilirken iç güdülerim onun buraya davetsiz geldiğini söylüyordu.

Uzun bir Fey erkeğiydi. Geniş omuzları vardı ve ellerini kalçalarına koymuş, bana bakıyordu. Emin olmak çok zor olsa da sanırım zırh giyyordu. Hücremin dışındaki tek ışık kaynağı olan meşaleye doğru yürüdü. Gülümserken gözlerinde haylaz bir parıltı vardı.

“Son zamanlarda başıma bela olduğunu biliyor muydun?”

Gözlerimi kırptım. “Ben mi?”

Görüş açıma giren bir başkasına döndü. Kızın elleri hücrenin parmaklıklarındaydı. Başka bir Fey daha. Zayıf ve minyondu, dizlerine kadar uzanan siyah bir etek ve siyah deri bir korse giyyordu. Parmakları olmayan eldiveni ellerini örterken kız, onu bir hale gibi saran renkli bir aurayla parlıyordu. Bileğini döndürdüğünde kilidin açıldığını duydum.

“Bizimle geliyorsun, hayatım,” dedi adam. Beni Güneş Sarayı’ndan kaçırmak için geldiği açık olsa da duruşu çok rahattı.

“Siz kimsiniz?” diye sordum. Yerimden kalkıp duvara yaslandım.

“İlgilerini çektiğin izleyiciler gibi düşün.”

Kız gözlerini devirerek elinin tersiyle adamın sert koluna vurdu. “Kızı korkutmayı bırak,” dedi ve ardından bana nazikçe gülümsedi. “Niyetimiz sana zarar vermek değil. Seni Günöte’den çıkarmak için geldik.”

Kaşlarımı çattım. “Buna niye inanayım? Tabii ki de bana zarar vermeyeceğinizi söyleyeceksiniz.”

Kız oflayarak ellerini kalçalarına koydu ve adamın duruşunu taklit etti. “Ama bu doğru.”

“Ya isteyerek gelirsin ya da biz seni alıriz,” dedi adam hâlâ gülümseyerek. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. Sözlerinde tehditkâr bir yan olmasa da sözlerinin kendisinin bir tehditten ibaret olduğunun farkındaydım. Kız tekrar iç çekerek adama tersçe baktı.

“Bak, burada işler pek iyi gitmedi. Atlas’ın da... mutlu olmadığını duydum.” Hücreyi işaret etti. “Yani kaybedecek neyin var ki?”

Kızın haklı olduğu bir nokta vardı. Harekete geçerken karanlık gözlerindeki parıltıyı fark ettim. Işık demetleri. Zümrüt, kızıl ve eflatun. Bir anda nefret ettiğim o yere karşı iliklerime işleyen garip melankoliyi hissettim. Tristan ve Willow’u çok özlemiştim. İmrenilecek hayatlarımız yoktu ama en azından birbirimize sahiptik. Birer illüzyonken bile onları labirentte görünce kalbimde onlar için ayırdığım odacığın paramparça olduğunu hissetmiştim.

Tedirgince bir adım atarken kızın bana bir şans vermediğinin farkındaydım. Atlas’ın beni bile isteye göndermeyeceğinin

farkındaydım. Muhtemelen Apricia'nın Güneş Kraliçeliği tarafından kurtulmanın bir yolunu arıyor olmalıydı. Öyle ya da böyle Atlas istediğini almaya çalışacaktı. Taht odasında beni tehdit edişi, burada bir daha asla güvende olmayacağımı gösteriyordu.

“Tamam,” dedim ışığa yaklaşarak.

Kız çenesini eğdi. “Harika bir tercih.”

Ben karşı çıkamadan adam beni kollarına alıp omzuna attı. Karşı çıkmaya ya da onu itmeye çalışmadım. Bunu kabul ettim, seçeneklerim şu an çok kısıtlıydı.

Adamın ahenkli adım seslerini dinlerken karanlık birkaç koridoru geçip dışarı çıktı. Okyanusun gürültüsü uzaktan duyuluyordu. Yumuşak kadife koltukları olan bir at arabasına oturtuldum. Adam bileklerimi tutup kalın deri bir iple bağladı.

“Hey!” diye karşı çıktım ama beni görmezden geldi. Hareketleri hızlı ve etkiliydi.

Başımın üzerine de bir poşet geçirilince karşı çıkışlarım boğuk bir halde göz ardı edildi. Sonra ayak bileklerimi bağladı. Atlas'la acaba şansımı denemeli miydim diye düşünmeden edemedim.

Birisi binince arabanın ağırlıkla aşağı çektiğini hissettim. “Bu gerçekten gerekli mi?” Bunu dişi Fey sormuştu.

“Evet,” diye cevap verdi adam. “Bunun için üzgünüm, tatlım.”

Başımın arkasına sert bir acı yayılırken her şey karanlığa gömüldü.

Kendime geldiğimde yine birisi beni taşıyordu. Dünya karanlık ve sessizdi. Yere bırakıldığımda kalbim göğsümde sertçe atıyordu. Korkunç bir hata yapmıştım.

Sonunda birisi başımdaki poşeti çıkarınca kafamı iki yana salladım. Gözlerim yavaşça karanlığa alıştı. Taş bir odadaydık, yalnızca dışarıdaki aydan gelen ışığı yansıtan küçük bir pencere vardı.

Birisi burada benimle duruyordu. Rahat bir şekilde ellerini ceplerine atmıştı. Uzun siyah saçları olan erkek bir Feydi. Karanlık gözleri ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına sebep olacakmış gibi parlıyordu.

Aurora Prensi başını eğdi. İfadesindeki enfes çizgiler kurnaz bir hal almıştı. Bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü. Siyah gözleri bana kaybettiğim onca şeyi anımsatan o mücevhherlerin rengiyle parlıyordu.

Ancak o an kaderden, talihten, sözde ihtimallerden oluşan bir bağ odada yolunu buldu. Paramparça olan ama asla unutulmayan o mirastan geriye kalanları yeni bir hikâyeyle ördü.

Ben bir mahkûmum ama artık kafeste değilim.

“Merhaba, mahkûm 3452,” dedi prens. Dudaklarının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. “Aurora’ya tekrar hoş geldin.”

TEŞEKKÜR

Tüm bu kitap yazma süreci öyle bir maceraydı ki bu konuda ne kadar şanslı olduğumu anlatamam bile.

Yazarken eşlik eden Melissa; senin coşkun, mizahın ve vahşi ama sevimli ruhun olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Bria, bir kitabı daha bitirdiğimde ilk başvuracağım insanlardan oldun.

Shaylin, sanki sende yazar ruh eşimi bulduğumu hissediyorum. O kadar yetenekli ve zekisin ki bu kitaba ve diğer her şeye emek verdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Ashyle, anlayışın ve bilgeliğin için teşekkür ederim; her şeyi çok iyi anlayan keskin bir bakış açın var.

Priscilla ve Elayna'ya, bu kitapta son bir gözlerim oldukları ve bu yolculukta bana katıldıkları için teşekkür ederim. Gelecek yıllarda yanınızda pek çok kitap yayınlamayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu kitabı olabileceği en iyi haline getirmeme yardımcı olan çok sayıda beta okuyucuma teşekkür ederim: Raidah, Elyssa, Nefer, Suzy, Ashley, Alexis, Catina, Emma, Rachel, Chelsea, Stacy, Holly, Elaine, Rebecca ve Kelsie.

BookTok ve Bookstagram'daki okuma topluluğuna; hâlâ kendini kanıtlamak zorunda olan yepyeni bir yazarı bu kadar

hevesle desteklediğiniz için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse tüm bunları mümkün kılan sizlersiniz.

Her zaman kitap okuyan ve bana bakıp, “Bunu sen yazamaz mıydın?” diyen anneme. Evet, sanırım sonunda başardım.

Çocuklarım Alice ve Nicky; beni çıldırtıyor olsanız bile, siz benim hayatımda hiç bitmeyen neşe kaynağımsınız. Sevimli olmanız iyi bir şey. Bazen benimle konuştuğunuz sırada kafamda hikâyeler kurduğum için dikkatim dağıldığında, bana karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ediyorum.

Ve tabii ki yıllar önce tanıştığımızdan bu yana bana olan desteği ve inancı bir gün bile azalmayan kocam Matthew’a. Bana bunun peşinden gidebilmem için alan ve özgürlük tanıdığın ve dramatik olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Tüm bunları anlayan bir eşim olmasaydı bunu yapamayacağımı söylerken abartmıyorum.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

YAZAR HAKKINDA

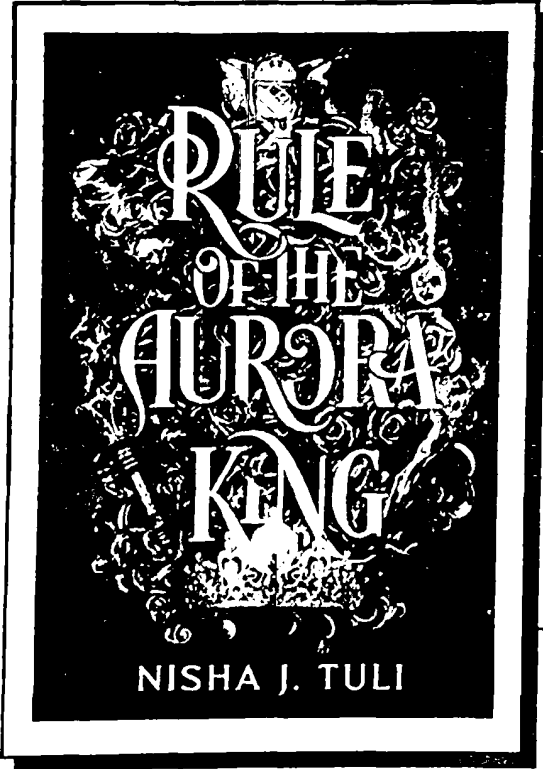
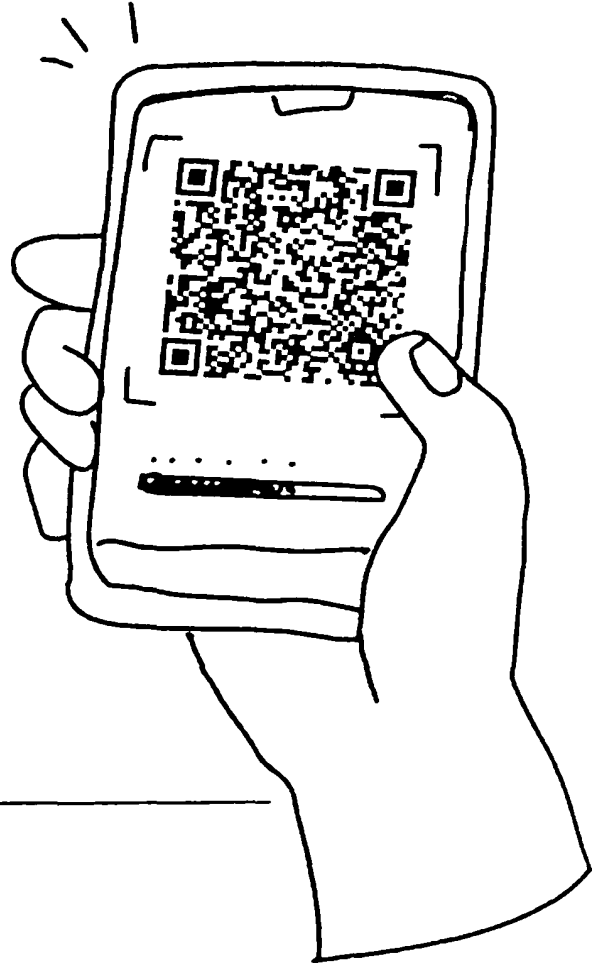
Nisha her zaman göremediği dünyalara takıntılı olmuştur. Florin'den Prythian'a fark etmez, ona alingan bir kadın kahraman, rüzgârlı bir kale ve gerçek aşkın öpücüğünü verin, sayfaların arasında sonsuza kadar kaybolsun. Harika kıyafetlerle ejderhaları katleden kahramanlar içinse bonus puan.

Nisha'nın yazamadığı zamanların sebebi genellikle iki çocuğundan birinin bir şeye ihtiyacı olmasıdır (ne olursa olsun onları çok seviyor). Nihayet yatağa girdikten sonra onu genellikle e-kitap okuyucusuyla ya da Kanada kışında hayatta kalmak için mükemmel olan örgü kazakları ve atkılarıyla bulabilirsiniz.

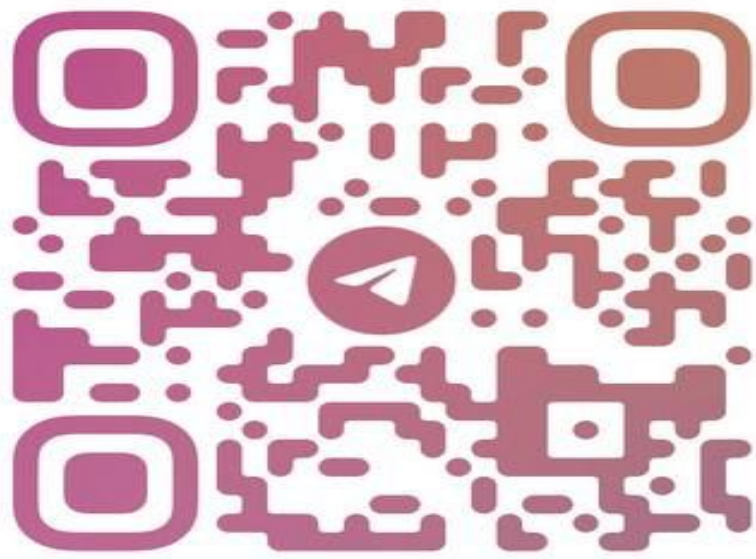

Ouranos Yapıtları
serisini için özel
hazırlanan müzik listesi:

Ouranos Yapıtları serisi
Rule of the Aurora King ile
devam edecek.

@AYISIGIKITAP